ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

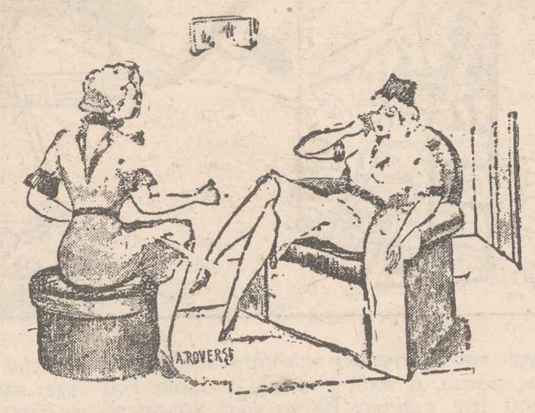

—Σὲ βλέπω πολὺ συγκινημένη. Φαίνεται πώς, ἐπὶ τέλους, ὁ Πετράκης σοῦ εἶπε ὅτι σ' ἀγαπᾶ.

—Ναί, μοῦ τὸ εἶπε. Ἀλλὰ δὲν εἶνε γι' αὐτό.

—Τότε λοιπόν;

—Μοῦ εἶπε ὅτι κερδίζει μόνον δύο χιλιάρικα τὸν μῆνα.

Ἀνέκδοτα τοῦ Μαντείου Δελφῶν

Εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν προσῆλθεν ὁ Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος καὶ ἠρώτησε τὴν Πυθίαν:

—Τί πρέπει νὰ κάμω, γιὰ νὰ μείνω δίκαιος;

—Νὰ διοργανώσῃς... κοῦρσες ἱπποδρομιῶν, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Πυθία.

★

Εἰς τὸ αὐτὸ Μαντεῖον προσῆλθε καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅταν οἱ Πέρσαι εὑρίσκοντο εἰς τὴν Ἀττικήν, καὶ ἠρώτησε τὴν Πυθίαν:

—Τί νὰ κάμω, γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ Πέρσαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου;

—Νὰ κάμῃς στὸν κάθε Πέρση ἀπὸ ἕνα... κουστοῦμι βερεσέ, ὁπότε θὰ... ἐξαφανισθοῦν ὅλοι αὐθωρεί, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Πυθία.

★

Ὁ ρήτωρ Δημοσθένης ἠρώτησε τὴν Πυθίαν:

—Τί νὰ κάμω γιὰ νὰ μάθω νὰ προφέρω ἔντονα καὶ καθαρὰ τὸ «ρό»;

—Νὰ μάθῃς... γαλλικὰ μὲ τὴν προφοράν των, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Πυθία.

★

Ὁ Δαίδαλος παρουσιάσθη εἰς τὴν Πυθίαν καὶ τὴν ἠρώτησε:

—Τὸ ὄνειρό μου εἶνε ν' ἀποκτήσω φτερὰ καὶ νὰ πετάξω. Τί νὰ κάμω;

—Νά... δανεισθῇς μερικὰ ψιλά, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Πυθία.

Οἱ ἄλλοι δύο ὑποψήφιοι

Ὁ ἀποτυχὼν ὑποψήφιος Ἀκαδημαϊκὸς κ. Γ. Πὼπ μᾶς ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

—Νομίζετε ὅτι θὰ περάσῃ ἔτσι αὐτὴ ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἀκαδημίας; Θὰ γίνῃ σωστὴ ἐ-πωπ-οιΐα...

Ὁ ἐπίσης ἀποτυχὼν ὑποψήφιος διὰ τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἕδραν κ. Σκίπης μᾶς ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

—Ἀφοῦ μὲ ἐμαύρισαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἀκαδημίας, θὰ μετονομασθῶ Σκιπίων ὁ... Ἀφρικανός.

—Ὡραῖο αὐτὸ τὸ καπέλλο, ἀλλὰ μὲ κάνει πολὺ νέαν.

Ζέστη

Ἡ Ζέστη αἰσίως ἔφθασεν, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν
καί, ὡς εἰκός, τῆς κάμαμε... θερμὴν ὑποδοχήν,

★

Τρέχει ἱδρὼς στὰ μέτωπα θηλέων καὶ ἀρρένων
τὰ πρόσωπά των ραίνων.
Ἀκόμη δὲ καὶ κάμποσοι ποὺ κάνουνε ἀεὶ
τὸν ἄφοβο νταῆ
καὶ λὲν πὼς δὲν δειλιάζουνε ποτὲ εἰς τὴν ζωή των
κι' αὐτῶν αὐτὴν τὴν ἐποχὴ... ἱδρώνει τὸ αὐτί των.

★

Ἀφοῦ ὅλα τὰ μέτωπα ἱδρώνουν στὴ γραμμὴ
ὢ τί ἱδρῶτος ποταμοὶ
θὰ τρέχουνε, Θεέ μου
ἀπὸ τὶς φλόγες τῶν μαχῶν στὰ... μέτωπα πολέμου!
Παρ' ὅ,τι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν Εὐρώπη ἐπέστη
πολὺ μεγάλη ζέστη
ἐντούτοις, τί παράξενα πράγματα ἀναφαίνονται!
Αἱ σχέσεις, λέγουν, τῶν Κρατῶν, ἀρχίσαν νὰ... ψυ-
(χραίνωνται.

★

Πρέπει καὶ τὰ θεάματα νὰ εἶνε, φυσικὰ
μ' αὐτὴν τὴν ζέστη ὅλα των πολὺ δροσιστικά.
Τίποτε ὁ ἄλλος δὲν χρωστᾶ νὰ βλέπῃ ἔργα χάλια.
Τώρα μᾶς χρειάζετ' αὐθωρεὶ
ν' ἀνέβῃ νὰ παιχθῇ σερὶ
τῆς «Λαΐδης τῆς Γουΐντερμιρ» ἐκείνη ἡ... βεντάλια.

★

Πάντως ποτὲ στὰ σοβαρὰ τὴν ζέστην μὴ τὴν πάρετε
ἀλλ' ὅλοι τὰ κρεββάτια σας στὸν ὦμο σας νὰ ἄ-
(ρετε
καὶ σ' ἐξοχὴ νὰ κάμετε τὴν θερινὴ τὴν πιάτσα σας
εἰς τὸ Μαροῦσι, Κηφισιὰ ἢ ἔστω στὴν ταράτσα σας.
Μπορεῖτε νὰ περάσετε τὸ θέρος στὴν Ὁμόνοια
μὲ λίγη ὑπομονὴ
ἀφοῦ, ὡς λέν, ἡ γῆ
θὲ νὰ παγώσῃ σὲ... ἑκατὸ ἑκατομμύρια χρόνια.

★

Ὢ τότε ποιὸς τὴν χάρι μας! Θὲ νὰ περνοῦμε φίνα
τὸ θέρος στὴν Ἀθήνα
ὕστερ' ἀπὸ αἰῶνες
ὅταν τὴν γῆν καλύψουνε μεγάλοι παγετῶνες.
Δὲν βρίσκετ' ὅμως περιττοὺς αὐτοὺς τοὺς παγετοὺς
ἀφοῦ καὶ τώρα γράφονται...στῖχοι ὡσὰν αὐτούς;

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Βράδυα

Τὰ βράδυα ὅλοι ἔχουμεν ἔξοδο γενικὴ
πᾶν ἄλλοι εἰς τὸ σινεμά, στὰ θέατρα μερικοὶ
μὲ φιλικὴ παρέα
κι' ὅλοι περνοῦμ' ὡραῖα.

★

Βλέπουμε εἰς τὰ σινεμὰ ἔργα κατασκοπείας
ἤτοι τὸ «κρυπτογράφημα τοῦ δίσκου» μιᾶς ἑταιρίας
κι' ἐνῷ τί κάνει βλέπουμε ἕνας κατασκοπίσκος
μᾶς ἔρχεται στὴν κεφαλὴ
μ' ἀκρίβεια πολὺ
ὄχι τοῦ φίλμ αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦ...γκαρσονιοῦ ὁ δίσκος.

★

Πηγαίνουμε στὸ «Λυρικὸν» καὶ δίχως διόλου ἔννοια
βλέπουμε τὴν «Γαρδένια»
Ἀλλ' ὅμως τί μυστήρια!
Περνᾶ γκαρσόνι βιαστικὸ μὲ ξέχειλα ποτήρια
κι' ὅλα τὰ χύνει ἐπάνω μας, ποὺ λέτε, τὰ νερὰ
κι' ἔτσι, μιὰ χαρὰ
κάνουμε μιὰ ἀντίπραξι εἰς τὸν Κοκκίνη, διότι
βρεγμένοι παριστάνουμε τὸν...«Βάτραχο» τοῦ Βώττη

★

Ἕν' ἄλλο ἔργο βλέπουμε, πολὺ ὡραῖο, ἤτοι
«Τὸ τελευταῖο τραῖνο ἀπ' τὴν Μαδρίτη».
Ἔργο πολὺ δραματικό, καὶ τραγικὸ συνάμα.
Μὰ τὸ μεγάλο δρᾶμα.
τὸ ζοῦν μετὰ οἱ θεαταὶ στὴν μία καὶ ἡμίσεια
παίζοντες φίλμ δραματικὸ
μὲ τίτλο συναρπαστικό:
«Τὸ τελευταῖο... τρὰμ ἀπ' τὰ Πατήσια».

Ο ΘΕΡΙΝΟΣ

Νέα καὶ περίεργα

Εἰς τὴν Βομβάην μία χήρα μετεφέρθη ἐπειγόντως εἰς τὸ λυσιατρεῖον, διότι ἐκινδύνευε νὰ προσβληθῇ ὑπὸ λύσσης, καθ' ὅσον... ἐδάγκωσε ἡ ἰδία τὴν γλῶσσαν της.

★

Ὁ φύλαξ τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου ἐξυπνήσας ἕνα πρωῒ εἰς τὸ φυλάκιόν του, ὅπου διανυκτερεύει, εὑρέθη ἀντιμέτωπος ἑνὸς ἀγρίου πιθήκου. Ἐκάλεσεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν, οἱ δὲ προστρέξαντες, διεπίστωσαν, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ φύλαξ εὑρίσκετο ἀπέναντι τοῦ... καθρέπτου του.

★

Ὁ διάσημος ἀρχαιολόγος Ντίχτιρ Ντὰχτ ἀνεκάλυψε κατόπιν ἐπισταμένων ἐρευνῶν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἔχει κομμένα τὰ χέρια της διότι μικρὴ εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ βάνῃ... τὰ χέρια στὴν μύτη της

Μέθοδος Ὀλλενδόρφου

—Ἔχετε ραδιόφωνον;

—Ἔχω τὸ τοῦ γείτονος.

★

—Καπνίζετε πολύ;

—Ρωτήσατε τὴν ταμπακέρα τοῦ γείτονος.

★

—Ἐκοπιάσατε στὴν ζωήν σας πολύ;

—Τοῦτο θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε βλέποντας τὴν... πολυμελῆ οἰκογένειαν τοῦ γείτονος.

Τὰ δάση τοῦ Μαλακάση

Τὴν πόρτα ποὺ λαχτάριζες νύχτα νὰ τὴν περάσῃς
καὶ στὴν Ἀκαδημία μας ἀκμαῖο νὰ κοπιάσῃς
πρέπει νὰ τὴν ξεχάσῃς διαβάτη ἀποσπερνέ!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ἐπιγράμματα

Πενῆντα χρόνια ἡ γλῶσσα της ἐπήγαινε ροδάνι
μὰ τώρα ἐδῶ σταμάτησε καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάζει.

★

Τόσο ζυμώθηκε ἡ ψευτιὰ μὲς στὸ δικό σου αἷμα
ποὺ κ' ἀλήθεια ἀκόμ' ἂν πῇς μοιάζει πὼς εἶνε ψέμμα.

★

Εἶδε ὄνειρο πὼς μπήκανε κλέφτες στὴν κάμαρά του
καὶ τρομαγμένος σηκώθηκε καὶ μέτραε τὰ λεφτά του

★

Θ' αὐτοκτονήσῃς καὶ θαρρεῖς πὼς ἥσυχος θὰ μείνῃς;
Δυστυχισμένε ἀνάγνωσμα μιᾶς δραχμῆς θὰ γίνῃς.

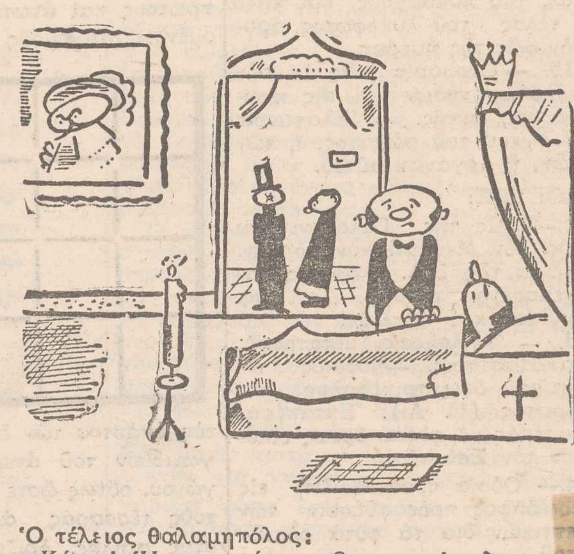

Ὁ τέλειος θαλαμηπόλος:
—Κύριε! Ἡ νεκροφόρος σᾶς περιμένει!

Π
Ε64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

Ἀθῆναι
4 Ἰουνίου 1938
Ἔτος Β' Ἀρ. φύλλου 89

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις τῆς ἑβδομάδος.

Τὸ Χὸγκ - Κὸγκ
(Ἀπὸ τὸν Ἰαπωνικὸν πόλεμον)

Σπύρου Μελᾶ
Οἱ ἔρωτες τοῦ Ἀετοῦ καὶ τῆς Ἰωσηφίνας
(Μυθιστόρημα)

Γεωργίου Ἀσπρέα
Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαΐδης Κιμπερλέϋ

Παντελῆ Καψῆ
Ἡ Κουρσάρα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ
(Τὸ νέον συναρπαστικὸν μυθιστόρημά μας)

Π. Παλαιολόγου
Ὁ μινώταυρος

Παντελῆ Χόρν
Ἕνεκα τὸ καλοκαῖρι

Λαύρα
Βασανα λογίων

Δημοσθένη Βουτυρᾶ
Τὸ μαρτύριο
(Πρωτότυπον διήγημα)

Λουτσιάνα Πεβερέλι
Ἕνα παράξενο ὄνειρο
(Διήγημα)

Ἀσ. Γιαλαμᾶ
Τὰ ἀζήτητα τῶν λαχείων

Ἀθηναίου
Οἱ Δημόσιοι Γραφεῖς

Πέννα Χ
Τὸ Κανάρι

Βίλυ Χὰντς
Ἀπαγωγεῖς
(Αὐστριακὴ ἠθογραφία)

Μιχ. Κυριακίδη
Μιγκουὲλ Φλέττα

Α - Ω
Ἡ Ἑλληνικὴ Μόδα

Ἀντρὲ Μωρουὰ
Τὰ σενάρια

Ν. Γύρα
Πρὶν καὶ μετὰ τὸν Γάμο

Μιν.— Ἀνδρ.—
Τὰ νέα βιβλία

Σακ.
Δέκα χιλιάδες ἀθληταὶ

Ἑβδομαδιαίου
Ἐκδρομὲς

Εὔθυμες σελίδες. —Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα. —Γελοιογραφίαι. Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ἱστορικὰ περίεργα. —Μικρὲς ἱστορίες. — Παιγνίδια κλπ.

(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλια)

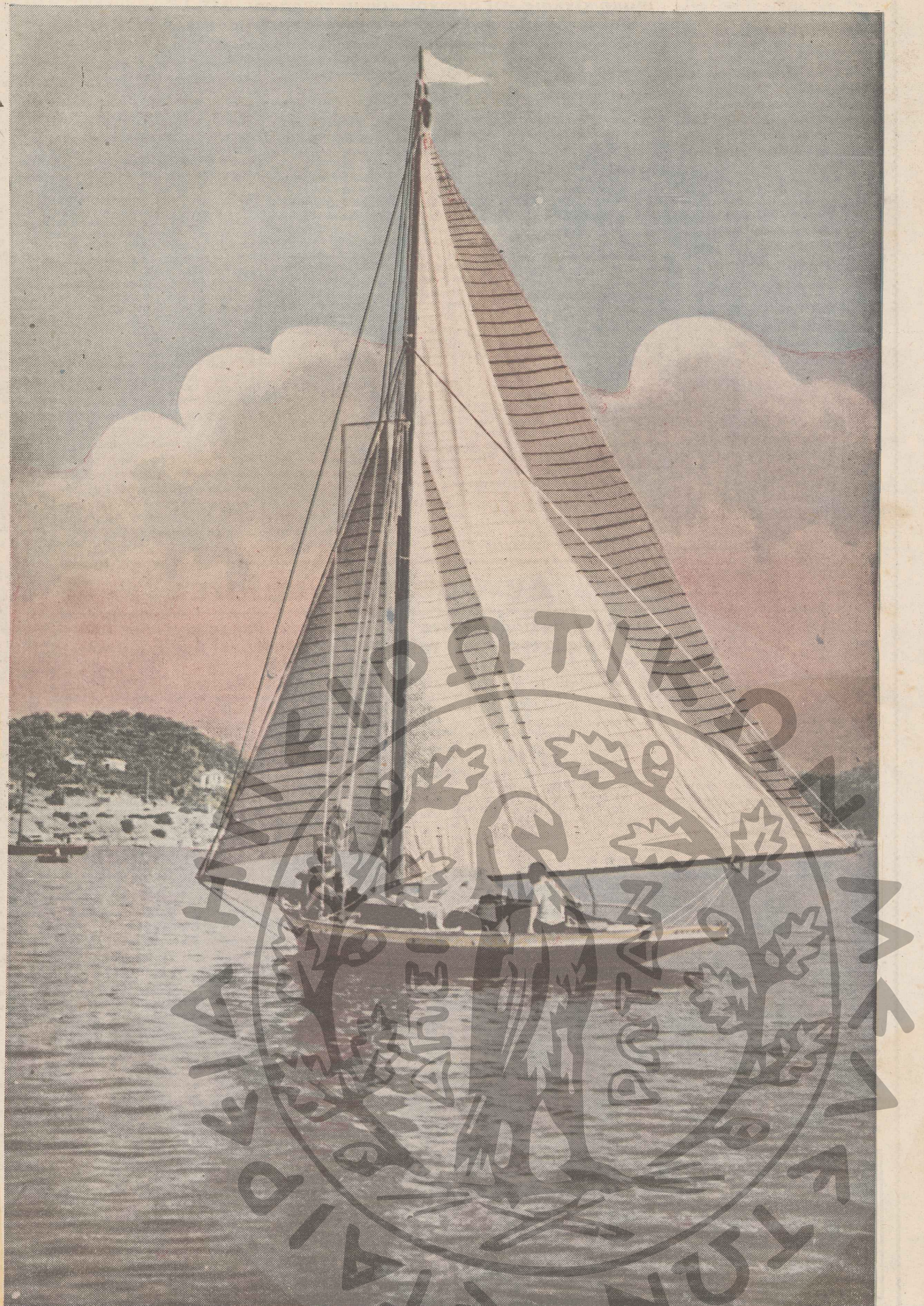

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου λήγουν αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγοράν. Αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ ἐπαναληφθοῦν τὸν χειμῶνα.

*

Ἐπίσης αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ὀλυμπίας διεκόπησαν διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα, ὁπότε θὰ γίνουν ἐργασίαι διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀρχαίου Σταδίου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους θὰ γίνῃ ὁ καθαρισμὸς τῶν ἀνευρεθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀνασκαφῶν χαλκῶν καὶ πηλίνων ἀρχαιολογικῶν εὑρημάτων.

*

Ἡ Χριστιανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρεία θὰ δημοσιεύσῃ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν μελέτην περὶ τῶν χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν τῆς χώρας.

*

Τὴν 12ην Ἰουνίου θὰ γίνουν στὴν Κυπαρισσία τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ πρωτεργάτου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως Ἀμβρόσιου Φραντζῆ.

*

Τὰ λογοτεχνικὰ βιβλία ποὺ κυκλοφόρησαν τὶς τελευταῖες μέρες εἶνε: «Τὸ ἁμάρτημα τοῦ ἀββᾶ Μουρὲ» τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ (μετάφραση Πέτρου Πικροῦ), «Χατζῆ Μουρὰτ» τοῦ Λ. Τολστόϊ (μετάφραση Κορ. Μακρῆ), «Σονέττα τοῦ Σαίξπηρ» τοῦ κ. Βάσσου Χανιώτη, «Ἐρόϊκα» τοῦ κ. Κοσμᾶ Πολίτη (μυθιστόρημα), «Σήματα στὸ Χάος» τοῦ κ. Π. Στηλίτη (ποιήματα), «Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Λάμπρου Πορφύρα» τοῦ κ. Δ. Μητάκη (διάλεξις).

*

Εἰς τὴν Σικυῶνα ἀνευρέθη ἀρχαῖον μωσαϊκὸν μήκους πέντε μέτρων καὶ πλάτους τριῶν, τὸ ὁποῖον κοσμεῖται διὰ ποικίλων παραστάσεων.

*

Εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ καλλιτεχν. κέντρου Ἀλεξανδρείας ὠργανώθη ἔκθεσις φωτογραφιῶν Ἑλληνικῶν τοπίων ἀρχαιολογικῶν καὶ βυζαντινῶν μνημείων ὑπὸ τοῦ διασήμου βυζαντινολόγου κ. Μεϊμπόμ. Εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐξετέθησαν 55 ὡραιόταται εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ξένους νὰ σχηματίσουν μίαν ἰδέαν τῶν μεσαιωνικῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν καὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος.

*

Τὴν μουσικὴν τῆς νέας Ἑλληνικῆς ταινίας «Ἀγνοῦλα» συνθέτει τελικῶς ὁ κ. Ριτσιάρδης, ἡ ἐνορχήστρωσις δὲ καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ὀρχήστρας θ' ἀνατεθοῦν στὸν Ἀλεξανδρινὸν μαέστρον κ. Μπ. Μαυρομμάτην.

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»
Ἀθῆναι
4
Ἰουνίου 1938
Ἀριθ. φύλλου 89

7 Ημέρες 7 Νύκτες

Τυρίον, δηλητήριον καὶ σύλλογος τυροπλήκτων.-Ἡ βίδα τοῦ ὡρολογίου καὶ ἡ βίδα τοῦ ἐγκεφάλου.- Παραθαλασσία κοσμικὴ κίνησις.-Οἱ θερινοὶ κινηματογράφοι.-Αἴξ-λὲ-μπαὶν καὶ Φαλὲρ-λὲ-μπαίν-Ἡ ἔκθεσις γυναικείων μοντέλλων κ.λ.π.

Εἴκοσι καὶ τρεῖς πελάται ἑνὸς μπακάλικου εἰς τὸν συνοικισμὸν Ρούφ ἐδηλητηριάσθησαν ἀπὸ χαλασμένο τυρί. Εὐτυχῶς ἐσώθησαν καὶ οἱ εἴκοσι τρεῖς, χωρίς, ὅμως, ἀκόμη νὰ συμπήξουν καὶ σύλλογον τυροπλήκτων. Ἀλλ' αὐτό, φαίνεται, ποὺ ἠγόρασαν δὲν ἦτο τυρίον, ἀλλά... δηλητύριον...

*

Τὴν 17ην τρέχοντος καταπλέει εἰς τὰ Φαληρικὰ ὕδατα μοῖρα τοῦ Γαλλικοῦ Στόλου τῆς Μεσογείου. Θὰ δοθοῦν ἐπίσημα γεύματα, χοροεσπερίδες καὶ τέϊα ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος «Ἀλγερία». Ὁ Στόλος θὰ παραμείνῃ μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα εἰς τὸ Φάληρον, τὸ ὁποῖον ἔτσι θὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἄλλον ἀπρόβλεπτον συντελεστὴν τῆς κοσμικῆς του κινήσεως.

*

Τὸ ὡρολόγι μετετέθη, διὰ διατάγματος τῆς μόδας, ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἁβρᾶς γυναικείας χειρὸς εἰς τὴν κομβιοδόχην. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ σταθῇ. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τώρα λανσάρεται ἡ μόδα νὰ καρφιτσώνεται τὸ ὡρολογάκι εἰς τὸ γυναικεῖο καπέλλο. Πῶς θὰ βλέπῃ ἔτσι τὴν ὥραν ἡ μοντέρνα κυρία, εἶνε πρόβλημα, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ λυθῇ πρέπει προηγουμένως νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀναλογία τῆς βίδας τοῦ ὡρολογίου μὲ τὴν βίδαν τῆς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν στολίζει...

*

Ἡ Γλυφάδα καθυστερεῖ καὶ τὸ Παλαιὸν Φάληρον συγκεντρώνει ἀκόμη τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς πελατείας του. Τὰ νέα ἰδίως κέντρα ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς Ξηροταγάρου μέχρις Ἐδὲμ συχνάζονται ἀπὸ ἐκλεκτὸν κόσμον λουομένων καὶ ἡλιοθεραπευομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἡ προσεχὴς ἄλλωστε, παραθαλάσσια μεταστάθμευσις καὶ τῶν χειμερινῶν καμπαρὲ μαζὺ μὲ τὴν καθημερινῶς ἐπερχομένην ζέστην θὰ συγκεντρώσουν εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν τὴν μεγαλυτέραν κοσμικὴν κίνησιν.

*

Οἱ χειμερινοὶ κινηματογράφοι παραδίδουν τὴν τελευταίαν... θερμὴν πνοήν των. Τοὺς διαδέχονται οἱ ὑπαίθριοι εἰς τοὺς ὁποίους συρρέει τώρα ὁ περισσότερος κόσμος. Τὰ προγνωστικὰ διὰ τὴν ἐφετεινὴν ὑπαίθριον κινηματογραφικὴν κίνησιν εἶνε πολὺ καλά. Θὰ κάμουν χρυσὲς δουλειὲς ὅλοι οἱ καλοκαιρινοὶ κινηματογράφοι καὶ κατὰ προτίμησιν ὅσοι ἔχουν ἐφθηνότερον εἰσιτήριον. Χαλεποὶ γὰρ οἱ καιροί!

*

Ὅσοι καὶ ὅσαι ἔχουν καλομάθη ἢ κακομάθη νὰ περνοῦν τὸ καλοκαῖρι των εἰς τὸ ἐξωτερικόν, περνοῦν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἄσχημες ὧρες μὲ τὴν μεγάλην, ἀλλὰ δικαίαν καὶ ἐπιβεβλημένην, φειδὼ μὲ τὴν ὁποίαν χορηγοῦνται αἱ ἄδειαι ἀποδημίας ἀπὸ τὴν Οἰκονομικὴν Ἄμυναν. Ἀλλὰ δὲν ἐχάθηκεν ὁ κόσμος ἂν λείψουν καὶ ἐφέτος τὰ Μπάντεν-Μπάντεν καὶ τὰ Αἴξ-λὲ-μπαὶν ὑπάρχουν Μέθανα - Μέθανα, τὰ Λουτράκι-μπάντεν καὶ τὰ Φαλὲρ-λὲ-μπαὶν ποὺ εἶνε πολὺ ἀνώτερα, τρεπνότερα καὶ ὡραιότερα τῆς σνομπικῆς ξενομανίας.

*

Εἰς εἰδικὴν ἔκθεσιν ἐν Γερμανίᾳ θὰ ἐκτεθοῦν καὶ ἑλληνικὰ μοντέλλα γυναικείων φορεμάτων. Καὶ θὰ εἶνε ἀσφαλῶς τὰ καλλίτερα διότι τὸ ἑλληνικὸν γοῦστο εἰς τὴν γυναικείαν ἀμφίεσιν εἶνε ἀναμφισβήτητον. Ἔκαμεν, ἑπομένως, ἄριστα τὸ ὑφυπουργεῖον Τουρισμοῦ νὰ διευκολύνῃ τὴν συμμετοχὴν καὶ Ἑλληνίδων μοδιστῶν εἰς τὴν ἔκθεσιν. Ἀρκεῖ μόνον τὰ μοντέλλα ποὺ θὰ μᾶς ἔρθουν πίσω νὰ μὴ μοσχοπουληθοῦν ὡς... εὐρωπαϊκά.

Ἄγνωστοι σεναρίστες

Χιλιάδες-χιλιάδων -εἶνε ἐκεῖνοι, ποὺ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, γράφουν ἕνα σενάριο καὶ τὸ στέλνουν στὶς ἑταιρεῖες.

Δὲν φαντάζεται κανεὶς τὴν σωρεία τῶν κινηματογραφικῶν ἔργων ποὺ λαμβάνουν κάθε χρόνο, εἴτε ἐν σχεδίῳ, εἴτε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ τελείως ἀνεπτυγμένα, οἱ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες. Ὅλες ἔχουν ἕνα ἰδιαίτερο γραφεῖο ὅπου ἐξετάζεται κατὰ πόσο εἶναι κατάλληλα γιὰ διασκευὴ γιὰ τὴν ὀθόνη ὅλα τὰ θεατρικὰ ἔργα ποὺ παίζονται καὶ ὅλα τὰ μυθιστορήματα ποὺ δημοσιεύονται μέσα στὸ χρόνο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ εἰδικὴ αὐτὴ ὑπηρεσία τῶν μεγάλων κινηματογραφικῶν ἑταιρειῶν, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλὰ τὴν δουλειά τους, ἐπεκτείνει τὴν δρᾶσι της καὶ σὲ ἔργα ξενόγλωσσα, τὰ ὁποῖα σημειώνουν ξεχωριστὴ ἐπιτυχία στὴ χώρα τους καὶ μπορεῖ νὰ ἔχουν ἰδιαίτερα προσόντα γιὰ τὸν κινηματογράφο.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἐργασία της αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία ἐξετάζει ὅλα τὰ ἔργα ἀγνώστων ποὺ φθάνουν ὡς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας καὶ διαβάζει ὅλα τὰ γράμματα, ὅλες τὶς προτάσεις, ὅλα τὰ σχέδια ποὺ τῆς ὑποβάλλονται ἀπὸ ὁποιονδήποτε.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τὴν σωρεία, ἐπαναλαμβάνουμε, τέτοιων ἐπιστολῶν ποὺ φθάνουν στὰ γραφεῖα τῶν ἑταιρειῶν, ἐλάχιστα εἶναι χρησιμοποιήσιμα, ἀλλὰ ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τὰ ἐξετάζει ὅλα καὶ μὲ τὴν πιὸ μεγάλη προσοχή, διότι μπορεῖ μέσα σ' ὅλα νὰ βρεθῇ τὸ ἀριστούργημα ποὺ θὰ κάνῃ ἑκατομμυριοῦχο τὸν συγγραφέα καὶ θὰ δώσῃ μεγάλα κέρδη στὴν Ἑταιρεία. Οἱ διάφοροι ἄγνωστοι αὐτοὶ συγγραφεῖς ὑποβάλλουν τὶς πιὸ παράξενες ἰδέες, γράφουν τὰ πιὸ περιπετειώδη, τὰ πιὸ ἀπραγματοποίητα, τὰ πιὸ ἀκατόρθωτα ἀπὸ ἀπόψεως σκηνικῆς ἐμφανίσεως καὶ γυρίσματος ἔργα, προτείνουν ὑπηρεσίες καὶ συνεργασίες, ποὺ εἶναι ἀδύνατο κἂν νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Καὶ ἡ σωρεία αὐτὴ τῶν προτάσεων, τῶν σχεδίων, τῶν ἐπιστολῶν, τῶν ἡμιτελῶν ἢ τῶν πλήρων καὶ πολυσελίδων πολλὲς φορὲς ἔργων πηγαίνει εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

Ἕνα ἀπάνθισμα ὅμως ἀπὸ τὶς χιλιάδες αὐτὲς τῶν γραμμένων φύλλων, τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατέχονται ἀπὸ τὴ μανία «νὰ γράψουν κινηματογραφικὸ ἔργο» εἶναι διασκεδαστικὸ ἀνάγνωσμα καὶ ἐπιφυλασσόμεθα νὰ τὸ παρουσιάσουμε ἄλλη φορὰ στοὺς ἀναγνώστας μας.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Αὐτὸ τὸ νέο κορίτσι ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα, εἶχε μιὰ πολὺ κακὴ συνήθεια: Νὰ σουφρώνῃ, μιλῶντας, τὰ φρύδια. Ἴσως τὴν ἔχετε καὶ σεῖς αὐτὴ τὴ συνήθεια;...

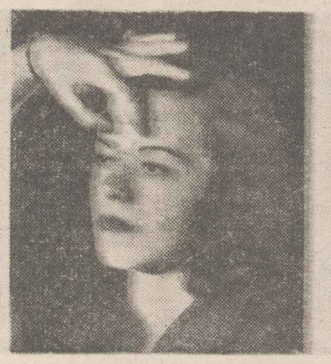

Ἐὰν ναί, τότε χρησιμοποιήσατε τὸ ἑξῆς μέσον θεραπείας: Κολλήσατε στὸ μέτωπο, κρατῶντας το μὲ τὸ δάκτυλο, ἕνα τριγωνικὸ χαρτονάκι, στὸ μέγεθος τοῦ εἰκονιζομένου.

Ταὐτοχρόνως, ἀρχίσατε νὰ ὁμιλῆτε, κρατῶντας τὰ μάτια σας ἐντελῶς ἀνοικτὰ καὶ προσπαθῶντας νὰ μὴ σουφρώνετε τὸ μέτωπό σας... Ἡ ἄσκησις θὰ γίνῃ γρήγορα συνήθεια...

ΕΔΩ — Κ' ΕΚΕΙ

Ὁ θίασος «Νέα Σκηνὴ» μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν δίδα Ἄνναν Ἐμμανουὴλ ἀναχωρεῖ διὰ Σῦρον, Χίον, Μυτιλήνην κλπ. Στὸ θίασο μετέχουν οἱ ἠθοποιοὶ Εὔα Εὐαγγελίδου, Λίτσα Δούκα, Μίνα Σημηριώτου, Μ. Χριστοπούλου, Δούκας, Ζερβός, Βανδῆς, Καμενίδης, Μαυρίδης κ. ἄ.

*

Ἐδημοσιεύθη πρὸ ἡμερῶν ἡ καθιερωμένη ἐτησία στατιστικὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν ἀνεβιβάσθησαν κατὰ τὴν λήξασαν θεατρικὴν περίοδον εἰς τὴν Κρατικὴν σκηνὴν 5 ἔργα συνολικῶς: «Ἄμλετ», «Ἡ βεντάλια τῆς λαίδης Οὐίντερμιρ», «Οἱ πανουργίες τοῦ Σκαπὲν» μαζὺ μὲ τὶς «Ψευτοσπουδαῖες», «Ὁ πρίγκηπας τοῦ Χόμπουργκ» καὶ ἡ «Ζακυνθινὴ Σερενάτα».

*

Κατὰ σειρὰν ἀριθμοῦ παραστάσεων ἔρχονται τὰ ἀνωτέρω ἔργα ὡς ἑξῆς: «Ἡ βεντάλια τῆς λαίδης Οὐίντερμιρ» 84 παραστάσεις, «Ἄμλετ» 61 παραστάσεις, «Ζακυνθινὴ σερενάτα» 51, «Οἱ πανουργίες τοῦ Σκαπὲν» καὶ οἱ «Ψευτοσπουδαῖες» 38 καὶ ὁ «Πρίγκηψ τοῦ Χόμπουργκ» 32.

*

Τὸ θέατρο τοῦ Νέου Φαλήρου ποὺ ἔχει ἤδη ἀνακαινισθῆ, θὰ ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις του στὰς 10 Ἰουνίου.

*

Ὁ κ. Θ. Συναδινὸς ἔχει ἤδη ἑτοιμάσει ἕνα νέον ἔργον καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πρεμιέρα θὰ δοθῇ προσεχῶς ἀπὸ τὸν θίασον τῆς κ. Κοτοπούλη εἰς τὰς Πάτρας ἢ στὴν Κέρκυρα.

*

Στὴν Ἀλεξάνδρα προβάλλεται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἡ νέα Ἑλληνικὴ ταινία ἐπὶ σεναρίου τοῦ κ. Μπόνρη «Ἡ Προσφυγοπούλα».

Ὁ καλὸς ἠθοποιὸς κ. Χρῆστος Τσαγανέας ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ προσελήφθη εἰς τὸ συγκρότημα τοῦ θεάτρου «Ἀθήναιον».

Λίαν προσεχῶς τὸ θέατρον τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, τὸ ὁποῖον ἤδη ἀνασυγκροτεῖται, θὰ ἐπιχειρήσῃ «τουρνὲ» εἰς διάφορα προάστεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅπου ἀλλοῦ ὑπάρχουν ἐργοστάσια καὶ ἐργατικὰ γενικῶς κέντρα.

*

Κατὰ τελευταίας πληροφορίας, ὁ θίασος Ἀλίκης — Μουσούρη θὰ παραμείνῃ στὴν Ἀλεξάνδρεια καθ' ὅλον τὸ α' δεκαήμερον τοῦ Ἰουνίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ὑπεύθυνος συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Αἰσωπίου 8
Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως ἀριθ. 4

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεια Σταδίου 23
ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909
Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
4
ΙΟΥΝΙΟΥ
Ἀριθ. φύλλου 89
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Σκέψεις τῆς ἡμέρας

ΒΑΣΑΝΑ ΛΟΓΙΩΝ

Τοῦ κ. Λαύρα

Οἱ ὁπωσδήποτε γράφοντες διὰ τὴν δημοσιότητα καὶ ἰδίως εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, ἀποκτοῦν ἀρκετὸν ἀριθμὸν φίλων γνωστῶν καὶ ἀγνώστων.

Καὶ οἱ μὲν δεύτεροι ἐννοοῦν νὰ συνεργάζωνται ἐγγράφως, ἐκφράζοντες τὰς γνώμας των καὶ τὰς ἰδέας των, τὰς ὁποίας ἐπιμένουν νὰ υἱοθετήσετε καὶ μεταδώσετε εἰς τὸ κοινὸν ὑπ' εὐθύνην σας κινδυνεύοντες νὰ φᾶτε καὶ ξύλο ἐνίοτε, ἐνῷ αὐτοὶ θὰ τρίβουν τὰς χεῖρας των ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἐκεῖνοι, ὅμως, οἱ ὁποῖοι καταντοῦν ἀνυπόφοροι εἶνε οἱ φίλοι καὶ γνώριμοι. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ γράφουν, διότι εὑρίσκουν τὸν γράφοντα καὶ τὸν ἁρπάζουν εἰς τὸν δρόμον. Τί νὰ κάνουν; Ἐν πρώτοις ἔχουν ἕκαστος τὸ θέμα του, τὸ ὁποῖον ἐννοοῦν νὰ τὸ ἰδοῦν γραμμένον προσεχέστατα.

—Πάλι δὲν τὄγραψες: Εἶνε δέκα μέρες ποὺ στὸ εἶπα! Ἅμα περάσει ἡ ἐπικαιρότης, τί νὰ τὸ κάνῃς πιά; Θὰ ξεκαρδιστῇ ὁ κόσμος στὰ γέλια.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω πληροφορεῖται κανείς, ποίαν ἰδέαν περὶ ἐπικαιρότητος ἔχουν μερικοὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀφ' ἑτέρου μανθάνει ὅτι πᾶν ὅ,τι γράφετε πρέπει νὰ ξεκαρδίζῃ στὰ γέλια τοὺς ἀναγνώστας. Ὁ μοναδικὸς καὶ εὐφυέστατος Κονδυλάκης εἶχε λάβει πικρὰν πεῖραν τοῦ πράγματος ὅταν τὸν ἐσύστησαν κάποτε εἰς ἕναν ἀναγνώστη τῆς ἐφημερίδος ποὺ ἔγραφε. Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομά του, ἐρώτησε τὸν παρουσιάζοντα κοινὸν φίλον:

—Εἶνε ὁ ἴδιος.... ὁ ἀστεῖος;! Θέλει, λοιπόν, ἄλλην μεγαλυτέραν δόξαν ὁ γράφων, παρὰ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον αὐτόν;

Ἀλλὰ νὰ ἦταν μόνον αὐτὰ τὰ βάσανα τῶν γραφόντων; Ἐνῷ βαδίζει λόγου χάριν, εἰς τὸν δρόμον ἀφῃρημένος, σκεπτόμενος τὸ νοίκι του, τὶς δουλειές του, ἀκούει ἔξαφνα φωνὴν φιλικήν:

—Ἔ, ποῦ πᾷς; Στὰ σύννεφα περπατᾷς; Αὔριο θὰ διαβάσουμε, λοιπόν, τί μαγειρεύεις, τὰ ψιθυρίζεις βλέπω!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ δυστυχὴς δὲν μαγείρευε τίποτε ἀλλ' ἐψιθύριζε διὰ νὰ μὴ τὰ ξεχάσῃ ὅλα τὰ πρὸς μαγείρευμα χρειώδη διὰ τὰ ὁποῖα ἔσπευδε πρὸς τὴν ἀγοράν.

Μήπως πρὸ ἡμερῶν ἄλλος φίλος δὲν ἐπλησίασε ποιητὴν καθήμενον εἰς τὸ Ζάππειον ἀκουμβῶντα τὸ κεφάλι του εἰς τὴν παλάμην καὶ σκεπτόμενον καὶ τοῦ ἐφώναξε:

—Τὸ τελείωσες ἢ ἀκόμα;

—Ἔχει πολλὲς δυσκολίες ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, ἀφυπνισθείς.

—Νὰ σὲ βοηθήσω;

—Ἂν μπορεῖς θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς!

Ἡ τεραστία παρεξήγησις ἦτο, ὅτι ὁ ἕνας ὡμιλοῦσε περὶ σονέττου, ἐνῷ ὁ ἄλλος εἶχεν ὑπ' ὄψει του τὸ διαζύγιον, τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωνε νὰ φέρῃ εἰς πέρας!

Ἀλλ' ἆρά γε θὰ ἐννοήσουν ποτὲ οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι καὶ οἱ γράφοντες φίλοι των, εἶνε ἄνθρωποι τρώγοντες, πίνοντες, πανδρευμένοι, ζῶντες καὶ ἀποθνήσκοντες καὶ οἱ ἄλλοι καὶ πρὸ παντὸς μὴ ἔχοντες καμμίαν διάθεσιν ἔξω ἀπὸ τὴ δουλειά τους, νὰ ἀκούουν νὰ τοὺς μιλοῦν γιὰ τὴ δουλειά τους;

ΛΑΥΡΑΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ Μινώταυρος

Πλῆξις καὶ ἀσκητισμός, οἱ κακοὶ δαίμονες τῆς ὑπαίθρου

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ἡ ἐπαρχία κάμνει τὴ ζωή της. Ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὴν ἐσοδεία τῶν δραμάτων της τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Δὲν τῆς χρειάσθηκαν παρὰ τρεῖς μόνο μέρες γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὴ συγκομιδή της. Συγκομιδή, πρέπει νὰ προσθέσω, πλουσιωτάτη. Δράματα τιμῆς, πατροκτονίαι, ἀδελφοκτονίαι, φόνοι γιὰ κτηματικες διαφορές... Εἶνε πολὺ εὔκολο στὸν ἀναγνώστη νὰ κάμῃ τὴν στατιστικὴ τῆς ἐπαρχιακῆς αὐτῆς ζωτικότητος, ἂν ἀκολουθήσῃ ἕνα ἁπλούστατο σύστημα: Νὰ κόβῃ κάθε μέρα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του τὶς πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦν τὴν κίνησι τῶν ἐπαρχιῶν. Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος θὰ ἔχῃ τὴν συλλογήν του, μιὰ συλλογὴ πολὺ ὀγκωδεστέρα ἀπὸ ἀνάλογον στατιστικὴν τῆς πρωτευούσης.

Ἀπὸ ποῦ θέλετε ν' ἀρχίσω; Ἀπὸ τὸ δρᾶμα τῆς Εὐβοίας; Ἀντιγράφω τὴ σχετικὴ εἴδησι: «Ὁ Κωνσταντῖνος Τζαφέρης, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὴν σύζυγόν του καὶ τοὺς δύο υἱούς του, ἐφόνευσε τὸν Κηρῦκον, ἐπειδὴ ἔφερε προσκόμματα εἰς τὴν ἕνωσιν τῆς ἀδελφῆς του μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ δολοφόνου».

Προχωρῶ: «Εἰς τὴν Ζαβέρδαν τοῦ Ἀστακοῦ ἐξετυλίχθη ἄγριον δρᾶμα τιμῆς. Ὁ Γ. Μῖχος συναντήσας τὸν Ι. Ζαρκαδοῦλαν ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρώτατα. Παρατυχοῦσα ἡ ἀδελφὴ τοῦ τραυματισθέντος ἐπυροβολήθη ὑπὸ τοῦ Μίχου καὶ ἐτραυματίσθη σοβαρώτατα εἰς τὴν κοιλίαν. Ἐπίσης ἐδέχθη σφαῖραν εἰς τὴν κεφαλὴν ὁ ὀκταετὴς Τζάλας καὶ ἔμεινεν ἄπνους. Ἀφορμὴν τοῦ δράματος ἀπετέλεσαν αἱ σχέσεις τοῦ Ζαρκαδούλα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μίχου».

Συνέχεια: «Εἰς τὸ χωρίον Μαχαρὰ ἡ Ἀργυρὼ Μωριανή, ἐτῶν εἴκοσι, ἐφόνευσε διὰ πελέκεως τὸν πατέρα της Γεώργιον, καθ' ἣν ὥραν οὗτος ἐκοιμᾶτο, κατενεγκοῦσα ἀλλεπάλληλα κτυπήματα εἰς τὴν κεφαλήν του. Ἡ δράστις προέβη εἰς τὸ ἔγκλημα, διότι ὁ πατήρ της, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ ἰδία, ἤθελε νὰ τὴν βιάσῃ».

Νομίζετε ὅτι τελείωσα; Δὲν τελείωσα, φοβοῦμαι ὅμως μήπως ἐξηντλήθη ἡ ὑπομονή σας. Καὶ μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν ἐπαρχιακὴ αὐτὴ δραστηριότητα. Ποῦ νὰ ὀφείλεται; Πολλὲς φορὲς στάθηκα μ' αὐτὸ τὸ ἐρωτηματικό. Κατηγοροῦν τὴν πρωτεύουσα ὡς ἁμαρτωλή. Ἡ πρωτεύουσα, ὅμως, ποὺ ἔχει περισσοτέρας διεξόδους πρὸς τοὺς δρόμους τῆς κολάσεως, δὲν παρουσιάζει τέτοια δρᾶσι. Οὔτε οἱ Ἀθηναϊκὲς προβατίνες γεννοῦν ἀνθρωπάκια ὅπως συχνὰ συμβαίνει μὲ τὰ τετράποδα τῆς ὑπαίθρου.

Ζητήσατε τὴ γυναῖκα, λένε οἱ Γάλλοι, σὲ κάθε συγκλονιστικὸ ἔγκλημα. Εἶνε βέβαιοι, ὅτι ἐμμέσως ἢ ἀμέσως γυναῖκα ἔχει χωμένη τὴν οὐρά της. Ἐμεῖς, ἂν ζητήσουμε τὴ γυναῖκα στὴν ἐπαρχία δὲ θὰ τὴν εὕρουμε. Θὰ συναντήσουμε, ὅμως, τὸν ἀσύλληπτο ἔνοχο ποὺ εἶνε ἡ ἔλλειψις γυναικός. Ὁ πατέρας φθάνει στὸ σημεῖο νὰ βλέπει ἐρωτικὰ τὴν κόρη του, ὁ ἀδελφὸς ποὺ ὑψώνει τὰ μάτια πρὸς τὴν ἀδελφή, εἶνε καρποὶ τῆς ὑπαίθρου ποὺ δὲν θὰ εὐδοκιμήσουν, ἂν τὸ θῆλυ δεν ἀποτελοῦσε τὸν σπανιώτερο καρπό. Καὶ τί εἶνε οἱ δράκοι αὐτοὶ ποὺ παρουσιάζονται κάθε τόσο γιὰ νὰ σπαράζουν τὰ βρέφη στὶς ἐρημιές;

Ἡ ἐπαρχία δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῆς γυναικός. Τὰ ἤθη ποὺ λέγονται ἁγνά, ὑψώνουν σινικὰ τείχη μεταξὺ τῶν δύο φύλων. Ὁ ἀσκητισμὸς θριαμβεύει.

Μὴ νομίσετε δὲ ὅτι ἔχω ὑπ' ὄψει μόνο τὸ σεξουαλικὸ ἀσκητισμό. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ αἰσθηματικὸς σύνδεσμος εἶνε ὑπὸ διωγμόν. Ἕνα παλληκάρι καὶ μία κοπέλλα ποὺ βγαίνουν μαζὺ περίπατο στὸ χωριό, ἀποτελοῦν δημόσιο σκάνδαλο. Πρὶς τελειώσει ὁ περίπατος θὰ προλάβῃ ὁ προστάτης κρατῶν στὸ ἕνα χέρι τὸ πιστόλι καὶ στὸ ἄλλο τὰ ἄνθη τῆς λεμονιᾶς. Διαλένετε καὶ παίρνετε. Στὸ καφενεῖο του ὁ χωριάτης δὲν θὰ δῇ τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας. Δὲν θὰ ἀνταλλάξῃ δυὸ φιλικὰ λόγια μαζύ της, δὲ θὰ τῆς πῇ ἕνα ἀστεῖο, δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀναπτυχθοῦν μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς σχέσεις φιλίας, νὰ γνωρίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, νὰ μὴ προκαλῇ τρικυμίες ἡ θέα καὶ ἡ προσέγγισις.

Ὁ γυναικωνίτης δὲν ἔπεσε στὸ Ἑλληνικὸ χωριό. Βρίσκεται στὴν πλήρη ἀκμή του. Οἱ πληθυσμοὶ τῆς ὑπαίθρου εἶνε χωρισμένοι σὲ δυό, καὶ ὅποιος τολμήσῃ νὰ περάσῃ τὴ μεθόριο πληρώνει βαρὺ τὸ φόρο τοῦ τολμήματός του. Τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς τέτοιου καθεστῶτος τὰ βλέπουμε εἶνε αὐτὰ ποὺ ἐξαγριώνουν τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν διαφθορά, στὸ ἔγκλημα, στὴν παραβίασι τῶν νόμων τῆς φύσεως, στὸν ψυχικὸ καὶ σωματικὸ μαρασμὸ τῆς νεότητος, σὲ πράξεις ποὺ τὸν ντροπιάζουν.

Ἕνας ἄλλος παράγων τοῦ φαινομένου ποὺ παρουσιάζει ἡ ἐπαρχία εἶνε ἡ πλῆξις. Πλῆξις θανάσιμη! Καὶ τὰ μὲν ἐπαρχιακὰ κέντρα ἔχουν τὴν παρηγοριὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, τῆς πλατείας, κάποιου κινηματογράφου, κάποιας συγκεντρώσεως. Τὸ χωριό, ὅμως; Τὸ εἴδατε τὸ χωριό; Τὸ πλησιάσατε, ὄχι σὰν ἕνας ἁπλὸς περαστικὸς ποὺ τὸ κυττάζει μὲ τὸ μειδίαμα τῆς συγκαταβάσεως, ἀλλὰ σὰν παρατηρητὴς ποὺ πηγαίνει νὰ μείνῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς του. Τοῦ λείπουν τὰ πάντα. Τὶς περισσότερες φορὲς καὶ αὐτὸ τὸ φῶς. Δὲν ἀνεκαλύφθη ἀκόμα ὁ ἠλεκτρισμός. Οὔτε ἕνα κέντρο χαρᾶς, οὔτε μιὰ ὑπόνοια ψυχαγωγίας. Ἡ ζωὴ ἀρχίζει μὲ τὴν ἀνατολὴ καὶ τελειώνει μὲ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Κανένα πανάθλιο καφενεδάκι πνιγμένο στοὺς καπνούς, μὲ μιὰ λάμπα πετρελαίου ποὺ φωτίζει σιωπηλὲς σκιές, εἶνε τὸ μόνο κέντρο. Πτωχοί, σκοτεινοί, σκυθρωποὶ οἰκισμοὶ ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ποὺ κατακλίνονται στὶς αὐλὲς μαζὺ μὲ τὰ ζῷα τους, ποὺ ἡ ζωή τους δὲν εἶνε παρὰ ἕνας δρόμος ἀνηφορικός, γεμάτος μόχθους καὶ στερήσεις.

Πόσες φορὲς φθάνει στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα ἡ φωνὴ τῆς ἐπαρχίας ποὺ ζητεῖ σωσίβια γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ πέλανος τῆς πλήξεως!.. Καρποὶ τῆς πλήξεως καὶ τοῦ ἀσκητισμοῦ της εἶνε ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις τῆς αἱματηρᾶς δράσεως ποὺ κάθε τόσο ἐπαναλαμβάνονται. Λείπει τὸ νέλιο, λείπει ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ὁ ὑποσιτισμὸς μαυρίζει τὸ μάτι, ἡ ἀπουσία τῆς γυναίκας θολώνει τὴ σκέψι καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πιὰ κύριος τῶν πράξεών του. Ἂν κάποτε ἡ ἐπαρχία ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀσκητικήν της ζωὴν κι' ἀπὸ τὴν ἀνία ποὺ τὴν δυναστεύουν, θὰ ἀπαλλαγῇ συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὸν κυριώτερο ἔνοχο τῆς ἐγκληματικότητος. Εἶνε ὁ Μινώταυρος ποὺ μαραίνει καὶ δεκατίζει τοὺς πληθυσμοὺς τῆς ὑπαίθρου.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ ποιητής. Εἰκὼν πρώτη: Τί θεῖον πρᾶγμα, εἶνε ἡ μοναξιά! Τί ὑπέροχο. Κανεὶς δὲν ὑπάρχει... στὸ θεῖο αὐτὸ τοπεῖο. Εἰκὼν δευτέρα: Μὰ μὲ τὸ τραγοῦδι του ξεπετιοῦνται τρία ζεύγη ἐρωτευμένων πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ἐφήμεροι στοχασμοί

ΕΝΕΚΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τοῦ κ. Π. Χόρν

Ἡ κυρία Ἀδαμαντία Πετεφρῆ, ποὺ ὡς κύριον ἐπάγγελμα μετέρχεται τὰ οἰκιακά, ἐρασιτεχνικῶς δὲ νοικιάζει τὰ περισσότερα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ της, μὲ τὸ χρόνο, μὲ τὸ μῆνα, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ τὴν ὥρα, μοῦ ἔλεγε χθὲς γεμάτη ἀγανάκτησι:

—Πρέπει σεῖς οἱ δημοσιογράφοι, νὰ γράψετε, γιατὶ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα παραξετσιπωθήκαμε καὶ γι' αὐτὸ διατρέχει, τώρα τὸ καλοκαῖρι κρίσι τὸ 'πάγγελμά μας καὶ μένουν τὰ δωμάτιά μας ξενοίκιαστα.

—Τί νὰ γράψωμε, κυρία Ἀδαμαντία μου;

—Νὰ γράψετε γι' αὐτὰ τὰ ἀνήθικα πράματα, ποὺ γίνονται ἐδῶ στὸν τόπο μας καὶ χαλάει ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας.

—Ἀπὸ πότε, κυρὰ Ἀδαμαντία, ἄρχισενὰ σὲ ἐνδιαφέρῃ ἡ οἰκογενειακὴ τιμή;

—Μὰ εἶνε χάλια αὐτά, οἱ παντρεμμένοι νὰ μὴ σέβωνται τὸ οἰκογενειακόν τους ἄσυλο καὶ νὰ μπάζουν τὶς ἐρωμένες τους τώρα τὸ καλοκαῖρι, ποὺ ἡ φαμίλια τους λείπει στὴν ἐξοχή, μέσα στὸ σπίτι τους;

—Καὶ ἔτσι μένουν ξενοίκιαστα τὰ δωμάτιά σου;

—Δὲν μὲ νοιάζει τόσο γιὰ τὸ συμφέρο μου ὅσο γιὰ τὴν ἠθική. Εἶνε τώρα αὐτά, ποὺ γίνονται σωστὰ πράματα, νὰ μαγαρίζεται τὸ σπίτι τοῦ οἰκογενειάρχη τὸ τίμιο σπίτι του; Ἔπειτα, ἂν ἦταν αὐτὸ μόνο; Εἶνε καὶ τὸ ὕπαιθρο ποὺ μᾶς κάνει συναγωνισμὸ καὶ μᾶς κρατάει ξενοίκιαστα τὰ δωμάτιά μας. Βλέπεις τώρα τὸ καλοκαῖρι τὰ ζευγαράκια προτιμοῦν τὴ ρωμάντζα, ἕνα παραθαλάσσιο, μιὰ ἀμμουδιά, ἕνα πυκνὸ δασάκι, παρὰ μιὰ ζεστὴ γκαρσονιέρα, ὅπου βέβαια δὲν μπορεῖς ν' ἀνοίξῃς καὶ τὰ παρθυρα, γιατὶ θὰ σὲ πάρουν χαμπάρι οἱ γείτονοι..

—Ὥστε, κυρὰ Ἀδαμαντία μου, κρίσις, μεγάλη κρίσις!

—Ἡ ζέστη, ἡ καμπῖνες τῶν μπάνιων, τὰ διάφορα ἐξοχικὰ κέτρα, τὰ ἄδεια σπίτια τῶν οἰκογενειαρχῶν μᾶς κάνουν μεγάλο συναγωνισμό. Ἔπειτα καὶ κάτι ἄλλο.

—Τί ἄλλο, κυρὰ Ἀδαμαντία μου;

—Εἶνε ἡ ἐποχή μας, ἐποχὴ ταχύτητος, ὅπως λένε, ποὺ ὅλα μ' ἄλλους λόγους γίνονται πὶ καὶ φί, στὸ λεφτό. Στὸν καιρὸ τὸ δικό μας δυὸ ἐρωτευμένοι, ἤθελαν τὸ χουζοῦρι τους, νὰ μένουν ὧρες μαζὺ καὶ ὁ ἕνας νὰ μὴ χορταίνῃ τὸν ἄλλον. Τώρα ὅμως ὅλες οἱ δουλειὲς γίνονται στὰ πεταχτά. Τὸ ἐρωτικὸ ἀγκάλιασμα δὲν διαρκεῖ παρὰ μόνο μιὰ κλεφτὴ στιγμοῦλα, χωρὶς πολλοὺς προλόγους καὶ πολλὲς διαδικασίες. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πὼς περισσότερο διαρκεῖ ἕνα φιλὶ στὸν κινηματογράφο παρὰ στὴν ὀθόνη τῆς ζωῆς. Αἴ, γιὰ ἕνα τέτοιο φιλί, γιατὶ νὰ μπῇ ἕνας ἄνθρωπος σὲ ἔξοδα καὶ νὰ νοικιάσῃ ἐπίτηδες δωμάτιο; Τὸ δίνει ὁπουδήποτε. Σ' ἕνα σεπαρέ, σὲ μιὰ διαδρομὴ αὐτοκινήτου καὶ ὅπου ἀλλοῦ.

Π. ΧΟΡΝ

Παρακολουθήσατε καὶ ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν 5ην σελίδα μας
Τὸ νέον ὑπέροχον θαλασσινὸν ἀνάγνωσμα:
«Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα τῆς παληᾶς ἐποχῆς

Ὁ Κωνσταντῖνος Σκόκος, ὁ παλαιὸς συγγραφεὺς καὶ ἐκδότης τοῦ περιφήμου «Ἡμερολογίου», εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὅλος ὁ διανοούμενος ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνισμός, ἔλαβε κάποτε ἕνα τραγοῦδι φίλου του ποὺ ἐφημίζετο γιὰ τὴν ἀπέχθειά του πρὸς τὰ ζῶα μὲ τὴν παράκλησι, νὰ τὸ δημοσιεύσῃ στὸ «Ἡμερολόγιό του».

Ὁ Σκόκος, ἀπὸ τοὺς καλοὺς σατυρικοὺς τῆς ἐποχῆς, ἀπέρριψε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων τὸ ποίημα καὶ ἀπήντησε ἐμμέτρως στὸν ποιητήν:

«Καβάλλα εἰς τν Πήγασον
σὲ βλέπω— ὤϊμένα.
Ἔτσι ἦσουν σύ σκληρὸς
στὰ ζῷα τὰ καϋμένα».

*

Ὁ Σοῦτσος κάποτε, γλεντοῦσε μ' ἕνα γιατρό, πνευματιστὴ καὶ ὑπέρμαχο τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς. Ἀλλ' ὁ ποιητής, στὸ τέλος παραγλέντησε καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούῃ τὶς θεωρίες τοῦ φίλου του. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε.

—Θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, σκέφθηκε μιὰ μέρα ὁ Σοῦτσος.

Κι' ἐκάθησε καὶ τοῦ ἔγραψε τὸ παρακάτω ἐπίγραμμα, ποὺ τοῦ τὸ ἔστειλε αὐθημερὸν συστημένο:

«Πιστεύεις εἰς ἀνάστασιν
νεκρῶν... Ἀλλοίμονό σου,
ἂν σηκωθοῦν ὅλοι αὐτοὶ
ποῦ πῆρες στὸ λαιμό σου».

Ὁ γιατρὸς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔπαψε τὴν συζήτησι.

*

Ὁ μακαρίτης ὁ Βυκόπουλος, βουλευτὴς Κυκλάδων καὶ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἐπληροφορήθη, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑπουργίας του, ὅτι ὁ Ψυχάρης θὰ ἤρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μὲ ἀνορθωμένας τὰς τρίχας, παρεκάλεσε τὸν συνάδελφόν του, τῶν Ἐξωτερικῶν, νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸν ἐν Παρισίοις πρεσβευτήν μας, τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα διὰ τὸν Ψυχάρην:

«Ἂν ὑπάρχῃ ἐν ὑμῖν σταγὼν Ἑλληνικοῦ αἵματος, ἐξορκίζω σας, μὴ κατέλθετε εἰς τὴν χώραν τῆς Παλλάδος».

Καὶ ὁ Ψυχάρης τοῦ ἀπήντησε:

«Ἐπειδὴ εἶμαι βέρος Ρωμηός, θαρθῶ στὸ Ρωμέϊκο. Ἡ «Παλλάς», ἄς μείνῃ ἥσυχη. Δὲν θὰ τὴν πειράξω».

Θηρίο ὁ Βυκόπουλος.

*

Ὁ μακαρίτης ὁ Νικολάρας, ποιητὴς καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ποὺ ἐφημίζετο διὰ τὴν ἀθυροστομία του, εἶπε μιὰν ἡμέραν στὸν ναύτη του.

—Γιατὶ δὲν φρόντισες, Μῆτσο, ἐγκαίρως γιὰ τὸ γάλα;

—Γιατὶ κύριε, ἐφρόντισα γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα—εἶπε ὁμοιοκαταληκτῶν ὁ ναύτης καὶ τὸν κύτταξε θριαμβευτικά.

Ὁ Νικολάρας δὲν θύμωσε γιὰ τὴν παράλειψι τῆς ὀρδινάντζας του, ἀντίθετα μάλιστα, ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ τ' ἀπήντησε:

—Πολὺ ἐνοχλητικὴ ἀσθένεια αὐτὴ ἡ ποίησι παιδί μου. Πρόσεξε γιατὶ μπορεῖς νὰ πάθῃς καὶ πιὸ... μεγάλα...

*

Σὲ μιὰ περιοδεία τους οἱ πρῶτοι Ἕλληνες βασιλεῖς, φιλοξενήθηκαν ἀπὸ τὸν ἀγωνιστὴ Τσάκα, ποὺ εἶχε μιὰ νεώτατη γυναῖκα. Ἡ Ἀμαλία, δὲν ἤξερε πῶς ἡ νέα ἦταν σύζυγος τοῦ πολεμάρχου καὶ τὴν ρώτησε: — Εἶσθε κυρη τοῦ καπετὰν Τσάκα;— Ὄχι Μεγαλειοτάτη ἀπήντησε ὁ Τσάκας, ἐπεμβαίνων καὶ ἐννοήσας τὴν σκέψιν τῆς βασίλισσας, γιὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας των. Καὶ πρόσθεσε ἀφελέστατα:— Ἄμ' ἂν εἶν' νὰ χαλάσῃς τὴ σαρακοστή, πρέπει νὰ τὴν χαλάσῃς μὲ ἀρνάκι τοῦ γάλακτος.

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἡ πρώτη ἀγάπη

Μία νέα ἐκλεκτὴ δημιουργία ποὺ ἀσφαλῶς θ' ἀρέσῃ εἰς ὅλους

Στίχοι: Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ **Μουσική: Τ. ΜΑΡΙΝΟΥ**

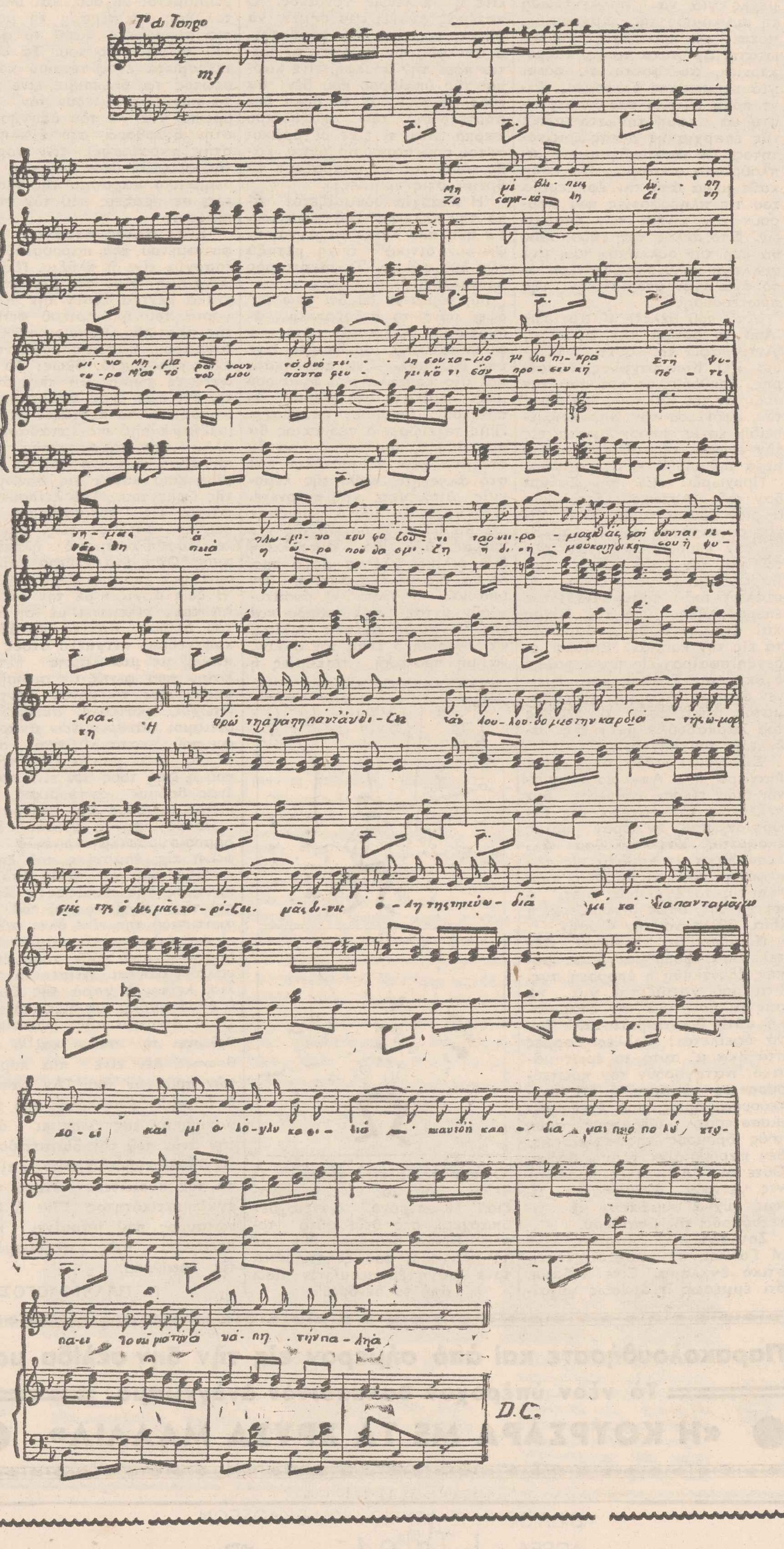

ΕΞΥΠΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μερικὰ νόστιμα ποὺ θὰ σᾶς κάμουν νὰ γελάσετε

Ἕνας παραθεριστὴς παραπονεῖται στὸν δήμαρχο τῆς μικρᾶς πόλεως ὅπου ἦρθε νὰ ξεκουρασθῇ, γιὰ τὸν ἐλλειπῆ φωτισμὸν τῶν δρόμων.

—Ξέρετε — ἀπαντάει ὁ δήμαρχος —δὲν ἀνάβουμε τὰ φανάρια γιὰ λόγους οἰκονομίας τὶς νύχτες ποὺ ἔχει φεγγάρι.

—Ὡραῖα. Ἀλλὰ χθὲς τὸ βράδυ δὲν εἶχε φεγγάρι καὶ πῆγα νὰ σκοτωθῶ σ' ἕνα χαντάκι.

Καὶ ὁ δήμαρχος ἀπήντησε:

—Δὲν εἶχε, κύριε, γιατὶ ἦταν βαρειὰ συννεφιασμένος ὁ οὐρανός. Ἀλλά.. ὑπηρεσιακῶς εἶχε.

*

Δύο ἀστυνομικοὶ ὁδηγοῦσαν πρὸ ἡμερῶν στὸ τμῆμα ἕνα γερὸν ἄνδρα ποὺ εἶχε κρεμασμένο στὸ στῆθος του ἕνα χαρτόνι μὲ τὴ μόνη λέξι: «Τυφλός» καὶ τὸν ὁποῖον εἶχαν συλλάβει ἐνῷ ἐδιάβαζε ἐφημερίδα.

—Δὲν εἶσαι τυφλός, λοιπόν, τοῦ λέγει ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας;

—Δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, κύριε, ἀστυνόμε, ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος.

—Γιατί, λοιπόν, περιφέρεσαι μὲ αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴ καὶ ἔχεις πάντα μαζί σουἕνασκύλλο;

—Μαθαίνω στὰ σκυλλιά νὰ ὁδηγοῦν τοὺς τυφλούς, κύριε ἀστυνόμε..

*

Στὸ δικαστήριο ὁ δικηγόρος συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ πελάτου του μὲ μεγάλη εὐγλωττία.. κατὰ τὴν γνώμην του. Ἀλλὰ κάποτε παρατηρεῖ, ὅτι ἕνας ἐκ τῶν δικαστῶν μισοκοιμᾶται. Εὐθικτος καὶ κενόδοξος ὁ νέος δικηγόρος παύει ἀποτόμως νὰ ὁμιλῇ καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Πρόεδρον.

—Κύριε Πρόεδρε, λέγει ἔντονα, θὰ περιμένω γιὰ νὰ συνεχίσω, νὰ ξυπνήσῃ ὁ κ. δικαστής.

Καὶ ὁ Πρόεδρος μὲ τόνον πατρικόν:

—Μὰ θ' ἀργήσουμε, φίλε μου.

—Γιατί;

—Ἴσως περιμένει νὰ τελειῶστε γιὰ νὰ ξυπνήσῃ..

*

Ὁ κατηγορούμενος γιὰ κάποια κλοπή, στὸν ὁποῖον ὁ ἀστυνόμος ἀποκαλύπτει μὲ τὸ σχετικὸ φάκελλο, ὅτι ὁ συνένοχός του εἶνε τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλοκιοῦ, ἀπαντάει μ' ἕνα ἀφελὲς χαμόγελο στὰ χείλη:

—Μὰ τί θέλατε νὰ κάμω, κύριε ἀστυνόμε, ἀφοῦ κανένας τίμιος ἄνθρωπος δὲν μὲ βοηθοῦσε....

*

Ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' χρωστοῦσε τὸν παπικὸ θρόνο εἰς τὸν καρδινάλιο Κάρολο Βορρομαῖο, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἀνεκηρύχθη ἅγιος. Ἀλλ' ὁ Γρηγόριος ΙΓ' δὲν διεκρίνετο γιὰ τὴν φρονιμάδα του καὶ ὁ ἅγιος Καρδινάλιος Βορρομαῖος ἐπληροφορήθη λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἐκλογή, μερικὲς παρεκτροπές του κάπως νεανικές.

—Ἂν ἤξερα αὐτὲς τὶς κακὲς συνήθειές σου, εἶπε μιὰ μέρα στὸν Γρηγόριο, δὲν θὰ σ' ἐψήφιζα ποτέ.

— Κάρολε, μεῖνε ἥσυχος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γρηγόριος. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὰ ἤξερε ὅλα, ὅταν σὲ φωτισε νὰ μὲ ψηφίσῃς.

*

Ἕνας λιμαδόρος βρῆκε κάποτε στὸ δρόμο τὸν Ἀριστοτέλη κι' ἄρχισε νὰ φλυαρῇ ἀδιάκοπα καὶ ἀνιαρά, διηγούμενος τερατώδεις ἱστορίες.

— Λοιπόν, δὲν ἐκπλήττεσαι; τὸν ρώτησε.

— Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐκπλήττει, ἀπήντησε ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι ὅτι ἔχει κανεὶς αὐτιὰ νὰ σὲ ἀκούῃ, ἐνῷ ἔχει πόδια γιὰ νὰ φύγῃ.

Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἕνα συγκλονιστικὸ ἐρωτικὸ θαλασσινὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. —Ὁ Συμιακὸς ἐμποροπλοίαρχος καπετὰν Μάρκος ἐγκατεστημένος στὴ Ρόδο κυβερνᾷ τὴν «Σκύλλα» ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πλοῖα τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Κόρη τοῦ καπετὰν Μάρκου εἶνε ἡ Δέσποινα, τὸ ὡραιότερο κορίτσι τῆς Ρόδου.
Εἰς ἕνα της ταξεῖδι κατὰ τὴ Τεργέστη ἡ «Σκύλλα» συναντᾶται μὲ ἕνα Ἀλγερινὸ πειρατικὸ πλοῖο. Ὁ καπετὰν Μάρκος για νὰ μὴ πέσῃ στὰ χέρια τῶν Κουρσάρων, ρίχνει τὸ πλοῖο του στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς καὶ αὐτὸς μὲ τὸ πλήρωμά του διασώζεται εἰς τὴν ξηράν. Οἱ κουρσάροι πυρπολοῦν τότε τὴν «Σκύλλαν», ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ξεφόρτωσαν.
Ὁ καπετὰν Μάρκος γυρίζει μὲ τὸ πλήρωμά του στὴ Ρόδο καὶ θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς κουρσάρους τοῦ Ἀλγερίου γιὰ τὴν προσβολὴ καὶ τὴ ζημία ποὺ τοῦ ἔκαμαν, σκαρώνει μέσα σ' ἕνα χρόνο ἕνα νέο καράβι τὸ ὁποῖον τὸ ὀνομάζει ἐπίσης «Σκύλλα». Εἶνε ἕνα καράβι πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὴν πρώτη. Ὁ καπετὰν Μάρκος τὸ ἁρματώνει μὲ κανόνια, τὸ ἐπανδρώνει μὲ τοὺς καλλιτέρους καὶ ἀνδρειοτέρους ναύτας τῆς Σύμης καὶ τῆς Καλύμνου καὶ ἀμέσως τραβᾷ γιὰ τὴν Ἄνδρο, ὅπου εἶχε τὴν ἕδραν του ὁ Βενετὸς ναύαρχος Δάνδολος, ἀρχηγὸς τῆς διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν κουρσάρων ναυτικῆς μοίρας. Μόλις ἔφθασε εἰς τὴν Ἄνδρον παρουσιάζεται ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ναυάρχου Δανδόλου καὶ τοῦ προσφέρεται νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν κουρσάρων τοῦ Ἀλγερίου. Φυσικὰ ἡ προσφορά του γίνεται δεκτὴ καὶ ἡ «Σκύλλα» ἐννοάφεται εἰς τὴν δύναμιν τοῦ καταδιωκκτιοῦ στόλου τῆς κραταιᾶς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας μὲ κυβερνήτην τὸ καπετὰν Μάρκον, φυσικά.
Ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ καπετὰν Μάρκος ἐτρομοκράτησε τοὺς κουρσάρους τοῦ Ἀλγερίου. Δὲν περνοῦσε ἑβδομάδα ποὺ νὰ μὴ φθάσῃ στὸ Ἀλγέριον ἡ εἴδησις πῶς ὁ Γραικὸς καπετάνιος βούλιαξε ἕνα ἢ καὶ δυὸ κουρσάρικα.

2ον

Ἐπὶ διακόσια ἕως τριακόσια χρόνια οἱ Βερβερινοὶ ἦσαν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τοῦ κόσμου καὶ ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἡ Γαλλία γιὰ νὰ τοὺς δαμάσῃ καὶ νὰ τοὺς ὑποτάξῃ. Μήπως ὑπάρχει στὸν κόσμο καμμιὰ δύναμις ποὺ μπορεῖ νὰ ντισταθῇ στὴν ἀδάμαστη γαλλικὴ λόγχη;

*

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ σαλπάρησε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Ρόδου ἡ «Σκύλλα» τοῦ καπετὰν Μάρκου καὶ τὸ κουβέρνο τοῦ Τζελαεριοῦ ἔπαιρνε κάθε τόσο καὶ ἕνα λυπηρὸ μήνυμα. Τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ ἀλγερινὰ κουρσάρικα ἔπεφταν στὰ χέρια ἑνὸς φοβεροῦ καὶ ἀτρόμητου Γραικοῦ θαλασσινοῦ ποὺ ἦταν στὴ δούλεψι τῶν Βενετσιάνων καὶ ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκείνους ποὺ ἠχμαλώτιζε δὲν γύρευε χρήματα. Γύρευε νὰ ἀνταλλάξῃ τοὺς Βερβερίνους σκλάβους ποὺ συνελάμβανε μὲ Χριστιανοὺς σκλάβους στὸ Ἀλγέρι. Ἕναν μὲ ἕναν!

*

Δὲν εἶνε βέβαια ἀνάγκη νὰ εἰποῦμε ἐμεῖς στὸν ἀναγνώστη μας ὅτι ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Γραικὸς διώκτης τῶν Κουρσάρων ἦτο ὁ πατέρας τῆς Δέσποινας, ὁ καπετὰν Μάρκος.

Ἀνάμεσα στὸ λιβυκὸ πέλαγος, κοντὰ στὴ Μάλτα καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴ ποστάρα τῶν Τουνεζιῶν εἶνε ἕνα μικρὸ νησὶ ποὺ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἦτο σχεδὸν ἀκατοίκητο. Μόνο μερικοὶ φτωχοὶ ψαράδες Μαλτέζοι τὸ κατοικοῦσαν. Τὸ νησὶ αὐτὸ ἔχει ἕνα καλὸ λιμάνι ποὺ ὁ καπετὰν Μάρκος τὸ διάλεξε γιὰ ὁρμητήριό του. Ὅταν ἦταν μπονάτσα ἡ «Σκύλλα» ἄραζε στὸ λιμάνι τῆς Λαμπηδοῦσας καὶ ἅμα φουρτούνιαζε ἔκανε πανιὰ καὶ ἄνοιγε στὸ πέλαγος. Ἀλλοίμονο τότε στὸ κουρσάρικο ποὺ τύχαινε στὴν πλώρη της. Καὶ λίγος καιρὸς ἂν φυσοῦσε ἔτρεχε σὰν δαίμονας. Στὴ φουρτοῦνα πάλι ἀντεῖχε ὅσο κανένα ἄλλο καράβι γιατὶ ἐπίτηδες εἶχε καρίνα πάνω ἀπὸ 50 πόντους. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο χάρισμα τῆς «Σκύλλας» ἦτο ὁ καπετάνιος της καὶ τὸ τσοῦρμο της. Ὁ καπετὰν Μάρκος, ὁ ἥσυχος ἴσαμε τώρα ἐμποροπλοίαρχος, ἀπεδείχθη πὼς εἶχε ψυχὴ λεονταριοῦ. Ὅ,τι καιρὸς κι' ἂν ἦταν, φουρτοῦνα ἢ καλωσύνη, νύχτα ἢ μέρα, ὁ καπετὰν Μάρκος ἦτο πλάϊ στὸν τιμονιέρη καὶ μὲ τὸ κανοκιάλι στὰ χέρια ἐρευνοῦσε στὸ πέλαγος καὶ μόλις ἀνεκάλυπτε τὸ πανὶ κανενὸς κουρσάρικου καραβιοῦ ἔβγαζε ἀπὸ τὰ στήθη του ἕνα ἀναστεναγμὸ σὰν νἄβγαινε ἕνα βάρος ἀπὸ τὴ ψυχὴ καὶ μὲ τὴ λάμψι τῆς χαρᾶς στὸ πρόσωπο διέτασσε γιουροῦσι! Ἢ γιὰ τὸ τσοῦρμο του; Ναῦτες Συμιακοὶ καὶ Καλύμνιοι. Λεβέντες ὅλοι μὲ ψυχὴ φλογερή. Δὲν ἦσαν μισθοφόροι. Ἦσαν στρατιῶται ποὺ εἶχαν μέσα στὰ στήθη των, μέσα στὴν ψυχή των τὸ συναίσθημα ὅτι ὑπηρετοῦσαν ὄχι πιὰ τὴ Βενετία — ποὺ δὲν ἦτο παρὰ μιὰ μητρυιὰ — ἀλλὰ τὴ σκλαβωμένη Ἑλληνικὴ Πατρίδα των.

Ὁ καπετὰν Μάρκος ἦταν ὑπερήφανος γιὰ τοὺς συντρόφους του καὶ πολλὲς φορὲς ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ συμπλοκὴ μουρμούριζε:

—Μὲ τέτοιο πλήρωμα μπορῶ νὰ πατήσω ἀκέραια καὶ τὴ Βενετιά.

Κανένα κουρσάρικο ἀπ' ὅσα πέσανε στὴν πλώρη τοῦ καπετὰν Μάρκου, δὲν γλύτωσε.

Μόλις τὸ διέκρινε ἀπὸ μακρυὰ μέσα στὸ πέλαγος τὸ κανοκιάλι τοῦ καπετὰν Μάρκου, ἡ «Σκύλλα» μὲ ἀβέρτα τὰ πανιὰ καὶ μὲ τὴ κουρσάρικη σημαία κυματίζουσαν ὑπερήφανα ὥρμοῦσε ἐναντίον του καὶ μόλις τὸ ἐπλησίαζε ἄδειαζε πάνω του ὅλα τὰ κανόνια του. Ἂν τύχαινε νἆνε φουρτοῦνα τὸ κουρσαρικο βούλιαζε καὶ οἱ κουρσάροι πηγαίνανε νεκροὶ στὸν πάτο τῆς θάλασσας. Ἂν ἦταν καλωσυνάτος καιρὸς ἡ «Σκύλλα» αἰχμαλώτιζε τὸ κουρσάρικο καὶ τὸ ὡδηγοῦσε σὲ κανένα κάβο. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ καπετὰν Μάρκος ἔστελλε στὸ Ἀλγέρι μήνυμα καὶ ζητοῦσε νὰ ἀνταλλάξῃ τοὺς αἰχμαλώτους κουρσάρους μὲ χριστιανοὺς αἰχμαλώτους ποὺ κατὰ χιλιάδες δούλευαν τὴν πιὸ σκληρὴ δουλεία στὰ σεράγια καὶ στὰ κτήματα τῶν ἀρχόντων τοῦ Ἀλγερίου. Καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ καπετὰν Μάρκος ἐζητοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ μόνον Γραικοὺς σκλάβους καὶ Ἑλληνίδες γυναῖκες. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μέσα σὲ ἕνα χρόνο γλύτωσε ἀπὸ τὴ φοβερὴ σκλαβιὰ χιλιάδες Χριστιανῶν Ἑλλήνων ποὺ εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν φοβερῶν κουρσάρων τοῦ Ἀλγερίου.

Ἡ φήμη τῆς ἀδάμαστης παλληκαριᾶς τοῦ καπετὰν Μάρκου σύντομα σκορπίστηκε σὲ ὅλες τὶς θάλασσες καὶ στὶς στερηές. Οἱ Χριστιανοὶ ποὺ κατοικοῦσαν στὰ παράλια καὶ στὰ νησιὰ καὶ ὑπέφεραν τόσα πολλὰ ἀπὸ τοὺς κουρσάρους, ἄρχισαν τώρα νὰ ἀναπνέουν καὶ δὲν ὑπῆρχε χριστιανικὴ ψυχὴ καὶ χριστιανικὰ χείλη ποὺ νὰ μὴ προσεύχωνται γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ σωτῆρα καὶ λυτρωτὴ καπετὰν Μάρκου.

Εἶνε τάχα καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ποῦμε ἐμεῖς στὸν ἀναγνώστη μας πόσον ἦτο ὑπερήφανη καὶ πόσο εὐτυχὴς ἡ Δέσποινα, ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ καπετὰν Μάρκου; Ἀκτινοβολοῦσε ὅλη ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία καὶ ὑπερηφάνεια ποὺ ἐμάθαινε τὰ κατορθώματα τοῦ ἀγαπημένου της πατέρα καὶ ἡ μόνη της λύπη ἦτο ποὺ δὲν ἦτο μαζί του γιὰ νὰ βρίσκεται κι' αὐτὴ στὴ «Σκύλλα» γιὰ νὰ συμμερίζεται τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς θριάμβους καὶ τὰς συγκινήσεις τοῦ μεγάλου καπετάνιου. Ὅταν ἔβγαινε μὲ τὴ βάγια της ἢ μὲ τὴ μητέρα της γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιά, ἢ στὸ παζάρι ἢ σὲ κανένα ἄλλο κέντρο, οἱ διαβάτες σταματοῦσαν γιὰ νὰ τὴν καμαρώσουν καὶ γιὰ νὰ τῆς ἀπευθύνουν ἕνα κολακευτικὸ λόγο. Ἦταν ἡ κόρη τοῦ καπετὰν Μάρκου. Ἦταν τὸ παιδί του!

*

Εἴπαμε πὼς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Βενετσιάνικου στόλου ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι Γραικοὶ καπετανέοι. Ὅλοι αὐτοὶ τώρα ποὺ ἄκουγαν τὰ κατορθώματα τοῦ καπετὰν Μάρκου καὶ ἔβλεπαν τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐπιρροὴ του ἕνας ἕνας ἐζητοῦσε νὰ πάῃ μὲ τὸ καράβι του βοηθός του. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Συμιακοῦ πλοιάρχου κατετάχθησαν οἱ περιφανέστεροι Ἕλληνες θαλασσινοὶ τοῦ λεβάντη εἰς τρόπον ὥστε ἀποτελέσθη ἕνας ἀντικουρσαρικὸς στολίσκος ἀπὸ ἑλληνικὰ καράβια ἀποκλειστικῶς καὶ Ἕλληνες πλοιάρχους μὲ ἑλληνικὰ πληρώματα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ καπετὰν Μάρκου. Οἱ ἀνδρεῖοι ἐκεῖνοι θαλασσινοὶ ὑπῆρξαν οἱ πρωτοπόροι τῶν μετέπειτα καλουμένων ναυμάχων τῶν Κανάρηδων, τῶν Μιαούληδων καὶ ἄλλων οἱ ὁποῖοι κυρίως συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους.

*

Ὁ μικρὸς αὐτὸς στόλος τοῦ καπετὰν Μάρκου δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ κύριος τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Οἱ ληστρικὲς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀλγερίνων κουρσάρων περιωρίσθησαν σὲ σημεῖο ποὺ ἀνησυχοῦσε τρομερὰ τὸ κουβέρνο. Δεν ἤρχοντο πιὰ στὸ Ἀλγέρι οἱ ἄφθονοι θησαυροί. Τὰ παζάρια του ποὺ ἦσαν πάντοτε γεμᾶτα ἀπὸ πλούσια λάφυρα, ἄδειαζαν σιγὰ-σιγὰ καὶ οἱ δουλεμπορικὲς ἀγορὲς ἐπίσης ἄδειαζαν. Οἱ ἔμποροι ἤρχισαν νὰ ρημάζουν καὶ ἡ φτώχεια ἀπειλοῦσε τὸ Ἀλγέριο ποὺ ἴσαμε τὰ τώρα ἦταν μαθημένο στὸν πλοῦτο καὶ στὴ χλιδή.

Ὅλοι αὐτοὶ ἠνάγκαζαν τὸν Μπέην τοῦ Ἀλγερίου Σεΐχην Μπάχρ... (Ἀετὸς τῶν Θαλασσῶν) νὰ συγκαλέσῃ στὸ παλάτι του συμβούλιο γιὰ νὰ ἰδῇ τί μέτρα πρέπει νὰ ληφθοῦν γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ Ἀλγέρι ἀπὸ τὸν φοβερὸ Ἕλληνα θαλασσινὸ καπετὰν Μάρκο.

*

Μόνον ἕνας δυνατὸς ζωγράφος θὰ μποροῦσε νὰ ἀναπαραστήσῃ τὴν πολύχρωμο καὶ ἀληθινὰ ἐξωτικὴ εἰκόνα ποὺ παρουσίαζε ἡ μεγάλη σάλλα τοῦ παλατιοῦ τοῦ «Ἀετοῦ τῶν θαλασσῶν» σεΐχη τοῦ Ἀλγερίου. Ὁ ἀναγνώστης ὅμως εἰμπορεῖ εὔκολα νὰ τὴν φαντασθῇ ὅταν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ μέλη τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου συνεδρίου ἦσαν κουρσάροι. Κουρσάροι βάρβαροι καὶ ἄγριοι. Μελαψοὶ ὅλοι μὲ μάτια κόκινα σὰν τὰ αἵματα ποὺ εἶχαν ἴσαμε τώρα χύσῃ, μὲ στόματα μεγάλα ὅπως τὰ στόματα ὅλων τῶν ἁρπακτικῶν θηρίων καὶ μὲ χείλη πλατειά, στυγνά, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν τὰ φοβερὰ κιτριniασμένα δόντια τῶν κακούργων. Φοροῦσαν ὅλοι πλατειὰ πράσινα σαρίκια σαλβάρια ἀπὸ μπλὲ ὕφασμα, ζωνάρια πλατειά, φορτωμένα ἀπὸ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ πιστόλια ποὺ ἔκρυπταν καὶ στὴ μέση των ἐκρεμῶντουσαν καμπυλωτὰ σὰν μισοφέγγαρα γιαταγάνια.

Πρὶν ἀρχίσουν οἱ συζητήσεις, οἱ σύνεδροι εἶχαν ἀφρίσει ἀπὸ μανία καὶ ὀργή. Πρῶτος ἄρχισε νὰ μιλῇ ὁ ἀρχηγός.

—Ξακουστοὶ καπετανέοι τοῦ Τζελαριοῦ, ἐσεῖς ποὺ σᾶς ἐτρόμαξαν οἱ ἀρμάδες ὅλων τῶν Γκιαούρικων βιλαετιῶν, τὸ ξέρετε πῶς πᾶμε νὰ χάσουμε τὴ δύναμί μας καὶ τὴ δόξα μας; Ντροπὴ σας νὰ σᾶς ρεζιλέψῃ ἕνας Γκιαούρης Γραικός. Δέκα πέντε Τζιλαερίδικα κουρσάρικα ἔχουν πέσει ἴσαμε τώρα στὰ χέρια τοῦ Γκιαούρη καὶ γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τοὺς ἀνθρώπους μας ἀναγκαστήκαμε νὰ ἐλευθερώσουμε ὅλους τοὺς Γραικοὺς σκλάβους ποὺ εἴχαμε στὰ παζάρια μας. Ποῦ θὰ πάῃ αὐτὴ ἡ δουλειά; Ἂν δὲν λάβουμε μέτρα νὰ τὸν τσακίσουμε θἄλθῃ καιρὸς ποὺ τὰ κουρσάρικά μας θἀρράξουν ὅλα, καὶ δὲν εἶνε καὶ παράξενο νὰ τὸν ἰδοῦμε καμμιὰ μέρα στὴ μποῦκα τοῦ λιμανιοῦ μας νὰ μπομπαρδίζῃ τὸ Τζελαέρι μας. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ καταστραφῇ ὁ παληογκιαούρης αὐτός. Ἄχ! Γιατὶ νὰ μὴν ἔχω τὰ νειάτα μου νὰ μπορῶ νὰ κάτσω πάλι στὸ τιμόνι τοῦ καραβιοῦ μου; Θὰ βλέπατε τότε πῶς θὰ τὸν ἔφερνα ἐδῶ ἀλυσσοδεμένο. Τί νέοι εἴσαστε ἐσεῖς; Ποῦ εἶνε ἡ παλληκαριά σας καὶ ἡ ἀξιωσύνη σας; Δὲν εἴσαστε πιὰ τὰ ξακουσμένα λιοντάρια τοῦ Τζελαεριοῦ; Ἔτσι θ' ἀφήνετε νὰ σᾶς ντροπιάζῃ ἕνας παληογκιαούρης;

Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ ἀπαντήσῃ στὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ. Σιωποῦσαν ὅλοι ἔχοντας τὰ κεφάλια των σκυμμένα. Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ βάσταξε μέσα στὴν αἴθουσα γιὰ κάμποση ὥρα.

Ἄξαφνα ἕνας νέος κουρσάρος ὁ πειὸ νέος, ἀπὸ τὴν παρδαλὴ ἐκείνη συνέλευσι σηκώθηκε καὶ μὲ σταθερὰ βήματα προχώρησε πρὸς τὸ ντιβάνι, ὅπου ἐκάθητο ὁ «Ἀετὸς τῶν Θαλασσῶν».

Ἦτο καὶ αὐτὸς μελαψὸς τὰ χαρακτηριστικά του ὅμως ἦσαν κανονικὰ καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἀρρενωπή. Ἀπ' τὰ μάτια του ξεπετοῦσαν ἀστραπὲς καὶ τὸ πηγοῦνι του ἐπρόδιδε ἄνδρα μεγάλης θελήσεως.

Ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ ἐστάθηκε καὶ βάζοντας τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ γιαταγανιοῦ του λέγει μὲ φωνὴ δυνατή.

—«Ἀετὲ τῶν Θαλασσῶν» μὴ βρίζεις τοὺ νέους Κουρσάρους, εἶνε κι' αὐτοὶ παλληκάρια σὰν τοὺς παληούς. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω σοῦ λέγω, δόσε μου τρία καλὰ ἁρματωμένα καράβια καὶ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς σὲ λίγες μέρες ἢ θὰ σοῦ φέρω ἐδῶ δεμένο χειροπόδαρα τὸν καπετὰν Μάρκο, ἢ θὰ τὸν στείλω μαζὺ μὲ τοὺς κουρσάρους του καὶ τὰ καράβια του στὸν πάτο τῆς θάλασσας. Εἶπα!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ἡ «Σκύλλα», τὸ καράβι τοῦ Ἕλληνος κουρσάρου ποὺ τὸ ἔτρεμε ὁλόκληρο τὸ Ἀλγέρι.

ΣΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Μία καταπληκτικὴ ἀφήγησις τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου κ. ΦΕΡΡΙ ΠΙΖΑΝΙΝ

«Ὅταν ἀπεφάσισα νὰ εἰσχωρήσω στὴν ἀνεξερεύνητη ἀκόμα περιφέρεια, ποὺ τὴν διαρρέει ὁ ποταμὸς Βικτώρια, στὴν Δυτικὴ Αὐστραλία—γράφει ὁ Παρισινὸς δημοσιογράφος Φερρὶ Πιζανί, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀνταποκρίσεις του—κατάλαβα ὅτι εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη ἑνὸς ὁδηγοῦ, προκειμένου νὰ περιπλανηθῶ στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ περιοχή. Ἕνας ἰθαγενής, Κουρούλα ὀνόματι, προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ χρησιμεύση γιὰ ὁδηγός. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ ἐγνωρίστηκα μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, μοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσιν, τὰ εὐγενικὰ καὶ περήφανα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του καὶ μιὰ ἔκφρασις, ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὴν φυσιογνωμία του. Κάτι μοῦ ἔλεγε πῶς ὁ Κουρούλα δὲν ἦταν συνηθισμένος τύπος. Καὶ δὲν βγῆκα γελασμένος... Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Κουρούλα, ὅταν ἐβεβαιώθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην σὲ μένα, μοῦ ἐξιστόρησε τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς του καὶ μοῦ ἐξήγησε γιὰ ποιὸ λόγον ἀνέλαβε νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς στὴν μακρυνὴ καὶ ἐπικίνδυνη περιπλάνησί μου...

★

Ὁ Κουρούλα ἦταν δευτερότοκος γυιὸς τοῦ βασιλέως μιᾶς φυλῆς ἰθαγενῶν, ποὺ ἔμεναν στὴν περιφέρεια ἀκριβῶς, τὴν ὁποίαν ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ. Οἱ ἡμέρες, οἱ μῆνες, αἱ ἑβδομάδες, περνοῦσαν ξέγνοιαστες καὶ ἀμέριμνες γι' αὐτόν. Μοναδικὴ ἀπασχόλησί του ἦταν τὸ κυνῆγι καὶ τὸ ψάρεμα. Καὶ τὴν νύχτα περνοῦσε ὧρες ἀπερίγραπτης εὐτυχίας, ἀνάμεσα στὶς δώδεκα γυναῖκες του... Τί περισσότερο μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ ὁ πρωτόγονος αὐτὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἀγνοοῦσε τὸν δυτικὸ πολιτισμὸν καὶ τὶς κακίες τῶν Εὐρωπαίων;

Μιὰ ἡμέρα ὅμως τὰ ζιζάνια τῆς διαμάχης καὶ τῆς ἐχθρότητος ἔπεσαν στὸ μικρὸ αὐτὸ βασίλειο. Ὁ μάγος τῆς φυλῆς, ἕνας φιλόδοξος καὶ φίλαρχος τύπος, σκέφθηκε νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν βασιλέα, τὸν πατέρα τοῦ Κουρούλα, καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ ἀπόλυτος ἄρχων τοῦ τόπου, ἐκμεταλλευόμενος τὸν δεισιδαίμονα φόβον, ποὺ αἰσθανόντουσαν γι' αὐτὸν οἱ ἰθαγενεῖς. Οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας χωρίστηκαν ἀμέσως σὲ δυὸ στρατόπεδα. Οἱ μὲν ὑπεστήριζαν ὅτι ὁ μάγος μποροῦσε καὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ βασιλεύς, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε πιστοὶ στὸν «μονάρχη» τους.

Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ μποροῦσε νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ καταπνίξῃ τὰ σπέρματα τῆς ἀνταρσίας, πρὶν ἀκόμη ἐκδηλωθοῦν. Μὰ ὁ βασιλεὺς ἦταν πολὺ γέρος, ἐξαντλημένος, ἀπὸ τὴν...τεμπελιὰ ἦταν ἀνίκανος ν' ἀντιτάξῃ τὴν παραμικρὴ ἄμυνα κατὰ τοῦ μάγου. Καὶ ὁ φυσικὸς διάδοχός του, ὁ πρωτότοκος γυιός του—ἐκεῖνος δηλαδὴ ποὺ εἶχε κάθε συμφέρον νὰ ἐνδιαφέρεται νὰ μείνῃ ὁ θρόνος στὴν δυναστεία τους—ἦταν ἕνας δειλός, ἄβουλος καὶ ἀναποφάσιστος νέος, τσακισμένος ἀπὸ τὶς καταχρήσεις.

Καὶ τότε ὁ Κουρούλα, βλέποντας πῶς οἱ δικοί του ἦταν ἀνίκανοι νὰ προστατεύσουν τὰ συμφέροντά τους, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ... Ἡρακλῆς τοῦ στέμματος! Ἔπρεπε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ μάγου, νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ στὰ μάτια τῶν ἰθαγενῶν. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὅμως αὐτὸ ἦταν ἀνάγκη νὰ κάμῃ κάτι ἐξαιρετικό, κάτι ἀσυνήθιστο, κάτι ποὺ θὰ ἔπειθε τοὺς συμπατριῶτες του ὅτι εἶχε ἀνώτερη δύναμιν... Ὕστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψιν, ὁ Κουρούλα βρῆκε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Θὰ σκότωνε ἕναν ἄνθρωπο τῆς φυλῆς του, ὕστερα θὰ ἐμάζευε γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πριφερείας καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε:

—Ὁ μάγος εἶνε ἕνας ἀπατεών! Ἐγὼ μονάχα βρίσκομαι σ' ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ Μέγα Πνεῦμα, γιατὶ ἐγὼ μονάχα μπορῶ ν' ἀνασταίνω τοὺς νεκρούς!...

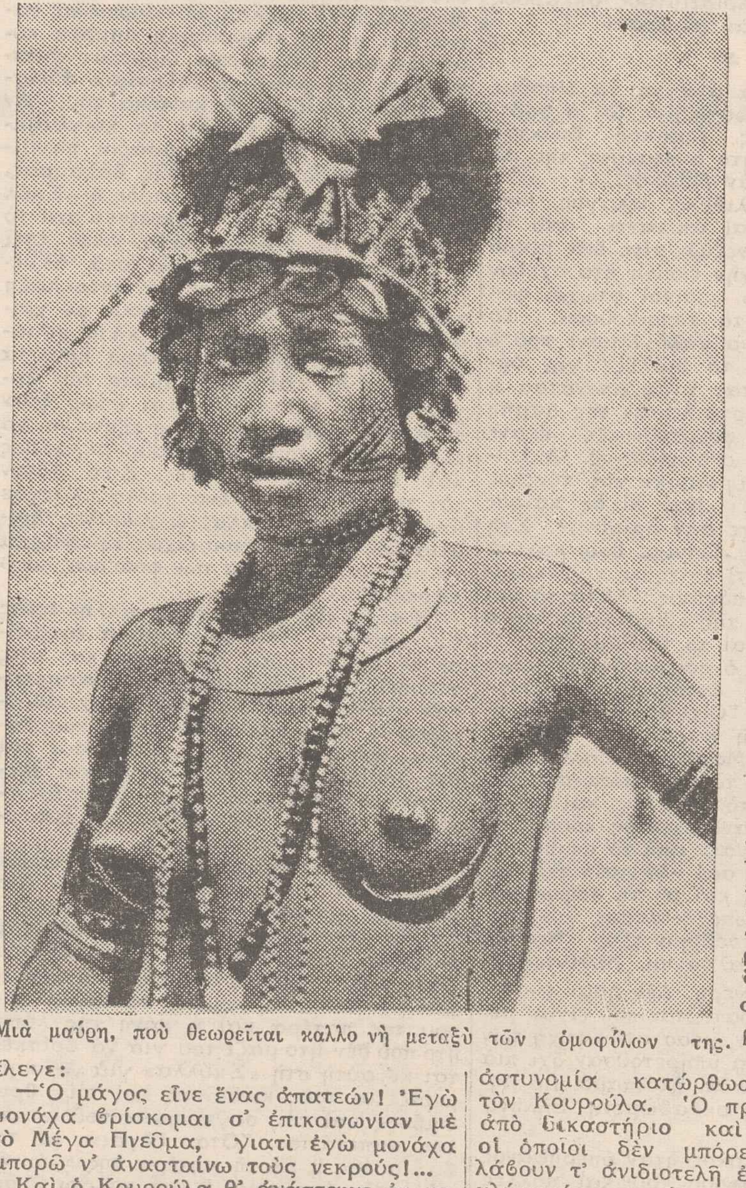

Μιὰ μαύρη, ποὺ θεωρεῖται καλλονὴ μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων της.

Καὶ ὁ Κουρούλα θ' ἀνάσταινε ἐκ νεκρῶν τὸ θῦμά του! Πίστευε βαθειὰ μὲ τὴν ἀφέλειά του, ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν αὐτή, ἀφοῦ ἀνῆκε σὲ βασιλικὴ οἰκογένεια! Ἐπίστευε ἀκόμα ὅτι ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς θὰ ἔπεφταν νὰ τὸν προσκυνήσουν, ἀποκηρύττοντες τὸν μάγον! Καὶ ὁ Κουρούλα, γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλείτερη ἐπισημότητα σ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι του, ἀπεφάσισε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἴδιο τὸν ἀδελφό του...

★

Μιὰ νύχτα, λοιπόν, ὁ πρίγκηψ παρέσυρε τὸν ἀνύποπτο ἀδελφό του σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία καὶ τὸν ἐστραγγάλισε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια! Καὶ κατόπιν ἔβαλε τελάληδες νὰ διαλαλήσουν σ' ὅλη τὴν περιφέρειαν ὅτι οἱ κάτοικοι ἔπρεπε νὰ συγκεντρωθοῦν μὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν ἕνα θαῦμα!...

Τὴν ὡρισμένη ὥρα οἱ ἰθαγενεῖς μαζευόντουσαν, σκανδαλισμένοι, στὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχε ὁρίσει ὁ Κουρούλας. Εἶχαν πάει ὅλοι ἄοπλοι. Πέταξαν στὸν δρόμο τὰ δόρατα καὶ τὰ τσεκούρια τους, ἐπειδὴ δὲν ἦταν σωστό, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου τους, νὰ παρευρεθοῦν ὡπλισμένοι σ' ἕνα θαῦμα...

Μά, ὅπως ἦταν ἑπόμενον, τοῦκάκου προσπάθηθε ὁ Κουρούλας, ν' ἀναστήσῃ τὸν νεκρὸ ἀδελφό του! Τοῦ κάκου τοῦ ἔτριβε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του προφέροντας στ' αὐτί του λόγια ἀκατάληπτα. Ὁ νεκρὸς δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπον ν' ἀναστηθῇ!... Ὁ μάγος βρῆκε τότε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὸν Κουρούλα. Εἰδοποίησε τὴν Ἀγγλικὴ ἀστυνομία ὅτι ὁ πρίγκηψ ἐσκότωσε τὸν ἀδελφό του καὶ ὅτι ἐσκόπευε νὰ δολοφονήσῃ καὶ τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸν θρόνον. Καὶ ὁ Κουρούλα, καταλαβαίνοντας ὅτι ἐκινδύνευε, ἐπῆγε καὶ ἐκρύφθηκε στὰ βουνά. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ περιπετειώδη καταδίωξι, ποὺ βάσταξε δεκατέσσερες ὁλόκληρους μῆνες, ἡ ἔφιππος ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸν Κουρούλα. Ὁ πρίγκηψ ἐπέρασε ἀπὸ δικαστήριο καὶ οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τ' ἀνιδιοτελῆ ἐλατήρια τοῦ ἐγκλήματός του, τὸν κατεδίκασαν σὲ δώδεκα ἐτῶν φυλάκισιν.

Ὁ Κουρούλα εἶχεν ἀποφυλακισθῆ πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες. Καὶ ἂν προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὴν περιφέρειά του, αὐτὸ τὸ ἔκανε ἐπειδὴ βασιζότανε στὴν ὑποστήριξί μου γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἅρπαγα μάγον—ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ βασιλεύς, ἀφ' οὗ σκότωσε τὸν πατέρα τοῦ Κουρούλα—καὶ ξαναπῆρε τὸν θρόνον ποὺ τοῦ ἀνῆκε δικαιωματικά!

★

Μὰ ὁ ἀτυχὴς πρίγκηψ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν δίψα τῆς ἐκδικήσεως, ποὺ τὸν κατεῖχε, οὔτε καὶ νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ στέμμα τοῦ πατέρα του.

Βρισκόμαστε τρεῖς ἡμέρες μακρυὰ ἀπὸ τὴνπρωτεύουσα τοῦ «βασιλείου» του—ποὺ ἀποτελοῦσε καὶ τὸ τέρμα τῆς δικῆς μου περιοδείας—ὅταν ἕνα βράδυ ὁ Κουρούλα, ὁ ὁποῖος εἶχε συναντηθῆ τὸ ἀπόγευμα μὲ μερικοὺς πεζοπόρους ἰθαγενεῖς, ἀνεκάλυψε στὸ σακκίδιό του ἕνα κόκκαλο τυλιγμένο μέσα σὲ τρίχες ἀνθρώπου. Τὸ εὕρημα αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ κυριευθῇ ἀπὸ ἀπερίγραπτη νευρικὴ ταραχή.

—Τὸ κόκκαλο τοῦ θανάτου, μοῦ ἐταύλισε τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὸν φόβον του. Θὰ τὸ ἔβαλε στὸ σακκίδιό μου κανένας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ συναντήσαμε σήμερα! Φαίνεται πῶς ὁ μάγος θὰ ἔμαθε ὅτι ἐπιστρέφω γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ καὶ θέλησε νὰ μὲ σκοτώσῃ... Δὲν θὰ προφθάσω νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου!.... Ἂν δὲν σκοτώσω μέσα σὲ εἴκοσι ὧρες τὸν ἄνθρωπον ποὺ μοῦ ἄφησε τὸ κόκκαλο τοῦ θανάτου, θὰ πεθάνω, θὰ λυώσω ὁλόκληρος!...

Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβα τὴν σημασίαν αὐτῶν τῶν λόγων.

Ὁ Κουρούλα μοῦ ἐξήγησε τότε ὅτι στὸν τόπον τους, ὅταν ἤθελε κανεὶς νὰ θανατώσῃ ἕνα ἐχθρό του, ἔπαιρνε ἕνα κόκκαλο ἀνθρώπου, τὸ τύλιγε μὲ τρίχες καὶ τὸ πετοῦσε μέσα στὸ σπίτι τοῦ μισητοῦ προσώπου. Καμμιὰ δύναμις στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ διαλύσῃ τὴν κακὴ ἐπίδρασιν, ποὺ εἶχαν αὐτὰ τὰ μάγια—ἐκτὸς ἂν τὸ «θῦμα» εὕρισκε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ πέταξε τὸ κόκκαλο καὶ τὸν ἐσκότωνε...

—Μὰ ποῦ νὰ τὸν βρῶ τώρα αὐτόν! ἐφώναζε ὁ Κουρούλα ἀπελπισμένος. Καὶ ἀργοῦμε ἀκόμα νὰ φθάσουμε στὴν πατρίδα μου! Δὲν θὰ προφθάσω νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα μου!...

★

Κατάλαβα καὶ μόνος μου πῶς ἦταν ματαιοπονία νὰ προσπαθήσω νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Κουρούλα μιὰ πεποίθησι τόσον βαθειὰ ριζωμένη σ' αὐτόν! Τὸν λυπόμουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω τίποτε...

Ἀνατριχιάζω ἀκόμα, ὅταν θυμᾶμαι τὴν ἀγωνία τῶν τελευταίων ὡρῶν τοῦ Αὐστραλιανοῦ πρίγκηπος.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας, πιστεύουν τόσον πολὺ σὲ ὡρισμένες προλήψεις ὥστε σκοτώνονται, μόνοι τους μὲ τὴν ἐπίμονη σκέψι τους. Ἡ βεβαιότης, λοιπόν, ὅτι ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ὧρες ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ, ἔκανε τὸν Κουρούλα νὰ σβύνῃ, νὰ λυώνῃ σιγὰ-σιγὰ σὰν τὸ κερί...

Θὰ μὲ πιστεύσουν τάχα οἱ ἀναγνῶσται μου, ὅταν τοὺς πῶ ὅτι ὁ Κουρούλας ξεψύχησε εἴκοσι ἀκριβῶς ὧρες μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ «κοκκάλου τοῦ θανάτου» στὸ σακκίδιόν του; Ξέρω καλὰ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ σᾶς, ποὺ μὲ διαβάζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν, θὰ κουνήσετε μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι σας ἴσως, μάλιστα, καὶ νὰ χαμογελάσετε εἰρωνικὰ μὲ τὴν ἀφέλειά μου!

Δὲν ξέρω τί θὰ κάνετε. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι εἶχα καθῆκον νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ μὲ λόγια ἁπλᾶ καὶ μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ πρὸς τὴν ἀλήθεια, τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκηπος Κουρούλα, μιᾶς ἀπὸ τὶς περίεργες μορφὲς ποὺ ἐγνώρισα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δημοσιογραφικῆς μου περιοδείας στὴν Αὐσταλία...»

ΦΕΡΡΙ—ΠΙΖΑΝΙΝ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Κάποιος Ἄγγλος πολὺ πλούσιος, ἀφῆκε τὴν περιουσίαν του εἰς μίαν δεσποινίδα, ἐντελῶς ἄγνωστήν του, ἀλλὰ ποὺ εἶχε ὡραίαν μύτη.

Νὰ τί ἔλεγε ἡ διαθήκη:

«Καθικετεύω τὴν δεσποινίδα Β. ὅπως δεχθῇ τὴν προσφερομένην περιουσίαν μου, ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον τῶν ἀφαντάστων συγκινήσεων ποὺ αἰσθάνθηκα ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη ρεμβάζων εἰς τὴν θέαν τῆς ἀξιολατρεύτου μύτης της».

★

Σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Ἱσπανίας κατεδικάσθη κάποτε εἰς θάνατον ὁ μοναδικός του ράφτης. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ διὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ ράφτην, ὑπέβαλλαν τὴν ἑξῆς αἴτησιν:

«Σεβαστοὶ δικασταί, ἔλεγαν, ζητοῦμεν χάριν διὰ τὸν καταδικασθέντα εἰς θάνατον, διότι ἂν δὲν ὑπάρχῃ αὐτὸς ποιὸς θὰ μᾶς ράβῃ; Ἀλλὰ διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ νόμος θανατῶσθε τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ἀμαξοποιῶν τοῦ χωριοῦ ἀφοῦ μᾶς εἶνε περιττός».

Δὲν ξέρουμε ἂν οἱ δικασταὶ ἄκουσαν τὴν γνώμην τῶν χωρικῶν καὶ θανάτωσαν τὸν ἀθῶον ἀμαξοποιόν.

★

Εἰς τὸ Λονδῖνον ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ θέατρα κατ' ἀρχὰς τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, ὑπεκρίνοντο ἄνδρες. Μιὰ βραδυὰ λοιπὸν ὁ Κάρολος ὁ Β' ἀνυπομόνησε γιὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐνάρξεως. Ἀμέσως ἔτρεξε ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ εἶπε:

—Γιατὶ ἀργεῖ ἡ παράστασις;

—Μεγαλειότατε, μᾶς συγχωρῆτε, ἀλλ' ἀκόμη δὲν βρήκαμε τὴν βασίλισσα.

★

Τὰ ματογυάλια, ἀκόμη καὶ τὰ χρωματιστά, δὲν πρέπει νὰ ἐκλέγωνται ὅπως, ὅπως.

Πρέπει νὰ σᾶς βλέπῃ ὀφθαλμίατρος, διότι μπορεῖ νὰ βλάψετε τὰ μάτια σας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρωματιστὰ ματογυάλια, διακρίνονται σὲ τρεῖς κατηγορίες: Ἡ μία εἶνε γιὰ τὶς Βόρειες χῶρες. Ἡ δευτέρα γιὰ τὴν Μεσόγειον καὶ ἡ τρίτη γιὰ τὰς ἐρήμους. Παίρνετε λοιπόν, τὸ χρῶμα ποὺ θὰ σᾶς ὁρίσῃ ὁ γιατρός σας καὶ ποὺ ξέρει νὰ τὸ ὁρίσῃ. Ἡ πρώτη ἢ ἡ τρίτη κατηγορία, θὰ σᾶς χαλάσῃ ἀνεπανόρθωτα τὰ μάτια.

Ὅσοι φορᾶτε ἄσπρα γυαλιά, ἐξελέγχετέ τα, κάθε χρόνο τοὐλάχιστον.

Ἐπίσης, ἂν τὰ παιδιά σας ἔχουν ἀνάγκην γυαλιῶν, μὴν διστάσετε. Ἴσως νὰ γίνουν τώρα καλὰ καὶ νὰ τὰ χρειάζωνται ὅταν μεγαλώσουν.

★

Πόσες ὧρες πρέπει νὰ κοιμοῦνται νὰ παιδιά σας; Ἔγινε μεγάλος καυγὰς πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἀπὸ τοὺς ἰατρούς. Καὶ ἰδοὺ ποῦ κατέληξαν:

1 μηνὸς 21 ὧρες στὶς 24
3 μηνῶν 19 ὧρες στὶς 24
6 μηνῶν 16 ὧρες στὶς 24
1—5 ἐτῶν 14 ὧρες στὶς 24
5—7 ἐτῶν 12 ὧρες στὶς 24
7—11 ἐτῶν 11 ὧρες στὶς 24

Ὅσα παιδιὰ δὲν παίρνουν τὴν μέσην ποσότητα τοῦ ὕπνου, ἔχουν 25 % ἀσθένειες περισσότερες ἀπὸ τὰ κανονικῶς κοιμώμενα παιδιά.

Ἡ ἀναιμία καὶ ἡ ἀδυναμία, ὀφείλονται συχνὰ στὸν ἀνεπαρκῆ ἢ ἀκανόνιστον ὕπνον.

★

Πολλοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων μετεχειρίζοντο κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας των παράδοξα πολλάκις μέσα διὰ νὰ διεγείρωσι τὴν διάνοιαν των καὶ τὰ ὁποῖα πιθανῶς ἐνεργοῦν προκαλοῦντα μεγαλυτέραν συρροὴν αἵματος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

Ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Σίλλερ ἐβύθιζε τὰ πόδια του στὸν πάγο, ὅταν ἔγραφε τὰ δραματικά του ἀριστουργήματα, ὁ Μίλτων καὶ ὁ Καρτέσιος ἐβύθιζαν τὴν κεφαλήν των μέσα στὰ προσκέφαλα καὶ κλινοσκεπάσματα.

Ὁ Λάϊμπνιτζ εἰργάζετο καθήμενος ἐντὸς λεκάνης πλήρους θερμοτάτου ὕδατος, ὁ Ρουσσὼ ἐμελέτα πάντοτε ὑπὸ τὸν ἥλιον μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ. Ὁ Ροσσίνι ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἔτριβε τὸ κρανίον του σὲ σιδηρᾶν ψήκτραν μέχρις αἱματώσεως καὶ μόνον τότε ἤρχιζε νὰ συνθέτῃ.

Τέλος, ὁ Βάκων ἐτύλισσε τὸ γυμνὸν σῶμα του μὲ πολλὰς ἐφημερίδας πρὶν καθήσῃ πρὸ τοῦ γραφείου του διὰ νὰ ἐργασθῇ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία.. .. .. .. Δρχ. 200
Ἑξάμηνος.. .. .. » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .. .. Λίρ. 1
Ἑξάμηνος.. .. .. .. » ½

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

Τὸ δελτίον καθημερινῶν πληροφοριῶν τοῦ ἐν Ρώμῃ πρακτορείου «Κορισποντέντσα» πληροφορεῖ, ὅτι ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως λίαν ἐνδιαφέρον τεῦχος εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφεται κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον τὸ ἔργον τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ τεύχους τούτου τονίζεται ἰδιαιτέρως ὅτι βεβαίως δὲν μετεβλήθη ἡ Ἑλλὰς εἰς ἐπίγειον παράδεισον διὰ μαγικῆς ράβδου, ἀλλ' ὅσα συνετελέσθησαν ἀντιπροσωπεύουν ἀνυπολόγιστον ὄγκον ἐργασίας, ἐνεργητικότητος, θελήσεως καὶ πίστεως μὲ πρόγραμμα τὴν θεμελίωσιν τοῦ νέου Κράτους.

Σχετικῶς μὲ τὰ δημόσια οἰκονομικὰ τονίζεται, ὅτι πρῶτον μέλημα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ ἦτο ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν πίστιν τῆς χώρας καὶ νὰ βάλῃ τάξιν εἰς τὴν ἀκαταστασίαν καὶ τὸ χάος ποὺ ἐβασίλευον ἐπὶ τῶν κομματικῶν κυβερνήσεων. Ἡ σημερινὴ οἰκονομικὴ κατάστασις εἶνε ἱκανοποιητική. Ἡ γεωργία εὑρίσκεται εἰς πλήρη ἀνάπτυξιν, εἰς ἣν τὰ μέγιστα συνέβαλεν ὁ διακανονισμὸς τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν. Ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια τῆς ὑπαίθρου ἐξησφαλίσθησαν πλήρως. Ἡ ἀναδιοργάνωσις, ἐξ ἄλλου, τῆς Βιομηχανίας ἐπέτρεψε τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς. Ἡ ἐμπορικὴ ναυτιλία ἐσημείωσε μεγάλην δραστηριότητα. Τὸ δεκαετὲς πρόγραμμα τῶν μεγάλων παραγωγικῶν ἔργων ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν. Πραγματοποιεῖται ἡ ἀναδιοργάνωσις τῶν σιδηροδρόμων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν νέα σανατόρια, νοσοκομεῖα καὶ ἰατρεῖα καθημερινῶς προστίθενται. Ἱδρύθησαν καὶ ὠργανώθησαν ἱδρύματα διὰ τὴν προστασίαν τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς μητρότητος. Ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἑλονοσίας, τῆς φθίσεως, τῆς σιφυλίδος καὶ τῶν τραγωμάτων διεξάνεται δραστηρίως καὶ ἀποτελεσματικῶς. Τάξις καὶ ἀσφάλεια ἐπικρατεῖ εἰς ὅλον τὸ Κράτος. Οἱ κομμουνιστικοὶ πράκτορες ἐξοντώθησαν, ἡ ζωοκλοπὴ ἐξέλιπεν, τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια ἀπηγορεύθησαν καὶ τὸ γόητρον τῶν Ἀργῶν ἀπεκατεστάθη. Διὰ τοὺς ἐργάτας καθιερώθη τὸ ὀκτάωρον, κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, συλλογικαὶ συμβάσεις, ὑποχρεωτικὴ διαιτησία κλπ. Τὸ ὑπέρτατον ὄνειρον τοῦ Ἕλληνος ἐργάτου καὶ ὑπαλλήλου αἱ Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογήν. Τέλος ἡ τουριστικὴ κίνησις τοῦ τόπου εὑρίσκεται εἰς διαρκῆ αὔξησιν μὲ ἐντατικὴν πάντοτε τὴν πρὸς τοῦτο προσπάθειαν τοῦ ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ.

Ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ δικαιοσύνη, ὁ Τύπος ὑπῆρξαν ἀντικείμενον σπουδαίων μεταρρυθμίσεων. Ἡ ἐθνικὴ ἄμυνα ἀνεδημιουργήθη καὶ ὠργανώθη ἐπὶ στερῶν βάσεων καὶ ἡ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργία μιᾶς ἰσχυρᾶς Ἀεροπορίας ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἆθλον τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ.

★

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ διὰ τὴν νέαν περιοδίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπόλοιπον Πελοπόννησον δὲν καθωρίσθη ἀκόμη.

★

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β' προτίθεται καὶ ἐφέτος νὰ διέλθῃ τὸ θέρος εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἀνάκτορόν Του.

★

Ἐν Παρισίοις ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ πρίγκηπος Ρόδζιβλ, γόνου τῆς παλαιᾶς πολωνικῆς πριγκηπικῆς οἰκογενείας μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Εὐγενίας τῆς Ἑλλάδος, θυγατρὸς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ἐγγονῆς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' καὶ ἐξαδέλφη τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Β'.

★

Παρὰ τὰς πρὸς στιγμὴν προκυψάσας νέας ἀνησυχίας, ἡ ὕφεσις τοῦ Τσεχοσλοβακικοῦ ζητήματος ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα. Αἱ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῆς Τσεχοσλοβακικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν Σουδιτῶν δὲν προώδευσαν βεβαίως μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ἐλπίζεται προσεχὴς ἡ ἐξ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς ὁριστικὴ διευθέτησις τοῦ ζητήματος, διευκολύνουν ὅμως τὴν Γαλλικὴν καὶ ἰδίᾳ τὴν Ἀγγλικὴν προσπάθειαν πρὸς ἐξεύρεσιν λύσεως διὰ τῆς ὁποίας νὰ μὴ διαταραχθῇ ἡ ἰσορροπία ἐν τῇ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ.

★

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἐσημείωσε νέαν δραστηριότητα κατόπιν τῆς ἐπιθέσεως, ἣν ἐπεχείρησαν οἱ κυβερνητικοί. Ἀλλὰ τὸ σημαντικώτερον εἶνε ὅτι ἔλαβον χώραν καὶ πάλιν τορπιλλισμοὶ ξένων σκαφῶν καθὼς καὶ βομβαρδισμοὶ ἀπὸ ἀέρος ἐναντίον ἀνοχυρώτων πόλεων μὲ πολυάριθμα θύματα γυναικῶν, παιδιῶν καὶ ἀμάχου πληθυσμοῦ, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἐξηγέρθη καὶ πάλιν ἡ εὐρωπαϊκὴ κοινὴ γνώμη, ἰδίᾳ ἐν Ἀγγλίᾳ ὅπου αἱ σοβαρότεραι ἐφημερίδες, ὅπως οἱ «Τάϊμς» καὶ ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» δημοσιεύουν δριμύτατα ἄρθρα διὰ τῶν ὁποίων ἀξιοῦται ἡ λῆψις ὁριστικῶν ἀποφάσεων διὰ τὸν τερματισμὸν τῆς ἀφορήτου πλέον καταστάσεως, ἣν δημιουργεῖ ὁ συνεχιζόμενος ἐν Ἱσπανίᾳ ἐμφύλιος πόλεμος.

★

Εἰς τὴν Κίναν συνεχίζεται μὲ μεγάλην ὀργὴν ὁ πόλεμος χωρὶς νὰ ὑπάρχουν σαφεῖς πληροφορίαι διὰ τὰς προόδους τῶν Ἰαπώνων. Πάντως εἶνε ἤδη γεγονὸς ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως ὅτι οἱ Κινέζοι ἀντιτάσσουν ὠργανωμένην ἄμυναν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας των κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος δυσχεραίνει τὴν θέσιν τῶν Ἰαπώνων καὶ καθιστᾷ μακρὸν τὸν πόλεμον. Εἰς τὸ Τόκιο ὁ ἰαπωνικὸς τύπος ἀποκρούει οἱανδήποτε προσπάθειαν πρὸς διευθέτησιν τῆς ῥήξεως μετὰ τῆς Κίνας καὶ τονίζει τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποταγῆς τῶν πάντων εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου μέχρι τῆς τελειωτικῆς νίκης τῶν Ἰαπώνων.

★

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Λονδίνου, κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησιν τοῦ λόρδου Χάλιφαξ μετὰ τοῦ ἐκεῖ πράκτορος τῆς Ἱσπανίας, ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐξέφρασε τὴν δυσφορίαν τῆς Κυβερνήσεως του διὰ τοὺς συνεχιζομένους ἐναερίους βομβαρδισμούς.

Ὡσαύτως κατὰ τὰς ἐκ Λονδίνου πληροφορίας, οἱ ἀγγλικοὶ πολιτικοὶ κύκλοι κρίνουν μετὰ μεγάλης ἀπαισιοδοξίας τὰς ἐργασίας τῆς Ἐπιτροπῆς μὴ Ἐπεμβάσεως, ἡ ὁποία ἔφθασε τὴν Τετάρτην εἰς νέον δυσχερὲς σημεῖον διὰ τῆς στάσεως, τὴν ὁποίαν ἐτήρησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Σοβιὲτ ἀναφορικῶς πρὸς τὰς δαπάνας ἀποχωρήσεως τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ ξένων ἐθελοντῶν.

Ὁ λόρδος Πλύμουθ ὑπέβαλε καὶ νέαν πρότασιν περὶ κατανομῆς τῶν δαπανῶν. Διὰ ταύτης ἡ Ἀγγλία δέχεται ὅπως καταβληθοῦν ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας, Ἰταλίας, Γερμανίας καὶ Ρωσσίας ἀνὰ ἓν δέκατον πέμπτον τοῦ συνόλου τῆς δαπάνης ἡ ὁποία θὰ ἀνέλθῃ εἰς 2.250.000 λιρῶν Ἀγγλίας, ἀναλαμβάνουσα ἡ ἰδία νὰ καταβάλῃ τὸ ὑπόλοιπον ποσόν.

Παρὰ τὴν νέαν αὐτὴν ὑποχωρητικότητα τῆς Μ. Βρεττανίας, ὑπάρχουν φόβοι ὅτι τὰ Σοβιὲτ θὰ ἐπιμείνουν εἰς τὴν ἄρνησίν των ὀχυρούμενα ὄπισθεν τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχουν Ρῶσσοι ἐθελονταὶ εἰς τὴν Ἱσπανίαν.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μποννὲ συνειργάσθη ἐπὶ μακρὸν μετὰ τοῦ ἐν Παρισίοις πρεσβευτοῦ τῶν Σοβιὲτ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς δαπάνας τῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ καλῶς πληροφορημένοι κύκλοι βεβαιοῦν ὅτι ἡ συνεργασία αὕτη ἀπέβη ἄκαρπος καὶ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἀνεκοίνωσεν ὁ κ. Μποννὲ εἰς τὸν Ἄγγλον πρεσβευτὴν σὲρ Ἔρικ Φίπп, τὸν ὁποῖον ἐδέχθη κατόπιν εἰς τὸ Καὶ ντ' Ὀρσαί.

★

Κατ' ἄλλας πληροφορίας ἐκ Σαγκάης, ἡ νέα ἰαπωνικὴ στρατιωτικὴ κυβέρνησις, ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν νέαν τακτικὴν συντονισμοῦ τῶν ἐν Κίνᾳ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τῆς ταυτοχρόνου διεξαγωγῆς ἐντόνου δράσεως εἰς ὅλα τὰ κινεζικὰ μέτωπα.

Αἱ πρῶται ἐνδείξεις τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς εἶνε ὁ σφοδρὸς ἀγών, ὁ ὁποῖος διεξάγεται ἤδη εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ Λουγκάϊ, ἡ ἀναμενομένη μεγάλη ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Χανκόου, προσωρινῆς ἕδρας τῆς κινεζικῆς Κυβερνήσεως, καὶ οἱ συνεχεῖς βομβαρδισμοὶ ἐναντίον τῆς Καντῶνος.

Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, οἱ Κινέζοι θ' ἀπαντήσουν εἰς τὴν νέαν αὐτὴν τακτικὴν τῶν Ἰαπώνων δι' ἐξαντλητικοῦ πολέμου.

Ἡ γνώμη τῶν κινεζικῶν στρατιωτικῶν κύκλων, τὴν ὁποίαν συμμερίζονται καὶ πολλοὶ ξένοι εἰδικοί, εἶνε ὅτι ἡ Ἰαπωνία, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἀκόμη γενικῆς ἐπιστρατεύσεως, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποστείλῃ νέας σημαντικὰς ἐνισχύσεις εἰς τὴν Κίναν, καθόσον ἔχει ἤδη στρατεύσῃ τὸ μεγαλείτερον μέρος τῶν μαχίμων ἀνδρῶν της.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΤΗΣΙΣ ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΑΠΩΝΑΣ

Εἰς τὴν Κίνα ἡ πάλη μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων κιτρίνων λαῶν συνεχίζεται χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἀποφασιστικὸν ἀποτέλεσμα οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ἡ κυβερνητικὴ μεταρρύθμισις στὴν Ἰαπωνία, ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει νὰ ἐνισχύσῃ μὲ ὅλα τὰ μέσα τὸν ἀγῶνα, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας πληροφορίας, εἶνε ἀπόδειξις τῶν δυσχερειῶν ποὺ ἡ Ἰαπωνία συναντᾷ εἰς τὴν Κίναν διὰ τῆς παρατάσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ ὄχι μόνον τῆς πείσμονος ἀντιστάσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἀντεπιθέσεων καὶ τῶν νικῶν τῶν Κινέζων. Ἂν ἡ Ἰαπωνία παλεύει ἐναντίον μεγάλων δυσχερειῶν, ἡ Κίνα, τῆς ὁποίας μεγάλα τμήματα καὶ κυριωτάτας πόλεις κατέχουν οἱ Ἰάπωνες, δὲν ἔχει βεβαίως μικροτέρας ν' ἀντιμετωπίσῃ, ἀλλ' ἀντλεῖ ὁλονὲν καὶ νέας δυνάμεις, εἰς χρῆμα, εἰς πολεμικὸν καὶ ἀνθρώπινον ὑλικὸν ἀπὸ τὰ ἀπέραντα καὶ ἀνεξάντλητα ἐδάφη της, ἀπὸ τὰ ἄπειρα καὶ ἀνεξάντλητα ἐπίσης πλήθη τῶν κατοίκων της καὶ ἀπὸ τὴν θέλησιν ὅλων τῶν Κινέζων νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος των.

Ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ Κινέζοι προβλέπουν πιθανοτάτην τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἐχθροπραξιῶν πρὸς τὴν Νότιον Κίναν, ἰδίως δὲ πρὸς τὰς ἀκτάς της. Ἡ Καντῶνα ἐβομβαρδίσθη σφοδρότατα καὶ πολλὰ ἰαπωνικὰ πολεμικὰ ἔχουν συγκεντρωθῆ εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Μακάο καὶ τοῦ Μπιάσμπαϊ εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν πρὸ τῆς Καντῶνος. Οἱ Ἰάπωνες θὰ προσπαθήσουν ἴσως νὰ ἐμποδίσουν τὸν περαιτέρω ἀνεφοδιασμὸν τῆς Κίνας διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ λιμένος. Θὰ τὸ ἐπιτύχουν ὅμως; Ὑπάρχει καὶ ἐκεῖ διεθνὴς ζώνη, ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ τεράστια συμφέροντα τῶν ξένων Δυνάμεων, ὅπερ σημαίνει βέβαια ἀντίδρασιν κατὰ τὸ δυνατόν, κατὰ τῆς καταλήψεως τῆς πόλεως παρὰ τῶν Ἰαπώνων καὶ ἐνίσχυσιν τῆς Κίνας ἐν γένει.

Ἐξ ἄλλου οἱ Κινέζοι ποὺ ἀναμένουν τὴν ἐπίθεσιν αὐτήν, ἀπὸ μηνῶν, δὲν ἔμειναν βεβαίως ἀδρανεῖς. Καὶ τὸ «στόμα τῆς Τίγρεως» ὅπως λέγεται ἡ ἔξοδος τοῦ ποταμοῦ Πὲρλ ἢ τῆς Καντῶνος πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ αἱ πέριξ ἀκταὶ εἰς ὅλα τὰ ἐπίκαιρα σημεῖο καὶ αἱ νῆσοι ἔχουν ὀχυρωθῆ κατὰ τρόπον ποὺ θὰ καταστήσῃ δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον γιὰ τὸν ἰαπωνικὸν στόλον κάθε ἀπόπερα προσεγγίσεως, ἀναπλεύσεως τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀποβιβάσεως στρατοῦ.

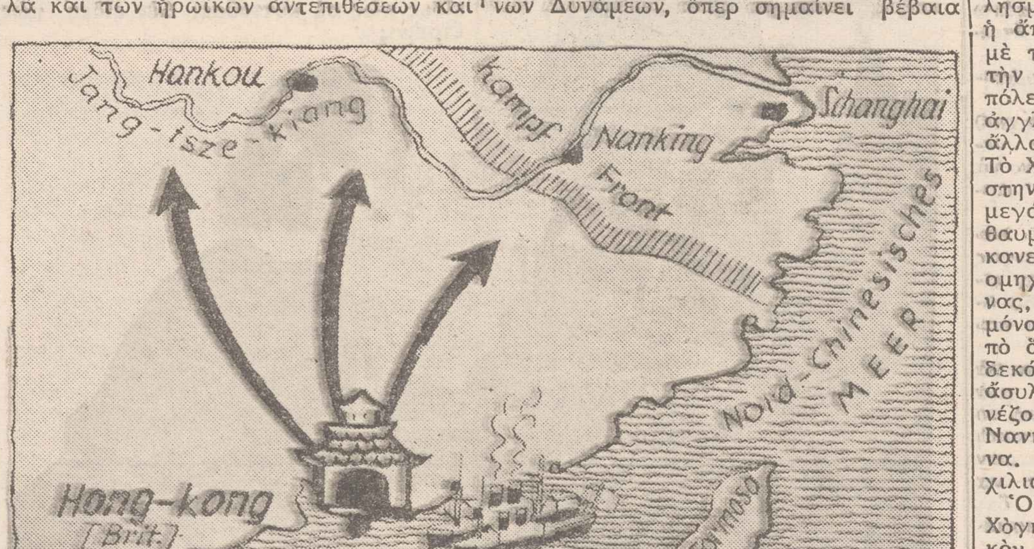

Ἡ ἀγγλικὴ κτῆσις Χὸγκ - Κὸγκ, πέριξ τῆς ὁποίας διεξάγεται μία φάσις τοῦ Κινεζοϊαπωνικοῦ πολέμου.

Τὸ σημεῖον αὐτὸ καθίσταται ἐξ ἄλλου ἔτι μᾶλλον νευραλγικὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἐκ τῆς ἀμέσου γειτνιάσεως τῆς ἀγγλικῆς κτήσεως τοῦ Χὸγκ-Κόγκ, ποὺ εἶνε μαζὶ μὲ τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ τὸ Ρίο ντὲ Ἰανέϊρο, ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους λιμένας τοῦ κόσμου. Ἡ εἴσοδος διὰ μέσου τῶν πολυαρίθμων καταπρασίνων νήσων καὶ κατόπιν ἡ θέα τῆς ἀπότομα ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ὑψουμένης πόλεως μὲ τὸ βουνὸ γεμάτο ἐπαύλεις εἰς τὸ βάθος ἀφίνουν μίαν ἀλησμόνητη ἐντύπωσι. Μαγευτικὴ εἶναι ἡ ἄποψις τῆς πόλεως καὶ τὴν νύχτα μὲ τὰ ἀμέτρητα φῶτα ποὺ προδίδουν τὴν συνεχιζομένη ζωὴ τῆς μεγάλης πόλεως. Ὁ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν ἀγγλοπρεπὴς καὶ ἥσυχος αὐτὸς λιμὴν ἄλλαξε μὲ μιᾶς ὄψιν καὶ χαρακτῆρα. Τὸ Χὸγκ-Κὸγκ ἀπέκτησε μὲ μιᾶς μεγίστην σπουδαιότητα, ἔγεινε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ κόσμου. Εἰς τὰ θαυμάσια ξενοδοχεῖα του συναντάει κανεὶς στρατιωτικούς, διπλωμάτες, βιομηχάνους, ἐπιχειρηματίας, ἐπιστήμονας, ἐμπόρους, δημοσιογράφους ὄχι μόνο ἀπὸ ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ἐξ ἄλλου κατὰ δεκάδας χιλιάδων ἦλθαν νὰ ζητήσουν ἄσυλο στὸ Χὸγκ-Κὸγκ πρόσφυγες Κινέζοι καὶ λευκοὶ ἀπὸ τὴν Σαγκάη, τὸ Νανκίν, τὸ Χανκόου καὶ τὴν Καντῶνα. Ὑπολογίζονται εἰς 300 καὶ πλέον χιλιάδας.

Ὁ ἐλεύθερος ἀγγλικὸς λιμὴν τοῦ Χὸγκ-Κὸγκ διεξάγει σήμερον ἐντατικὸν ἐμπόριον ἀνεφοδιασμοῦ τῆς Κίνας καὶ οἱ Κινέζοι καὶ Εὐρωπαῖοι μεγαλέμποροι σκορποῦν ἐκεῖ τὸ χρῆμα τους κατὰ πολλὰς χιλιάδας καθημερινῶς. Ἐξ ἄλλου τὸ Χὸγκ-Κὸγκ ἔχει καταστῆ κέντρον τῶν διεθνῶν ἀεροπορικῶν γραμμῶν. Μὲ τὰ μεγάλα ἀεροπλάνα τῆς Ἰμπήριαλ Αἰργουαίης καὶ τῆς ὑπερειρηνικῆς Ἑταιρείας φθάνει κανεὶς στὸ Λονδῖνον καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη σὲ μία ἑβδομάδα. Πλεῖσται ἀεροπορικαὶ γραμμαὶ συνδέουν τὸ Χὸγκ Κὸγκ μὲ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Κίνας, καθημερινὴ δὲ συγκοινωνία μὲ τὴν σημερινὴ πρωτεύουσα τοῦ Χανκόου. Τὸ Χὸγκ Κόγκ, δὲν θὰ τολμήσῃ φυσικὰ νὰ τὸ θίξῃ κανείς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ κατάληψις τῆς Καντῶνος, καὶ ἂν ποτὲ πραγματοποιηθῇ, δὲν θὰ χρησιμεύσῃ πολύ.

Ρ. Κ.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΗΣ ΛΟΥΤΣΙΑΝΑ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

Ἐκείνη ἤθελε νὰ τοῦ πῇ πῶς ἐγνωρίστηκε μὲ τὸν Λάντερ, ποὺ παρουσιάστηκε μιὰ μέρα ταπεινὰ στὸ γραφεῖο της, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε ὁ προϊστάμενος καὶ αὐτὴ ἔγραφε κάτι στὴ γραφομηχανή...

Εἶχαν χορέψει εἰς τὶς τέσσαρες τὸ πρωῒ στῆς Μάσνα νέοι καὶ κορίτσια. Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Γκέρντα ἡ μικρότερη ἀδελφή της, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι, ὅπου θὰ τὴν περίμενε ὁ πατέρας της, μὲ σβυστὴ τὴν πίπα καὶ τὸ πρόσωπο ξαναμμένο ἀπὸ θυμό. Ὁ Γκροῦντεν, ὁ ἄντρας τῆς Μάνια, προσφέρθηκε νὰ τὴν συνοδέψῃ. Εἶχαν νὰ κάμουν καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα, παίρνοντας τὸν συντομώτερο δρόμο ποὺ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ δάσος.

Ἡ Γκέρντα τυλίχτηκε καλὰ στὴ γοῦνα της, ἀλλὰ ἔννοιωθε ἀκόμη ἀπάνω της τὴ θέρμη τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ. Ἐφίλησε τὴν Μάσια κι' ἐβγῆκεν ἔξω. Μιὰ ρόδινη ἀνταύγεια ἔδινε στὴν παγωμένη λίμνη τὴν ὄψι ἑνὸς μεγάλου καθρέφτη μὲ πράσινη κορνίζα. Τὰ πανύψηλα πεῦκα εἶχαν τινάξει ἀπὸ πάνω τους τὸν χειμωνιάτικον μανδύαν, ἕτοιμα νὰ ὑποδεχτοῦν τὴν ἄνοιξι.

—Λοιπὸν, διασκέδασες καλά; ἐρώτησε ὁ Γκοῦρντεν.

—Ἂν ρωτήσῃς τὰ πόδια μου θὰ σοῦ ἀπαντήσουν ὄχι, ἔκανε ἡ Γκέρντα γελῶντας. Τὸ κεφάλι μου εἶνε ἀνίκανο νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ πὼς διασκέδασα λιγάκι.

Ὁ Γκροῦντεν ἦταν ἄνθρωπος μὲ λάγα λόγια. Πολλὲς φορὲς συνοδεύοντας τὴν κουνιάδα του στὸ σπίτι της δὲν εἶχε προφέρει λέξη. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως φαίνεται πὼς εἶχε πιῇ λιγάκι παραπάνω καὶ ἦταν πειὸ ὁμιλητικός.

—Σκέφτομαι, εἶπε, ὅτι ἕνα κορίτσι θὰ στενοχωρεῖται φοβερά, κάνοντας μιὰ μονότονη ζωὴ σὰν τὴ δική σου: ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὸ σπίτι, μὲ μόνη διακοπὴ καμμιὰν οἰκογενειακὴ διασκέδασι σὰν τὴν ἀποψινή. Γιατὶ δὲν ἀποφασίζῃς νὰ παντρευτῇς Γκέρντα; Δὲν νομίζεις ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ Μάσια εἴμαστε εὐτυχισμένοι;

—Αὐτὸ ναί, εἶπε ἡ Γκέρντα. Εἶσαι πολὺ τυχερὸς, ἐσύ, ἀγαπητέμου! Φυσικά, θ' ἀποφασίσω κ' ἐγὼ νὰ παντρευτῶ. Φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος...

—Δηλαδή; Τί ἐννοεῖς;

Ἡ Γκέρντα ἐσκέφτηκε ὅτι δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις στὸν Γκροῦντεν, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος κάπως ἡλικιωμένος καὶ ἀρκετὰ βαρύς, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ μερικὲς ἀνησυχίες τῶν νέων.

—Ἔλεγα ὅτι δὲν ὑπάρχει συντομώτερος δρόμος ἀπ' αὐτὸν γιὰ τὸ σπίτι.

—Ἐγὼ ξέρω, εἶπε ὁ Γκροῦντεν ἔπειτα ἀπὸ λίγη σιωπή, ὅτι ὁ Λάϊφ Ἄντερ σοῦ κάνει κόρτε καὶ σὺ τοῦ φέρνεσαι μὲ μεγάλη λεπτότητα.

—Ναί, εἶνε καλὸ παιδί, ἀλλ' ἀκόμη δὲν μοῦ εἶπε τίποτε σχετικῶς.

—Ὅλα ἔρχονται μὲ τὸν καιρό τους, ἔκανε ὁ Γκροῦντεν χαμογελῶντας.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ τοῦ πῇ πολλά, παρὰ πολλὰ πράγματα: πῶς ἐγνωρίστηκε μὲ τὸν Λάντερ, ποὺ παρουσιάστηκε μιὰ μέρα ταπεινὰ στὸ γραφεῖό της, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε ὁ προϊστόμενος κι' αὐτὴ ἔγραφε κάτι στὴν γραφομηχανή, καὶ εἶπε πὼς ἔχει μιὰν ἐπείγουσαν ὑπόθεσιν. Ἔπειτα, τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ἄλλη ἀκόμα, ξαναπέρασε τὴν ἴδια ὥρα, ὅταν ὁ προϊστάμενος ἀπουσίαζε τῆς ἔκανε μερικὲς ἀσήμαντες ἐρωτήσεις, πάντα μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σὰν νὰ φοβόταν νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια καὶ ἔφευγε προτοῦ ἐπιστρέψει ὁ προϊστάμενος.

Πολλὰ ἀκόμα ἤθελε νὰ εἰπῇ ἡ Γκέρνια, ἀλλὰ ἐπροτίμησε νὰ σωπάσῃ.

Εἶχαν φθάσει στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας ἦταν σκοτεινό. Ὁ πατέρας της, εὐτυχῶς εἶχε κουραστῇ νὰ περιμένῃ καὶ θὰ κοιμόταν τώρα.

—Καλὴ νύχτα λοιπόν. Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ ἐγλέντησες ἀπόψε. Νάρχεσαι συχνὰ νὰ βλέπῃς τὴν Μάσια.

Ὁ Γκροῦντεν ἀπομακρύνθηκε προτοῦ ἐκείνη ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ἡ Γκέρντα ἔβγαλε τὰ παπούτσια, ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της, ἐπήδησε στὸ κρεββάτι καὶ καθὼς ἦταν κουρασμένη, ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Κοιμόνταν κάμποσην ὥρα, ὅταν, στὸν ὕπνο της ξαναβρέθηκε στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους μαζὶ μὲ τὸν Γκροῦντεν. Μόνον πού, στὸ βάθος, ἀντὶ τῆς λίμνης ἦταν ἡ θάλασσα, μιὰ θάλασσα φουρτουνιασμένη, πάνου ἀπ' τὴν ὁποίαν πετοῦσαν οἱ γλάροι.

—Μὰ τί θέλουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ γλάροι ἐδῶ; ἐρώτησε ἡ Γκέρντα.

—Θὰ τοὺς ἔστειλε ὁ Λάϊφ Ἄντερ γιὰ νὰ τὸν θυμηθῇς, ἀπάντησε ὁ Γκροῦντεν.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! ἐφώναξε αὐτὴ δυνατὰ γιὰ νὰ σκεπάσῃ μὲ τὴ φωνή της τὸ πάφλασμα τῶν κυμάτων.

Ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι, μὲ πέντε πατώματα, ἐβγῆκε μιὰ γυναῖκα ποὺ ἡ Γκέρντα τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴ φωνάζῃ γιατὶ ὁ γέρος της δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ.

—Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ οὔτε μιὰ κουβέντα! ἐμουρμούρισε ὁ Γκροῦντεν. Ἔλα, Γκέρντα, πᾶμε!

Σὲ λίγα λεπτὰ τὴν μετέφερε σ' ἕνα μέρος ποὺ ἦταν πολλὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου τὴν ἄνοιξι ἡ Γκέρντα ἐπήγαινε κ' ἐμάζευε λουλούδια. Καὶ ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του: κύματα εὐτυχίας ἐπλημμύρισαν τότε τὴν καρδιά της. Κ' ἔννοιωσε τὸ αἷμα νὰ χτυπάῃ στὶς φλέβες της καὶ στοὺς κροτάφους, σὰν νὰ ἄρχιζε μόλις τότε νὰ ζῇ. Ὁ Γκροῦντεν τὴν ἔσφιγγε πάντα περισσότερο, καὶ αὐτὸ τῆς προκαλοῦσε μιὰ πολὺ παράξενη εὐχαρίστηση ποὺ ἔννοιωθε γιὰ πρώτη φορά. Ἔπειτα τὴν ἐφίλησε στὸ στόμα, στὰ μαλλιά, στὰ δάχτυλα, καὶ πάλι στὰ χείλη. Καὶ αὐτὴ ποτὲ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ στόμα τοῦ Γκροῦντεν τῆς ἄρεσε τόσο πολύ.

Ἄνοιξε τὰ μάτια : δύο ἀχτῖδες φωτὸς ἔμπαιναν ἀπ' τὸ μικρὸ παράθυρο.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά, τὴν ἔννοιωθε σχεδὸν στὸν λαιμο. Τὰ μαλλιά της ἦταν κολλημένα στὸ μέτωπο ἀπ' τὸν ἱδρῶτα. Ὦ, Γκροῦντεν, Θεέ μου, Γκροῦντεν... Τί εἶχε συμβῇ; Ἦταν σὰν νὰ τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἐκείνη τὴ νύχτα... Καὶ ἦταν κάτι τρομερό!

Τώρα ἦταν ξυπνή, καὶ ὅμως ἄκουγε ἀκόμη τὴν ἠχὼ τῆς φωνῆς του, ποὺ ἔλεγε: «Δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς οὔτε μιὰ κουβέντα... Ἔλα, πᾶμε, Γκέρντα!»

Σηκώθηκε, ἔρριξε πολὺ νερὸ στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ διώξῃ τὴ γλυκειὰ ἐκείνη νάρκη ποὺ τὴν ἐβάραινε τόσο πολύ ! Ὄχι, δὲν τὴν ἐνδιέφερε τίποτε γιὰ τὸν Γκροῦντεν. Πάντα τῆς ἦταν ἀδιάφορος, σχεδὸν ἀντιπαθητικός. Ἦτο ὁ ἄντρας τῆς Μάσια.

«Πᾶμε, Γκέρντα, πᾶμε!»...

Ἡ φωνὴ ἀντηχοῦσε ἑλκυστική, σὰν μουρμούρισμα γλυκὸ στ' αὐτιά της. Κανείς, ποτὲ, δὲν τῆς εἶχε μιλήσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἡ μητέρα της τὴν ἐφώναξε:

—Γκέρντα, ἡ Μάσια ἐμήνυσε νὰ πᾶς τὴν βοηθήσῃς νὰ σιάξῃ λίγο τὸ σπίτι ποὺ εἶνε ἄνω κάτω ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ Φαίνεται πὼς εἴχανε μεγάλο γλέντι!

Ἐκείνη ἀπάντησε ἀπότομα:

—Ὄχι, ὄχι: δὲν πάω στὸ σπίτι τῆς Μάσια! Νὰ τῆς πῆτε πὼς εἶμαι πολὺ κουρασμένη.

Φοβόνταν τὸν Γκροῦντεν: δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξαναϊδῇ. Ἔτσι δὲν πῆγε οὔτε τὴν ἑπομένην, οὔτε ὅταν τὴν ἐκάλεσαν νὰ δειπνήσουν μαζί.

Ἡ μητέρα της δὲν ἀνησύχησε πολύ. Ἤξερε πὼς ἡ Γκέρντα ἦταν πολὺ ἰδιότροπο κορίτσι, ποὺ ἔκανε πάντα τὰ ἀντίθετα τῶν ἄλλων.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ἐπῆγαν αὐτοὶ νὰ τὴν πάρουν. Οἱ γονεῖς της ἦταν στὴν ἐκκλησία. Ἡ Γκέρντα ἦταν μόνη στὸ σπίτι καὶ ἄναβε τὴ φωτιὰ στὸ τζάκι. Ὅταν ἐστράφηκε στὸν κρότο τῶν βημάτων καὶ εἶδε τὸν Γκροῦντεν στὸ κατῶφλι ἔρριξε μιὰ κραυγὴ καὶ τὸ ξύλο ποὺ κρατοῦσε τῆς ἔπεσε. Δὲν εἶχε ἰδῇ τὴν ἀδελφή της πίσω του. Ἐκείνη ὅμως εἶδε τὴν ταραχή της, καὶ ἡ καρδιά της ἐπάγωσε ἀπὸ φόβο καὶ ὑποψία.

—Τί συνέβη; ἐρώτησε ὁ Γκροῦντεν. Γιατὶ δὲν φαίνεσαι πειά; Μήπως δυσαρεστήθηκες σὲ τίποτε μαζύ μας;

—Μπᾶ, ὄχι... καθόλου... τοὐναντίον... Τὰ χέρια της ἔτρεμαν. Δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ τὸ στόμα τοῦ Γκροῦντεν.

—Πᾶμε εἶπε ἡ Μάσια στὸν ἄντρα της. Ὅταν τὴν ἀφίσῃ τὸ πεῖσμα θἄρθῃ μόνη της στὸ σπίτι.

Ἐπέστρεψαν μόνοι ἀπὸ τὸ μονοπάτι ὅπου τρεῖς μέρες πρίν, ὁ Γκροῦντεν εἶχε περάσει μὲ τὴν Γκέρντα.

—Μὰ τί συνέβη μεταξύ σας; ἐρώτησε ἡ Μάσια μὲ πνιγμένη φωνή.

—Τί θὰ πῇ «μεταξύ μας»;

—Μὰ νομίζεις πὼς εἶμαι στραβή; Δὲν εἶδες πὼς σὲ κυττοῦσε; Δὲν εἶδες πὼς ἔτρεμε;

—Ἐγὼ... δὲν εἶδα τίποτε.

—Ἄ, σὲ συμφέρει νὰ μὴ βλέπῃς ἐσύ!... Πές μου τὴν ἀλήθεια Γκροῦντεν!

Ἐσταμάτησε ἀποτόμως καὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι στὸν ὦμο του:

—Πές μου τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω... Γιατὶ προχθὲς τὸ βράδυ ἦσουν λιγάκι στὸ κέφι. Τὴν ἐφίλησες, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Πές μου, δὲν τὴν ἐφίλησες;

Ὁ Γκροῦντεν τὴν ἐκύτταξε μιὰ στιγμὴ σαστισμένος. Μετὰ τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα:

—Ἐγὼ σὲ πῆρα ἐπειδὴ ἦσουν μυαλωμένη γυναῖκα. Ἂν ἤθελα καμμιὰ μισότρελλη θὰ παντρευόμουνα τὴν Γκέρντα καὶ ὄχι ἐσένα.

Ἐπροχώρησε μπροστὰ καὶ ἡ Μάσια τὸν ἀκολούθησε μὲ κόπο, ἀγκομαχῶντας, ἀπελπισμένη, ἀλλὰ σιωπηλή.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπήγαιναν νὰ κοιμηθοῦν, τοῦ εἶπε πάλι:

—Γκροῦντεν, θὰ ἦταν βέβαια φοβερὸ ἐὰν ἐσὺ μὲ τὴν ἀδελφή μου... Ἴσως δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω... Καὶ ὅμως θἄταν καλύτερα νὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα.

—Εἶσαι τρελλή! ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Γκροῦντεν. Ὅταν τὴν συνώδεψα στὸ σπίτι, προχθὲς τὸ βράδυ, μιλήσαμε γιὰ τὸν Λάϊφ Ἄντερ, ποὺ τὴν ἀγαπάει ἀσφαλῶς.

Στὸ κρεββάτι ὅμως, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰσκέφτεται τὴ μικρὴ ἐκείνη διαδρομή, προσπάθησε νὰ θυμηθῇ τί τοῦ εἶπεν ἡ Γκέρντα, τί τῆς ἀπάντησε αὐτός. Ἐνόμιζε ὅτι, σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐκείνη ἐταράχτηκε καὶ εἶπε κάτι τὸ ἀκατανόητο. Δὲν ἦταν ὅμως αὐθυποβολή;

Ἡ Μάσια σκεφτόταν : «Αὔριο, μόλις ξημερώσῃ, θὰ πάω στὴν Γκέρντα, θὰ τὴν ἁρπάξω ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ θὰ τὴν μπατσίσω ὥς ποὺ νὰ μοῦ πῇ γιατὶ κυττοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν Γκροῦντεν».

Ἐπῆγε τὰ ξημερώματα καὶ βρῆκε τὴ μητέρα της ποὺ ἔκλαιγε, γιατὶ ἡ Γκέρντα εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν προηγούμενη βραδυά. Δὲν ἐπῆγε μακρυά. Μὲ τὸ ἕλκυθρο ἐπῆγε στὴ γιαγιά της ποὺ ἔμενε πέρα ἀπ' τὴ λίμνη, ἀλλὰ προτοῦ φύγῃ ἄφησε ἕνα παράξενο σημείωμα ποὺ ἔλεγε: «Ἀγαπημένη μου μητέρα, ἐγὼ πηγαίνω γιὰ κάμποσο καιρὸ στὴ γιαγιά. Θὰ ἐπιστρέψω ὅταν θελήσω καὶ νὰ μὴν ἔρθετε νὰ μὲ πάρετε. Εἶμαι λιγάκι νευριασμένη καὶ ἀπὸ τὴ βραδειὰ ἐκείνη τῆς γιορτῆς δὲν μπορῶ ν' ἀντικρύσω τὴν Μάσια καὶ τὸν Γκροῦντεν».

Ἡ Μάσια σωριάστηκε στὸ σβυσμένο τζάκι, κρατῶντας τὸ σημείωμα.

—Μὴ στενοχωριέσαι, μητέρα. Θὰ μείνω ἐγὼ νὰ σοῦ κάνω συντροφιά, εἶπε μὲ βαρειὰ φωνή.

—Ὁ Γκροῦντεν δὲν πιστεύω νὰ σ' ἀφήσῃ.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὸν Γκροῦντεν. Γιὰ κάμποσο καιρὸ οὔτε ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὸν δῶ.

Ἐκεῖνο τὸ σημείωμα ἦταν ἡ ἀπόδειξις. Καὶ φοβόνταν ὅτι ἀπὸ τὸν μεγάλο πόνο θὰ ἔχανε τὸ λογικό. Φοβόταν μήπως σκοτώσῃ τὸν Γκροῦντεν.

Ἀφοῦ ἔλειψε δυὸ τρεῖς μέρες ἀπὸ τὸ σπίτι της, μετάνοιωσε κ' ἔλυωνε ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἀλλὰ ὁ Γκροῦντεν δὲν ἤθελε νὰ τὴν ξαναπάρῃ. Δὲν ἤθελε κοντά του μιὰ γυναῖκα τόσο τρελλή, κουτὴ καὶ φαντασμένη, ποὺ νὰ τὸν κατηγορεῖ γιὰ μιὰ προδοσία γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἦταν φταίχτης.

Ὡστόσο, ὅμως, καθὼς ἦταν ὁλομόναχος στὸ ἔρημο σπίτι, ἔλυωνε ἀπὸ τὴν ἀνησυχία. Γιατὶ ἡ Γκέρντα εἶχε φύγει ; Γιατὶ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ πιστέψουν ὅτι τὴν εἶχε φιλήσει; Ἤθελε νὰ πάῃ νὰ τὴν βρῇ γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρῃ στὸ σπίτι, ἀλλὰ φοβόταν. Ἀλλὰ τί φοβόταν; Μήπως μεγαλώσουν οἱ ὑποψίες τῆς Μάσια; Ἢ μήπως φοβόταν τὰ μάτια της, τὰ παράξενα ἐκεῖνα μάτια ποὺ δὲν θυμόνταν οὔτε τὸ χρῶμα τους;

Ὅλο αὐτὴν εἶχε στὸ νοῦ του, τὴν Γκρέντα, καὶ ὄχι τὴν Μάσια. Κ' ἔσπαζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ τὴν αἰτία ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ φερθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Τὸ βράδυ τῆς ἕκτης ἡμέρας, ἀφοῦ ἦταν τίμιος ἄνθρωπος, μὲ χαρακτῆρα, ἐπῆρε τὸ ἕλκυθρο κι' ἐπέρασε τὴ λίμνη. Φυσοῦσε ἀέρας δυνατὸς ποὺ ἔσχιζε τὰ σύννεφα. Οἱ τελευταῖες ἀνταύγειες τοῦ ἥλιου ἔκαναν διάφανους τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ ὅπου εἶχε καταφύγει ἡ Γκέρντα.

—Ἡ Γκέρντα δὲν εἶνε ἐδῶ, εἶπε ἡ γρηοῦλα ποὺ ζεσταινόνταν στὶς τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου. Ἐπῆγε νὰ μαζέψῃ λουλούδια πέρα ἀπ' τὸ δάσος.

Τὸν βρῆκε πίσω ἀπ' τὴν πλάτη της, ξαφνικὰ, σὰν ἄγγελον κατεβασμένον ἀπὸ τὰ σύννεφα. Τὰ λουλούδια ποὺ κρατοῦσε τὴν ἔπεσαν: τὸν ἐκύτταξε σαστισμένη, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα.

—Γκροῦντεν!...

—Ἄκουσε, Γκέρντα: ἔλα μαζί μου, πᾶμε..

Τὸν ἐπλησίασε τρέμοντας, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, κατὰ τέτοιον τρόπο ποὺ αὐτὸς χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ τὰ χείλη του ἀνεζήτησαν τὰ δικά της.

Ἐκείνη ὅμως τραβήχθηκε ἀμέσως. Ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθῇ ἐδοκίμασε ἕνα αἴσθημα φόβου καὶ ἀηδίας σχεδόν, ἕνα αἴσθημα φρίκης.

Τὸ φίλημα ἐκεῖνο εἶχε διαλύσει ὅλην τὴν γοητεία τοῦ ὀνείρου, τὴν εἶχε ξυπνήσει. Ὁ Γκροῦντεν ἔγινε γι' αὐτὴν ὅπως ἦταν στὴν πραγματικότητα, σχεδὸν ἀντιπαθητικός μὲ τὰ κατάξανθα μουστάκια καὶ τὰ χοντρά του χέρια. Καὶ ἔφυγε, διαλύθηκε ὁ Γκροῦντεν τοῦ ὀνείρου, μὲ τὴ μαγευτική του φωνή.

—Δὲν μοῦ λὲς, τοῦ εἶπε μὲ σκληρὴ φωνή, γιατὶ ἦρθες ἐδῶ; Τί τῆς βάλθηκε στὸ νοῦ τῆς Μάσια;

Ὁ Γκροῦντεν στεκόταν χλωμὸς καὶ ἀμίλητος μπροστά της. Ἡ γοητεία τοῦ ὀνείρου εἶχε διαλυθῇ, ἀλλὰ τώρα πειὰ ἦταν πολὺ ἀργά.

ΛΟΥΤΣΙΑΝΑ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

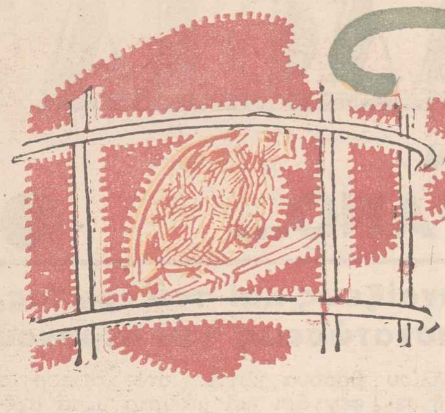

Τό Κανάρι

Οἱ φτερωτοὶ φυλακισμενοι, ποὺ παρηγοροῦν μὲ τὸ κελάδημά των τὴν πλῆξιν καὶ τὴν λύπην μας

Ἂν τὰ καναρίνια εἶχαν φιλολογίαν, θὰ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀναμνήσεις κατέργων. Πλεῖστοι, φτερωτοὶ φυλακισμένοι θὰ ἔγραφαν ὀγκώδεις τόμους μὲ τίτλους, σὰν αὐτόν : «Πέντε χρόνια στὰ κάτεργα».

Καὶ ἐκεῖ μέσα θὰ ἔγραφαν τὰ βάσανα τῆς σκλαβιᾶς μὲ τὸ αἷμα των, ποὺ τρέχει ἀπὸ τὰ μικρὰ κεφαλάκια καὶ τὶς φτεροῦγες, ὅταν κτυποῦν τὰ σιδερένια κάγκελλα μὲ τὸν μάταιον πόθον, νὰ τὰ σπάσουν. Θὰ μας ἱστοροῦσαν τὰ ἐγκάθειρκτα καναρίνια τὸν καϋμόν των, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀνταποκριθοῦν στὴν πρόσκλησιν, ποὺ τοὺς στέλνουν οἱ πλατεῖς ὁρίζοντες. Στὸ κλουβὶ μπαίνουν, ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές του, τὰ γλαυκά, χαρούμενα νεύματα τοῦ αἰθέρος. Τὸ ἀπέραντον διάστημα καλεῖ εἰς μίαν τρελλὴν πτῆσιν τὶς φτεροῦγες τοῦ καναρινιοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνες μένουν διπλωμένες εἰς τὴν θλιβερὴ καταδίκην τῆς αἰχμαλωσίας...

*

Ἡ ἐλευθερία εἶναι γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ εἶναι γινωμένη γιὰ τὰ φτερά. Τὸ ἀπεριόριστο φτερούγισμα εἰς τὴν φωτεινὴ ἀπεραντωσύνη τῆς Φύσεως εἶναι ἡ καλυτέρα ἐνσάρκωσις τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐλευθερίας.

Δὲν εἶναι τόσο δραματικὴ ἡ σκλαβιὰ ἑνὸς ζώου, Βλέποντας τὸ ζῶον ἐγκάθειρκτον σκέπτεσαι, ὅτι καὶ ἐλεύθερο ἂν ἦταν, δὲν θὰ ἄλλαζαν καὶ πολὺ οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς του. Πάλι στὴ γῆ θὰ ἐτριγύριζε, θὰ ἐκοιμόταν καὶ θὰ ἔτρωγε. Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι θὰ εἶχε πολὺ περισσότερον χῶρον στὴ διάθεσί του. Βλέποντας ὅμως ἕνα πουλάκι φυλακισμένο, πνίγεται ἡ ψυχή σου. Οἱ φτεροῦγες, οἱ πλασμένες γιὰ τὴν θριαμβευτικὴν κατάκτησιν τῶν αἰθέρων, εἶναι καταδικασμένες εἰς τὴν ἀκινησίαν τοῦ περιορισμοῦ. Τί σπαρατικὴ μορφὴ σκλαβιᾶς! Ἀσφαλῶς ἡ σπαρακτικώτερη...

Ἂν μποροῦσαν νὰ διατυπώσουν τὶς σκέψεις των καὶ τὰ καναρίνια, θὰ παρήγετο ἡ πιὸ πονεμένη φιλολογία. Τί εἶναι ὁ καϋμὸς τοῦ νόστου, ποὺ ἔδερνε τὸν Ὀδυσσέα περιωρισμένον στὸ νησὶ τῆς Καλυψοῦς, τί εἶναι ὁ τραγικὸς πόνος τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ ἀετοῦ τῆς Κορσικῆς, ὅταν ἔμενε ἀποκλεισμένος στὴν Ἁγία Ἑλένη, μπροστὰ στὸ δρᾶμα τῶν φτερῶν, ποὺ ἔχουν ἐμπρός των τὴν γλαυκότητα τοῦ αἰθέρος, ποὺ νοιώθουν νὰ τὰ γαργαλᾷ εἰς ἕναν μαρτυρικὸν πειρασμὸν ὁ ἀέρας, ποὺ μπαίνει ἐλεύθερα στὸ κλουβί, καὶ μολαταῦτα εἶναι καταδικασμένα νὰ μουδιάσουν ἀκίνητα καὶ σιγά-σιγά νὰ ξεχάσουν τὸν τρόπο τοῦ πετάγματος;

Δυστυχισμένα πουλάκια! Ὠκεανοὶ λύπης πηγάζουν ἀπὸ τὴν μικρούλα σας καρδιά! Πόσα θὰ ἠκούαμε νὰ λέτε εἰς βάρος μας, ἂν καταλαβαίναμε τὴν διάλεκτον τοῦ κελαδισμοῦ σας! Ἀλλὰ κάνω τὴν σκέψιν, ὅτι τὰ καναρίνια θὰ τὰ ἔχουν χάσει μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν θὰ ξέρουν πῶς νὰ τοὺς χαρακτηρίσουν : Σκληρούς; Μὰ οἱ ἄνθρωποι τὰ ἀγαποῦν μέχρι λατρείας. Καλόκαρδους καὶ εὐσπλαχνικούς; Τότε λοιπὸν γιατὶ τὰ σκλαβώνουν στὰ κλουβιά;

*

Μεγάλο δίλημμα εἴμαστε γιὰ τὰ καναρίνια. Τὸ ὅτι τὰ ἀγαποῦμε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Κάθε πρωΐ, ποὺ θ' ἀκουσθῇ τὸ γλυκὸ κελάδημά των, θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ μὲ τὴ λαχτάρα της ἡ καρδιά μας. Τὰ λατρεύουμε. Καὶ ὅταν ἀτενίζουμε πρὸς τὸ κλουβί των, τοὺς στέλνουμε τὴν ἀνταύγειαν τοῦ πιὸ γλυκοῦ χαμόγελου.

Καὶ ὄχι μονάχα τ' ἀγαποῦμε, ἀλλὰ καὶ τὰ συμπονοῦμε γιὰ τὴν σκλαβιά των. Νοιώθουμε ἕνα ἀπέραντο οἶκτο γιὰ τὶς δεσμευμένες φτεροῦγες των. Τότε γιατὶ δὲν τοὺς δίνουμε τὴν ἐλευθερίαν των; Ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Νοιώθει ἡ ψυχή μας ἡδονὴν ἀκριβῶς, διότι πονεῖ γιὰ τὴν σκλαβιὰ τῶν καναρινιῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπερτάτη εὐχαρίστησίς της, ἡ πεμπτουσία τῶν ἡδονῶν, ἡ ἡδονὴ τοῦ πόνου.

Ἡ Ἔλινορ Πάουελ, ἡ φημισμένη βασίλισσα τοῦ χοροῦ, περνάει μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα, ἀκούοντας τὸ ἀγαπημένο της κανάρι.

Ὑπάρχει καὶ στὸν πονόδοντο εὐχαρίστησις, βεβαιώνει ὁ Δοστογιέφσκι. Σκοτώνει ὅποιος ἀγαπᾷ, λέγει ὁ Ὄσκαρ Οὐάιλδ. Τερπόμεθα μὲ τὸ νὰ συμπονοῦμε τὸ αἰχμάλωτο καναρίνι. Τὸ τυραννοῦμε μὲ ἰσόβια δεσμά, διότι τὸ ἀγαποῦμε. Ὢ ἀνεξερεύνητα μυστήρια τῶν σαδιστικῶν ἰδιοτροπιῶν, τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς!

Ἀθῶα καναρινάκια, συγχωρῆστέ μας. Σᾶς ἀγαποῦμε καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἐπιβάλλουμε τὴν σκληρὰν καταδίκην. Σᾶς θέλουμε κοντά μας, νὰ σᾶς συμπονοῦμε, γιὰ νὰ τέρπουμε τὴν ψυχήν μας μὲ τὴν περίεργη ἡδονὴ τῆς συμπόνοιας. Μὴ ζητᾶτε περισσότερες διασαφήσεις. Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε. Περιορισθῆτε σ' αὐτὴν μονάχα τὴν διαβεβαίωσιν : Ὅτι σᾶς λατρεύουμε καὶ γι' αὐτὸ σᾶς φυλακίζουμε καὶ σᾶς ἐπιβάλλουμε τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα τοῦ κελαδισμοῦ...

*

Τὰ καναρίνια φαίνεται, ὅτι ἔχουν καταλάβει τὶς ἀδυναμίες μας. Καὶ δὲν μᾶς κρατοῦν κακίαν. Δὲν ἀρνοῦνται νὰ μᾶς προσφέρουν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς μουσικῆς των. Δίδουν διαρκῶς κοντσέρτα μὲ τὸ κέφι καὶ τὴν ἀφιλοκερδείαν πραγματικοῦ καλλιτέχνου. Δὲν περιμένουν οὔτε ἀμοιβήν, οὔτε κἂν χειροκροτήματα. Τοὺς ἀρκεῖ ἡ προσοχὴ ἔστω καὶ τῆς γάτας, ἡ ὁποία τὰ κυττάζει μὲ ἀκίνητο, λαμπερὸ βλέμμα καὶ ὀρθωμένα αὐτιά.

Ἀλλὰ πόσο ἀφελὲς εἶναι τὸ καναρίνι, ποὺ δίνει ἐμπιστοσύνη εἰς τὸ μουσικὸν αἴσθημα τῆς γάτας. Τὸ ὕπουλον κατοικίδιον δὲν βλέπει μέσα στὸ κλουβὶ ἕναν καλλιτέχνην. Βλέπει ἕναν... μουσικὸν μεζέ.

Τὸ καναρίνι δίνει καὶ ἀκροβατικὲς παραστάσεις. Κάνει μικρὰ ἅλματα ἐντὸς τοῦ κλουβιοῦ, σκαρφαλώνει στὰ σύρματα, σπαρταρᾷ ἀπὸ χαρά, ἰδίως ὅταν ἔρχεται ἡ δεσποινὶς τοῦ σπιτιοῦ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ καναβοῦρι του καὶ τὸ νερό του. Θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως τὴν δεσποινίδα, ὅταν ἀργότερα, τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βραδάκι, ἔλθῃ καὶ σκύψῃ τὸ κεφάλι της ἀπάνω ἀπὸ τὸ κλουβί του. Τότε θὰ παρηγορήσῃ μὲ τὸ κελάδημά του τὴν νοσταλγίαν τῶν ἀορίστων πόθων, ποὺ τυραννεῖ τὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας.

Ἔτσι, σὰν τὸ καναρίνι, εἶναι φυλακισμένη καὶ ἡ καρδιά της καὶ ζητεῖ νὰ πετάξῃ στὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας. Ἀλλὰ ἕνα γερὸ κλουβὶ τὴν συγκρατεῖ, ποὺ ἔχει γιὰ κάγκελλα τοὺς ἄθραυστους συμβατισμοὺς τῆς ζωῆς....

Καὶ οἱ δυὸ φυλακισμένοι, τὸ καναρίνι καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ κοριτσιοῦ, ξεχύνουν μέσα στὴ μελιχρὴ θλῖψι τοῦ ἀπογεύματος τὸν πόνον των, μὲ μουσικὲς τρίλλιες τὸ καναρίνι, μὲ ὠχροὺς στεναγμοὺς τῆς νέας ἡ καρδιά...

*

Εὐλογημένο νὰ εἶσαι καναρίνι, καὶ νὰ βρῇς ἀμοιβὴ τῆς καλωσύνης σου ἀποκτῶντας τὸ ἐλεύθερο πέταγμα, ποὺ στερήθηκες ἐδῶ κάτω, στὰ δέντρα τοῦ Παραδείσου, γιὰ τὴν ἀνακούφισι ποὺ φέρνεις στὴν ἀνθρώπινη πλῆξι καὶ στενοχώρια. Ξαλαφρώνεις μὲ τὸ χαρούμενο σπαρτάρισμά σου μέσα στὸ κλουβὶ τὴν ἀπελπισία τῆς γυναίκας, ποὺ ἔνοιωσε κάποια ἀτυχία στὴ ζωή. Ἀνακουφίζεις τὶς βαρειὲς ἀναμνήσεις τοῦ γέρου. Σταλάζεις τὸ τραγοῦδι σου, μουσικὲς σταλαγματιὲς βάλσαμου, στὴν λίμνη τοῦ πόνου μας.

Τὸ καναρίνι μας δίνει ἕνα παρήγορο παράδειγμα αἰσιοδοξίας καὶ χαρᾶς μέσα ἀπὸ τὸ κλουβί του. Εἶναι σὰν νὰ μας λέγῃ :

— Κυττάξετε ἐμένα. Ἐστερήθηκα τὴν ἐλευθερία μου. Ἔχασα τὸ ταῖρι μου καὶ τοὺς ὁμοίους μου. Ἀπώλεσα ὅλα ὅσα μοῦ ὠμόρφαιναν τὴν ζωήν : Τὸ πέταγμα μέσα στὴ ρόδινη ἄχνα τῆς αὐγῆς, τὸ βάψιμο τῶν φτερῶν μου μέσα στὴν χρυσόσκονη τοῦ δειλινοῦ, τὸ ἐρωτικὸ κυνηγητὸ μέσα στὸ φλοῖσβο τῆς πράσινης θάλασσας τῶν δέντρων τοῦ δάσους... Ποιὰ ἀπώλεια δική σας μπορεῖ νὰ ἰσοφαρίσῃ τὸ χάσιμο ὅλων αὐτῶν τῶν ἰδικῶν μου ἀγαθῶν; Καὶ ὅμως ἔχω τὸ κουράγιο, νὰ εἶμαι χαρούμενο, ἔχω τὴν ψυχικὴν ἀντοχήν, νὰ τονίζω τὸ τραγοῦδι τῆς αἰωνίας εὐχαριστίας πρὸς τὸν Πλάστην...

—Ὅλοι ἐσεῖς, ποὺ ἔχετε καταρακωθῆ στὰ τάρταρα τῆς ἀπογοητεύσεως— μᾶς λέγει τὸ καναρίνι — ὅλοι οἱ ἀπόκληροι τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς, στηριχθῆτε στὰ φτερά μου. Θὰ σᾶς φαίνονται ἀδύνατα. Ἔχουν τὴν δύναμιν, νὰ σᾶς φέρουν ψηλά, στοὺς αἰθέρας τῆς ἀνακουφίσεως, κοντὰ στὸν ἥλιο τῆς αἰσιοδοξίας...

Πιὸ ὀνειροπόλο πουλὶ δὲν ὑπάρχει. Πιστεύει μέσα στὸ κλουβάκι του, ὅτι μπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὴν δυσθυμίαν καὶ τὴν πλῆξιν ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Πόσο μοιάζει σ' αὐτὸ μὲ τὸν ἄλλον ἐκεῖνον ὀνειροπόλον τῆς Γαλιλαίας, ὁ ὁποῖος ἐπίστευε, ὅτι μπορεῖ νὰ σηκώσῃ στοὺς ὤμους τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου! Ἔτσι καὶ ὁ Χριστός, ἔφερε τὴν «Ἄνοιξη» τῆς ἀγάπης στὴν χειμαζομένη ἀνθρωπότητα — ὅπως καὶ τὸ μικρὸ καναρίνι φέρνει τὴν ἀνοιξιάτικη, τρελλή, ἐρωτικὴ χαρὰ τοῦ τραγουδιοῦ του μέσα στὴν κατήφεια τοῦ λυπημένου σπιτιοῦ.

ΠΕΝΝΑ Χ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Τὰ φυσικὰ φαινόμενα

Ἡ ἀστραπὴ καὶ ὁ κεραυνὸς

Τὰ ἀνεξερεύνητα μυστήρια τῆς φύσεως προσπαθοῦν νὰ τὰ... ἐξηγήσουν οἱ σοφοὶ

Ἐνῷ ἡ Ἐπιστήμη καταγίνεται εἰς τὴν μελέτην κ' ἐξερεύνησιν τῶν μεγάλων μυστηρίων τῆς φύσεως, τῆς συνθέσεως, λόγου χάριν, τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς μετρήσεως τῶν διαστημάτων ἐν τῷ ἀπείρῳ διὰ μονάδων ἀκατανοήτων,— ὁποία εἶναι ἡ ἀπόστασις ἡ διανυομένη εἰς ἓν ἔτος ὑπὸ τοῦ φωτός!— ἀφίνει ἐν τῷ μεταξὺ ἄλυτα μερικὰ ἄλλα προβλήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἔρευνα καὶ λύσις θὰ ἔλυεν, ἴσως, ἄλλα πολυπλοκώτερα προβλήματα τῆς Φύσεως. Πῶς, ἐπὶ παραδείγματι, ἐκρήγνυται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἡ ἀστραπὴ καὶ ὁ κεραυνός; Πῶς ἐξελίσσονται τὰ φαινόμενα αὐτά; Ἀπὸ διακοσίων, περίπου, ἐτῶν ποὺ ἐπιστοποιήθη, ὅτι ἡ ἀστραπὴ εἶναι ἠλεκτρικὸν φιανόμενον, τίποτε σχεδὸν δὲν προσετέθη εἰς τὰς γνώσεις μας περὶ αὐτῆς. Παράγεται διὰ προστριβῆς τῶν νεφῶν ἢ ἄλλως πως καὶ πόση ἡ ἠλεκτρικὴ δύναμις τοῦ φαινομένου τούτου;

Ὅταν, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος, ἤρχισε νὰ μελετᾶται τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα κατενοήθη, ὅτι ὁ σπινθὴρ τοῦ βολταϊκοῦ τόξου εἶναι ὅμοιος ἢ ἀνάλογος μὲ τὴν ἀστραπήν, πολλοὶ δὲ πειραματισταὶ εὗρον τὸν θάνατον ἐν τῷ ζήλῳ των ὅπως πειραματισθοῦν διὰ χαρταετῶν εἰς τὰ ἀστραποβόλα σύννεφα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἰσχυρὸν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα μετεδίδετο θανατηφόρως μέχρι τοῦ ἐδάφους δι' ἀγωγῶν μεταλλικῶν. Ὁ Φραγκλῖνος πρῶτος παρετήρησεν, ὅτι ὁ πειραματιστὴς πρέπει νὰ ἐφάπτεται τῶν ἀγωγῶν καὶ ὅτι τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἰσχυρὸν ρεῦμα δύναται νὰ διοχετευθῇ ἀκινδύνως εἰς τὸ ἔδαφος. Καί, ὡς γνωστόν, ὁ Φραγκλῖνος ἐπενόησε τὸ ἀλεξικέραυνον, δηλαδὴ ἀγωγὸν τοῦ οὐρανίου ἠλεκτρισμοῦ, ὅστις δι' αὐτοῦ χάνεται καὶ ἐξουδετεροῦται εἰς τὴν γῆν. Οἱ ναυτικοί, πρὸ ἀκόμη τοῦ Φραγκλίνου, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ τὰ πλοῖα εἶχαν κατάρτια, ἀσυναισθήτως ἐφήρμοζον τὴν θεωρίαν τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ. Τὰ κατάρτια εἶναι ἓν εἶδος ἀλεξικεραύνου, δι' αὐτῶν δὲ τὰ πλοῖα σῴζονται ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς τῶν καταιγίδων καὶ θυελλῶν. Οἱ ναυτικοὶ βλέπουν φλόγες εἰς τὴν κορυφὴν τῶν καταρτιῶν κατὰ τὰς θυελλώδεις νύκτας καὶ συνηθίζουν νὰ τὰς ὀνομάζουν «ἱερὰς φλόγας», φλόγας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κτλ. Αὐταὶ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰμὴ ὁ ἠλεκτρισμὸς τῆς ἀτμοσφαίρας διοχετευόμενος διὰ τοῦ ἱστίου εἰς τὴν θάλασσαν ἀκινδύνως.

Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἐξηκολούθησαν τὰς παρατηρήσεις των καὶ τὰς ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Θὰ ἦτο, ἴσως, δυνατὸν νὰ ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ μεγάλη αὐτὴ ἠλεκτρικὴ δύναμις καὶ διὰ φωτισμὸν καὶ διὰ θέρμανσιν. Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἐπιστήμονες ἠρκέσθησαν μόνον νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν καταστρεπτικὴν δύναμίν του διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Φραγκλίνου καὶ ἐσταμάτησαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Καὶ οὕτω πως δὲν γνωρίζομεν καλά-καλά πῶς παράγεται τόσον μεγάλη ἠλεκτρικὴ δύναμις εἰς τὸν ἀέρα, οὔτε δὲ καὶ πόσον ἰσχυρὰ εἶναι αὐτὴ ἡ δύναμις.

Αὐθαιρέτως πως εἶναι παραδεκτόν, ὅτι ἡ δύναμις εἶναι ἑνὸς δισεκατομμυρίου Ἀμπέρ. Τὸ Ἀμερικανικὸν Μετεωρολογικὸν Γραφεῖον βεβαιώνει, ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς τῆς ἀτμοσφαίρας εἰς τὴν Βιργινίαν θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ φῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν ριψοκινδυνεύει ν' ἀναφέρῃ μέτρα τῆς δυνάμεως ταύτης.

Τὰ ἐπὶ τῆς γῆς φαινόμενα τοῦ κεραυνοῦ,— δηλαδὴ ἐκρήξεως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σπινθῆρος ἐκ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ,— εἶναι ἐκπληκτικὰ καὶ παραδοξότατα. Κάποτε εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνος ὁ κεραυνός, κάποτε εἶναι καταστρεπτικώτατος. Εἴς τινα κλίματα ὁ κεραυνὸς εἶναι συχνότερος καθ' ὡρισμένους μῆνας καὶ ὥρας. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, λόγου χάριν, ὁ χειρότερος μὴν διὰ κεραυνοὺς εἶναι ὁ Ἰούλιος καὶ ὥρα ἡ τρίτη μ.μ. Καὶ ὅμως οἱ θάνατοι ἐκ κεραυνοῦ δὲν ὑπερβαίνουν ἐν Ἀγγλίᾳ κατ' ἔτος τοὺς εἴκοσι. Προτιμημένα σημεῖα πτώσεως κεραυνῶν εἶναι αἱ καπνοδόχοι, τὰ ποίμνια καὶ αἱ δρῦς,— αἱ τελευταῖαι διότι δύσκολα διέρχεται διὰ τοῦ κορμοῦ τὸ ρεῦμα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἔκρηξις. Τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ πλοῖα εἶναι ἐκτὸς κινδύνου καὶ χωρὶς κανὲν ἀλεξικέραυνον, διότι οἱ ἱστοί, βρεχόμενοι γίνονται καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, δν μετοχετεύουν ἀκινδύνως εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὑπάρχαυν, ἄρά γε, ἀστραπόβολα,— δηλαδὴ ὁ κεραυνὸς εἶναι βολὶς ἢ σφαῖρα, ὡσεὶ πυροβόλου. Βεβαίως ὄχι. Δυνατὸν εἰς τὸν τόπον ποὺ ἐκρήγνυται κεραυνὸς νὰ εὑρεθῇ ἓν εἶδος βολῆς ἢ σφαίρας. Τοῦτο ὅμως τὸ σπάνιον σχετικῶς φαινόμενον, παρατηρεῖται ἐκεῖ ὅπου τὸ κεραυνόπληκτον ἔδαφος εἶναι ἀμμῶδες. Ἡ ὑψίστη θερμοκρασία τοῦ σπινθῆρος τήκει τὴν ἄμμον καὶ τὴν στερεοποιεῖ εἰς σφαιροειδῆ μᾶζαν.

Μία ἄλλη, σπανιωτέρα περίπτωσις ἀστραποβόλου εἶναι ὅταν συμβῇ ἀερόλιθός τις νὰ συμπέσῃ μετὰ κεραυνοῦ, ὁ κεραυνὸς ὅμως, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, εἶναι ἄϋλος,— μία φλόγα ἠλεκτρική. Ὡς πρὸς τὰς πυροσφαίρας «φαὶ μπάλλ», αἱ ὁποῖαι εἶναι συχνόταται εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ καὶ πέραν, μεταξὺ τοῦ δεκάτου πέμπτου παραλλήλων βορείως καὶ νοτίως, (πέριξ δηλαδὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ 15 μοίρας βορείως καὶ νοτίως), καὶ ἔχουν ἐκπληκτικὰς καὶ λίαν καταστρεπτικὰς ἐμφανίσεις, ἡ Ἐπιστήμη βεβαιώνει πειστικώτατα, ὅτι καὶ αὐταὶ εἶναι ἠλεκτρικὰ ἄϋλα σώματα, ἀποτελούμενα ἀπὸ ἀέρια ἠλεκτροβριθῆ. Εἶναι ἕνα εἶδος ἀτόμων ἐν μεγάλῃ κλίμακι μὲ πυρῆνα καὶ περίβλημα, ὅπως τ' ἀόρατα ἄτομα, περὶ ὧν ἡ Ἐπιστήμη ἀποδεικνύει τώρα, ὅτι εἶναι μικρογραφία τοῦ Σύμπαντος. Αἱ πυρόσφαιραι, ἐκρηγνυόμεναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, προκαλοῦν τὰ αὐτὰ μὲ τὸν κεραυνὸν φαινόμενα.

Πότε ὅμως ἡ Ἐπιστήμη, ἐκτὸς τῆς δι' ἀλεξικεραύνου ἐξουδετερώσεως τοῦ ἐκπληκτικοῦ καὶ μεγαλειώδους τούτου φαινομένου τῆς φύσεως, θὰ δυνηθῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀπειρομεγέθη αὐτὴν δύναμιν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου;

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ...

Ὁ Μάϊος, ὁ μῆνας τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ ἔρωτος, εἶνε καὶ ὁ μῆνας τῆς ἀναστατώσεως τοῦ οὐρανοῦ

Ὁ Μάϊος συνδυάζεται πάντοτε μὲ τὰ νειάτα καὶ μὲ τὸν ἔρωτα. Ἡ λέξις κατάγεται ἀπὸ τὸ Λατινικὸ «Μάϊους» (μεῖζον), εἰς τὴν ἀρχαιότητα δὲ ὑπῆρχεν ἡ θεὰ Μάϊα —μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ— εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ρωμαῖοι προσέφερον θυσίες τὴν ἐποχὴ αὐτὴ γιὰ νὰ εὐνοήσῃ τὴν γονιμότητα καὶ τὴν ἐφορεία, τὴν ἀνάπτυξι τῆς νέας ζωῆς. Καὶ πράγματι κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐκδηλοῦται σ' ὅλη τὴ φύσι τὸ ξανάνειωμα καὶ ἡ νέα ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς.

Ὁ Μάϊος εἶνε τὸ κέντρον τῆς ἀνοίξεως καὶ τὸ κορύφωμά της σχεδόν, ποὺ καταλήγει στὶς 22 Ἰουνίου, στὶς 3 τὸ πρωΐ, τὸ καλοκαῖρι. Οἱ ἀστρονόμοι μάλιστα καθορίζουν τὸ γεγονὸς αὐτὸ μέχρι τοῦ δευτερολέπτου, διότι εἶνε ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος στὸν ἐτήσιό του δρόμο στὸν οὐρανὸ φτάνει στὸ ψηλότερο σημεῖο τῆς πορείας του. Ἂν μπορούσαμε νὰ ἐβλέπαμε καὶ τὴν ἡμέρα τὰ ἄστρα, θὰ ἐπιστοποιούσαμε, ὅτι τὸ σημεῖο αὐτὸ εὑρίσκεται ἐκεῖ ποὺ συνορεύουν οἱ ἀστερισμοὶ τῶν Διδύμων, τοῦ Ὠρίωνος καὶ τοῦ Ταύρου. Ἡ μικρή μας εἰκόνα δείχνει καλύτερα ἀπὸ κάθε περιγραφὴ τὴν διαφορὰ μεταξὺ τῆς πορείας καὶ τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι. Ἐνῷ στὶς 22 Δεκεμβρίου ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας εἶνε περίπου 9 ὡρῶν, στὶς 22 Ἰουνίου εἶνε 13 ὡρῶν.

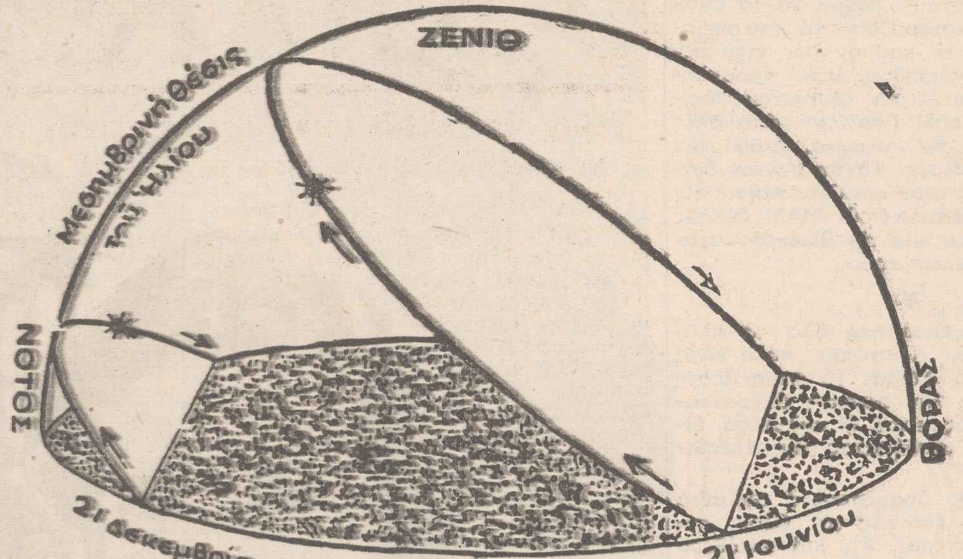

Σχεδίασμα ποὺ δείχνει τὴν ἀκριβῆ μεσημβρινὴν θέσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπεξηγεῖ τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα περιγράφονται εἰς τὸ δημοσιευόμενον ἄρθρον.

Στὰς 29 Μαΐου, ἡμέρα τῆς νέας σελήνης, εἴχαμε ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἦτο ὁρατὴ στὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, μεταξὺ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἂν καὶ αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου εἶνε συχνὲς (σὲ 10 χρόνια ἡ σελήνη κρύβει τὸν ἥλιο 40 φορὲς) ὁλικὲς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου δὲν εἶνε ὁρατὲς στὸ ἴδιο σημεῖο τῆς γῆς, παρὰ μόνον κάθε 350 χρόνια μιὰ φορά.

Οἱ ἐπίσημοι ἀστρονόμοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐρασιτέχνες ἔχουν συχνὰ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὴν εὐκαιρία νὰ παρατηρήσουν στὸν ἥλιο τὶς περίφημες κηλῖδες του, φυσικὰ μὲ κάποιο κιάλι πρῶτα καὶ ὄχι μὲ ἀπολύτως γυμνὸν ὀφθαλμόν, δηλαδὴ μὲ τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις. Πρέπει νὰ κυττάζῃ, δηλαδὴ κανεὶς, τὸν ἥλιο μόνο μὲ μαῦρα γυαλιὰ γιατὶ ἀλλοιῶς διατρέχουν κίνδυνο τὰ μάτια. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι αἱ κηλῖδες τοῦ ἡλίου φαίνονται σκοτεινὲς μᾶλλον πάνω στὸ λαμπὸ δίσκο τοῦ μεγάλου ἄστρου, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶνε πολὺ πιὸ φωτεινὲς π. χ. ἀπὸ ἕνα ὅμοιο εἰς μέγεθος κομμάτι τοῦ φεγγαριοῦ. Ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο μιὰ κηλῖδα καὶ νὰ τὴν πετάξῃ στὸ διάστημα, θὰ ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ σὰν ἀστέρι πρώτου μεγέθους. Ἀπ' τοὺς ἄλλους πλανήτας ποὺ στρέφονται γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο μόνον ὁ Ἀποσπερίτης, ἡ Ἀφροδίτη, λάμπει αὐτὴν τὴν ἐποχὴ στὸν βραδυνὸ οὐρανὸ καὶ δύει περίπου 2 1)2 ὧρες μετὰ τὸν ἥλιο. Ἀργότερα ἡ διάρκεια αὐτὴ θὰ μειωθῇ κάπως. Μία ὡραία εἰκόνα, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ζωγράφοι ἔχουν χρησιμοποιήσει στοὺς πίνακάς τους καὶ ἡ ὁποία ἔγινε ἐθνικὸν σύμβολον λαῶν— στὴν Τουρκικὴ καὶ στὴν Αἰγυπτιακὴ σημαία— σχηματίζεται ὅταν ἡ Ἀφροδίτη λάμπει τὰ βράδυα κοντὰ στὸ καινούργιο φεγγάρι καὶ μάλιστα μέσα σχεδὸν στὸ ἀσημένιο δρεπάνι. Καὶ μὲ τὰ ἰσχυρότερα τηλεσκόπια δὲν κατορθώνουμε νὰ δοῦμε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ γείτονα ποὺ ἔχει ἐμπνεύσει τόσους ποιητές, μουσικοὺς καὶ ζωγράφους ὄχι μόνο ὡς Ἀποσπερίτης, ἀλλὰ καὶ ὡς Αὐγερινός. Περιβάλλεται ἀπὸ πυκνὴν ἀτμόσφαιρα πλούσια εἰς ὑδρατμοὺς ποὺ κρύβει τὴν ἐπιφάνειάν του σὰν βαρὺ παραπέτασμα.

Εἶνε πιθανότατο ἡ Ἀφροδίτη νὰ εἶνε πολὺ πιὸ ὅμοια μὲ τὴν γῆ, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἀπὸ τὸν Ἄρη, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφονται τόσα πολλά, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πιστοποιήσουμε. Ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἔχει φεγγάρι. Στὸν οὐρανό της ὅμως φέγγει ὡς λαμπρότατο ἀστέρι ἡ γῆ μας.

Ὁ Ἄρης εἶνε πολὺ κοντὰ στὸν ἥλιο, δύει σχεδὸν μαζύ του καὶ ὡς ἐκ τούτου, δὲν εἶνε ὁρατὸς στὴν δύσι. Ὁ Ζεὺς εὑρίσκεται στὸν ἀστερισμὸ τοῦ ὑδροχόου καὶ βγαίνει στὸν οὐρανὸ πρὸς τὰ νοτιοανατολικὰ δυὸ ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ τὰ μέσα Ἰουνίου θὰ εἶνε ὅμως ὁρατὸς ἀμέσως μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ὁ παρατηρητὴς τοῦ οὐρανοῦ θὰ μπορέσῃ μὲ ἕνα καλὸ κιάλι νὰ δῇ τὰ τέσσερα πιὸ λαμπρὰ φεγγάρια ποὺ περιτριγυρίζουν τὸν γιγάντιο πλανήτη. Εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ δικό μας καὶ ἀπὸ μεταπτώσεις στὴ λάμψι τους συμπεραίνουμε ὅτι ἔχουν σκοτεινὲς κηλῖδες ὅπως ἡ σελήνη μας.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

⁂ Τὸ δυνατώτερο κορίτσι τοῦ κόσμου εἶνε ἡ Ἀγγλὶς Ἥβη Ροῦσελ, 20 ἐτῶν. Ἔχει ὕψος 5 πόδες καὶ 5½ ἑκατοστά. Λαιμὸ 14½ ἑκαποστά. Καρπὸ χειρὸς 6½. Μέση 28½. Κνῆμαι 14. Μηροὶ 21. Σφυρὰ 9. Δηλαδὴ κανονικὲς ἀναλογίες.

⁂ Στὴν Ἰαπωνία τὰ ζῶα προστατεύονται διὰ νόμου περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου. Ἡ ταφὴ τῶν ζώων γίνεται μεγαλοπρεπῶς καὶ παρουσίᾳ ἱερέων. Τοὺς στήνουν δὲ καὶ μνημεῖα μαρμάρινα ἢ καὶ ὁλόκληρα μαυσωλεῖα.

⁂ Ἡ θερμοκρασία ἐντὸς τοῦ ἐδάφους αὐξάνεται κατὰ 1 βαθμὸ ἀνὰ 35 μέτρα. Εἰς βάθος δηλ. 70 χιλιομέτρων εἶνε 2000 βαθμοί.

⁂ Μία στήλη ἐφημερίδος ἔχει 200—220 στίχους, μία δὲ τοῦ περιοδικοῦ, τύπου «Ἔργου» 100—110.

⁂ Στὴν Κίνα ἄλλοτε, ἐλλείψει μαρτύρων, οἱ κατηγορούμενοι ὑπεβάλλοντο σὲ μαρτύρια, μέχρις ὅτου ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχή τους ἢ... παραδώσουν τὸ πνεῦμα τους.

⁂ Ἡ ναυτίασις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, μπορεῖ, ὅταν εἶνε ἀκατάσχετη, νὰ προξενήσῃ ἀκόμη καὶ τύφλωσι.

⁂ Οἱ Κινέζοι μαθηταὶ ὅταν λέγουν τὸ μάθημά των γυρίζουν τὴν πλάτη τους πρὸς τὸν δάσκαλο. Ἔτσι ἐπιβάλλει ἐκεῖ ἡ... εὐγένεια!

⁂ Ἕνας Γάλλος φυσιοδίφης βεβαιώνει ὅτι τὰ μερμήγκια μιλοῦν τὴν δική τους γλῶσσα, μὰ τόσο σιγά, ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀκοῦμε.

⁂ Οἱ Κοζᾶκοι θεωροῦν ὡς ἄτυχη ἡμέρα τὴ Δευτέρα καὶ δὲν ἀρχίζουν ποτέ τους ἐργασία τὴν ἡμέρα αὐτή. Ἰδίως, ἀποφεύγουν νὰ πουλήσουν μαλλιά, διότι νομίζουν ὅτι τὸ σῶμα τους θὰ γεμίσῃ σπυριά.

⁂ Τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα οἱ γυναῖκες τῶν Κοζάκων δὲν ὑφαίνουν. Ἔτσι νομίζουν ὅτι προφυλάσσονται τὰ ζῶα τους ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες.

⁂ Ἐπίσης κάθε Πέμπτη δὲν ἁλατίζουν τὸ κρέας, γιατὶ φοβοῦνται μήπως... σκουλικιάσῃ.

⁂ Γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ ζῶα τους ἀπὸ τὶς ἐπιδημίες, κρεμοῦν στοὺς τοίχους τῶν σταύλων καὶ στοὺς φράχτες κρανία ἀπὸ πρόβατα καὶ χοίρους. Ἔτσι πιστεύουν ὅτι ἡ θέα τῶν κρανίων τὰ προφυλάσσει.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ πιὸ διαλεχτὰ ἀπὸ τὸ Γκιουλιστὰν τοῦ Σααδῆ

Ἕνας βασιληας ρώτησε, μιὰ μέρα, κἄποιον ἱερωμένο:

— Πῶς περνᾶς τὶς πολύτιμες στιγμές σου;

Ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος:

— Ὅλη τὴ νύχτα τὴν περνῶ μὲ προσευχές, ὅλο τὸ πρωΐ στὴν ἀναζήτηση τῶν ἀναγκαίων τῆς ζωῆς, καὶ ὅλην τὴν ἡμέρα μὲ σκέψεις καὶ διαλογισμοὺς πῶς «νὰ τὰ φέρω βόλτα».

Ὁ βασιληᾶς ἐνόησε τὴν ἔνοια τῆς ἀπάντησης τοῦ Δερβίσση, καὶ πρόσταξε νὰ τοῦ ὁριστῇ ἕνα μηνιαῖο ἐπίδομα γιὰ νὰ ξελαφρώσῃ ἡ καρδιά του ἀπὸ τὸ βάρος τῆς συντήρησης τῆς οἰκογενείας του.

«Ὦ σύ, ποὺ ἔχεις τὸ πόδι σου δεμένο στὸ παλοῦκι τῆς μέριμνας γιὰ τὴν οἰκογένειά σου, μὴ σκέπτεσαι πιὰ γιὰ τὴ λευτεριά σου. Ἡ μέριμνα γιὰ τὰ παιδιά σου, γιὰ τὸ ψωμὶ καὶ τὰ ροῦχα τους, γιὰ τὴν τροφὴ καὶ τὴ συντήρηση τῆς φαμηλιας του, σ' ἐμποδίζει νὰ βαδίσῃς στὴν πνευματικὴ ζωή».

«Κάθε μέρα ἀποφασίζω ν' ἀφιερώσω τὴ νύχτα στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, μὰ τὴ νύχτα, ἐνῷ ἐκτελῶ τὸ χρέος τῆς προσευχῆς, ἀναρωτιέμαι: «Τί θὰ φανε, τὸ πρωΐ, τὰ παιδιά μου;»

*

Ἕνας Δερβίσσης ἔφθασε σ' ἕνα χάνι μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιά, εἶχε τραπέζι σὲ μερικοὺς μορφωμένους ἄντρες. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε νόστιμα λόγια καὶ χωρατά, ὅπως εἶναι συνήθεια στοὺς ἔξυπνους ἀνθρώπους. Ὁ Δερβίσσης εἶχε περάσει τοὺς δρόμους τῆς ἐρήμου, ἦταν κουρασμένος καὶ δὲν εἶχε τίποτα φάει. Ἕνας τῆς συναναστροφῆς ἐκείνης τοῦ εἶπε ξαφνικά, ἔτσι γιὰ διασκέδαση:

— Πές μας καὶ σὺ κάτι.

Ὁ Δερβίσσης ἀπάντησε:

— Δυστυχῶς, ἐγώ, ὁ κακομοίρης, δὲν ἔχω οὔτε τὴν εὐφράδειά σας οὔτε τὶς γνώσεις σας. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ἕνα δίστιχο.

Ὅλοι, μὲ μιὰ φωνή, ξεφώνησαν:

— Πές το! Πές το!

Ὁ δερβίσσης εἶπε:

«Ἐγώ, πεινασμένος, ἔχοντας ἀπέναντί μου ἕνα τραπέζι σκεπασμένο μὲ κομμάτια ψωμί.—

Εἶμαι σὰν ἕνας ἀνύπαντρος ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν γυναικείων λουτρῶν.»

Ὅλοι γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους, καὶ προθυμοποιήθηκαν νὰ στρώσουν μπρός του ἕνα τραπεζομάντηλο, καὶ φαγητά. Μὰ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ τρώῃ, ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, περίμενε λιγάκι, οἱ ὑπηρέτες μου σοῦ ἑτοιμάζουνε τ' ὀρεκτικό.

Ὁ δερβίσσης σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιὰ παροιμία λέει: «Ἂς λείψῃς ἀπὸ τὸ τραπέζι μου, ὦ ὀρεκτικό. Τὸ ξερὸ ψωμὶ εἶνε τὸ καλύτερο ὀρεκτικὸ γιὰ ἕναν πεινασμένο.

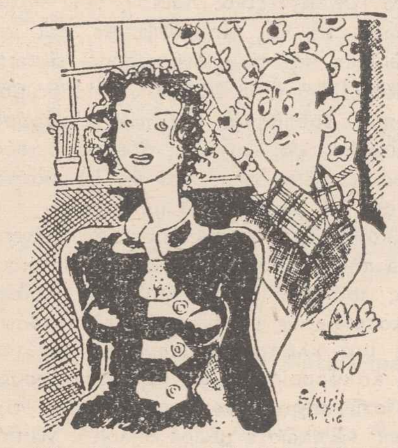

Ὁ σύζυγος. —Μὰ ἐσύ, ἀγαπητή μου, ἐξοδεύεις κάθε μῆνα σὲ τουαλέττες ὅσα ὁ λογιστής μου κερδίζει σὲ ἕξη μῆνες.

Ἡ σύζυγος. —Τὸν καϋμένο. Δὲν τοῦ κάνεις καμμιὰ αὐξησοῦλα, ἀγάπη μου...

Ο ΑΠΑΓΩΓΕΥΣ

Πῶς διασκεδάζουν καὶ κρεμοῦν τὸν κλέφτη τῶν κοριτσιῶν στὴν Αὐστρία.- Μιὰ λαϊκὴ παράδοσις

Σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς ἔχουν διατηρηθῆ παραδόσεις ποὺ ἡ ἀρχή τους βρίσκεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Εὐτυχῶς καὶ στὶς ξένες χῶρες καὶ σὲ μᾶς τὸ ἐπίσημο κράτος σκέφθηκε νὰ συγκρατήσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ αὐτὲς τὶς ὡραῖες ἀρχαῖες συνήθειες ποὺ εἶνε γεμάτες σκέψι καὶ συμβολισμό. Μέσα σὲ ὅλες ὁ γάμος παίζει παντοῦ πρωταρχικὸν ρόλο. Ἡ ἀπαγωγὴ τῶν Σαβίνων εἶνε ἕνα μοναδικὸ παράδειγμα ὁμαδικῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐθίμου τῆς ἀπαγωγῆς ποὺ στοὺς πρωτόγονους καὶ ἀρχαίους λαοὺς κυριαρχοῦσε ὅταν ὁ ἄνδρας, ὁ ἀρχηγός, ὁ πολεμιστὴς ἰδίως, ἤθελε νὰ πάρῃ γυναῖκα.

Εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, τὸ ἔθιμον αὐτὸ τῆς ἀπαγωγῆς διετηρήθη ὄχι εἰς τὴν πραγματική του μορφή, ἀλλὰ ὑπὸ μορφὴ προσποιητή, ὄχι μόνον δὲ σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ γάμος ἔχει συμφωνηθῇ ἐκ τῶν προτέρων μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων οἰκογενειῶν καὶ εἶνε σύμφωνοι καὶ οἱ δύο μέλλοντες σύζυγοι, σκηνοθετεῖται μιὰ ψεύτικη ἀπαγωγή, ἡ ὁποία συμβολίζει τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει ὁ ἄνδρας γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ τὸν ὁδηγεῖ ν' ἀψηφήσῃ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Οἱ σκηνοθετήσεις αὐτὲς τοῦ παλαιοῦ ἐθίμου τῆς ἀπαγωγῆς λαμβάνουν διάφορον μορφήν, ἀναλόγως μὲ τὴν χώρα εἰς τὴν ὁποίαν γίνονται. Ἐκτὸς τούτου, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἐπίσης πανάρχαια ἔθιμα, τὰ ὁποῖα ἀναζοῦν σὲ σημερινὲς τελετὲς καὶ ἐκδηλώσεις, ἰδίως σὲ τοποθεσίες ποὺ εὑρίσκονται μακρυὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα καὶ ἀπὸ τὶς σιδηροδρομικὲς ἀρτηρίες ἢ τοὺς μεγάλους δρόμους συγκοινωνίας. Ἐκεῖ ἔχουν διατηρηθῆ περισσότερον τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων, ἀκριβῶς ὅπως ἦσαν πρὸ αἰώνων, ἰδίως δὲ σὲ μικρὰ νησιὰ ὅπου δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμη τὸ κῦμα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ποὺ τὰ ἰσοπεδώνει ὅλα καὶ σὲ ὀρεινὲς περιοχὲς ποὺ ζοῦνε σχεδὸν μὲ τὸν ἑαυτό τους.

*

Ἡ Αὐστρία, ὡς ὀρεινὴ κατ' ἐξοχὴν χώρα, ἂν καὶ ἔχῃ θαυμασίους δρόμους καὶ πυκνὴ συγκοινωνία, ἔχει διατηρήσει περισσότερον ἀπὸ πολλὲς ἄλλες χῶρες τὰ παλαιὰ ἔθιμά της, τὶς τοπικὲς ἐνδυμασίες της καὶ ἐν γένει τὶς προαιώνιες λαϊκὲς παραδόσεις της. Ἔτσι τὶς παγωμένες καὶ σκοτεινὲς νύκτες τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, ἐπισκέπτονται τὰ σπίτια ὁμιλοι χωρικῶν, τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν φοροῦν φοβερὲς μάσκες δαιμόνων καὶ ἄλλοι, μὲ ἀνάλογη ἐμφάνισι, ἀντιπροσωπεύουν τὰ καλὰ πνεύματα. Καὶ δίδεται οὕτω ἡ αἰωνία μάχη μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ — τῶν δύο δυνάμεων ποὺ προσπαθοῦν ἀνέκαθεν νὰ κατακτήσουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα ἄλλες συμβολικὲς μορφές, ὑπὸ τὸν τύπον μεγάλων κούκλων, ἀντιπροσωπεύουν τὴν μάχη μεταξὺ χειμῶνα καὶ ἀνοίξεως. Οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια, ντυμένοι μὲ πράσινα κλαριά, διώχνουν μὲ πέτρες καὶ μὲ χιονιὲς τοὺς κούκλους ποὺ κρατᾶνε ἄλλοι νέοι μέχρις ὅτου τοὺς βγάλουν μακρυὰ ἔξω ἀπ' τὸ χωριό.

Μιὰ ἄλλη γραφικότητα συνήθεια εἶνε ἡ «καταδίκη τοῦ κλέφτη τῶν κοριτσιῶν», ποὺ παίζεται σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῶν Αὐστριακῶν Ἄλπεων, ποὺ λέγεται Χάϊλιγκενμπολύτ καὶ βρίσκεται στοὺς πρόποδας τῆς ὑψηλότερης κορυφῆς τοῦ Γκρόσγκλόκνερ. Ἡ τελετὴ διοργανοῦται, ὅταν γίνεται γάμος στὸ χωριό. Κατὰ τὴν μετάβασι τῆς νύφης ἀπὸ τὸ σπίτι στὴν ἐκκλησία, σκηνοθετεῖται ἡ ἀπαγωγὴ ἀπὸ ἕναν ψηλὸν ἄντρα — ποὺ ἀντιπροσωπεύει κάποιο ξένο — καὶ ποὺ φορεῖ ἀποκρουστικὴ μάσκα ποὺ τὸν χαρακτηρίζει ὡς κακοποιόν. Ὁ γαμπρὸς καὶ οἱ φίλοι του, καταδιώκουν ἀμέσως τὸν ἀπαγωγέα καὶ κατορθώνουν νὰ τὸν συλλάβουν, μαζὺ μὲ τὴν νύφη σ' ἕνα ὡρισμένο κρυσφήνετο. Ὁ «κακὸς ξένος» μεταφέρεται δέσμιος, μεταξὺ δύο χωροφυλάκων, στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, ὅπου δικάζεται ἀπὸ μίαν ἐπιτροπὴν χωριανῶν, ποὺ φοροῦν ὅλοι μεσαιωνικὲς στολὲς καὶ μεσαιωνικὲς μάσκες. Ὁ δημόσιος αὐτὸς κίνδυνος τοῦ χωριοῦ, στὴ μορφὴ τοῦ ὁποίου ξαναζοῦν οἱ πραγματικοὶ ἐπιδρομεῖς τῶν παλαιῶν χρόνων, ποὺ ἔμπαιναν στὰ χωριὰ καὶ ἔκλεβαν τὰ κορίτσια καὶ τὶς γυναῖκες, ὅταν τὶς εὕρισκαν ἀπροστάτευτες, μεταφέρεται δέσμιος ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ στὴ θέσι ὅπου, κατὰ παράδοσιν, ἐκτελοῦνται οἱ καταδικαστικὲς ἀποφάσεις. Ὁ κλέφτης τῶν κοριτσιῶν εἶνε κατὰ πολὺ ψηλότερος ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν συνοδεύουν κι' ἀπὸ ὅλους τοὺς συγχωριανούς του — καὶ διὰ συμβολικοὺς ἀλλὰ καὶ διὰ πρακτικοὺς λόγους. Πρῶτον ἀντιπροσωπεύει τὶς ὑπεράνθρωπες δυνάμεις τῶν κακῶν πνευμάτων καὶ δεύτερον ὁ δήμιος θὰ δέσῃ τὸ ψεύτικο κεφάλι καὶ θὰ κρεμάσῃ στὸν ἀέρα μόνον τὸν πλαστὸ κορμὸ καὶ ὄχι τὸν χωριάτη, ποὺ παίζει τὸν ρόλο τοῦ ἀπαγωγέως. Μπρὸς στὶς χιονισμένες κορυφὲς ποὺ παρευρέθησαν στὴν ἴδια τελετή, πολλὲς φορές, ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες τώρα, ὁ δήμιος κρεμάει τὸν ἐχθρὸν αὐτὸν τῆς ἡσυχίας τῶν σπιτιῶν. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινὴ καὶ ἀκουσθῇ ἡ τελευταία κραυγὴ τοῦ κρεμασμένου, θὰ κτυπήσουν οἱ καμπάνες καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ θὰ ξεσπάσουν σὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς, μόνον τότε τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων, τοῦ ὁποίου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχει ἐξασφαλισθῇ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εὐτυχία, φεύγει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ ἐγκαθίσταται ἐπισήμως εἰς τὸ σπίτι του.

ΒΙΛΛΥ ΧΑΝΤΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Στὴν ἱστορία βρισκουμε, ὅταν διαβάζουμε ἔξυπνα πράγματα

Ἕνας Ἀθηναῖος καυχησάρης, ἔλεγε στὸν περίφημο Σπαρτιάτη στρατηγὸ Ἀνταλκίδα, ποὺ εἶχε κατατροπώσει, προσφάτως, τοὺς συμπολίτας του.

— Ἐμεῖς σᾶς διώξαμε πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν Ἰλισσό.

— Ἔχεις δίκηο τ' ἀπάντησε ὁ Ἀνταλκίδας. Μὰ ἐμεῖς, δὲν βρεθήκαμε στὴν ἀνάγκη, νὰ σας διώξουμε ἀπὸ τὸν Εὐρώτα.

*

Ὁ Ἀντίπατρος, ὅταν ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας, ζητοῦσε ἀπὸ αὐτούς, ὡς ὁμήρους, πενῆντα παιδιά. Ἀλλ' ὁ Ἐτεοκλῆς δὲν ἤθελε νὰ τὰ δώσῃ, γιατί — ὡς ἔλεγε — φοβῶνταν ὅτι θὰ μείνουν ἀπαίδευτα καὶ ἴσως — τὸ θετικώτερο — ὅτι θὰ ἐπηρεαζόνταν ἀπὸ τὴν ζωὴν ποὺ θὰ ἔκαναν μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν, ὥστε ὅταν θὰ μεγάλωναν καὶ θὰ ἐπέστρεφαν στὴν Σπάρτη νὰ γινόνταν ἄθεοι φίλοι καὶ προπαγανδισταὶ τῶν Μακεδόνων.

— Πάτε πενῆντα γέρους ἢ πενῆντα γυναῖκες, πρότεινε ὁ Ἐτεοκλῆς. Ἀλλ' ὄχι παιδιά.

— Ὄχι, ἐπέμενε ὁ Ἀντίπατρος. Καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς θυμωμένος τότε, τοῦ ἀπάντησε:

— Καλύτερα πάρε μας τὸ κεφάλι, παρὰ νὰ μας πάρῃ τὴ ψυχὴ τῆς Σπάρτης.

*

Ὁ Φιλοποίμην, κάποτε προχώρησε σὲ μιὰ καλύβα, προτοῦ νὰ φθάσῃ ὁ στρατός του ἐκεῖ.

Μιὰ γυναῖκα, ποὺ μαγείρευε, τὸν εἶδε καὶ τὸ μάτι της δὲν τὸ ἔπιασε γιὰ «ἐπίσημο».

— Ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς ἄνθρωπέ μου, τοῦ εἶπε. Κόψε μερικὰ ξύλα...

Ὁ Φιλοποίμων δὲν ἔφερεν ἀντίρρησι. Ἄρχισε νὰ κόβῃ τὰ ξύλα, νὰ συμπαίνῃ τὴ φωτιὰ καὶ ν' ἀνακατεύῃ τὸ φαγητό.

Ὅταν ὅμως ὁ στρατός του ἔφθασε, οἱ ἀξιωματικοί του ἀπόρησαν.

Ὁ Φιλοποίμην ποὺ ἐννοοῦσε τὴν κατάπληξί των, ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ:

—Πληρώνω, εἶπε, τὴν ποινὴν τοῦ παρουσιαστικοῦ μου.

*

Ὁ Ἀντίπατρος, ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ γενναῖος στρατηγὸς Παρμενίων σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο, μὲ τὴν κατηγορία τοῦ «ἐνόχου ἀποπείρας δολοφονίας του», δὲν τὸ πίστεψε. Ἀλλὰ δὲν θέλησε μήτε τὸν βασιλέα νὰ κατηγορήσῃ γιὰ τὴν ἀχαριστία του πρὸς ἕνα ἀφωσιωμένον φίλον του, μήτε τὸν ἄτυχη νεκρὸ νὰ παραδεχθῇ προδότη.

Πάντως ὅμως, δὲν λείπουν οἱ «καλοὶ φίλοι». Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ρώτησε — ὅταν βρῆκε τὴν εὐκαιρία — μπροστὰ στὸν Ἀλέξανδρο:

— Τί φρονεῖς Παρμενίων;

— Δυστυχία μας — ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἂν ὁ Παρμενίων ἐπεβουλεύθηκε τὸν βασιλῆᾶ του, σὲ ποιὸν νὰ πιστέψουμε πιά;... Ἂν δὲ ὄχι, τί θὰ κάνουμε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐκεῖνος ἔκανε γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο;

—Ἄκουσε, Γιαννάκη: Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ πολλὴ γυμναστικὴ γιὰ νὰ δυναμώσῃς. Κάθε πρωΐ, λοιπόν, θὰ κάνῃς τρεῖς φορὲς τὸν γῦρον τῆς θείας σου.

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΝΟΥΒΕΛΕΣ

Ὁ πειρατὴς τῆς Γραμβούσης

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ν. ΡΑΔΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πρὶν τὰ μεσάνυχτα ἡ δουλειὰ θἆναι τελειωμένη. Οἱ μισοὶ θἀρθῆτε κοντά μου, ξυπολιὰ καὶ μουντζουρωμένοι. Θὰ πέσωμε στοῦ Νταλαμάγκα. Θὰ τοὺς μπουκώσωμε τὸ στόμα καὶ θὰ δέσωμε τοὺς γέρους στὶς καριόλες. Τὴν τσοῦπα καὶ τὴν ψυχοπαίδα θὰ τὶς κόψωμε στὸν ὦμο. Ὁ Ἀράπης νὰ κάνῃ φόλλα γιὰ τὸ σκυλί. Τὸν ξέρεις, Ἀράπη, τὸ σκύλο τοῦ καπτὰν Γιάννη;

— Ξέρει! Ἀράπη τὸ λὲν καὶ κεῖνο. Μα ἔχει δαγκάσει μένα, πάρῃ διάολος ἀφέντη του!

— Οἱ ἄλλοι μισοὶ θ' ἀνταμῶστε τὸ Σταμάτη στὸ καρενάγιο, σκόρπια, ἕνας-ἕνας, νὰ μὴ σας πάρουν χαμπάρι.

Αὐτὰ τοὺς εἶπε ὁ καπτὰν Γιωργίτσης, ἔστειλε κ' ἕναν ν' ἀνάψῃ ἕνα κερὶ στὸν Αι-Νικόλα καὶ ξαναγύρισε στοῦ Μίτιζα, πλύθηκε καὶ συγυρίστηκε, πῆρε τὸ κεχριμπαρένιο κομπολόϊ του καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὴν πλατέα κἔκανε τὸν ψόφιο. Ὅταν εἶδε τὸ γραμματικὸ μὲ τὴν πάλλα καὶ τὶς πιστέλες:

— Αἵ, κὺρ Ἀριστείδη, τοῦ φώναξε μὲ τὸ γέλιο, ἦρθαν οἱ Τοῦρκοι κ' ἔβαλες τἄρματα; Ἔλ' ἀπὸ 'δῶ νὰ σοῦ πῶ τὰ καινούργια. Εἶχα γράμματα ἀπὸ κάτω. Οἱ Τοῦρκοι παν' στὴ κόκκινη μηλιά!... Τώρα ἂν νοιάζεσαι καὶ γιὰ μὲ λιγάκι, ἔλα νὰ σοῦ πῶ τί γράφουνε. Ἔγινε φῶς γιὰ τὸ Ὀλλαντέζικο. Πιάσανε τοὺς μπαντίδους καὶ κοντὰ θάχετε τὸ μαντάτο ἀπ' τὴν ἁρμάτα, γιὰ νὰ γίνῃ καὶ γιὰ μένα δικαιοσύνη.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, καπτὰν Γιωργίτση. Θἆμαι ὁ πρῶτος νὰ χαρῶ, εἶπε ὁ καντσελλιέρης, μὴ πιστεύοντας τίποτα ἀπ' αὐτά, κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα τῆς Καντσελλαρίας, λέγοντας μέσα του, «ἂς ἔρθουν τὰ χαρτιὰ καὶ σὲ συγυρίζω!»

*

Στὸ σούρπωμα ὁ νοτιας δυνάμωσε καὶ φαινότανε ὅτι θὰ πάῃ ἔτσι ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ πέλαγος εἶχε ἀφρίσει. Πολλὰ καράβια ποδίζανε. Ἀπ' τὸ καρενάγιο στὴν καραντίνα, ποὺ δὲν ἔβλεπες οὔτε τὸ δάχτυλό σου· φαινότανε καὶ δὲ φαινότανε τὸ φανάρι τοῦ σκοπελίτικου, ποὖταν ἀραγμένο ἀρόδο.

Ὁ καφενὲς τοῦ Τριτσιμπίδα εἶχε κλείσει ἀπὸ νωρίς. Τὸ γεροντάκι ἤτανε μέσα· εἶχαν ἀποφάει καὶ τὰ λέγανε. Ἡ ἐλευθερία ἔγινε πιὰ καὶ σιγά-σιγὰ θὰ μποῦνε τὰ πράμματα στὸν τορὸ κι' ὁ Κυβερνήτης θὰ ξαφρίσῃ τὴ θάλασσα ἀπ' τοὺς μπαντίδους, ἔλεγε ὁ καπτὰν Λεφτέρης κ' ἔβαλε τὸν Τριτσιμπίδα νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν «Γενικὴν Ἐφημερίδα» νὰ ἰδοῦν τί λέει γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Ρούμελης. Στὸ τέλος ἀποκοιμηθήκανε ὁ ἕνας στὴν μιὰν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ κι' ὁ ἄλλος στὴν ἄλλη. Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα· ἄξαφνα ὁ γέρος ξεπετάχτηκε. Ἕνας δυνατὸς ἀέρας χτύπησε τὸ παντζοῦρι, ἄνοιξε τὸ τζαμλίκι καὶ τοὺς ἔσβυσε τὸ φῶς.

— Μωρέ, τί καιρὸς εἶναι τοῦτος; εἶπε ὁ καπτὰν Λεφτέρης.

Ὁ Τριτσιμπίδας σηκώθηκε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο.

— Μωρὲ Τριτσιμπίδα, λέει ὁ καπτὰν Λεφτέρης, νὰ κυττᾶς, στὸ Θεό σου, εἶναι ἡ σκοῦνα στὸ λιμάνι!

— Εἶναι. Βλέπω τὸ φανάρι της.

— Οἱ βάρδιες εἶναι στὴ ντάπια;

— Εἶναι. Ἡ κούλια εἶναι ἀνοιχτὴ κ' ἔχουν φῶς μέσα. Ἔχουν καὶ μιὰ βάρδια στὸ μῶλο, τὴν καταλαβαίνω ἀπ' τὸ κλεφτοφάναρο ποὺ φέγγει ἀπὸ δῶ. Νά, τώρα τὤκλεισε!

— Καλά, καλά. Ξέρω πῶς ὁ Ἀριστείδης δὲ χωρατεύει, εἶπε τὸ γεροντάκι καὶ ἡσύχασε, μὰ σὲ λίγο πάλι ἀνασηκώθηκε.

— Βρὲ Τριτσιμπίδα, ποῦ κοιμᾶται ἡ τσούρμα τοῦ Μπαρρούς;

— Ἀπάνω στὴ Σπηλιά, ὅλοι μαζί.

— Κακό!

Ἔπειτα πάλι σὲ λίγο.

— Βρὲ Τριτσιμπίδα, ἀπάνω εἶναι ὁ Σταμάτης;

— Ὄχι! Τὸν πήρανε στοῦ Μίτιζα ἀπὸ νωρίς. Εἴχανε τραπέζι.

— Τῶπες κανειοῦ;

— Ὄχι, ποιανοῦ θέλεις νὰ τὸ πῶ.

— Τοῦ Ἀριστείδη ἔπρεπε νὰν τὸ πῆς! Δὲν ξέρω τί μοῦ λέει πῶς κάτι μαγερεύουνε.

— Σώπα, καπτὰν Λεφτέρη, μὴ μοῦ κόβῃς τὸ αἷμα! Ἡ σκοῦνα εἶναι 'δῶ, τί μποροῦνε νὰ κάνουνε.

Πήγαινε να μιλήσῃ ὁ καπτὰν Λεφτέρης, ὅταν ὁλόκαρο τὸ σπίτι τραντάχτηκε. Μπράμμ!!

— Μωρ' αὐτὸ 'τανε τρομπόνι ἀπὸ χρόνια γεμάτο, λέει ὁ καπτὰν Λεφτέρης. Λὲς καὶ νάτανε τὸ τρομπόνι τοῦ Νταλαμάγκα.

Κατόπιν ἀκουστήκανε κι' ἄλλες τουφεκιές, μπαταρίες ὁλόκληρες, στὸν ἀπάνω μαχαλα. Ἔπειτα φωνὲς καὶ τρεχάματα, καὶ σὲ λίγο καμπάνες, ὅλες οἱ ἐκκλησίες μαζὶ κ' ἡ μεγάλη καμπάνα τῆς Καντσελλαρίας, κι' ἔρριξε κ' ἡ μεγάλη ντάπια, ποὺ σείστη ὅλο τὸ νησί. Ὁ Τριτσιμπίδας πετάχτηκε ὄξω. Τὸ μουράγιο εἶχε γιομίσει κόσμο.

— Τί τρέχει, ἀδέρφια!

— Οἱ μπαντίδοι πατῆσαν τὸ νησὶ καὶ πῆραν τὸ κορίτσι τοῦ Νταλαμάγκα!

— Μωρέ, γιὰ μιλᾶτε καλά! Ποιοὶ μπαντίδοι!

— Νά, οἱ μπαντίδοι! Ξέρομε καὶ 'μεῖς! Ἔτσι λένε. Βγῆκαν τὴν πίσω μεριά, στὸν Τάρτανο, καὶ πατῆσαν τὸ νησί.

Ὁ καπτὰν Λεφτέρης ἄκουγε ἀπ' τὴν πόρτα. Πῆρε τὸ ραβδί του καὶ βγῆκε ὄξω. Τώρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ τουφεκοῦν κι' ἀπ' τὰ μουράγια.

— Ἔλα δῶ, Τριτσιμπίδα, λέει. Βγάλε ρετσίνα ὄξω. Ἄναφτε φωτιές. Παντοῦ φωτιές! Νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται, νὰ μὴ σκοτωθοῦμε κι' ἀναμεταξύ μας.

Ἀντικρὺ κάναν σὲ λίγο τὸ ἴδιο κι' ὅλο τὸ λιμάνι φωτίστηκε.

— Πάρε τὸ τουφέκι σου, κλεῖσε τὸ μαγαζί κ' ἔλα κοντά!

Στὸ δρόμο τὰ μάθανε. Οἱ κλέφτες εἶχαν μπῆ στοῦ Νταλαμάγκα. Τοῦ βουλώσανε τὸ στόμα καὶ τὸν δέσανε ἀπάνω στὸ κρεββάτι. Μὰ τέτοιο θηρίο ἦταν ὁ καπτὰν Γιάννης, ποὺ σιγά-σιγὰ τἄσπασε τὰ σχοινιά, πέταξε τὴν τάπα ἀπ' τὸ στόμα κ' ἔμπηξε τὶς φωνές. Μὰ κανεὶς δὲ τοῦ μίλαγε. Ψάχνοντας ηὗρε τὴ τσακμακόπετρα καὶ τὴν ἴσκα, ἄναψε τὸ φῶς κ' εἶδε τὴ γυναῖκα του δεμένη. Ἔκοψε τὰ σχοινιὰ καὶ τρέξανε κ' οἱ δυὸ στὰ κορίτσια. Ψυχή! Ἡ Μαντίνα ἔβαλε μιὰ φωνή:

— Γιάννη μου, μᾶς κλέψαν τὴ Χρυσώ, καὶ λιγοθύμησε. Ὁ Νταλαμάγκας χύμηξε, σβαρνῶντας τὸ πόδι του στὴ παπακάμαρη ποὖχε τ' ἅρματα κι' ἅρπαξε τὸ τρομπόνι. Στὸν κρότο οἱ γειτόνοι ἄνοιξαν τὰ παράθυρα, ἄκουσαν τὶς φωνές του κι' ἄρχισαν τὸ τουφέκι.

Ὁ καπτὰν Λεφτέρης κι' ὁ Τριτσιμπίδας τρέξαν στοῦ Μίτιζα.

— Μίτιζα, Σταμάτη, κυρὰ Μιτιζίχη, φωνάζει ὁ Τριτσιμπίδας.

Ναί, οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασι. Γυρίζε τότε τὸ κοντάκι καὶ χτυπάει τὴν πόρτα. Ἔρχονται κι' ἄλλοι κι' ὅλοι μαζὶ μὲ τὶς πλάτες τῆς δίνουν καὶ πάει μέσα. Βρίσκουν τὴ γρηὰ καὶ κανε τὴν κουφή.

— Ἔλα 'δῶ, γρηὰ πομπή, ἀρχικλεφτρίνα, ποῦ εἶναι ὁ Μπαρρούς!

— Πάρτε την στὴν Καντσελλαρία!

Τὴν ἴδια ὥρα φέρνανε σιὰ χέρια καὶ τὸ γέρο Νταλαμάγκα κι' ἡ Μαντίνα ἀπὸ κοντὰ ξέμαλλη, κ' ἔτρεμε σὰν τὸ ψάρι.

Ὁ Ἀριστείδης, ἄσπρος σὰν τὸ σάβανο, ρωτάει τὴ γρηὰ Μίτιζα:

— Γρηὰ στρίγγλα, οἱ δικοί σου μᾶς τὴν φτιάξανε; Μίλα, γιατὶ θὰ φέρω τὸ τσουράπι μὲ τὸν ἄμμο!

— Μωρέ, κάψτε αὐγὰ νὰ τῆς βάλωμε στὶς μασχάλες καὶ καπνὸ στὰ ρουθούνια, λέει ὁ Τριτσιμπίδας ποὖχε κάνει ζαπίτης στὸ χωριό του. Ὁ γλωσσοδέτης τῆς Μιτιζίνος λύθηκε.

— Παιδιά μου, φάγανε ἀπὸ νωρὶς στὸ σπίτι καὶ λογαριάζανε νὰ παν στὸ καρενάγιο, μοῦ φάνηκε. Μοῦ δὲν ἐμένα τίποτα;

— Φτάνει, δὲ θέλομ' ἄλλο, πετάχτηκε ὁ καπτὰν Λεφτέρης. Εἶναι καράβι στὴν καραντίνα·

— Εἶν' ἕνα σκοπελίτικο, εἶπαν οἱ καλαφάτες ποὺ δούλευαν τὴν ἡμέρα στὸ καρενάγιο.

— Αἵ, τελείωσε. Περάσαν ἀντίκρυ, πῆραν τὸ σκοπελίτικο καὶ φύγαν μὲ τὰ κορίτσια. Δὲν εἶναι γιὰ νὰ χάνωμε καιρο. Ἀραδιάστε τὴν τσούρμα. Ποιοὶ θὰ μπαρκάρουν στὴ σκοῦνα; ἄλλο καράβι δὲν ἔχομε.

Διαλεχτήκαν σαράντα νὰ ξεκινήσουν μὲ τὸν κὺρ Ἀριστείδη. Ὁ Νταλαμάγκας τὸν τράβηξε κοντά του νὰ τοῦ πῆ, μὰ δὲν μποροῦσε. Τὸ μοῦτρο του ἦταν ἄλικο κ' ἡ γλῶσσα του μπερδεβότανε. Ἦρθ' ὁ γιατρὸς κι' ὁ μπαρμπέρης καὶ τοῦ πῆραν ἕνα αἷμα· γύρισε στὸ καλλίτερο καὶ τὸν πῆραν πάλι στὸ σπίτι. Ἡ Μαντίνα ἔκλαιγε καὶ τὴν παρηγοροῦσα. «Μὴ φοβῶσαστε καὶ τὴ Χρυσῶ θὰ τὴν φέρουν πίσω. Οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς της δὲν ἀγγίζουν. Γιὰ τὸν παρᾶ τὸ κάνανε μονάχα!»

— Νὰ τὰ δώσωμε ὅλα, ἔλεγε ἡ Μαντίνα, νὰ τὰ δώσωμε, ὅ,τι ἔχομε καὶ δὲν ἔχομε.

Κ' ἤθελε νὰ κρατηθῆ γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ καπτὰν Γιαννη, μὰ καὶ πάλι ὅλο τὴν ἔπαιρνε τὸ παράπονο. Καὶ ποῦ νὰ κρατηθῆ, ὅταν ἦρθαν κ' οἱ ἀξαδέρφες τῆς Χρυσῶς!

Ὁ Ἀριστείδης μὲ τὰ παλληκάρια μπαρκάραν στὴ σκοῦνα καὶ σαλπάρησαν. Ἡ Καντσελλαρία ἔβγαλε κ' ἕνα τρεχαντῆρι νὰ δώσῃ ἀβίζο στὴν ἁρμάτα καὶ σ' ὅλα τὰ πόρτα, νὰ βάλῃ ντελάληδες νὰ φωνάξουν: «Ὁ Γιωργίτσης Μπαρροὺς εἶναι μπαντίδος ἀποδειγμένος καὶ εἶναι ὄξω ἀπ' τὸ Νόμο, αὐτὸς καὶ ὅλη ἡ τσούρμα του. Ὅποιος τοὺς εὕρῃ νὰ τοὺς βουλιάξῃ. Ἂν τοὺς πάρῃ μὲ τράκο, νὰ τοὺς πάῃ στ' Ἀνάπλι καὶ τὸ καράβι εἶναι δικό του. Ὅποιος πάλι φέρει τὸ κεφάλι τοῦ Μπαρρούς, ἔχει δέκα χιλιάδες γρόσια, κι' ἂν εἶναι συμμορίτης τοῦ χαρίζεται ἡ ζωὴ κι' ὅ,τι ἔκανε, ξεχασμένα. Ὅποιος πάρῃ ἀπ' τὰ χέρια τῶν μπαντίδων τὴν ἀρχοντοπούλα Χρυσῶ Ἰωάννου Νταλαμάγκα, ἔχει δέκε χιλιάδες γρόσια ἀπ' τὸν πατέρα της κι' ἂν εἶναι συμμορίτης, γλυτώνει τὸ κεφάλι του!»

Γλυκοχάραζε πιά, ὅταν ἡ σκοῦνα βγῆκε ἀπ' τὸ λιμάνι. Ἀνάμεσα στοὺς ὀχτὼ καιροὺς ὁ Ἀριστείδης δὲν ἤξερε ποιὸν νὰ διαλέξῃ. Ἤξερε πῶς ἡ Γραμβοῦσα ἤτανε τὸ μετερίζι τῶν κλεφτῶν, μὰ ὁ καπτὰν Λεφτέρης τοῦ εἶχε πῆ: «ὁ Γιωργίτσης δὲν μοῦ φαίνεται ἄνθρωπος νὰ πάῃ νὰ κλειστῆ στὴ Γραμβοῦσα· γιατὶ ξέρει πῶς αὐτὴ ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ πέσῃ στὰ χέρια τῆς ἐξουσίας. Θὰ πάῃ στὴν Ἀνατολή, γιὰ νὰ κρυφτῆ καὶ γιὰ νὰ κάνῃ καὶ πρέζες». Ἤτανε κι' ἄλλες δυσκολίες. Ἂν τοῦ πέφτανε κοντὰ μὲ τὰ κανόνια, θὰ χάνοντο καὶ τὰ κορίτσια. Νὰ τοὺς ξεγελοῦσαν καὶ νὰ τοὺς πέρναν μὲ τράκο, καὶ πάλι. Δὲν ἔμενε πραγματικῶς παρὰ νὰ τοὺς βροῦν καὶ νὰ τοὺς βάλουν σινιάλο μπέσα γιὰ μπέσα νὰ μιλήσουν γιὰ τὰ λύτρα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τοὺς βροῦν; αὐτὸς θἄχε κόψει σαράντα μίλια τώρα. Τέλος πάντων ὁ καντζιλλιέρης, ἀφοῦ κύτταξε πολλὲς φορὲς τὸ χαρτὶ τοῦ μπούσουλα, ἔβαλε πλώρη σιρόκο - λεβάντε νὰ πέσῃ στὰ νησιὰ τῆς Ἀνατολῆς. Στὸ δρόμο ἔπιανε τὰ καΐκια καὶ τὰ ρωτοῦσε, ἂν εἴδανε ἕνα καράβι ἔτσι κ' ἔτσι· μὰ ἀνώφελα.

Τί ἔκανε σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὁ Μπαρρούς; Αὐτὸς τράβηξε ὅλο καὶ γραιγοτραμουντάνα, ἀπὸ κεῖ ποῦ δὲ θὰ πήγαινε ὁ νοῦς του καὶ λίγο ἀπ' τὸ ξημέρωμα ἔπιασε σ' ἕνα 'ρημόνησο καὶ κρυμμένος ἀνάμεσα σὲ δυὸ κάβους ἄλλαξε τὴ βαφὴ τοῦ περγαντίνου, κόντεψε τὸ τσιμποῦκι του κ' ἔβγαλε δυὸ φανάρια τοῦ λούσου, ποὖχε στὴ πρύμη· ὅλα ὅπως τὰ εἶχε σχεδιάσει. Ὁ ἴδιος ὁ καραβοκύρης ὁ σκοπελίτης νὰ τὤβλεπε, δὲν θὰ τὸ γνώριζε. Σηκώθηκε πάλι νύχτα στὰ πανια καὶ μὲ μέρες ἔπιανε στὴ Ρόδο γιὰ κουμπάνια. Ὁ Ἀριστείδης εἶχε περάσει μιὰ μέρα μπροστά. Ἀπὸ κεῖ ὁ Μπαρροὺς τοὔδωκε γιὰ τὴ Γιάφα.

Τὰ κορίτσια τἄχανε στὴ πρύμη, στὴ καλὴ τὴ κάμαρη. Δὲν ἀγγίζανε τὸ φαΐ κι' ὅλο κλαίγανε. Ἡ Χρυσὼ ὅλο «μαννοῦλα μου, μαννοῦλα μου!!» Ὁ Ἀράπης ἔκανε πῶς μιξόκλαιγε καὶ τοὺς ἔλεγε γιὰ μιὰ ρετσέτα ποὖξερε αὐτός, νὰ μὴν κλαῖν οἱ γυναῖκες, κι' ἄλλοι τοῦ δίνανε καρπαζιές· κ' εἴχανε γλέντι.

Ὁ Σταμάτης εἶχε τὸ γιατάκι του στὴ πρύμη κι' ὅταν ἄκουγε τὴ Χρυσὼ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λέῃ «μαννοῦλα μου», ράϊζε ἡ καρδιά του καὶ θυμώτανε καὶ τὴ δική του τὴ μάννα τὴν ἀδικοσκοτωμένη. Ἕνας ἄλλος λόγος τὸν σεκλέτιζε πολύ. Ὅ,τι κάνανε ὥς τώρα, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, ἦταν κούρσεμα· ἔτσι τοὔλεγε δηλαδὴ ὁ Ψυχοπατέρας του. Μὰ ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ εἶδε νὰ φέρνουνε τραβοκοπῶντας αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα τὰ κορίτσια καὶ νὰ τὰ κρατοῦν σκλάβες, ἄρχισε νὰ τὰ ἐξετάζῃ τὰ πράμματα κάπως ἀλλοιώτικα. Αὐτὴ φαινότανε καθαρὰ μπαντίδικη δουλειά. Μὰ γι' αὐτὸ λοιπὸν μὲ στείλανε νὰ πάρω τὸ σκοπελίτικο καράβι; Δὲν τὸ θέλανε λοιπὸν γιὰ νὰ λευθερωθοῦν, ἀλλὰ γιὰ ν' ἁρπάξουν τὴν κόρη τοῦ Νταλαμάγκα, νὰ πάρουν σκλάβα τὴν πρώτην ἀρχοντοπούλα τοῦ νησιοῦ, γιὰ γρόσια! Κι' ὁ νοῦς του σταματοῦσε ὧρες ὁλόκληρες ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὡραία κοπέλλα, τὴν πιὸ ὄμορφη, ποὺ εἶχε δῆ ποτὲ στὴ ζωή του. Ἀπὸ σκέψι σὲ σκέψι ἀποφάσισε μιὰ μέρα νὰ μιλήσῃ τοῦ ψυχοπατέρα του. Μπορεῖ κι' αὐτὸς νὰ μετάνοιωσε τώρα. Μπορεῖ νὰ τὤκανε ἀπάνω σ' ἕνα θυμὸ καὶ τώρα νὰ τὶς στείλῃ πίσω. Ἔτσι λοιπὸν ἕνα βράδυ, ποὺ ἀλλάζανε βάρδια, γιατὶ ὅταν δὲν ἤταν ἀπάνω ὁ Γιωργίτσης ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ἀδερφός του ἢ ὁ Σταμάτης,— τοῦ ἄνοιξε κουβέντα. «Γιατὶ τὸ κάναμε, πατέρα, αὐτὸ τὸ κακό!» Ὁ Μπαρρροὺς δὲν τὸ περίμενε, δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ λόγος. Ταράχτηκε καὶ τοῦ εἶπε: «Τί λὲς τώρα παιδί μου: Ἤθελες νὰ δῆς τὸν ψυχοπατέρα σου κρεμασμένο; Στὸ νησὶ δὲν μπορούσαμε νὰ σταθοῦμε πιὰ μὲ τὸν Ἀριστείδη καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐχθροὺς μας. Στὸ πέλαγος πάλι δὲν θἆμαστε σίγουροι, ἂν δὲν παίρναμε τὸ κορίτσι τοῦ Νταλαμάγκα. Ἂς μας δώσουν ράϊ μπουγιουρντί, νὰ πάρουν τὸ κορίτσι πίσω!» Ὁ Σταμάτης ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ κατέβη. Ἔπεσε στὰ ροῦχα, ἔπειτα ἀπὸ ἕξῃ ὧρες βάρδια· μὰ ποῦ νὰ κλείσῃ μάτι. Πολλὰ πράμματα γυρίζανε στὸ κεφάλι του, ἡ κουβέντα μὲ τὸν καπτὰν Λεφτέρη στοῦ Τριτσιμπίδα καὶ γιατὶ τὸ κρύβανε γιὰ τὸ Ὀλλαντέζικο. Λοιπόν, δὲν εἴχαμε δικαίωμα νὰ τὸ κουρσέψουμε καὶ νὰ σκοτώσωμε καὶ τοὺς ἀνθρώπους, εἴμαστε μπαντίδοι! Θὰ πάω νὰ φύγω! Μὰ θὰ μοῦ λένε πῶς φοβήθηκα, καὶ πῶς ν' ἀφήσω τὸν ψυχοπατέρα καὶ τοὺς ἀδερφοποιτούς, ποὺ θὰ μὲ λένε ἄτιμο καὶ θὰ μὲ σκοτώσουν σὰν τὸ σκυλὶ ὅπου μὲ βροῦν!

Γλυκοχαράζοντας ἄκουσε ποὺ πλένανε ἀπάνω τὴν κουβέρτα κ' ἔπειτα τὶς κουβέντες τοῦ κουλοχέρη καὶ τοῦ Ἀράπη ποὺ κατεβήκανε νὰ συγυρίσουν. Μπράφ! ἔδωκε μιὰ κλωτσιὰ ὁ κουλός,— ποὖταν ὁ πιὸ κακορροΐζικος ἀπ' ὅλη τὴν τσούρμα,— στὴ πόρτα τῶν κοριτσιῶν καὶ τὴν ἄνοιξε: «Σηκῶστε, μωρὲ θηλυκά, νάμπῃ ὁ Ἀράπης νὰ σκουπίσῃ! Ἔλα, ἔλα γλήγορα καὶ πάψτε καὶ τὰ κλάμματα! Μίρι καὶ μίρι ὅλο ἕνα θὰ τὸ πηγαίνετε, κλαψοπαναγιάδες!» Οἱ κοπέλλες πάψανε τὸ κλάμμα, μὰ δὲν κουνηθήκανε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

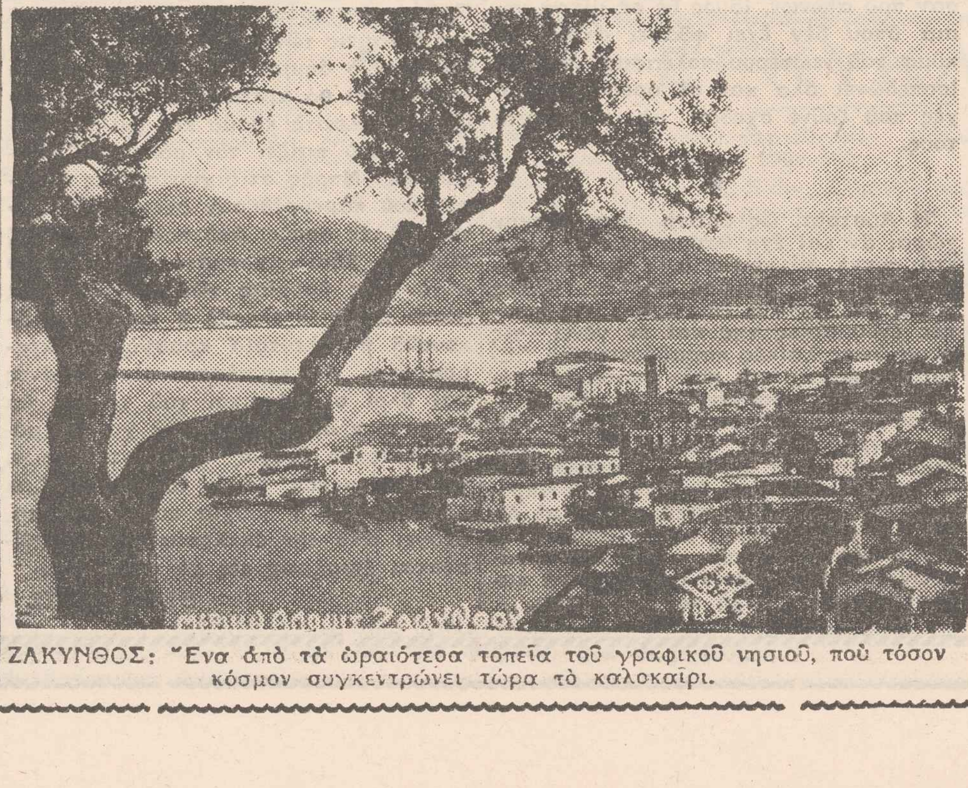

ΖΑΚΥΝΘΟΣ: Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότεσα τοπεῖα τοῦ γραφικοῦ νησιοῦ, ποὺ τόσον κόσμον συγκεντρώνει τώρα τὸ καλοκαῖρι.

ὁ ἐραστὴς ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ Φίλιππος Βαλέντης, ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, συναντᾷ σὲ κάποια ἐξοχὴ τῆς Ἀττικῆς, μιὰ ὑπερόχου ὠμορφιᾶς, ξανθὴ ἀμαζόνα. Εἶναι ἡ Λαίδη Κιμπερλεϋ. Συναντῶνται πολλὲς φορές, ἀγαπιοῦνται καὶ ἡ Ἐγγλέζα, συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ φίλου της, τοῦ προτείνει νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Εὐτυχισμένοι γυρίζουν πίσω στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Βαλέντης τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ, ὅπως ἔφευγε: Ξέρω ποῦ κάθεστε. Θἀρθῶ νὰ σᾶς ἰδῶ!...

Ἡ Ἔλινορ πῆγε πράγματι στὸ σπίτι τοῦ Φιλίππου ὅπου τὸν διεβεβαίωσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, πὼς θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως φθάνει στὴν Ἀθήνα ἡ μητέρατου μὲ τὴν παιδική του φίλη, τὴν Τζούλια ποὺ τοῦ τὴν προορίζει γιὰ γυναῖκα του. Ὁ Φίλιππος, χωρὶς περιστροφὲς τῆς δηλώνει, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ

11ον

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς ἐγράφετο:

«Κάουντ Ἐδουάρδος Κόρνουαλ λοχαγός. Μετὰ εὐτυχῆ καὶ γενναίαν σταδιαδρομίαν ὁ κόμης Κόρνουαλ ἐτιμήθη διὰ τῆς τοποθετήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν φρουρὰν τῶν λογχοφόρων τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως».

Κάτω ἀπὸ τὴν ἰδικήν της φωτογραφίαν ἡ Ἔλινορ διάβασε τὰ ἑξῆς: «Μὶς Ἔλινορ, ἡ χαριτωμένη καὶ τολμηροτάτη θυγάτηρ τοῦ Λόρδου καὶτῆς Λαίδης Κιμπερλέϋ, ἥτις ἀναμένεται νὰ ἐπανέλθῃ ἀπὸ διετῆ περιήγησιν ἀνὰ τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀνατολήν. Ἤδη ἡ νεαρωτάτη Λαίδη εὑρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν πόλιν τῶν τόσων ἀναμνήσεων καὶ ἱερῶν ἐρειπίων ἑνὸς ἀθανάτου πολιτισμοῦ.»

Ἤτανε ἀδύνατον ἄλλος ἀπὸ τὴ μητέρα της νὰ εἶχε δώσει εἰς τὴν δημοσιότητα τὴ φωτογραφία της μὲ τὰ ροῦχα τῆς κωπηλασίας στὰ νερὰ τοῦ Γάγγη καὶ τόσο ἡ λεζάντα ὅσο καὶ ἡ δημοσίευσις παραπλεύρως τῆς εἰκόνος τοῦ Ἐδουάρδου Κόρνουαλ τῆς ἀπεκάλυπταν τὰ πάντα.

Ἡ μητέρα της εἶχε προεξοφλήσει τὴν καρδιά της καὶ τὰ αἰσθήματά της.

Τὴν περίμενε ἀνυπομόνως γιατὶ εἶχεν ἀποφασίσει τὸ γάμο της μὲ τὸν Κόρνουαλ. Ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς ὁ κόμης τὴν ἀγαποῦσε.

Εἴχανε ζήσει χρόνια σχεδὸν στὴν Καλκούτα καὶ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ σπὸρ καὶ στὶς τολμηρότερες ἐκδρομὲς στὸν Γάγγη καὶ στὰ δάση τοῦ Ἐρκινέϋ ἡ Ἔλινορ παρ' ὅλη τὴ νεαρώτατη ἡλικία της εἶχε ἀντιληφθῆ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἐδουάρδου Κόρνουαλ, μὰ ποτὲ δὲν εἶχε αἰσθανθῆ τὸν παραμικρὸ παλμὸ γιὰ τὸν νεαρὸ ἄνδρα.

Τώρα ὁ Κόρνουαλ ἀπόγονος μιᾶς παλῃᾶς οἰκογενείας κομήτων βρισκότανε στὸ Λονδῖνο, εἶχε γίνει λοχαγὸς μὲ τὴν τιμὴν τῆς θέσεως διοικητοῦ τῆς ἴλης τῶν Βασιλικῶν λογχοφόρων.

Αὐτὲς ὅλες οἱ πληροφορίες ποὺ εἶχε ἀντλήσει ἀπὸ τὸ «Κουΐν» καὶ τὰ δίκαια συμπεράσματα κατετάραξαν τὴν ψυχὴ τῆς Ἔλινορ.

Ὑπὸ τὰς περιστάσεις ποὺ βρισκότανε, ἐρωτευμένη τόσο βαθειὰ καὶ τόσο παράφορα μιὰ τέτοια ἀπόφασις τῶν γονέων της ἀποτελοῦσε γιὰ τὴν Ἔλινορ τὴ σκληρότερη καὶ τυραννικώτερη καταδίκη.

—Ὄχι, ψιθύρισε μὲ μιὰ θέλησι ἀδάμαστη, ὄχι ποτέ.., ποτέ... ποτέ...

Ἔσχισε τὴν σελίδα τοῦ περιοδικοῦ, τὴν κομμάτιασε μὲ πεῖσμα σὲ μικρὰ μικρὰ κομματάκια, ἄφησε τὸ σωρό τους ἐπάνω στὸ τραπέζι της καὶ ἔφυγε.

Στὴ ψυχή της ἔνοιωθε μιὰ θέλησι ἀδάμαστη, μιὰ ἀπόφασι ἄκαμπτη ποὺ πρώτη φορὰ πλημμύριζαν τὰ στήθη της μὲ συναισθήματα ὑπερηφανείας καὶ ὄχι ὀργῆς, ἀλλὰ γαλήνης.

Ὁ Βολταῖροςὸ πιστεύει πὼς κάθε εἰλικρινὴς ἐραστὴς δὲν εἶνε παρὰ ἕνας μάρτυς καὶ ὅπως ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τῆς εὐδαιμονίας, ἔτσι στὴ ψυχὴ τοῦ ἐρωτευμένου ἀνθρώπου ἡ ἀπόφασις τῆς θυσίας δημιουργεῖ τὴν γαλήνην κάποιας μυστικῆς εὐτυχίας.

★

Μετὰ εἴκοσι τέσσερις ὧρες ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Τὸ βαπόρι γιὰ τὸ Μπρίντεζι ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα. Μέσα σ' ἐκεῖνες τὶς λίγες ὧρες ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κανονίσει μὲ τὸν ἀγαπημένο της τὰ πάντα.

Θὰ γινότανε δική του.

Τὴν ἀπόφασι αὐτὴ δὲν τὴν συζητοῦσε πλέον στὰ μύχια τῆς ψυχῆς της, μὲ τὴν συγκλονιστικὴ ταραχὴ ποὺ χαρακτηρίζει τὴν παρθενικὴ καρδιὰ μιὰ καθὼς αὐτὴ ὑπέρτατη ἀπόφασις γιὰ κάθε κορίτσι, συζητοῦσε τὸν τρόπο ποὺ θἄσπαζε τὰ δεσμὰ τῆς κηδεμονίας της ποὺ εἴχανε γίνει ἀφόρητα γιὰ τὴν ἐρωτευμένη ψυχή της.

Ἔφυγε ἀπὸ τὴν πρεσβεία χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ταραχή της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νἄχῃ στὸ νοῦ της κανένα σχέδιο. Ἡ ἀπόφασίς της ἤτανε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγαπημένο της. Τίποτε ἄλλο δὲν τὴν ἀνησυχοῦσε, οὔτε κίνδυνοι οὔτε περιπέτειες.

Εἰς τὸν Ἔλλιοτ, ποὺ εἶχε μιὰ ὑψηλὴ κηδεμονία, θὰ τοῦ ἐμπιστευότανε τὴν ἐπιθυμία νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονήν της εἰς τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ταξεῖδι της μὲ μιὰ μικρὴ περιήγησι σὲ ὡρισμένες ἀρχαιολογικὲς περιφέρειες. Εἰς τὴν Κάρδιγκαν ὅμως σκεπτότανε νὰ μιλήσῃ μὲ ἀπροκάλυπτη εἰλικρίνεια.

Ἡ Ἔλινορ ἔμεινε σκεπτικὴ μπροστὰ στὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ

Δὲν θὰ γύριζε στὴν Ἀγγλία.

Δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ πανδρευθῆ τὸν κόμητ ατοῦ Κόρνουαλ. Θὰ ἔμενε στὰς Ἀθήνας καὶ στὴν Ἑλλάδα. Δὲν ἔπρεπεὅμως νὰ ἀποσιωπήσει τίποτε ἀπὸ τὸν Φίλιππο, καὶ γι' αὐτὸ φεύγοντας ἀπὸ τὴν πρεσβεία πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὡς τὸ ἀπόγευμα ποὺ εἴχανε δόσει τὸ ραντεβοῦ μεσολαβούσανε πολλὲς ὧρες. Χρόνος πολύτιμος ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ χαθῆ.

Ἡ τύχη ποὺ βοηθεῖ συνήθως τοὺς τολμηροὺς ἐρωτευμένους τὴν ηὐνόησε. Πήγαινε στὴ λέσχη νὰ ἀφίσῃ δυὸ λέξεις γιὰ τὸ Φίλιππο καὶ ἄξαφνα ἐκεῖ ἀπ' ἔξω εἶδε ἕναν ἀξιωματικὸ νὰ τὴν χαιρετᾷ μὲ ἔκφρασι γεμάτη ἀπὸ πρόσχαρο χαμόγελο ἀλλὰ καὶ βαθὺ σεβασμό.

Τὸν γνώρισε ἀμέσως.

Ἤτανε ὁ φίλος τοῦ ἀγαπημένου της, ὁ νεαρὸς συνάδελφός του ποὺ εἶχε συναντήσει τὴν προηγουμένη μέρα στὴν πανσιὸν τῆς μίσσες Γουώλδ.

—Ἄ, σεῖς κύριε, τοῦ εἶπε μὲ χαρὰ ποὺ πλημμύρισε τὰ στήθη της γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη συνάντησι.

—Εἰς τὰς διαταγάς σας, τῆς ἀπήντησε ὁ νέος ἀξιωματικός.

—Ἡ Ἔλινορ τοῦ ἔδωσε ἀμέσως τὸ χέρι.

—Ζητῶ τὸ συνάδελφό σας, τοῦ ἐξήγησε μὲ ἀπροκάλυπτη εἰλικρίνεια.

—Ἂν σᾶς πῶ μὶς ὅτι καὶ ἐγὼ αὐτὸν ζητῶ, δὲν θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ...

—Τότε, ψιθύρισε ἡ Ἔλινορ, τότε μποροῦμε νὰ τὸν ἀναζητήσουμε μαζί.

Τὰ σημερινὰ μέσα καὶ συγκοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας ἦσαν ἀκόμη ἄγνωστα γιὰ τὰς Ἀθήνας.

Αὐτοκίνητα δὲν ὑπῆρχαν καὶ τὰ τηλέφωνα ἦσαν καὶ ὀλίγα καὶ πανάθλια. Ἀλλὰ ἡ Ἔλινορ εἶχε ἀνατροφὴ φιλελεύθερη, ψυχὴ τολμηρὴ καὶ διανόησι ἄγνωστη ἀκόμῃ γιὰ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν. Ὅσο καὶ ὁ Ζάρμπας ἤτανε ἔξυπνος, τολμηρὸς καὶ ἐφευρετικός.

—Ἐπιθυμεῖτε νὰ συναντήσετε τὸ Φίλιππο; τὴν ρώτησε.

—Ναί, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

—Θὰ τὸν ἀναζητήσω παντοῦ, ποὺ θέλετε νὰ σᾶς τὸν στείλω μὶς Κιμπερλέϋ.

—Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴν τὸν ἀναζητήσουμε μαζί, κύριε, τοῦ εἶπε αἴφνης ἡ Ἔλινορ.

★

Μὲ τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν τόλμην ποὺ εἶχε ὁ Σεραφεὶμ διέγραψεν ἀμέσως τὴν ἀρχὴ τῆς ἐρεύνης του.

Διάλεξε μὲ μιὰ γοργὴ ματιὰ μιὰ βιττώρια μὲ δυὸ γερὰ ἄλογα.

—Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε στὴν Ἔλινορ, περάσετε μέσα, θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ περιμένετε τρία τέσσαρα λεπτά.

Ἀνέβηκε ἔπειτα γοργὸς στὴ λέσχη. Πῆρε τὸ τηλέφωνο. Ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τῆς «Ἀγγλίας». Ἐκεῖ ἡ ἴδια ἡ μητέρα τοῦ Φιλίππου τὸν ἐπληροφόρησε πὼς ὁ Βαλέντης ἔφυγε γιὰ ὑπηρεσία ἐπείγουσα.

«Κόλπο, σκέφθηκε ὁ Σεραφείμ, κάτι τρέχει».

Πῆρε ἔπειτα τὸ φρουραρχεῖο.

Ὁ Φίλιππος δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ. Ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ ὑπουργείου. Οὔτε ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε φανῆ. Πῆρε τελευταία τὴν πασιὸν Γουώλδ, καμμιὰ πληροφορία. Ἔφυγε πολὺ πρωΐ, τοῦ εἴπανε καὶ τίποτε ἄλλο. Ὁ Σεραφεὶμ ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ.

«Ἐδῶ πρόκειται περὶ ἐξαφανίσεως, μουρμούρισε».

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴ λέσχη γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ἔλινορ, ποὺ περίμενε στὴ βιττώρια, συνήντησε ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ μηχανικοῦ, φίλο του, ποὖχανε βγῆ μαζὶ ἀπὸ τὴ σχολὴ τῶν Εὐελπίδων.

Τὸν ρώτησε μήπως κατὰ σύμπτωσι εἶδε τὸν Βαλέντη, κι' ἀπ' αὐτὸν πῆρε μιὰ ἀκτῖνα φωτός.

Τὸν εἶχε ἰδῆ στὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, τὸν πληροφόρησε ὁ συνάδελφός του, μόνο του σὲ ἁμάξι.

—Τραβοῦσε κατὰ τὴν Βάθη τοῦ εἶπε.

—Πολὺ ὥρα;

—Κάμποση.

Τὸ πρᾶγμα ἤτανε ἀνεξήγητο.

Τί πήγαινε νὰ κάνῃ στὴ Βάθη ὁ Βαλέντης, μιὰ συνοικία ἀπὸ τὶς χειρότερες τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν, ποὺ δὲν τοὺς ἀπησχόλησε ποτέ.

Αἰφνιδίως τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα τοῦ ρωμαντικοῦ μαγαζιοῦ τοῦ Ἀνάργυρου.

Μὲ τὸν ἔρωτά του τὸν βαθὺ καὶ τὴν περιπάθεια ποὺ εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχὴ τοῦ φίλου του, διόλου ἀπίθανον νὰ γύρεψε ἐκεῖ κάποια μοναξιά.

—Θὰ τὸν βροῦμε, εἶπε στὴν Ἔλινορ, ποὺ ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ, θὰ τὸν βροῦμε, ἔχω μεγάλες ἐλπίδες.

Πήδηξε κι' αὐτὸς πλάγι στὴ νεαρώτατη λαίδη.

—Ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ ἁμαξᾶς.

Τοῦ ἔδωκε τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ἐξοχικοῦ μαγαζιοῦ καὶ τοῦ πρόσθεσε:

—Γιὰ νὰ δοῦμε τί ἀξίζουν τ' ἄλογά σου.

Μιὰ τέτοια φράσις σ' ἕναν ἁμαξᾶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤτανε βαρεια γιὰ τὸ «ἁμαξάδικο φιλότιμο».

Μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἀφοῦ κινδύνευσαν νὰ τσακίσουν ἀνθρώπους ἀνύποπτους στὸ δρόμο τους, βρέθηκαν στὴ γέφυρα τοῦ Κηφισοῦ.

Ἡ Ἔλινορ δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξί της.

—Πιστεύετε πὼς εἶνε ἐδῶ; ρωτοῦσε τὸν Ζάρμπα.

—Ἐλπίζω, τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος.

Καὶ τῆς ἐξηγοῦσε μὲ τολμηρὴ ἀφέλεια πὼς οἱ ἐρωτευμένοι τόσο βαθειὰ καθὼς ὁ φίλος του, συνήθως τραβᾶνε μόνοι τους στὶς «ρομάντσες», γιατὶ ἔτσι βρίσκονται μὲ τὴν φαντασία τους σιμὰ στὸ ἀγαπημένο τους πρόσωπο καὶ γλυκοκουβεντιάζουν μαζί του μυστικὰ καὶ θελκτικώτατα.

Ἡ Ἔλινορ ἄλλοτε κοκκίνιζε καὶ ἄλλοτε γελοῦσε.

Μόλις φτάσανε, ὁ Ζάρμπας κράτησε λίγο ἀπόμερα τὸ ἁμάξι.

Στοῦ Ἀνάργυρου τὸν ξέρανε καλά. Τὸν λέγανε «ὁ γλεντζὲς τὸ καπετανόπουλο».

Μὲ τὴ βαρβαρότητα ποὺ χαρακτήριζε τὴν ἐποχή, ἡ Ἔλινορ συγκέντρωσε ὕποπτες ματιές. Ἀπὸ τοὺς γλεντζέδες ἢ τοὺς ἐρωτευμένους τῆς ἐποχῆς ποτὲ δὲν ἔλειπε τὸ σπαθὶ καὶ τὸ πιστόλι.

Μόλις ἀντήλλαξε λίγες λέξεις μὲ δυὸ γκαρσόνια ὁ Σεραφείμ, στράφηκε χαρούμενος στὴν Ἔλινορ,

—Ἐδῶ εἶνε, τῆς εἶπε.

—Μόνος;

—Ναί.

★

Πλησιάσανε τὸΦίλιππο στὸ μέρος ποὺ ἤτανε κρυμμένες χωρὶς νὰ τοὺς νοιώσῃ.

Μέσα ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς καὶ ἀνθισμένους θάμνους τοῦ ὡραίου κήπου εἴδανε τὸν ρωμαντικὸ ἐρωτευμένο σὲ μιὰ στάσι ποὺ ἐξέπληξε τὸν Ζάρμπα καὶ συνεκίνησε βαθύτατα τὴν Ἔλινορ.

Ὁ Φίλιππος εἶχε μπροστά του σκορπισμένα στὸ τραπέζι ἕνα σωρὸ λουλούδια καὶ καθότανε μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι του.

Ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς στήριξε καὶ τὸ ἄλλο χέρι του μὲ τὸν ἀγκῶνα στὸ τραπέζι, ἔγειρε τὸ κεφάλι του καὶ τὤκλεισε μέσα στὶς δυό του παλάμες.

Ἡ στάσις του ἤτανε ἀνθρώπου ποὺ πονοῦσε ψυχικῶς, πονοῦσε πολύ.

Ὁ Ζάρμπας τὸ ἀντελήφθη, ἀλλ' ἡ Ἔλινορ τὸν ᾐσθάνθη.

Ὅποιος δὲν πείνασε, πιστεύει ὁ Ρουσσώ, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ αἰσθανθῇ τὸ σπαραγμὸ τῆς λέξεως «πεινῶ» καὶ ὅποιος δὲν ἀγάπησε, λέγει ὁ Γκαῖτε, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ νοιώσῃ στὴν καρδιά του τὸν παλμὸ καὶ τὸν πόνο τοῦ ἔρωτος, ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτόν του ἀλλὰ οὔτε γιὰ κανέναν ἄλλον ἐρωτευμένο.

—Σᾶς παρακαλῶ, ψιθύρισε ἡ Ἔλινορ στὸν εὐγενικὸ Ζάρμπα, σᾶς παρακαλῶ.., ἐμπιστευθῆτε τὸν φίλο σας σὲ μένα. Ἀφῆστε με μόνην μαζί του...

Ὁ Ζάρμπας ἀπεμακρύνθη σιγὰ-σιγὰ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἄτυχο θηλυκὸ π' ἀνάθεμά το!...

Ἠθογραφία ποὺ ὁ συγγραφεὺς δὲν ἀναφέρει ποῦ διαδραματίστηκε

Ὁ μπάρμπα Νάσος ὁ Βοϊδῆς, σταμάτησε 'μὲ τὴ σοῦστα 'μπρὸς στὸ χασάπικο τοῦ γαμπροῦ του, ξεπέζεψε, ἔλυσε τὰ χάμουρα, ἔδεσε τὸ ἄλογο σ' ἕνα σιδερένιο χαλκᾶ καρφωμένον στὸν στύλο τῆς πόρτας, δοκίμασε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸν κόμπο ἂν εἶνε γερός, καὶ χτυπῶντας στὸν ἀέρα τὸ καμτσίκι του, μπῆκε στὸ μαγαζὶ δρασκελίζοντας ἕνα κοπρόσκυλο ποὖταν ξαπλωμένο στὸ κατῶφλι. Τὸ σκυλί, σηκώθηκε μὲ γρυλλισμὸ καὶ πῆγε νὰ πλαγιάσῃ λίγο πάρα 'κεῖ.

Τὸ μαγαζὶ ἦταν ἔρημο. Ἕνα κομμάτι βωδινὸ μαυρισμένο κρεμόταν ἀπὸ τὸ τσιγγέλι. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν σωριασμένα ξύγγια καὶ κόκκαλα βρωμισμένα.

—Ἐδῶ 'σαι, Τρομάρα ; Αἴ ! Τρομάρα!

Ὁ Τρομάρας, ὁ χασάπης τοῦ χωριοῦ, βγῆκε ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸ καφενέ, ἐσκούπισε τὰ χείλη του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του, κ' ἔτρεξε νὰ καλοσωρίσῃ τὸν πεθερό του.

—Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ. Τί χαμπάρια;

—Δόξα νἄχῃ ὁ Θεὸς, ἂς τὰ λέμε καλά, νὰ ποῦμε. Καὶ τοῦ λόγου σου;

—Καλά. Μπὰς καὶ θέλει σανὸ τὸ ἄλογο, νὰ τὸ ταΐσωμε;

—Ἄ, μπᾶ! ἔφαγε ἀπ' τὸ πρωΐ δυὸ δεμάτια ὁλάκαιρα.

—Τὸ πότισες;

—Μωρέ, ἤπιε αὐτὸ ἕνα περίδρομο.

—Καὶ πῶς πῆγαν τὰ κοτόπουλα; Πούλησες σὲ καλὴ τιμὴ σήμερα;

—Χμμ! Ἔτσι κ' ἔτσι. Βιαζόμουνα, βλέπεις, γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ πῆγα στὸ παζάρι, ἀπάντησα τὸ γυιὸ τοῦ Νικολῆ καὶ μοὔδωσε τὰ κακὰ μαντάτα... Ἀλλοιώτικα θὰ τἄδινα σὲ πλιὸ συφερτικὴ τιμή. Ἤτανε, μαθές, λιγοστὰ σήμερα τὰ πουλερικὰ στὸ παζάρι. Ἀλήθεια, τὰ δικά σου τὰ ζωντανὰ πῶς πάνε; ἡ κατσίκες, τὰ παπιά, τὰ γαλόπουλα; Τὤχεις τὸ μοσχαράκι ἢ σοῦ ψόφησε; Σάμπως νἄτανε ἄρρωστο τὶς προάλλες..

—Τὸ γλύτωσα. Τώρα εἶνε καλά.. θὲς νὰ τραβήξωμε καμμιὰ μαστίχα;

—Ἄς τὴν πάρουμε. Ἔτσι τὸ λοιπός; Γιὰ μίλα βρὲ παιδί, εἶν' ἀλήθεια πὼς τὰ τίναξε ψὲς τὸ βράδυ ἡ γυναῖκα σου; ἢ μπὰς καὶ μοῦ χωράτεψε τὸ παιδὶ τοῦ Νικολῆ;

— Δηλαδὴ ... βέβαια ... ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα μᾶς ἄφησε χρόνους.. πάει καληά της...

—Ἔτσι, αἴ; τὰ μεσάνυχτα;... Μὰ τί διάολος τὴν ἔπιασε; τῆς ἦλθε νταμπλάς;..

—Κάτι τέτοιο πές... Μὰ ἐγώ, μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό, πὼς θἄταν ἄλλο πράμμα.. Χμμ..

—Σὰν τί πράμμα;

—Νά! Ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες κάτι λογοφέραμε μὲ τὴ δυχατέρα σου, ἕνεκα ἕνα γλέντι, ποὺ κάναμε μὲ τὸ Στρατῆ τὸ Μαρέκα καὶ τὸν Γιακουμῆ τὸν Τσιλίμπουρδο.... τὤχαμε τσούξει λίγο παραπάνω... καὶ ἡ μακαρίτισσα ἡ Στασώ, ἡ κόρη σου, σὰν γύρισα ξημερώματα σπίτι στὸ τσακὶρ κέφι, μέστρωσε μπρός: μεθύστακα! γουροῦνι! παραλυμένε! Κάτι τέτοια βρωμόλογα... Δὲν ξέρω πὼς ἄναψα καὶ τῆς τραβάω, ποὺ λές, μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά. Ὄχι, γιὰ νὰ τῆς κάνω κακό, μαθές. Ἔτσι γιὰ φοβέρα... Τὴν ἄλλη μέρα μούγγριζε, τῆς πονοῦσε, σὰν νἄνοιωθε, λέει, ἕνα ζωντανὸ πρᾶμμα, νὰ τῆς τρώῃ τὰ σωθικά... Ἐγὼ τὸ πῆρα ντὶπ ἀψήφιστα..

Ὁ Τρομάρας κοντοστάθηκε λίγο, ἐξεροκατάπιε σὰν κάτι νὰ τοῦ στάθηκε στὸ λαιμό, ἔβηξε ψεύτικα δυὸ —τρεῖς φορές, ἐσκούπισε τὴ μύτη του μὲ τὶς ἄκρες τοῦ μανικιοῦ του, κι' ἀφοῦ τράβηξε μερικὲς ρουφιξιὲς μὲ τὸ τσιγάρο του, ἐξακολούθησε τὴ συγκινητικὴ διήγησι.

—Τσσς!.. τσσς!.. τσσς!.. Ἔτσι, αἴ; μὲ μιὰ κλωτσιὰ μονάχα;... παράξενο πρᾶμμα!..

—Μὰ πές μου, στὴ πίστι σου, μὲ μιὰ κλωτσιά, ἔστωντας καὶ μὲ δυό, μπορεῖ ποτὲς νὰ τὰ κακαρώσῃ ἄνθρωπος; καὶ μάλιστα θηλυκὸ ποὖν' ἐφτάψυχο σὰν τὴ γάτα;

—Ξέρω κ' ἐγώ;... Μπὰς κ' ἦτανε ἀπὸ πρὶν βαρεμένη!.. ἔτσι, μαθὲς γκαστρωμένη... καὶ μὲ τὴ κλωτσιά..;

—Μπορεῖ καὶ νἄταν... τὤλεγε κ' ἡ συχωρεμένη... μὰ δὲν τὸ πιστεύω.. Ἄς εἶνε.. Αὐτὴ μολοντοῦτος βόγγαε. τῆς φαινότανε, λέει, πὼς θὰ μείνῃ ξερὴ ἀπ' τὸν πόνο «Δὲ βαρειέσαι», τῆς λέω, «ἰδέα σου θἄνε». Μὰ ἡ κοιλιά της, τῆς κακομοίρας, ὁλοένα φούσκωνε. Ποῦ νὰ βάλω ὅμως κακὸ μέσ' στὸ νοῦ μου... «Μὴ σὲ γνοιάζῃ», τῆς ξαναλέω, «ἀνεμογκάστρι θἄναι» . Καὶ τὴν ἔστρωσα στὴ δουλειά! πήγαιν' ἐρχότανε, ἔδινε κρέας στοὺς μουστερῆδες... Μὰ σὲ λίγες μέρες ξανάπεσε κατακρέβατα, ἔβγαζε κάτι μουγγρητά, ἴσαμε ποὺ ξεψύχησε. Μὰ χίλιοι διαόλοι νὰ μὲ πάρουνε, ἂν μοῦ πέρασε ποτὲς ἀπ' τὸ μυαλό τίποτες κακὸ γιὰ τὴ κλωτσιὰ 'κείνη...

—Τσιοῦ, τσιοῦ, τσιοῦ!.. Μωρ' εἶδες ἐκεῖ θᾶμμα!... Μπρέ, μπρέ, μπρέ!... Τί εἴμαστε, ἀλήθεια, 'μεῖς οἱ ἀθρῶποι.. ψεύτικοι!

—Θὲς νὰ τὴν 'δῇς; Νά, ἐκεῖ 'πάνω εἶνε ξαπλωμένη,, εἶπε ὁ Τρομάρας στὸν πεθερό του..

—Αἴ, ἂς πᾶμε νὰ τὴν 'δοῦμε τὴν ἄμοιρη..

Ἐπῆγαν κ' οἱ δυὸ 'πίσω ἀπ' τὸ χασάπικο, ἀνέβηκαν μιὰ σκάλα σκοτεινή, κ' ἐστάθηκαν σὲ μιὰ πόρτα μισοανοιγμένη.

—Πέρασε 'μπρὸς, λέει ὁ Βοϊδῆς στὸ γαμπρό του.

—Ὄχι, πέρασε τοῦ λόγου σου.

Ἐμπῆκαν μέσα, πατῶντας στὰ νύχια. Ὁ Βοϊδῆς ἐκύτταζε γύρω σὰν χαζός.

Ἐπάνω στὸ ξυλοκρέββατο ἦταν ἡ πεθαμμένη, μὲ τὸ πρόσωπο πρασινοκίτρινο, τραβηγμένο, παραδαρμένο, ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τὰ χέρια της, σταυρωμένα στὸ στῆθος, κρατοῦσαν ἕνα μικρὸ εἰκόνισμα.

Πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς σ' ἕνα τραπεζάκι ἔκαιγε μιὰ λαμπάδα, καὶ δίπλα μιὰ γρηὰ στραγγισμένη, ἡ σαβανώτρα τοῦ χωριοῦ, μουρμούριζε μέσα στὸ ξεδοντιασμένο στόμα της κάτι σὰν μοιρολόϊ.

Ὁ Βοϊδῆς ἔκανε τὸ σταυρό του, ἐζύγωσε δειλά, ἔσκυψε ἐπάνω στὸ λείψανο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ ἀσπασθῇ, μὰ πάλι ἀποτραβήχθηκε σὰν φοβισμένος.

Στὸ τέλος ἔβγαλε σιγὰ τὸ χοντρὸ ἀπὸ ρόζους χέρι του ἐπάνω στὸ χέρι τῆς πεθαμμένης, μὰ τὸ τράβηξε τὴν ἄδια στιγμὴ μ' ἕνα μορφασμὸ σὰν νὰ τὸ ἀκούμπησε σὲ ἀναμμένο σίδερο.

Γύρισε στὸ γαμπρό του, ποὺ ἐστέκετο στὸ κατῶφλι τῆς θύρας καὶ τοῦ εἶπε σιγανὰ μὲ τρόμο:

—Πράμματις, πεθαμμένη εἶνε, τὰ χέρια της εἶνε κρύα σὰν τὸ χιόνι.

—Καὶ κίτρινη!... Εἶδες ἐκεῖ τί κιτρινάδα;... Σὰν τὸ θειαφοκέρι, ἀλήθεια..

—Καὶ νὰ συλλογιέται κανένας πὼς ἐδῶ καὶ δέκα μέρες εἶχε κάτι μάγουλα σὰν τὰ τριαντάφυλλα.. Μπρέ, τὴν κακομοίρα!.. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ μπήξω τὰ κλάμματα.... Δὲν βαστῶ..

—Κάνε κουράγια.. Τί νὰ γίνῃ; Θέλημα τοῦ Θεοῦ.... Ὅ,τι πῇ ὁ Κύριος...

—Καὶ τώντις.. ὅ,τι γράφει δὲ ξεγράφει.....

Κατέβηκαν κ' οἱ δυὸ ταραγμένοι, κυριευμένοι, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἀπὸ τὸ μέγα μυστήριον τοῦ θανάτου, ποὺ δὲν τὸ ἐννοοῦσαν καθόλου.

Σὰν 'βγῆκαν στὸν καθαρὸν ἀέρα ἐκυττάχθηκαν.

—Αἴ; πᾶμε νὰ πάρωμε ἕνα κρασὶ γιὰ νὰ συνέρθῃς; εἶπε ὁ Τρομάρας στὸ πεθερό του.

—Πᾶμε.. Μπρέ! μπρέ! μπρέ! τέτοιο πρᾶμμα δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου!..

Ἐστρώθηκαν σ' ἕνα τραπέζι, εἶπαν τοῦ ταβερνιάρη νὰ τοὺς πιάσῃ κάνα καλὸ γιοματάρι κ' ἐτράβηξαν κάμποσες μπουκάλες, ἔτσι, γιὰ νὰ πνίξουνε τὴ λύπη τους καὶ νὰ πάνε τὰ ντέρτια κάτω.

Μίλησαν γιὰ τὰ ζωντανά τους, γιὰ τὴ βοσκὴ ποὺ δὲν ἦταν καλὴ ἐκείνη τὴ χρονιά, γιὰ τὴν ἀκρίβεια τοῦ ψωμιοῦ, γιὰ τ' ἀμπέλια ποὺ τἄχε πιάσει σκουλήκι.

Καὶ δός του ἡ μποτίλλιες μὲ τὸ κρασί. Λίγο —λίγο εἶχαν ἔλθει στὸ κέφι.

—Ἀλήθεια, τί λές; Νὰ τὰ θάψωμε τ' ἀπομεσήμερο, νὰ γλυτώνουμε; ἐρώτησε ὁ Τρομάρας.

—Δὲν τὴν ἀφήνουμε, λέω 'γώ, νὰ τὴν θάψουμε αὔριο τὸ πρωΐ;

—Αὔριο Κυριακή, πῶς νὰ χασομερήσω. Ἔχω νὰ σφάξω βῶδι.

—Μεθαύριο τὴ Δευτέρα τότενες.

—Τὴ Δευτέρα θὰ κατεβῶ στὸ παζάρι. Τὴ Τρτη πάλι..

—Μπελλᾶς, ἀλήθεια κι' αὐτὸ τὸ πρᾶμμα. Καὶ εἶνε ποὺ δὲν βαστάει τὸ λείψανο... μπορεῖ καὶ νὰ βρωμήσῃ..

—Ἀλήθεια, δύσκολη δουλειά!... Τί λὲς νὰ κάνουμε τὸ λοιπός;

Ὁ Τρομάρας ἔξυσε τὸ κεφάλι του.

—Μηγάρις ξέρω κ' ἐγώ; πῶς τὸ κρένεις κ' ἐλόου σου;

—Ἡ γρουσοῦζα κι' αὐτή! Μέρα ποὺ διάλεξε νὰ τὰ κακαρώσῃ!

—Ἄτυχο θηλυκό, π' ἀνάθεμά το!... Ἐγὼ λέω.... Μὰ στάκα πρῶτα νὰ σφίξουμε μιὰ μποτίλλια ἀκόμη...

—Ἄς τὴ σφίξουμε... Ταβερνιάρη! Φέρε μας τὰ ἴδια!...

καὶ ἡ Ἔλινορ κατώρθωσε διανοίγουσα ἀνάλαφρα τοὺς πυκνοὺς ἀνθισμένους θάμνους νὰ βρεθῇ σιμὰ πολὺ σιμὰ στὸν ἀγαπημένο της, δίχως ἐκεῖ[illegible], βυθισμένος στὶς σκέψεις του, νὰ [illegible] ἐννόηση.

Μέσα στὸ βύθισμα τῆς ψυχῆς του ὁ Φίλιππος ἔννοιωσε τὴ χαρὰ τὴν ἀπροσδόκητη σὰν ἄξαφνο φῶς ἥλιου μέσα ἀπὸ πυκνὰ ζοφερὰ σύννεφα.

—Ἔλινορ, ψιθύρισε, σὰν νὰ μὴν πίστευε τὰ μάτια του.

—Ὤ Φίλιπп, ἀγαπημένε μου Φίλιππ... ἄκουσε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ μὲ φωνὴ ὑπότρεμη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Ἄρπαξε τὰ χεράκια της, τἄκλεισε μέσα στὰ δυό του χέρια καὶ τα καταφιλοῦσε μὲ παραφορά.

Ὁ Ζάρμπας, μακρύτερα κρυμμένος, ὁ εὐγενὴς καὶ πολύτιμος ἐκεῖνος φίλος, εἶδε ἀπὸ μακρυά. Τὸ πρόσωπο του ἄνθισε σὲ χαρὰ γεμάτη συγκίνησι. Γιατὶ πολὺ περισσότερο εἶνε εὐγενικοὶ καὶ γενναιόκαρδοι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ φίλοι ποὺ χαίρονται στὴ χαρὰ τοῦ φίλου τους παρὰ ἐκεῖνοι ποὺ λυποῦνται στὶς λύπες του..

Μὲ τὸ χαμόγελο ἔπειτα τῆς χαρᾶς ποὺ κάνει τὴν καρδιὰ νὰ ἀνθῇ στὶς εὐγενικὲς ψυχές, ἀπομακρύνθηκε, μπῆκε μέσα στὸ μαγαζὶ καὶ παρήγγειλε ἕνα πλούσιο πρόγευμα.

—Γιὰ τρία πρόσωπα δὲν εἶν' ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ εὐγενὴς καὶ προοδευτικὸς Ἀναργύρου.

—Ἔ διάβολε, γιὰ τρία βέβαια, τοῦ εἶπε ὁ Σεραφείμ.

Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, ἀπέσυρε ἕνα μπιλλιέτο του καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα του ἔγραψε αὐτὰ τὰ λίγα λόγια.

Σεραφεὶμ Ζάρμπας
ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ
Λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσκαλέσῃ εἰς τὸ πρόγευμα.
Κῆπος Ἀναργύρου
Μεσημβρία 28η Μαΐου 1907

Τὸ γκαρσόνι τοῦ ἔφερε σὲ λίγο τὴν ἀπάντησι.

Ὁ Φίλιππος τοῦ ἀπαντοῦσε σ' ἕνα δικό του μπιλλιέτο μὲ λίγο λόγια.

«Ἡ μὶς Ἔλινορ καὶ ὁ συνάδελφος καὶ φίλος σας Φίλιππος Βαλέντης ἀποδέχονται τὴν εὐγενῆ σας πρόσκλησιν μετὰ χαρᾶς».

Ὁ Σεραφεὶμ ἄρχισε νὰ πιστεύῃ πὼς ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὅτι τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι θὰ εἶχε ξεχαστῇ.

Ἀπὸ τὰ ὅσα ἤξερε καὶ τὰ ὅσα ὑπώπτευε, ἐπίστευε πὼς κάτι πολὺ σοβαρὸ θὰ συνέβαινε στὴν Ἔλινορ καὶ στὸ Φίλιππο. Δὲν ἤτανε ὅμως δυνατὸν νὰ φαντασθῇ τί μπλέξιμο ἔπαιρνε ἡ ἐρωτική τους περιπέτεια.

Ἡ Ἔλινορ μὲ τὴν εἰλικρίνεια ποὺ τὴν χαρακτήριζε καὶ τὴν ὁλόθερμη καρδιὰ εἶπεν ἀμέσως εἰς τὸν ἀγαπημένο της μιὰ φράσι ποὺ τὸν κατέπληξε.

—Φίλιπ, ἡ τύχη ἔρριξε τὸν πολύτιμο φίλο σου μπροστά μου, ἔφυγα ἀπὸ τὴν πρεσβεία μὲ τὴν ἀπόφασι νάρθῶ σιμά σου καὶ νὰ μὴ χωριστῶ πιὰ ποτὲ ἀπὸ σένα ἀγαπημένε μου...

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΑΜΑ ΙΔΩ ΠΩΣ ΤΡΩΓΕΤΕ ΘΑ ΣΑΣ ΕΙΠΩ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΣΑΣ

Οἱ ἐρευνηταὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου, μᾶς λέγουν πολλὰ σχετικῶς. Ἰδοὺ μιὰ νέα... στατιστική, ποὺ ἔχει γραφῆ, ἐπάνω εἰς παρατηρήσεις, ποὺ ἔγιναν τὴν ὥραν ποὺ τρώγουν οἱ συνάνθρωποι. Λοιπόν:

Ὁ νευρικὸς ἄνθρωπος καταπίνει τὴν τροφήν του μὲ βία, πότε μὲν καταβροχθίζων μεγάλες μπουκές, πότε δὲ πολὺ μικρές. Ἐφ' ὅσον δὲ διαρκεῖ τὸ γεῦμα του, φαίνεται ὡς νὰ διατελῇ εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχὴν παρέχει δὲ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εὑρίσκεται εἰς θανάσιμον ἀνησυχίαν μήπως τυχὸν δὲν προφθάσῃ τὸ τραῖνο!...

Ὁ ἀφηρημένος καὶ ρεμβώδης ἄνθρωπος, φαίνεται σὰν νὰ ἔχῃ λησμονήσῃ ἐντελῶς ὅτι τρώγει. Πολλὲς φορὲς φέρει τὸ περόνι εἰς τὸ στόμα του χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ ἐλάχιστο τεμάχιο τροφῆς. Μὴ τοῦ ζητήσετε ποτὲ νὰ σᾶς δώσῃ τὸ ἁλάτι. Θὰ σᾶς δώσῃ τὴν μουστάρδα...

Ὁ κακότροπος ἄνθρωπος ὁρμᾶ στὸ πιάτο του, ἰδίως ὅταν περιέχῃ κρέας καὶ ἅμα τὸ φέρει εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ στόματός του τὸ κροταλίζει φοβερὰ μὲ τοὺς ὀδόντας. Βλέπετε τὰς παρειάς του καὶ φουσκώνουν ὑπερβολικά, τόσον μεγάλες εἶνε οἱ μπουκές του. Κόπτει τὸ κρέας μὲ τόσην δύναμι, ὥστε πολλάκις τὸ μαχαῖρι χαράσσει μετὰ φοβεροῦ τριγμοῦ τὸ πιάτο του. Φυλάττεθε ἀπὸ τὴν γειτονία τέτοιου ἀνθρώπου..

Ὁ ἰδιοτελὴς καὶ πλεονέκτης ἄνθρωπος κύπτει ὁλόκληρος ἐπάνω στὸ πιάτο του σὰν νὰ μέλλῃ νὰ λουσθῇ ἢ νὰ κολυμβήσῃ σ' αὐτό. Παρατηρεῖ τὸ κρέας του ὡς νὰ φοβῆται, ὅτι σὲ κάθε στιγμὴ εἶνε δυνατὸν νὰ ἐμφανισθῇ κλέπτης διὰ νὰ τοῦ τὸ κλέψῃ. Ἀπὸ τέτοιον ἄνθρωπο δὲν περισσεύει ποτὲ ψυχίον διὰ τὴν γάτα, ἢ κοκκαλάκι διὰ τὸν σκύλλο καὶ τρώγει πάντοτε χωρὶς νὰ φαίνεται ποτὲ ὅτι ἐχόρτασε.

Γράμματα-Τέχνη-Θέατρον

Τὸ ἀρχαῖον δρᾶμα

ΑΙ «ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ» ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Εἰς τὸ Θέατρον Ἡρώδου

Ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα πνευματικοκαλλιτεχνικὰ μαςγεγονότα, ἂν ὄχι τὸ πλέον ἐνδιαφέρον, τῆς περιόδου ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ διδασκαλία εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ τῶν «Φοινισσῶν τοῦ Εὐριπίδη.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀριστουργηματικῆς τραγῳδίας κατὰ τοῦτο ἐνέχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν: ὅτι παρουσίασε μίαν θαυμαστὴν ἑνότητα καὶ ἁρμονίαν ἀποδόσεως ὅλων τῶν τεχνητῶν συντελεστῶν ἐπὶ τῇ βάσει ἑνιαίας ἀρχαιοπρεποῦς σκηνοθετικῆς ἀντιλήψεως. Ἡ κατεύθυνσις δηλαδὴ τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ σκηνοθέτης γνωστὸς ἀρχαιολάτρης λόγιος κ. Λῖνος Καρζῆς, εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἔργου ὑπῆρξεν ἀντιρεαλιστική, μυσταγωγικὴ καὶ μουσική, συμφώνως μὲ τὴν βαθυτέραν οὐσίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς τραγῳδίας. Ἐφήρμοσε, τουτέστι, κατεύθυνσιν παραπλήσιον μὲ τὴν ἀκολουθηθεῖσαν εἰς τὰς Δελφικὰς ἑορτὰς ἐν τῇ ἀποδόσει ἔργων τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας ἀπὸ τὸ ζεῦγος Σικελιανοῦ, μὲ καταφανῆ ὅμως τὴν προσπάθειαν πληρεστέρας ὁμοιογενείας καὶ ἐναρμονισμοῦ τῶν τεχνικῶν στοιχείων πρὸς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ ἑρμηνείαν.

Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂς λεχθῇ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅτι ἡ ρεαλιστικὴ καὶ νεωτεριστικὴ ἑρμηνεία τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀττικῆς τραγῳδίας ποὺ κατ' ἐξοχὴν ἐφαρμόζουν οἱ ξένοι, διάσημοι καὶ μή, καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ἰδικῶν μας κατὰ μίμησιν αὐτῶν, ὅπως καὶ ἡ σχολαστικὴ τῶν ἀκαδημαϊκῶν, οὐδαμῶς ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀκμῆς, διαπνεομένου ἀπὸ ἱεροπρέπειαν, διονυσιασμὸν καὶ ἀπολλώνιον ἐξιδανίκευσιν τῆς ζωῆς καὶ τῶν χαρακτήρων ἐντὸς τῆς δραματικῆς, ἀλλὰ ποιητικωτάτης ἀτμοσφαίρας τῶν καλλιτεχνικῶν δημιουργημάτων. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ χαρακτηριστικωτέρα ἑρμηνεία των εἶνε ἡ μᾶλλον πλησιάζουσα κατὰ τὸ δυνατόν, πρὸς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ ἀντιρεαλιστικὴν καὶ μυσταγωγικὴν ἀντίληψιν, ποὺ ἠκολούθησαν οἱ προαναφερθέντες πνευματικοὶ ἐργάται — ἀναμορφωταί: τὸ ζεῦγος Σικελιανοῦ καὶ ὁ κ. Καρζῆς.

Αἱ «Φόνισσαι» ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ ἀντιπροσωπευτικώτερα ἔργα τοῦ Εὐριπίδη, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τῆς Ἀττικῆς τραγῳδίας, παρουσιάζουν τὰ γνωρίσματα τοῦ μεγαλοφυοῦς συγγραφέως τῆς «Ἰφιγενείας»: τὴν δύναμιν τοῦ πάθους, ζωϊκὴν παραστατικότητα μὲ εὐκρινῶς διαφαινόμενον τὸν κάποιας πνευματιστικῆς ἀποχρώσεως σκεπτικισμόν, στοιχεῖα ποὺ δίδει ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλωθοῦν ἡ ἐκτυλισσομένη γύρω ἀπὸ τὸ θρυλκὸν θέμα τῶν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις» ὑπόθεσις τοῦ ἔργου.

Ὡς πρὸς τὴν εἰς τὰ καθέκαστα ἐκτέλεσιν, ποὺ ὑπῆρξε πολὺ ἐπιτυχὴς καὶ χαρακτηριστικωτάτη, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἐξαρθῇ ἡ πλήρης ἀρτιότης τοῦ χοροῦ τῶν «Φοινισσῶν», ποὺ ἄδων διὰ συντονισμένων ἁρμονικῶν, πλαστικῶν καὶ ρυθμικῶν, κατὰ ἀρχαιοπρεπῆ τρόπον, κινήσεων ἀπέδιδε εἰς τὰς διαφόρους των μεταπτώσεις τὰ κυριαρχοῦντα συναισθήματα ἐκ τῆς ἐξελίξεως τοῦ δράματος. Ὁ χορὸς ἀπηρτίζετο ἀπὸ τὰς δίδας Μ. Χριστοπούλου (κορυφαίαν), Β. Δεληβοριά, Ε. Καρζῆ, Α. Πανταζῆ, Σ. Ζαχαρίου, Γ. Καρύδα, Ν. Βράνου, Γ. Καλοπόδη Σ. Μπούλκου, Γ. Ἀποστολάτου, Ε.Ποριώτου, Κ. Σέρβου, Α. Μακράκη, Χ. Γρίβα, Ι. Μαρκότση.

Ὡραιοτάτη, ὑποβλητικωτάτη καὶ τελείως ἀρχαιοπρεπὴς ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Κ. Ψάχου εἰς τὰ χορικὰ καὶ τὸν θρῆνον τῆς Ἀντιγόνης. Ἐξ ὅσων ἠκούσαμε ἀπὸ ξένους καὶ ἐντοπίους, καλλιτέχνας εἶνε ἡ ἐπιτυχεστέρα, ὡς οὐσία καὶ μορφή, ἐν τῇ ἀπερίττῳ μελῳδικότητι καὶ ἁπλότητί της, διὰ τὴν ἀρχαίαν τραγῳδίαν.

Ἐκ τῶν ἠθοποιῶν ὁ κ. Θ. Μορίδης (ὡς Τειρεσίας καὶ Οἰδίπους) θαυμάσιος εἰς τὴν μουσικωτάτην, ζωντανὴν καὶ συνάμα ἀντιρρεαλιστικήν του ἀπόδοσιν. Παρ' αὐτὸν ἐπλησίασε πολὺ πρὸς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ ἀπόδοσιν ὁ κ. Ν. Ζωγράφος (ὡς Ἐτεοκλῆς καὶ α' Ἄγγελος), καθὼς καὶ αἱ κυρίαι Α. Ζωγράφου (Ἀντιγόνη) καὶ Ε. Ξανθάκη (Ἰοκάστη) ἐκτελέσασαι ἱκανοποιητικὰ τοὺς ρόλους των. Πολὺ καλὸς καὶ ὁ κ. Τ. Μακρίδης (ὡς Μενικεύς).

Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ μνημονευθῇ τὸ μεγαλειῶδες καὶ τελείως σύμφωνον πρὸς τὸ στὺλ τῆς παλαϊκῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν διεξάγεται ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος, σκηνικὸν τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ ζωγράφου κ. Γ. Ρωμανοῦ. Ἐπίσης ἀρχαιοπρεπέστατα καὶ χαρακτηριστικὰ τὰ προσωπεῖα, οἱ κοθόρνοι καὶ αἱ ἀμφιέσεις τῶν προσώπων. Ὑποβλητικωτάτη ἡ πένθιμος πομπὴ μὲ τὰς δᾶδας, ὡς καὶ ἡ ἀναμμένη τραγικὴ θυμέλη ποὺ ἐνίσχυε τὸν μυσταγωγικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι πρόκειται περὶ προσπαθείας ἀπὸ τὰς σοβαρωτέρας καὶ ἐπιτυχεστέρας εἰς τὸ εἶδος της. Ἀσφαλῶς διὰ τῆς παραστάσεως αὐτῆς ὁ κ. Καρζῆς, ποὺ ἠγωνίσθη ἐπὶ ἔτη μὲ θαυμαστὴν πίστιν καὶ ἡρωϊκότητα διὰ τὴν ἰδέαν τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ θεάτρου, ἐσημείωσε ἕνα ἀκόμη σημαντικὸν βῆμα, ἕνα ἀσφαλῆ σταθμὸν διὰ τὴν τελικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ὀνείρου.

ΡΟΥΤΖΙΝ

ΟΛΑ Θ' ΑΛΛΑΞΟΥΝ

Κωμῳδία τοῦ κ. Δ. Μπόγρη, Θέατρον Μαρίκας

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ὁ θίασος τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη, ἀνέβασε τὸ νέο ἔργον τοῦ κ. Δημ. Μπόγρη «Ὅλα θ' ἀλλάξουν». Κωμῳδία ὅπως τὴν λὲν τὰ προγράμματα ἢ φάρσα ὅπως τὴν θέλουν ἄλλοι—ἀδιάφορο.

Τὸ βέβαιο εἶναι — καὶ ποὺ δὲν τὸ ἀρνιέται κάθε καλῆς πίστεως συζητητής — ὅτι τὸ ἔργο ἀνεβάστηκε, πολὺ προσεχτικὰ καὶ παίχτηκε ἀβίαστα. Ἡ Μαρίκα, στὸ ρόλο τῆς συζύγου τοῦ Ἡρακλῆ Φραγκούλη (Λογοθετίδη) ποὺ ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ φίλου του Χρυσανθοπούλου (Θ. Ἀρώνη) ἑνὸς σχιζοφρενοῦς ποὺ τὤσκασε ἀπὸ ἕνα φρενοκομεῖο τῆς Αἰγύπτου καὶ ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴν οἰκογένεια τοῦ Φραγκούλη, ἔπαιξε δυνατά ὅπως πάντα. Ὁ Λογοθετίδης στὸ ρόλο τοῦ Χρυσανθοπούλου, ποὺ στὸ τέλος, ὅταν τοὔλενε τὴ λέξι «ἀτονοῦ» φεύγει καὶ χάνεται ἦταν ὑπέροχος. Ἐπίσης οἱ κ.κ. Ἀρώνης, Γιαννίδης, Μυρὰτ καὶ Καροῦσος, ὅπως καὶ ἡ κ. Ρίτα Μυρὰτ καὶ Ἀρώνη. Μὲ τὸ ὡραῖο παίξιμό τους, συνετέλεσαν πολύ, στὴν ἄψογη τοῦ ἔργου ἐμφάνισι.

Ω.

Γέλα Παύλοβιτς. Ἡ μικροτέρα χορεύτρια τῆς σχολῆς Ρυθμικῆς, καὶ μπαλέττου τοῦ κ. Μοριάνωβ. ποὺ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἐτησίαν ἐπίδειξιν, ποὺ ἔγινε τὴν περασμένην ἑβδομάδα, εἰς τὸ «Ρέξ». Ὁλόκληρον τὸ πλούσιον πρόγραμμα ποὺ παρουσίασεν ὁ κ. Μοριάνωβ ἤρεσε καὶ κατεχειροκροτήθη

Τὰ νέα βιβλία

Ἡ κριτική μας

ΣΙΦΟΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ. Συγγραφεύς: Π. Κατηφόρης. Ἀθῆναι 1938.— Ἡ σπανία αὐτὴ ἔκδοσις, ὡς ἐμφάνισις, στὴν Ἑλλάδα ὅπου κακοποιοῦνται τὰ βιβλία ἀπὸ τοὺς τυπογράφους, τοὺς πιεστάς, τοὺς τζιγκογράφους καὶ τοὺς βιβλιοδέτας, σᾶς προκαταλαμβάνει εὐνοϊκὰ μόλις τὴν ἰδῆτε. Οἱ «Σίφουνες καὶ Ἀλκυονίδες» τοῦ συναδέλφου Π. Κατηφόρη ἔχουν αὐτὸ τὸ προνόμιον. Ἐπιβάλλονται ὡς ἔκδοσις. Ἀλλὰ ἔχουν ἀκόμη —καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο —τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν δροσιὰ τῆς θάλασσας ποὺ διαχύνονται σ' ὅλες τὶς σελίδες ποὺ χαράζει ὁ καλὸς φίλος. Ὁ συνάδελφος, γράφοντας γιὰ τοὺς γιεμιτζῆδες, γιὰ τὶς ἀλκυῶνες, τοὺς γλάρους, τοὺς θαλασσαητούς, τοὺς μπουρλουτιέρηδες, τὶς παραγαδιές, τὰ δίχτυα, τὰ γρὶ - γρί, τὴν τράτα, τὸ πυροφάνι, τὶς παλαμῖδες, τοὺς κεφάλους τὴν παγάνα καὶ τὰ τόσα ἄλλα θέματα ποὺ ζωγραφίζει στὶς σελίδες τοῦ ὡραίου βιβλίου του, μᾶς μεταφέρει στὴν ζωὴ ποὺ ἔζησε καὶ ποὺ τὴν περιγράφει μὲ δύναμι καὶ μ' ἀγάπη. Ἀνάγλυφες εἶνε ὅλες ἡ διηγήσεις του, ἔκτυπες —ταμπλῶ ἀληθινά, ὅπου ἡ ἀέρηδες λυσσομανῶντας στὰ ξάρτια, σᾶς φέρνουν ἐπιβάτη μαζύ του, σ' ὧρες κοσμοχαλασιᾶς ἢ ἀλλοῦ —στὴν γαλήνη, στὴν ἡσυχία, στ' ἀπόγγια, ὅπου καλαφατίζουνται ἡ βάρκες κι' οἱ ψαράδες διηγοῦνταν τὶς θλιβερὲς κι' ἀντρειωμένες ἱστορίες των. Ὁμολογῶ, ὅτι τὸ περίφημο αὐτὸ βιβλίο τοῦ συναδέλφου Κατηφόρη τὸ διάβασα μονοροῦφι. Κι' ἔννοιωσα πιὸ φρέσκο τὸν ἑαυτό μου, κατὰ τὸ διάβασμά του, ὅπως ἱκανοποιήθηκα πρὶν τὸ διαβάσω, χαϊδεύοντας μὲ τὸ βλέμμα μου τὴν ὡραία ἔκδοσι. Ὁ κ. Κατηφόρης πρέπει νἆναι ἱκανοποιημένος ἀπ' ὅτι ἔδωσε στὸ Ἑλληνικὸ ἀναγνωστικὸ κοινό. Κι' ἱκανοποιημένος ἀκόμη, γιατὶ ἀνέλαβεν ὁ Νῖκος ὁ Καστανάκης νὰ σκιτσάρῃ τόσο τέλεια τοὺς «Σίφουνες καὶ τὶς Ἀλκυονίδες» καὶ νὰ τοὺς δώσῃ τόσο ὡραία ἐμφάνισι.

«ΞΕΚΙΝΗΜΑ». Συγγραφεῖς: Ἄρια Κλώντια, Βασ. Ἀναγνωστόπουλος, Γερμ. Βλαστός, Ἀντ. Κωνσταντινίδης. Πόλη 1938. —Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἔλαβα ἀπὸ τὴν Πόλη τὸ «Ξεκίνημα», ἕνα τόμο διηγημάτων ἀπὸ 64 σελίδες, ποὺ τὶς μοιράζονται δίκαια οἱ τέσσαρες συγγραφεῖς. Τὸ διάβασα μὲ προσοχὴ καὶ σύγκρινα τοὺς τέσσαρες λογοτέχνες, ποὺ «ἀπ' τοῦ λιμανιοῦ τὴν ἀμμουδιὰ τῆς ἀνεκδήλωτης σκέψης τὸ μουδιασμένο καράβι τὄσπρωξαν γιὰ ξεκίνημα». Εἶνε κι' οἱ τέσσαρες καλοί. Ἡ δεσποινὶς Ἄρρια Κλώντια (εἶνε ψευδώνυμον μιᾶς ἐκλεκτῆς Πολίτισσας λογίας) λεπτὴ ὕπαρξι, εὐαίσθητη, μὰ κ' ἐρευνήτρια τῆς ζωῆς, σὲ τρία διηγήματά της, μᾶς δίδει τὸ μέτρο τῆς δύναμής της, ποὺ τὴν φέρνει ἴσα στὴ πρώτη γραμμὴ τῶν γυναικῶν μας, ποὺ γράφουν. Ὁ Β. Ἀναγνωστόπουλος μᾶς δίδει ὤμμορφες εἰκόνες τῆς ζωῆς, χρησιμοποιημένες μὲ προσοχή. Ὁ Γερ. Βλαστός, ἀφηγεῖται ὡραῖα κ' ἔχει παρατήρησι ποὺ τοῦ ζωγραφίζει πιότερο τὶς εἰκόνες ποὺ μᾶς δίδει. Κι' ὁ Ἀντ. Κωνσταντινίδης εἶνε ὁ πιὸ ποιητής. Μικρὰ κομματάκια, καλοδεμένα, γιομάτα γοητεία. Οἱ τέσσαρες λόγιοι ἢ μᾶλλον ἡ μιὰ λογία καὶ οἱ τρεῖς ἄρρενες συνάδελφοί της, ἂς συνεχίσουν τὸ ἔργο π' ἄρχισαν. Ἀσφαλῶς θὰ μᾶς παρουσιάσουν κάτι τί πολὺ —πολὺ καλό.

ΜΙΝ. —ΑΝΔΡ.—

Μία δόξα ποὺ ἔσβυσε

ΑΠΕΘΑΝΕ Ο ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΦΛΕΤΤΑ

Ὁ ἔνδοξος Ἱσπανὸς τενόρος

Ὑπάρχουν καλλιτέχναι ποὺ γεμίζουν μὲ τὸ ὄνομά τους μιὰ ἐποχή. Εἴτε μὲ τὰ χρόνια τους, εἴτε μὲ τὴν λάμψιν τους. Ὁ Φλέττα ποὺ πέθανε προχθὲς στὰ σαράντα του χρόνια στὴν Σαλαμάνκα, σχεδὸν λησμονημένος, ἀνῆκε στὴν δευτέρα κατηγορία. Ντεμπουντάρισε στὴν Τεργέστη τὸ 1920, καὶ μέχρι τοῦ 1929, ὑπῆρξε ὁ τενόρος, ὁ μεγάλος, ὁ κοσμαγαπημένος ὁ ἔνδοξος, ὁ παράκλητος, ποὺ ἔκανε τὰ ἀκροατήρια νὰ παραληροῦν καὶ ποὺ δημιουργοῦσε τὰ πιὸ δυνατὰ καὶ συγκλονιστικὰ συναισθήματα, σὲ ὅσους τὸν ἄκουαν. Ἐννέα χρόνια ἔλαμπε εἰς τὸ μουσικὸν στερέωμα τῆς ὑφηλίου καὶ ἐθάμβωνε καὶ ἐγοήτευε μὲ τὴν ὡραίαν του φωνήν, τὸ πάθος καὶ τὴν θερμότητα, ἀποκλειστικὰ κτήματα τῆς ράτσας του. Στὰ ἐννέα αὐτὰ χρόνια ἔγινε διάσημος. Ἐταξείδευσε ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Βαρκελώνην στὸ Παρίσι, τὸ Λονδῖνον, τὸ Βερολῖνιν στὴν Βιέννην, τὴν Χάγη, τὴν Ἰταλίαν τὴν Ἀμερική, τὴν Κίνα, τὴν Ἰαπωνίαν, τὰς Ἰνδίας, τὴν Χαβάνα τὸ Πόρτο —Ρίκο. Παντοῦ. Τραγούδησε στὰ μεγαλύτερα θέατρα τοῦ κόσμου, μαζὺ μὲ τοὺς διασημοτέρους καλλιτέχνας μαέστρους, πληρώθηκε ἀκριβώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ ἔφθασε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ ὄνομά του ἀποτελοῦσε θρύλο ἀληθινό. Τὰ τραγούδια του, ὅσα αὐτὸς κρεάρησε ἔγιναν διάσημα καὶ ἔμειναν στὸ ρεπερτόριο τῶν τενόρων. Τὸ «Ἀγιὰ —γιὰ», ἡ «Ἡ Γκραναντίνα», ἡ «Πριντσεθίτα», ἡ «Πιτσιρέλλα» χαλοῦσαν κόσμο. Ὅλοι τραγουδοῦσαν ἀλλά.. Φλέττα. Οἱ δίσκοι του ἐγίνοντο ἀνάρπαστοι. Ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕως τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Εἶχε ὅ,τι ἤθελε. Νειάτα, δόξα, πλούτη. Καὶ φαίνεται πὼς μόνο τύχη δὲν εἶχε. Τὸ πολύτιμο αὐτὸ φωνητικὸ συντριβάνι εἶχε γραμμένο στὸν ἔνδοξο κύκλο τῶν ἐννέα ἐτῶν νὰ κουρασθῇ νὰ λιγοστέψῃ, νὰ στερέψῃ ὁλότελα. Τὸ θεῖο ἐκεῖνο λαρύγγι ξεράθηκε. Τὸ 1930 ὁ Μιγκουὲλ Φλέττα ἐσημείωσε τὰ πρῶτα κρούσματα καταπτώσεως. Οἱ γιατροὶ καὶ οἱ εἰδικοὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ διακόψῃ τὶς περιοδεῖες του, νὰ ἀκυρώσῃ τὸ συμβόλαιά του καὶ νὰ ξεκουρασθῇ. Αὐτὸς δὲν ἤκουσε. Ἔκανε μιὰ περιοδεία στὸ Μεξικό, ὅπου ἀναγκάστηκε νὰ τραγουδήσῃ μέσα σὲ μιὰ ἀρένα ταυρομαχιῶν, γιατὶ κανένα θέατρο δὲν μποροῦσε νὰ περιλάβῃ τὸν κόσμο ποὺ ἔτρεχε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἡ κόπωσις ἐπεκτείνετο καὶ ὅταν τὴν ἄνοιξι τοῦ 1931 πέρασε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἤδη παύση νὰ εἶνε ὁ Φλέττα τῶν ἐνδόξων ἡμερῶν. Τὸν εἶχα συναντήσει εἰς τὸ χὼλ τοῦ «Ἀκροπὸλ» μετὰ τὸ πρῶτον του ρεσιτὰλ εἰς τὰ «Ὀλύμπια». Εἶταν πικραμένος γιατὶ ἕνας κριτικὸς τὸν κακομεταχειρίστηκε. Τοῦ ἔγραψε, ὅτι ἔτσι τραγουδοῦν σὲ ὅλα τὰ ὑπόγεια κέντρα τῆς Βαρκελώνης. Εἶταν πληγωμένος βαθύτατα γι' αὐτό. Εἶταν τὸ χαϊδεμένο παιδὶ καὶ ὁ εὐνοούμενος τῆς τέχνης καὶ τῆς κριτικῆς. Δὲν ἄκουσε ποτέ του ἕνα πικρὸ λόγο, μιὰ δυσμενῆ κρίσι. Παντοῦ ὕμνοι καὶ θρίαμβοι. Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἔγινε φαίνεται ἡ ἀρχή.

—Ἤμουν, μοῦ εἶπε, κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξείδι. Βιάστηκαν νὰ μὲ κρίνουν ἂς περίμεναν νὰ μὲ ἰδοῦν καὶ στὴν Τόσκαν. Ἐκεῖ πιστεύω νὰ ἀρέσω.

Μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς μεγάλου παιδιοῦ ποὺ ἀπελογεῖτο, γιὰ κάποια ἀταξία καὶ ὑπέσχετο εἰς τὸ μέλλον νὰ εἶνε καλύτερος. Ὁ δυστυχὴς δὲν εἶχε ἴσως καταλάβει τὸν ὄλεθρο ποὺ τὸν περίμενε τὴν ἀλλοίωσι ποὺ ἄρχισε νὰ ὑφίσταται τὸ θαυμάσιο χρυσάφι τοῦ λαρυγγιοῦ του. Ἐτραγούδησε πράγματι «Τόσκαν» καὶ «Ριγολέττο» καὶ ὑπῆρξεν ἀνυπέρβλητος. Εἰς τὴν «Τόσκαν» ὁ κόσμος κατελήφθη ἀπὸ ἀληθινὸ παραλήρημα τόσο ἀπὸ τὸ τραγούδι, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἠθοποιΐα. Τὸν πῆραν στὰ χέρια καὶ τὸν μετέφεραν στὸ ξενοδοχεῖον του ἐν διαδηλώσει. Εἶταν νομίζω ἡ τελευταία του φωτοβόλος ἀναλαμπή. Ἔκτοτε τὸ ὄνομά του ἀκούστηκε πολὺ λίγο καὶ σιγὰ —σιγὰ ξεχάστηκε καὶ ἔσβυσε.

Ἀπὸ τὸ 1931 ποὺ πέρασε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μέχρι σήμερα μεσολάβησαν ἑπτὰ χρόνια σιωπῆς. Καὶ τὸ θαυμάσιο λαρύγγι μὲ τὰ ἀλησμόνητα σβυσίματα, τὶς τρίλλιες καὶ τὰ φιλαρύσματα καὶ τὰ ντιμινουέτα, δὲν ξανακελάϊδησε. Ἡ δροσιά, ἡ ἔντασις, τὸ πάθος καὶ ἡ δύναμις ἔσβυσαν ὁριστικά. Εἰς τὰ τριαντατέσσαρα χρόνια του ἀπεστρατεύθη. Ἔχοντας γιὰ σύνταξί του μιὰ κολοσσιαία περιουσία, ἕνα ἔνδοξο ὄνομα, νωποὺς θριάμβους δόξες, τιμὲς καὶ ἀναμνήσεις. Ἀναμνήσεις χαρούμενες ἢ θλιβερὲς; Ἂν θυμηθοῦμε τὸν στίχο τοῦ Δάντε, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος πόνος ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν εὐτυχῶν ἡμερῶν σὲ στιγμὲς δυστυχίας, τότε ἀσφαλῶς ὁ Μιγκουὲλ Φλέττα δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν εὐτυχισμένος. στὴν θλιβερὴ καὶ αἰωνία ἀπο- Τώρα πιὰ εἶχε χάσει τὸ πᾶν. Τὴν φωνήν του. Καὶ ὁ θάνατος φαντάζομαι θὰ ἦλθε ὡς μία ὡραία ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἕνα συνεχὲς καὶ βαρὺ μαρτύριο.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Γύρω ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία

Τὸ ἡλιοῦφαντο ὕφασμα

Μία ἐφεύρεσις ποὺ θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς ἱδρῶτας καὶ τὸν καύσωνα

Ἤρθε πάλι μὲ τὸ καλοκαίρι, ὁ καιρὸς τῆς ὁμαδικῆς ἡλιοθεραπείας. Καὶ τοὺς ἄλλους μῆνας τοῦ ἔτους, κάνουν ἡλιοθεραπεία ὅσοι θέλουν καὶ μποροῦν. Ἄρρωστοι στὰ σανατόρια καὶ ὑγιεῖς ποὺ ἔχουν τὸν καιρό τους καὶ τὶς βολές τους: δηλαδὴ χώρους κλειστοὺς ὅπου, χωρὶς νὰ ἐκτίθενται στὰ ρεύματα τοῦ κρύου ἀέρα, μποροῦν νὰ δέχωνται τὸ χάδι τῶν ζεστῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ἢ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ στὰ ψηλὰ βουνά, στὸ χιόνι, σὲ ὑπήνεμα μέρη κάνουν ἡλιοθεραπεία ὅπως στὶς ἀμμουδιὲς τὸ καλοκαίρι. Σποραδικῶς ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι ἡλιοθεραπεία καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν παγκόσμιον πόλεμο. Ἡ ἐντατική της χρῆσις ὅμως, καὶ ἀπὸ μόδα καὶ σνομπισμὸν ἐν μέρει καὶ ὡς θεραπευτικὸν μέσον καὶ προληπτικὸν — ἐνισχυτικὸν καὶ ἀνανεωτικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ—ἐγενικεύθη ὅλον καὶ περισσότερο μετὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κατακτᾷ τὰ πλήθη. Εὐτυχῶς, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι — μαζὺ μὲ τὸν ἐλαφρὸν ἀθλητισμό, τὴν ἀεροθεραπεία, τὴν καλὴ δίαιτα καὶ τὰ λουτρὰ — ὅταν γίνεται ὅπως πρέπει, εἶνε ὠφέλιμος. Ὅταν γίνεται ὅπως πρέπει ὅμως γιατὶ ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ πολὺ ἐπικίνδυνη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πιτσιλίδες, τὶς πανάδες, τὰ ἐγκαύματα καὶ ἄλλες ἐξωτερικὲς ἐνοχλήσεις, φέρει ὑπεραιμίαν τῶν πνευμόνων καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμο στὴν φθίσι. Πολλοὶ ἰατροὶ ἔχουν παρατηρήσει σοβαρότατες βλάβες μετὰ τὶς ἀπρόσεκτες καὶ θηριώδεις ἡλιοθεραπεῖες τοῦ καλοκαιριοῦ.

★

Ἡ φιλία, ἡ οἰκειότης μὲ τὸν μεγάλον φίλον καὶ ζωοδότην, τὸν ἥλιο, δὲν πρέπει νὰ εἶνε βιαία, ἀπότομη, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ μὲ λεπτότητα καὶ σχετικὲς ἐπιφυλάξεις. Ἔχουν ἄλλως τε γραφῆ πλεῖστα ἄρθρα, πραγματεῖες, βιβλία γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ ἔχουν τεθεῖ ἀπὸ πολλοὺς ἐπιστήμονας οἱ κανονισμοί της. Θὰ ἐκθέτῃ κανεὶς στὸν ἥλιο σιγὰ-σιγὰ τὸ σῶμα του, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ κάτω ἄκρα καὶ αὐξάνοντας ταὐτοχρόνως τὴν διάρκεια τῆς ἡλιοθεραπείας, ποὺ τὴν πρώτη μέρα δὲν εἶνε παρὰ λίγα λεπτά, κατὰ ἄλλα λίγα λεπτὰ κάθε μέρα. Μισὴ ὥρα κατ' ἀνώτατον ὅριον εἶνε πολύ. Ἕνα τέταρτο μέχρις 20 λεπτὰ εἶνε ὅ,τι πρέπει. Καλὸ εἶνε νὰ προετοιμάζῃ κανεὶς καὶ διευκολύνῃ τὴν εὐεργετικὴ αὐτὴ ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἀλοιβόμενος μὲ τὸ σχετικό, κατάλληλο λάδι, δι κάνοντας ἐλαφρὸ μασάζ, καὶ λίγο γυμναστικὴ στὴ σκιὰ πρὶν ἐκτεθῇ στὸν ἥλιο. Ἔτσι τὸ σῶμα ἀντλεῖ καλλίτερα καὶ εὐκολώτερα τὴν ἡλιακὴ ἀναζωογονητικὴ θερμότητα. Καλὸ εἶνε νὰ γίνωνται καὶ ἀσκήσεις ἀναπνοῆς κατὰ τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ ἐν γένει ἐλαφρὲς κινήσεις.

Περίπατος στὸν ἥλιο μὲ μόνο τὸ μπανιερό, γυμναστική, κωπηλασία, σκάλισμα τοῦ κήπου εἶνε ἰδιαιτέρως ὠφέλιμα, μ' ἕνα μεγάλο καπέλλο στὸ κεφάλι.

★

Εἶνε γνωστὸ ὅτι τὰ φορέματα, καὶ μάλιστα τὰ βαρειά φορέματα, ἐμποδίζουν τὴν ἐλεύθερη λειτουργία τῆς ἐπιδερμίδος καί, φυσικά, καὶ τὴν διείσδυσι τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἀέρα ἕως τοὺς λεπτοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Καὶ τὰ λεπτὰ φορέματα ὅμως ἂν καὶ εἶνε βέβαια μικρότερο ἐμπόδιο κολλοῦν ἐπάνω στὸ σῶμα καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ ἐξατμισθῇ ὁ ἱδρῶτας. Ἡ προσπάθειες πρὸς διόρθωσι τῶν δυσαρέστων αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, τοῦ ρουχισμοῦ, κατέληξαν σὲ ἀποτέλεσμα. Τελευταίως ἕνας εἰδικὸς κατεσκεύασε στὴν Γερμανία ἕνα καινούργιο ὕφασμα τὸ ὁποῖο ὠνόμασε «ἡλιοῦφαντο».

Ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ὑφάσματα ἢ μᾶλλον ἀπὸ δύο ὑφάνσεις: ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις παρουσιάζει ἕνα ἐλαφρὸ καλοκαιρινὸ ὕφασμα ἐνῷ ἡ ἐσωτερικὴ παρουσιάζεται φαρδειά, διχτυωτὴ μὲ χονδρὲς κλωστές. Τὸ διχτυωτὸ αὐτὸ μέρος ἐφάπτεται στὸ δέρμα καὶ δημιουργεῖ μεταξὺ τοῦ κυρίου ὑφάσματος καὶ τοῦ σώματος ἕνα ἐλεύθερο στρῶμα ἀπὸ ἀέρα. Οἱ πόροι ἀναπνέουν ἐλεύθερα, οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσχωροῦν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ λεπτὸ ὕφασμα χωρὶς δυσκολία εἰς τὸ δέρμα καὶ γύρω στὸ σῶμα κυκλοφορεῖ συνεχῶς καθαρός, δροσερὸς ἀέρας. Μὲ τὸ ὕφασμα αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖο γίνονται κοστούμια περιπάτου καὶ σπὸρ γυναικεῖα, ἀνδρικά, καὶ παιδικά, μπλοῦζες, πουκάμισα, κυλότες, σόρτ, τὸ σῶμα, χωρὶς νὰ ἐκτίθεται στὸν κίνδυνο νὰ πάθῃ ἐγκαύματα, κάνει συνεχῶς, ὅσο εἶνε στὸν ἥλιο καὶ στὸ ὕπαιθρο, ἡλιοθεραπεία καὶ ἀεροθεραπεία καὶ τὸ δέρμα μαυρίζει παντοῦ σχεδὸν ὁμοιόμορφα, χωρὶς νὰ παρουσιάζῃ, ὅταν γδύνεται κανείς, τὴν χτυπητὴ καὶ ἄσχημη διαφορὰ ποὺ ἔχουν τὰ γυμνὰ ἀπὸ τὰ ντυμένα μέρη τοῦ σώματος. Ὁ ἐφευρέτης ἔχει λάβει ἤδη σὲ εἴκοσι χῶρες δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας καὶ τὸ ὕφασμα θὰ εἰσαχθῇ προσεχῶς καὶ ἐδῶ πρὸς μεγάλην ὠφέλειαν καὶ εὐχαρίστησι ὅλων μας.

★

Ἀλλὰ τὸ ἡλιοῦφαντο, εἶνε μιὰ παρένθεσις τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, παρένθεσις ἐνδιαφέρουσα βέβαια ἀλλὰ πάντοτε παρένθεσις.

Τὸ κύριον ζήτημα εἶνε ἡ ἡλιοθεραπεία. Κι' ἀκόμη κυριολεκτικώτερα: Ἡ ἐπίδειξις τῶν καλλιγράμμων σωμάτων — καὶ ποία γυναῖκα παραδέχεται ὅτι δὲν ἔχει καλλίγραμμον σῶμα — τῶν ὡραίων μαγιώ, τῶν ἀποκαλυπτικῶν σὸρτς, τῶν καλοσυνδυασμένων μπιτζαμῶν καὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγνώστων ἄλλοτε εἰδῶν πολυτελείας τοῦ λουτροῦ.

Ποιὰ γυναῖκα λοιπόν, ποιὰ Εὔα, θὰ ὑποταχθῇ εἰς κανόνας ὑγιεινῆς διὰ τὴν ἡλιοθεραπείαν ;

Ἰδοὺ τὸ συμπέρασμά μας. Καὶ νομίζουμε, ὅτι ὅλοι θὰ συμφωνοῦν μαζί μας.

Ρ. Κ.

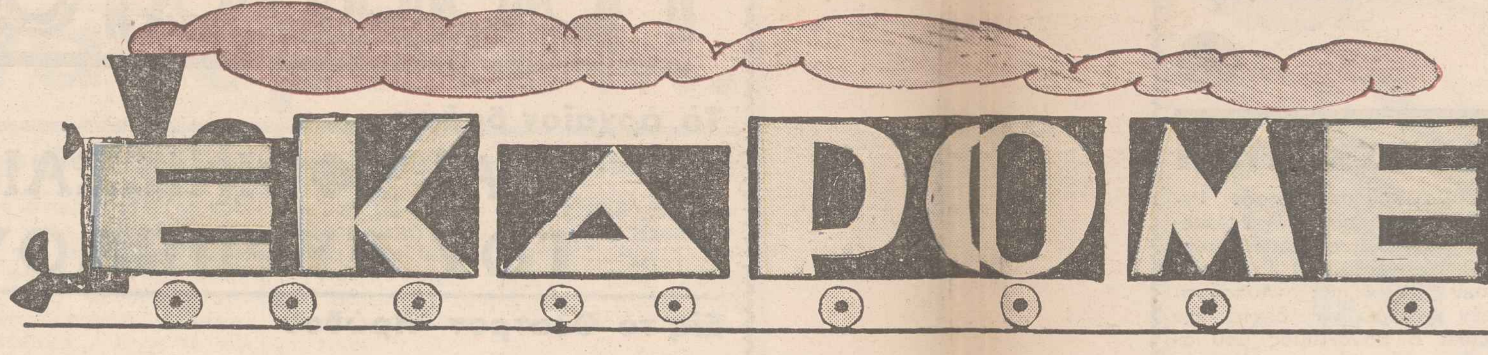

ΕΚΔΡΟΜΕΣ...

Πῶς παρεσύρθην εἰς μίαν ἐκδρομὴν καὶ πῶς ἐπέρασα εἰς τὴν ἐξοχὴν

Ηλθε καὶ ἐκάθησε στὸ διπλανὸ τραπεζάκι τοῦ καφενείου. Οἱ ἀγκῶνες μας συνώρευαν. Τὸν ἔβλεπα ποὺ αἰσθανόταν ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ πιάσῃ μαζί μου κουβέντα. Προσεποιήθην, ὅτι μὲ ἀπασχολοῦσαν σοβαρὲς σκέψεις, τουτέστι, ἡ σινοϊαπωνικὴ ρῆξις ἢ μᾶλλον κάτι ἀκόμη πειὸ σοβαρό: Ἡ πρωϊνὴ ρῆξις μὲ τὴν σπιτονοικοκυρά μου. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε ἀμετάτρεπτη ἀπόφασι, νὰ μοῦ ἀρχίσῃ τὴν λίμα.

—Ἔσφιξαν οἱ ζέστες, μοῦ εἶπε εἰς μίαν στιγμήν.

—Ναί, τοῦ ἀπήντησα.

Τὰ ἑβδομήντα τοῖς ἑκατὸ τῶν συνομιλιῶν ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν καιρό.

—Τώρα εἶνε θαυμάσιος καιρὸς γιὰ ἐκδρομές, μοῦ ξαναεῖπε αὐτός.

—Ναί, τοῦ ξαναπήντησα ἐγώ.

—Ποῦ θὰ πᾶτε τὴν ἐρχομένη Κυριακή; μὲ ρώτησε.

—Δὲν ξέρω.

—Θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι δὲν ἔχετε ἀκόμη καθορίσει τὸ μέρος, ὅπου θὰ ἐκδράμετε...

—Μὰ δὲν πρόκειται κατ' ἀρχὴν νὰ ἐκδράμω, τοῦ εἶπα.

—Τί λέτε; Ἀστειεύεσθε;

—Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου.

—Ἀδύνατον! Ἀστειεύεσθε...

Πῶς νὰ τοῦ ἀποδείξω τώρα, ὅτι δὲν ἀστειεύομαι;

—Σᾶς μιλῶ σοβαρά, τοῦ λέγω. Δὲν πηγαίνω ἐκδρομές.

—Ποτέ;

—Ποτέ.

—Μὴ τὸ εἰπῆτε καὶ σᾶς ἀκούσουν καὶ ἄλλοι.

—Γιατί;

—Μὲ ρωτᾶτε, κύριε; Ὑπάρχει ἄνθρωπος σήμερα, ποὺ νὰ μὴ πηγαίνῃ τὴν Κυριακὴ ἐκδρομή ; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἶσθε πολὺ καθυστερημένος. Σήμερα καὶ ἡ πειὸ φτωχὴ οἰκογένεια θὰ φροντίσῃ νὰ περάσῃ τὴν Κυριακὴν της μακρυὰ ἀπὸ τὴν τύρβην τῆς πόλεως, εἰς τὸ ζωογόνον ὕπαιθρον. Μὰ ποῦ ζῆτε, σεῖς, κύριε;

—Στὴν Ἀθήνα, κύριε, ζῶ.

—Ἀδύνατον.

—Πῶς ἀδύνατον, ἀφοῦ ζῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀκόμη καὶ τὴν Κυριακήν;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς σημαίνει, ὅτι... δὲν ζῆτε στὴν Ἀθήνα.

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, κύριε.

—Μὰ φίλε μου δὲν θέλει φιλοσοφίαν, τὸ πρᾶγμα. Γιὰ νὰ εἶσθε σύγχρονος ἄνθρωπος, πρέπει τὴν Κυριακὴν, νὰ πηγαίνετε ἐκδρομήν. Πρέπει ν' ἀπολαμβάνετε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα τὰ ἀγαθὰ τοῦ ὑπαίθρου. Δὲν ξέρετε τί χάνετε, κύριε.

Ἄρχισε νὰ μοῦ γεννᾶται ἡ περιέργεια.

—Δηλαδή, σὰν τί ἀπάνω-κάτω χάνω; τὸν ρωτῶ.

—Τὴν ζωογόνον πνοὴν τῆς Φύσεως.

—Ἄλλο;

—Τὴν θείαν γαλήνην τῆς ἐξοχῆς.

—Ἄλλο;

—Τὴν μακαρίαν ἀμεριμνησίαν κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τοῦ πεύκου, ὅπου τίποτε ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια δὲν φθάνει νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ.

—Ἄλλο;

—Τὸ ἄρωμα τοῦ βουνοῦ ἀναμεμιγμένο μὲ τὴν μυρωδιὰ τοῦ ἰωδίου τῆς θαλάσσης.

—Δηλαδὴ ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα ἔχω χάσει.

—Βεβαίως, κύριε. Καὶ εἶνε καιρὸς νὰ τ' ἀποκτήσετε. Ἡ μητέρα Φύσις σᾶς περιμένει μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας.

—Φοβᾶμαι, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ὡς παιδί της. Ἔχω φύγει ἀπὸ κοντὰ της πολὺ μικρός.

—Ἂν πᾶτε ἔτσι, ὅπως εἶσθε, ἀσφαλῶς δὲν θὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ.

—Τότε τί πρέπει νὰ κάμω;

—Ν' ἀλλάξετε ἐν πρώτοις ροῦχα. Νὰ φορέσετε ἕνα ἄλλο, παληό σας κουστοῦμι.

—Δὲν ἔχω παληὸ κουστοῦμι.

—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶσθε πλούσιος.

—Ὄχι. Σημαίνει, ὅτι εἶμαι φτωχός. Τὸ κάθε κουστοῦμι μου τὸ φορῶ, μέχρις ὅτου πέσει ἀπὸ πάνω μου. Καὶ ἔτσι δὲν προφθάνει νὰ μείνῃ παληό.

—Τότε πηγαίνετε μὲ τὰ ροῦχα, ποὺ φορεῖτε. Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅμως, ὅτι θὰ ξαπλωθῆτε στὰ χόρτα.

—Κομμάτια θὰ γίνῃ.

—Προσέξετε ἐπίσης τὸ δέμα τῶν τροφίμων, ποὺ θὰ πάρετε μαζί σας, μήπως κάμῃ λεκέδες.

— Θὰ πάρω καὶ τρόφιμα ;

— Βεβαίως. Καὶ στὶς ἔξη τὸ πρωῒ θὰ εἶσθε στὴν Ἀκαδημία, ὅπου ξεκινοῦν τ' αὐτοκίνητα.

— Στὶς ἔξη τὸ πρωΐ;

— Βεβαίως.

— Δὲν μπορῶ νὰ ξυπνήσω τόσο νωρίς.

— Νὰ κόψετε τὸ λαιμό σας καὶ νὰ ξυπνήσετε. Ἀλλοιῶς χάνετε τὰ ὀγδόντα τοῖς ἑκατὸ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ἐξοχῆς. Θὰ ἰδῆτε λοιπὸν πόσο θὰ εὐχαριστηθῆτε. Καὶ θὰ μὲ παρακαλᾶτε ὕστερα γονατιστὸς, νὰ σᾶς ἐγγράψω μέλος εἰς τὸν ἐκδρομικὸν σύλλογον «Οἱ σόλες ποὺ γλεντοῦν». Χαίρετε, κύριε. Καὶ ὅπως εἴπαμε : Στὶς 6 στὴν Ἀκαδημία.

Καὶ ὁ ἐξυπηρετικὸς κύριος ἔφυγε. Ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ καφενείου, τοῦ ἐφώναξα:

—Θὰ εἶσθε καὶ σεῖς στὴν ἐκδρομή ;

Μοῦ κούνησε τὸ κεφάλι. Ἐνόμισα, ὅτι μοῦ ἀπήντησε καταφατικῶς. Ὥστε θὰ ἔχω, ἐσκέφθην, συντροφιὰ αὐτόν, ποὺ εἶνε εἰδήμων στὶς ἐκδρομές.

★

Τὴν Κυριακὴν στὶς ἔξη καὶ τέταρτο ἤμουν στὴν Ἀκαδημία. Ἐκρατοῦσα δυὸ δεματάκια: Στὸ ἕνα εἶχα τὸ ψωμὶ καὶ στὸ ἄλλο τὰ ὑπόλοιπα φαγώσιμα. Στὴν στάσι τῶν αὐτοκινήτων, εὑρῆκα ἕνα ἀπέραντον πλῆθος, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι προσφύγων, ποὺ ἐβιάζοντο ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερον τῆς πόλεως, φεύγοντες τὴν προσεγγισιν τοῦ ἐχθροῦ.

Μιὰ εἰκόνα ἀπὸ ἕνα ὀνειρεμένο ταξεῖδι στὸν ἐπίγειο παράδεισο : Τὴν Χαβάη.

Κάθε αὐτοκίνητον, ποὺ ἤρχετο, ὡρμοῦσαν νὰ τὸ καταλάβουν μεγάλες ὀρδές. Ἐκύτταξα γύρω, μήπως ἰδῶ τὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἐγνώρισα στὸ καφενεῖον. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα πουθενά. Θὰ ἦλθε πειὸ νωρὶς αὐτὸς, ἐσκέφθηκα, καὶ θὰ ἔφυγε. Ἔπρεπε λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιβιβασθῶ ἑνὸς λεωφορείου. Μοιραίως δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ πάρω μέρος εἰς τὴν συμπλοκὴν, ποὺ συνήπτετο στὴν πόρτα τοῦ κάθε αὐτοκινήτου. Ἔβαλα τὰ δέματα τῶν τροφίμων στὶς τσέπες μου, ἔσφιξα τοὺς γρόνθους μου καὶ ὥρμησα Μετὰ λίγο λεπτὰ εὑρέθηκα — δὲν θυμᾶμαι τώρα λεπτομερείας τοῦ γεγονότος — μέσα στὸ αὐτοκίνητον προσκολλημένος εἰς μίαν ἀνθρωπομάζα.

Ἕναν πόνο αἰσθανόμουν στὸ ἀριστερὸ μέρος τῶν πλευρῶν καὶ ὑγρασία στὴν μέση μου. Ἁπλώνω τὸ χέρι μου καὶ διαπιστώσω ὅτι ἀπὸ τὸ ἕνα δέμα τῶν τροφίμων ἔτρεχαν ζουμιά. Τί εἶχε συμβῆ; Ἡ φέτα ποὺ εἶχα πάρει, συμπιεσθεῖσα ἀξιοθρηνήτως ἀπὸ τὸν συνωστισμόν, ἀνελύθη εἰς ἁλμυρὰ δάκρυα. Τὴν καϋμένη!

Ἐστριμώχθηκα στὴν ἄκρη μιᾶς θέσεως μεταξὺ ἑνὸς χοντροῦ κυρίου, μιᾶς φραντζόλας καὶ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ἔβγαλα τὰ δέματα τῶν τροφίμων ἀπὸ τὶς τσέπες μου καὶ τ' ἀκούμπησα κάπου. Τὸ αὐτοκίνητον ξεκίνησε. Ὁ διπλανός μου μικρὸς ἐστενοχωρεῖτο στὴ θέσι του καὶ ἄρχισε νὰ κλαυθμηρίζῃ.

—Σῶπα, χρυσό μου, τοῦ εἶπε ἡ μαμά του. Θὰ σὲ βάλω ἐγὼ νὰ καθήσῃς στὰ γόνατα τοῦ θείου.

Ὁ θεῖος ἤμουν ἐγώ. Τὸ κατάλαβα αὐτό, ὅταν ἀντελήφθην τὸν μικρὸν τοποθετούμενον στὰ γόνατά μου καὶ ἄκουσα τὴν μητέρα, νὰ μοῦ λέγῃ:

—Συγγνώμην, κύριε.

Μοῦ ἐπεβάλλετο νὰ ἀπαντήσω:

—Παρακαλῶ!

Ἂν ἐπροχωροῦσα νὰ περιγράψω τὴν διαδρομήν, θὰ ἔπρεπε νὰ γράψω μιὰ δεύτερη Ὀδύσσεια. Τὴν παραλείπω χάριν συντομίας καὶ φθάνω εἰς τὴν ἐξοχήν.

Νἆμαστε λοιπόν, ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς ἀναπνέοντες τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου. Τώρα, ἐσκέφθηκα, θ' ἀπολαύσω τὰ ἀγαθὰ, ποὺ μοῦ περιέγραψε ὁ ὑποχρεωτικὸς κύριος εἰς τὸ καφενεῖον. Πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ βρῶ ἕνα πεῦκο, νὰ ξαπλώσω. Ἀλλὰ δὲν εὕρισκα κανένα ἐλεύθερο. Ὅλα εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ ὁμάδες ἐκδρομέων, ποὺ εἶχαν ἔλθει νωρίτερα. Ἄρχισα νὰ περιπλανῶμαι. Διέτρεξα ὅλην τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ἀλλὰ ματαίως. Ἐλεύθερο πεῦκο δὲν ὑπῆρχε. Ἔπρεπε ν' ἀνεβῶ πειὸ ψηλά. Δρόμο παίρνω, δρόμο ἀφήνω... Ὁ ἱδρὼς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό μου. Ἀσυνείθιστος ἀπὸ τὶς πορεῖες, ἄρχισα νὰ ἐξαντλοῦμαι. Ἐπὶ τέλους ἔφθασα τσακισμένος σ' ἕνα ἀπομονωμένο πεῦκο καὶ ἔπεσα κουρασμένος, ξεθεωμένος, ξεψυχισμένος. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσκέφθηκα τὰ λόγια τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κυρίου στὸ καφενεῖον:

— Θ' ἀπολαύσῃς τὴν... ζωογόνον πνοὴν τῆς φύσεως.

Μάλιστα, κύριε ! Νὰ τὴν ἀπολαύσω τὴν ζωογόνον πνοὴν ἐν καταστάσει . . . λιποθυμίας ἀπὸ τὸν κάματο. Τέλος πάντων! Ἂς ξαπλωθῶ λιγάκι, νὰ ξεκουρασθῶ. Ξαπλώθηκα εἰς τὰ χαλίκια καὶ στὰ θυμάρια. Σὲ λίγο αἰσθάνομαι κάτι νὰ μὲ ἐνοχλῇ στ' αὐτιά, καὶ στὸ σβέρκο. Ἁπλώνοντας τὸ χέρι μου διαπιστώνω ὅτι εἶνε μερικὰ μηρμύγκια καὶ ἄλλα μαμούνια, ποὺ κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς περιεργείας, νὰ ἐξερευνήσουν τὰ σπήλαια τῶν αὐτιῶν μου, τὶς πλαγιές τοῦ σβέρκου μου καὶ λοιπά. Τί νὰ κάμω μὲ δαῦτα ; Ἄρχισαν νὰ εἰσχωροῦν καὶ νὰ μ' ἐνο[illegible] ὅλο τὸ σῶμα. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσκέφθηκα τὰ λόγια τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κυρίου στὸ καφενεῖο.

—Κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τοῦ πεύκου τίποτε ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια δὲν φθάνει νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ...

Ἡ ὥρα περνᾷ. Πλησιάζει μεσημέρι. Ἡ κούρασις μοῦ φέρνει ὕπνον. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ διπλανὰ πεῦκα ἔρχονται φοβερὲς φωνές.

Σ' ἀγάπησα τρελλὰ
μὲ τὸ ταγκὸ νοτοῦρνο...

Οἱ παρέες τῶν ἐκδρομέων τραγουδοῦν. Μέσα δὲ εἰς τὸ πλαίσιον τῆς φύσεως οἱ φωνὲς των γίνονται πειὸ φυσικές: Δηλαδὴ ἐγγίζουν τὰ οὐρλιάσματα τῶν ἀγρίων ζώων. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσκέφθηκα τὰ λόγια τοῦ ὑποχρεωτικοῦ φίλου στὸ καφενεῖο:

— Θ' ἀπολαύσῃς τὴν θείαν... γαλήνην τῆς ἐξοχῆς.

Ποῦ νὰ πάω ὅμως νὰ βρῶ γαλήνην ; Σὲ ἄλλο πεῦκο : Ὅλα εἶνε κατειλημμένα. Μάλιστα καὶ στὸ δικό μου πεῦκο ἦλθε ἕνας ἐκδρομεὺς καὶ μοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ἐγκατασταθῇ. Μποροῦσα νὰ μὴ τοῦ τὴν δώσω; Θὰ μ' ἄρχιζε στὶς βρισιές:

— Ἰδιοκτησία σου ρὲ εἶνε τὸ πεῦκο ;

Ἐγκατεστάθη λοιπὸν ὁ ἄγνωστος κύριος. Ἐξαπλώθη κι' αὐτὸς καὶ γιὰ περισσότερη ἄνεσι ἔβγαλε τὰ παπούτσια του. Τότε ἐσκέφθην τὰ λόγια τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κυρίου στὸ καφενεῖο:

—Θ' ἀπολαύσῃς τὸ... ἄρωμα τοῦ βουνοῦ.

★

Διὰ νὰ διασκεδάσω τὴν πλῆξιν μου, ἀποφασίζω νὰ φάγω. Ἀνοίγω τὸ δέμα τῶν τροφίμων. Ψάχνω γιὰ τὸ δέμα τοῦ ψωμιοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ βλέπω πουθενά. Ἀλλοίμονο! Τὸ εἶχα χάσει στὸ αὐτοκίνητο. Σηκώνομαι καὶ φεύγω, πρὶν μὲ ἐξαντλήσει ἡ πεῖνα καὶ μείνω ἀμανάτι στὸ βουνό.

Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἤμουν στὴν Ἀθήνα. Προχωρῶντας νὰ βρῶ ἑστιατόριο, τρακάρω, ποιὸν νομίζετε ; Τὸν ὑποχρεωτικὸν κύριον τοῦ καφενείου, ποὺ μοῦ συνέστησε τὴν ἐκδρομήν.

—Ὥστε μὲ κορόϊδεψες, ἔ; Μοῦ εἶπε μόλις μὲ εἶδε. Δὲν πῆγες ἐκδρομή...

—Ἐγὼ πῆγα τοῦ ἀπήντησα φουρκισμένος. Ἐπῆγα καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ἐσὺ μὲ κορόϊδεψες καὶ δὲν πῆγες.

—Μὰ ἐγώ, ἀγαπητέ, μοῦ εἶπε, δὲν πηγαίνω ποτὲ ἐκδρομές.

—Τί λὲς μωρὲ κανάγια ; Τότε γιατὶ μοῦ συνιστοῦσες μὲ τόσην θερμότητα τὶς ἐκδρομὲς καὶ μάλιστα μοῦ πρότεινες νὰ μὲ γράψῃς καὶ μέλος τοῦ ἐκδρομικοῦ σωματείου «Οἱ σόλες ποὺ γελοῦν»;

—Ἁπλούστατα, κύριε, διότι εἶμαι... εἰσπράκτωρ τῶν συνδρομῶν τοῦ σωματείου αὐτοῦ καὶ ὅταν ἐγγράφουν νέα μέλη θ' αὐξηθοῦν τὰ ποσοστά μου ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις. Μὲ καταλαβαίνετε;

Τότε ἄναψα καὶ κόρωσα.

Τότε κατάλαβα, πῶς σκοτώνουν οἱ φονιάδες καὶ ἔχουν ὅλα τὰ ἐλαφρυντικὰ φόνου ἐν ψυχικῷ βρασμῷ.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

Τὴν εἶχα πάθει.

Ἄλλως τε — μεταξύ μας — συχαίνουμαι καὶ τὰ αἵματα.

Μοῦ κάνει κακό, ὅταν βλέπω αἷμα νὰ τρέχῃ, ἔστω κι' ἀπὸ τσίμπημα καρφίτσας. Ὄχι, νὰ σκοτώσω κοτζὰμ μαγλαρᾶ, ποὺ στὸ τέλος, τέλος μπορεῖ καὶ νὰ μὲ ξάπλωνε κάτω, γιατὶ τὸν εἶδα, νὰ ὀπισθοδρομεῖ καὶ νὰ ταμπουρώνεται σὲ μιὰ γωνιά.

★

Ἔδωσα λοιπὸν τόπο στὴν ὀργή κι' ἔφυγα.

Τράβηξα στὸ ἑστιατόριο — στὸ πρῶτο ἑστιατόριο ποὺ βρῆκα ἀνοικτὸ τέτοια ὥρα — καὶ δὲν κακοπέρασα.

Ἔφαγα, ἤπια καὶ στὸ τέλος πῆγα καὶ κοιμήθηκα.

Τὸ βραδάκυ ξύπνησα φρέσκος-φρέσκος.

Μωρὲ τί δροσιά, τί καθαρὸς ἀέρας, ἐρχόταν ἀπὸ τὴν μπαλκονόπορτα...

Ἔτρεξα στὸ μπαλκόνι, ἐπῆρα μιὰ καρέκλα καὶ κάθησα.

Πῆρα τὸ καφεδάκι μου, διάβασα τὴν ἐφημερίδα μου κι' ἔννοιωθα πὼς καλλίτερα δὲν θὰ ἤμουν πουθενά

Τί δάσος καὶ κοροφέξαλα.

Ἐδῶ ἦταν χαρὰ Θεοῦ. Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ ἐγγραφῶ μέλος τοῦ Σωματείου «Οἱ σόλες ποὺ γελοῦν» καὶ νὰ πιάσω τὰ βουνά.

Ἐδῶ, στὸ μικρὸ μπαλκονάκι μου, ποὔβλεπε τἄπλυτα τῆς ἀπέναντι αὐλῆς, μὲ τὰ σαρανταδυόμιση ξύλινα δωματιάκια, ὅπου κατοικοῦν ἰσάριθμες οἰκογένειες ἦταν τρέλλα.

Τί τρέλλα; Μούρλια.

Καὶ τότε σκέφθηκα:

—Μοῦ φαίνεται, ὅτι τὸ δάσος ἦλθε στὴν πόλι...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Οἱ ἀριθμοὶ καὶ αἱ προλήψεις

Τὸ μυστήριον τοῦ... Ἑπτά!!

Πῶς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ζωῆς μας καὶ τὶ ἠμπορεῖ νά μᾶς σκαρώσῃ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωμεν

Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἔχουν γραφῆ τόσα πράγματα διὰ τὴν σημασίαν τῶν ἀριθμῶν, ποὺ θὰ ἠμποροῦσε νὰ γεμίσῃ μία ὁλόκληρη βιβλιοθήκη. Ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει διαλευκάνει πολλὰ μυστήρια, καὶ ὅμως ὁ συμβολισμὸς τῶν ἀριθμῶν ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ πάρα πολλοὺς ἀριθμοὺς ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν σοβαρωτέρων ἐπιστημόνων. Ἔτσι, λοιπόν, διὰ τοὺς Ἰάπωνας, ὁ ἀριθμὸς λ. χ. ποὺ γράφεται εἰς τὴν γλῶσσαν τους μὲ ἕνα σημεῖον ποὺ σημαίνει «τύχην», εἶνε πάντοτε ἀγαπημένος ἀριθμός, ἐνῷ οἱ Γερμανοὶ πιστεύουν πολὺ εἰς τὴν παροιμίαν ποὺ λέγει: «ὁ μονὸς ἀριθμὸς εἶνε καὶ ἱερός».

Ἀναμφιβόλως, κανένας ἀριθμὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δὲν εἶνε καλὸς ἢ κακός. Εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν νόμοι ποὺ βασίζονται εἰς αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν ἀριθμόν. Ἐξ ἄλλου δὲν ὑπάρχει τάξις χωρὶς μέτρον, καὶ ἂν ἡ δημιουργία εἶνε ὅλη μία τάξις, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι τὸ μέτρον αὐτὸ βασίζεται εἰς ἕνα νόμον ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸν ἀριθμὸν 3. Ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ, ἂν ἡ φύσις θέει μίαν περίοδον τριῶν μηνῶν διὰ ν' ἀνανεωθῇ, ἐπίσης καὶ μία πληγὴ ἀπαιτεῖ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ ἐπουλωθῇ, καὶ εἶνε πασίγνωστον, ὅτι μερικαὶ ἀσθένειαι φθάνουν εἰς τὸ κρίσιμον σημεῖον μετὰ παρέλευσιν ὡρισμένων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκδηλώσεώς των.

Κατόπιν αὐτοῦ, λοιπόν, διατί καὶ αἱ φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καθὼς καὶ τὰ σπουδαιότερα γεγονότα νὰ μὴ βασίζωνται εἰς ἕναν ἀριθμόν;

Ὁ σπουδαιότερος ἀπ' ὅλους πρὸ παντὸς διὰ τοὺς Χριστιανούς, θεωρεῖται ὁ ἀριθμὸς 7. Καὶ θὰ ἐξηγήσωμεν ἀμέσως διατί:

Ἑπτὰ εἶναι τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, ἑπτὰ αἱ κυριώτεραι ἀρεταί, ἑπτὰ τὰ Μυστήρια καὶ ἡ Γραφὴ μᾶς λέγει, ὅτι ὁ δίκαιος θὰ πέσῃ 7 φορὲς καὶ 7 θὰ σηκωθῇ. Τὸ 7 λοιπόν, εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποὺ συναντᾶται συχνότερα εἰς τὴν θρησκείαν μας

Ἑπτὰ καὶ οἱ ψαλμοὶ τῆς μετανοίας, ἑπτὰ αἱ λέξεις τὰς ὁποίας ἐπρόφερεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ προτοῦ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα, ἑπτὰ οἱ πόνοι, ἑπτὰ αἱ χαραὶ καὶ ἑπτὰ αἱ δόξαι τῆς Παρθένου. Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου ὁμιλεῖ περὶ 7 πνευμάτων τὰ ὁποῖα ὑμνοῦν διαρκῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, 7 αἱ σφραγῖδες ποὺ κλείνουν τὰ βιβλία τῶν προφητῶν, 7 οἱ ἄγγελοι φορεις τῶν 7 πληγῶν.

Ἀφίνοντες τώρα τὰ ἱερὰ καὶ καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὰ πράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, συναντοῦμε πάλιν τὸν ἀριθμὸν 7 νὰ δεσπόζῃ παντοῦ.

Ἑπτὰ εἶνε αἱ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδες. Ἐπίσης ὡςγνωστὸν εἶνε 7 αἱ ὀπαὶ τοῦ προσώπου μας, ἕνα κανονικὸν σῶμα ἔχει τὸ ἑπταπλάσιον ὕψος τῆς κεφαλῆς.

Ἔπειτα, λοιπόν, ἀπὸ αὐτὰ διατὶ νὰ ἐκπλαγοῦμε, ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι ᾐσθάνοντο τόσον μεγάλην προτίμησιν διὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτόν; Ἑπτά, λοιπόν, ἦσαν τὰ θαύματα τοῦ κόσμου, 7 οἱ πλανῆται, 7 οἱ κύκλωπες, 7 οἱ μεγάλοι σοφοί, 7 πύλας εἶχαν αἱ Θῆβαι, 7 τείχη τὰ Ἐκτάβανα, πρωτεύουσα τῶν Μήδων.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτά. Ὁ ἀριθμὸς 7 δεσπόζει πραγματικὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Λεπτομερεῖς ἔρευναι ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ τέλος ἑνὸς ἔρωτος ἢ ἑνὸς γάμου, μιᾶς φιλίας ἢ μιᾶς ἀποχωρήσεως, ἔρχεται συνήθως ἔπειτα ἀπὸ 7 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς του ἢ τῶν πολλαπλασίων του, δηλαδὴ τοῦ 14, τοῦ 21 κλπ.

Ἄλλαι ἔρευναι διεπίστωσαν, ὅτι κάθε 7 χρόνια ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται, σάμπως ἡ φύσις ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὰς δυνάμεις ποὺ συνεκεντρώθησαν ἐπὶ μίαν ἑπταετίαν διὰ νὰ δημιουργήσῃ εἰς ἡμᾶς μίαν σημαντικὴν μεταβολήν. Ἔτσι, λοιπόν, τὸ 7ον, τὸ 14ον, τὸ 21ον, τὸ 28ον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἔτος τῆς ζωῆς μας εἶνε κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ πλέον ἐκφραστικά.

Ὅλοι θὰ ξεύρετε βέβαια, ὅτι εἰς τὰ 7 χρόνια ἀλλάζετε δόντια, ὅτι εἰς τὰ 14 γινόμεθα ἔφηβοι, εἰς τὰ 21 ἄνδρες. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως μιᾶς ἑπταετίας ἀκόμη ἐπέρχεται μία ἀκόμη σημαντικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν ὕπαρξίν μας. Οἱ ἄνδρες παντρεύονται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ 28 χρόνια, εἰς τὰ 35 ἡ γυναῖκα εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμήν της, εἰς τὰ 42 ὁ ἀνθρώπινος χαρακτὴρ δὲν ἐπιδέχεται πλέον καμμίαν μεταβολήν, εἰς τὰ 49 εἶνε ἡ κρίσιμος ἡλικία τῆς γυναικός, εἰς τὰ 56 ὁ ἐγκέφαλος εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς ἀναπτύξεώς του, εἰς τὰ 63 ἀρχίζει ἡ παρακμὴ τῶν σωματικῶν δυνάμεων. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ εἶνε πολλαπλάσιοι τοῦ 7.

Μακραὶ ἔρευναι σοβαρῶν ἐπιστημόνων διεπίστωσαν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀριθμοῦ 7 καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀνθρωπίνης γονιμότητος. Ἐξηκριβώθη δηλαδή, ὅτι οἱ δύο σύζυγοι εὑρίσκονται εἰς τὸ καλύτερον σημεῖον διὰ τὴν γονιμοποίησιν ὅταν εἶνε 21 ἐτῶν ἢ 28, ἢ 35, ἢ 42, ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου, τοῦ 7ου ἢ τοῦ 14ου ἔτους τῆς συζυγικῆς των συμβιώσεως.

Ὁ Βιεννέζος ἐπιστήμων Σβομπόντα, ἀφοῦ ἐμελέτησε πολλὰς χιλιάδας περιπτώσεων, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ γεννῶνται κατὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης ἑπταετίας τῆς συζυγικῆς συμβιώσεως ἢ κατὰ τὴν συμπλήρωσιν μιᾶς νέας ἑπταετίας τῆς ἡλικίας τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, παρουσιάζουν συνήθως σωματικὴν καὶ διανοητικὴν ἀνάπτυξιν μεγαλυτέραν ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ ποὺ ἐγεννήθησαν εἰς ἄλλην περίοδον. Πάντως δέ, ἡ σωματικὴ καὶ διανοητικὴ ὁμοιότης μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ εἶνε μεγαλυτέρα ὅταν ἡ γέννησις ἔγινε κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑπταετίας.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ
ΤΕΡΤΙΠΙΑ ΤΩΝ ΣΠΙΟΥΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου τὸ Βέλγιον ἦτο ἰδεώδης χώρα διὰ τοὺς κατασκόπους, ποὺ ἠμποροῦσαν νὰ δράσουν ἐκεῖ ἐντελῶς ἀνενόχλητοι. Τὸ Βέλγιον εὑρίσκεται μεταξὺ δύο μεγάλων Δυνάμεων, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἐπι πλέον δέ, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δὲν ὑπῆρχε κανένας νόμος ποὺ νὰ προβλέπῃ καὶ νὰ τιμωρῇ τὴν δρᾶσιν τῶν κατασκόπων.

Φαίνεται τερατῶδες αὐτὸ καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον. Τόσον δέ, ὥστε εἰς μερικὰς ἐφημερίδας τῆς χώρας ἐκείνης ἐδιάβαζε τέτοιου εἴδους ἀγγελίας: «Δίδεται γενναία ἀμοιβὴ εἰς ὅποιον δυνηθῇ νὰ δώσῃ φωτογραφίας, πληροφορίας καὶ σχέδια ἐπὶ τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ναυτικοῦ οἱασδήποτε ξένης Δυνάμεως. Ἀποταθῆτε κ.λ.π.». Καὶ καμμία Δύναμις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Αὐτοὶ ποὺ ἐδημοσίευαν τὰς ἀγγελίας ἐλάμβαναν ἀπείρους ἀπαντήσεις καὶ προτάσεις. Αἱ περισσότεραι ὅμως προήρχοντο ἀπὸ διαφόρους ἀπατεῶνας καὶ ἀγύρτας, ποὺ ἤθελαν νὰ κερδίσουν χρήματα, χωρὶς νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ δώσουν τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν. Μὲ τὸ μέσον ὅμως αὐτό, οἱ ἐνδιαφερόμενοι εὕρισκαν κάποτε καὶ ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ δώσουν πράγματι πολυτίμους πληροφορίας.

Τὸ ἐμπόριον αὐτὸ τῆς κατασκοπείας εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀκμήν του κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1914, κατὰ τὸ ἔτος δηλαδὴ ποὺ ἐξερράγη ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἐτελείωνε τότε ἡ διεύρυνσις τῆς διώρυγος τοῦ Κυέλου ποὺ ἑνώνει τὴν Βαλτικὴν μὲ τὴν Βόρειον θάλασσαν, εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλοῖα δὲν εἶνε πλέον ὑποχρεωμένα νὰ κάμνουν τὸν γῦρον τῆς Γιουτλάνδης.

Ἕνας εἰδικευμένος ἐργάτης, κάποιος Βέγκερ, ποὺ εἶχεν ἀναλάβει σπουδαίαν ἐργασίαν εἰς τὰ ἔργα ἐκεῖνα, ἐδέχθη κάποτε τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς καθὼς πρέπει κυρίου ποὺ τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι εἶνε Γερμανὸς μηχανικός. Ἀφοῦ συνεστήθη μόνος του τοῦ εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:

— Ἔκαμα μίαν σπουδαιοτάτην ἐφεύρεσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ διαρρυθμισθοῦν τὰ ὁρμητήρια τῶν ὑποβρυχίων. Ἐπῆρα καὶ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν ἐφεύρεσίν μου αὐτὴν χωρὶς νὰ μοῦ δώσουν τὴν παραμικρὰν ἀμοιβήν. Θὰ ἐπιθυμοῦσα λοιπὸν νὰ ἔχω μερικὰς πληροφορίας ἐπὶ τοῦ μικροῦ λιμένος ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ «Κάϊζερλιχ Βέφτεν» (Αὐτοκρατορικὰ ναυπηγεῖα). Ἐὰν μοῦ δώσῃς τὰς πληροφορίας αὐτὰς θὰ σοῦ δώσω μίαν καλὴν ἀμοιβήν.

Ὁ Βέγκελ τὸν ἐπίστευσε, ἢ προσεποιήθη ὅτι τὸν ἐπίστευσε. Γεγονὸς πάντως εἶνε ὅτι τοῦ ἔδωσε τὰς πληροφορίας ποὺ ἐζητοῦσε καὶ ἐπῆρε μίαν καλὴν ἀμοιβήν. Ἀνεκαλύφθη ὅμως, συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν ἀρκετῶν ἐτῶν. Ἀργότερα ἐξηκριβώθη ὅτι ὁ ψευδομηχανικὸς ἦτο ἕνας Βέλγος ποὺ εἶχεν ἀφιερωθῇ προσφάτως εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν τῆς κατασκοπείας καὶ συνεκέντρωνε παντὸς εἴδους στρατιωτικὰς πληροφορίας διὰ μίαν ξένην Δύναμιν.

★

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναφέρομεν τὸ κατωτέρω ἐπεισόδιον ποὺ φανερώνει πολὺ καλὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνεργεῖται ἡ κατασκοπεία πλησίον τῶν λιμένων. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνέβη πρὸ τριετίας.

Δύο περιηγηταὶ φθάνουν παρὰ τὸ Πόρτσμουθ, ποὺ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους λιμένας τῆς Ἀγγλίας. Ναυλώνουν μίαν βάρκαν καὶ τὴν ἀγκυροβολοῦν παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος ὅπου ἀρχίζουν νὰ ψαρεύουν. Καὶ σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί, πλησιάζουν διαρκῶς περισσότερον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος.

Μετ' ὀλίγον ὅμως καταφθάνει μία βενζινάκατος τοῦ λιμεναρχείου καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτῆς προβαίνουν εἰς τὴν σύλληψιν τῶν περιηγητῶν, διότι εὑρίσκονται εἰς ἀπηγορευμένην ζώνην. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο περιηγητὰς ἐπρόφθασε καὶ ἐπέταξε εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα περίεργον ἐργαλεῖον ποὺ ὁμοιάζει μὲ τηλεσκόπιον. Οὕτω ἡ ὑπηρεσία τοῦ λιμεναρχείου δὲν εὗρηκε τίποτε τὸ ὕποπτον καὶ τοὺς ἀφῆκεν ἐλευθέρους. Τί ἦτο ὅμως τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο ἐργαλεῖον ποὺ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν; Ἦτο ἕνας «ἐξερευνητὴς τοῦ βυθοῦ».

Τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μικρὸ τηλεσκόπιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται προσαρμοσμένον ἕνα μεγάλο σταγονόμετρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, εἰς μίαν ὡρισμένην στιγμήν, πίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν μεγάλαι σταγόνες ἐλαίου. Τὰ νερὰ γίνονται διαφανῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ὁ βυθὸς φαίνεται ὁλοκάθαρος, μέχρι τῆς παραμικρᾶς λεπτομερείας. Διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ὁ ψευδο-περιηγητὴς κατώρθωσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκοντο τὰ ἠλεκτρικὰ καλώδια, διὰ τῶν ὁποίων ἠμποροῦσαν νὰ ἐκραγοῦν αἱ τορπίλλαι ποὺ ἔκλειναν τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Ἂς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Κυέλου.

— Ἔκαμα μίαν σπουδαιοτάτην ἐφεύρεσιν, τοῦ εἶπε.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς διώρυγος ἔγιναν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1914 κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς περιφήμου «ἑβδομάδος τοῦ Κυέλου». Ὡς γνωστόν, τὸ Κύελον εἶνε ἕνας σημαντικώτατος γερμανικὸς λιμὴν τῆς Βαλτικῆς. Κατὰ τὰς ἑπτὰ ἐκείνας ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 23 μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου, ἐπρόκειτο νὰ γίνουν μεγάλοι ἀγῶνες μεταξὺ λέμβων πολεμικῶν σκαφῶν, ἰδιωτικῶν γιὼτ κ.λ.π. Παρίστατο ὁ Κάϊζερ, συνεκεντρώθησαν πολεμικὰ πλοῖα ὅλων τῶν ἐθνικοτήτων, ἔγιναν λαμπρόταται ἑορταὶ καὶ δεξιώσεις. Ἀλλὰ οἱ κομψότατοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ εἶχαν κατηγορηματικὴν διαταγὴν νὰ μὴν ἔρχωνται εἰς μεγάλην οἰκειότητα μὲ τὰς ὡραίας κυρίας ποὺ συνεκεντρώθησαν ἐκεῖ, πολλαὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας πιθανὸν νὰ ἦσαν κατάσκοποι.

Ἀπὸ δεκαεννέα ἐτῶν ἡ Ἀγγλία δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς ἑορτὰς αὐτάς. Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος ἀνεκοίνωσεν ὅτι θὰ ἔστελνε τέσσαρας μοίρας θωρηκτῶν καὶ καταδρομικῶν. Μερικοὶ τὸ ἐθεώρησαν ὡς καλὸν σημεῖον φιλίας μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν. Ἄλλοι ἐσκέφθησαν ὅτι οἱ Ἄγγλοι θὰ ἤρχοντο μόνον διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς προόδους τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ. Πράγματι δέ, ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητη διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς κατασκοπείας.

Ἡ ἐπίσκεψις ἔγινε μὲ ἐγκαρδιότητα μόνον φαινομενικήν. Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Βαρρέντερ εἰδοποίησεν ὡς ἑξῆς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γερμανικοῦ στόλου φὸν Ἴγκεβολ: «Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ πλοῖα μου ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ». Ὁ Γερμανὸς ὅμως ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ δεχτῶ τὴν πρόσκλησιν, διότι ὁ κανονισμός μου ἀπαγορεύει νὰ ἐπιτρέψω εἰς τοὺς ἰδικούς σας νὰ ἐπισκεφθοῦν ὡρισμένα διαμερίσματα τῶν πλοίων μου.»

Μετὰ ἐδόθη κάποια ἐξήγησις καὶ ἔγινεν ἀνταλλαγὴ τῶν ἐπισκέψεων. Εἰς τοὺς Ἄγγλους ὅμως δὲν ἐπετράπη νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ διαμερίσματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγίνετο ἡ σκόπευσις τῶν τηλεβόλων καθὼς καὶ τὸν ἀσύρματον τῶν γερμανικῶν πλοίων.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκεπτῶν δὲν ἔλειπαν οἱ κατάσκοποι, πράγματι δὲ αἱ γερμανικαὶ ἀρχαὶ κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν δύο. Ὁ ἕνας εἶχε παρουσιασθῇ ὡς φωτορεπόρτερ ἑνὸς μεγάλου αὐστριακοῦ περιοδικοῦ. Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτὴν κατώρθωσε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς κτιρίου. Προχωρήσας ἔπειτα μὲ κίνδυνον εἰς μίαν προεξοχὴν τοῦ τοίχου κατώρθωσε νὰ φωτογραφήσῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ λιμένος. Ἀνεκαλύφθη ὅμως καὶ συνελήφθη. Ἀπὸ τὰς ἀνακρίσεις ἐξηκριβώθη ὅτι ἦτο Ρουμᾶνος καὶ ὅτι τὸ περιοδικὸν τὸν εἶχε προσλάβει καλῇ τῇ πίστει, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κατασκόπου.

Μία ἄλλη περιεργοτέρα περίπτωσις εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἕνας κύριος παρουσιάσθη ὡς τέως λοχαγός, ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν, καὶ ἐσύχναζε εἰς ἕνα μικρὸν καφενεῖον ὅπου ἐπήγαιναν πολλοὶ ναυτικοί. Ἴσως κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ μερικὰς πολυτίμους πληροφορίας, ἐν τέλει ὅμως ἐπροδόθη μόνος του ἀπὸ μίαν ἀπρονοησίαν.

Συνεζήτει εἰς τὴν προκυμαίαν μὲ ἕνα ναύτην τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει προσφάτως. Ἀπὸ μακρὰν ἤρχετο ὁ ἦχος τῶν τηλεβόλων ποὺ ἐχαιρετοῦσαν κάποιο ξένον πολεμικόν, καὶ διεκρίνοντο τὰ πλησιέστερα καταδρομικά. Ἀπὸ τὸν ἦχον κάθε κανονιᾶς ὁ ψευδοαξιωματικὸς ἔλεγε μὲ καταπληκτικὴν ἀκρίβειαν τὴν διάμετρον τοῦ τηλεβόλου ἀπὸ τὸ ὁποῖον προήρχετο. Μὲ αὐτὸ ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἄγγλου, πείθων αὐτὸν ὅτι εἶνε «ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματος». Ὁ Ἄγγλος ὅμως τὸ ἐθεώρησε πολὺ περίεργον αὐτὸ καὶ τὸ ἀνέφερεν εἰς τοὺς ἀνωτέρους του. Τὸν παρηκολούθησαν, ἐκεῖνος ὅμως τὸ ἀντελήφθη ἐγκαίρως καὶ ἐπρόφθασε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ καλὸς κόσμος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τὸ Κύελον ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ἀγνοοῦσε βέβαια αὐτὰ τὰ παρασκήνια καὶ διεσκέδαζε ξέγνοιαστα, χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι ὑπὸ τοὺς πόδας του ἐπρόκειτο νὰ ἐκραγῇ ἕνα τόσο φοβερὸν ἡφαίστειον. Ἀκόμη καὶ ἡ μικρὰ ἐκείνη ἐπιφύλαξις ποὺ ὑπῆρχε εἰς τὴν ἀρχὴν μεταξὺ Ἄγγλων καὶ Γερμανῶν, διελύθη.

Τὴν Κυριακὴν 28 Ἰουνίου ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ μία μεγάλη δεξίωσις εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν Πύργον, ὅταν ἐλήφθη μία δραματικὴ διαταγή: «Αἱ ἑορταὶ διακόπτονται. Αἱ σημαῖαι νὰ ὑψωθοῦν μεσίστιοι». Τί εἶχε συμβῇ; Εἰς τὸ Σεράγεβον ὁ ἀρχιδοὺξ διάδοχος τῆς Αὐστρίας εἶχε δολοφονηθῇ. Ἀκαριαίως, ὁ πολιτικὸς ὁρίζων τῆς Εὐρώπης ἐγέμισε ἀπειλητικὰ σύννεφα. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐξερράγη ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΜΙΑ ὡραία Ναπολιτάνα ἡλικίας 19 ἐτῶν ὀνόματι Τσιβιτέλλα ἐβγῆκε διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐργασίαν της, ὅταν αἰφνιδίως παρουσιάσθη ἐνώπιόν της ὁ ἄλλοτε ἀρραβωνιαστικός της Σαντομπαρπάρο, 20 ἐτῶν, κρατῶν δίκαννον κυνηγετικόν. Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς νέας, ἡ ὁποία, βληθεῖσα εἰς τὸ πρόσωπον, ἔπεσε. Μία φίλη της, ὀνόματι Μίτσα, ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν της ὑβρίζουσα τὸν Σαντομπαρμπάρο, ὅστις ἀμέσως ἐπυροβόλησε καὶ ἐναντίον της.

Τὰ σκάγια ηὗραν καὶ τὴν δευτέραν νέαν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἡ Μίτσα ἔπεσεν. Ὁ κακοῦργος ἐπέταξε τὸ ὅπλον καὶ μὲ ἓν περίστροφον εἰς τὴν χεῖρα ἐπεχείρησε νὰ φύγῃ, ἀπειλῶν πάντα, ὅστις θὰ ἐπεχείρει νὰ τὸν συλλάβῃ. Εἰς ὀλίγων ὅμως μέτρων ἀπόστασιν ὠλίσθησε καὶ ἔπεσε. Τὸ ὅπλον τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἐξεπυρσοκρότησε καὶ ἡ σφαῖρα τὸν εὗρεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὸν ἀφῆκε νεκρόν.

Ὁ Σαντομπαρμπάρο ἦτο ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Τσιβιτέλλα, ἀλλὰ τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα, κατόπιν ἐπιμονῆς τῶν γονέων του ὅπως μὴ νυμφευθῇ. Κατόπιν λαβὼν τὴν ἄδειαν τῶν γονέων του ἐζήτησε τὴν νέαν, ἀλλὰ τώρα τὸν ἀπέκρουσε ἐκείνη καὶ ὁ Σαντομπαρμπάρο ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ.

★

Ἡ ὁμιλία ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑγιεινοτέρους τρόπους νὰ περνᾶτε τὸν καιρόν σας.

Ἕνας διακεκριμένος ἰατρὸς στηθικῶν νοσημάτων, ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Γαλλίας, ὑποστηρίζει εἰς τελευταῖον ἄρθρον του εἰς ἐπιστημονικὸν περιοδικόν, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἀρρωσταίνουν, λόγῳ ἐξασθενήσεως ἢ ἀτροφίας τῶν πνευμόνων.

Κατὰ τὸν διακεκριμένον Γάλλον ἰατρόν, ἡ ὑπερβολικὴ ὁμιλία δυναμώνει αὐτὰ τὰ εὐπαθέστατα ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες, κατὰ τὴν γενικὴν ἀντίληψιν, ὁμιλοῦν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, ζοῦν πολὺ περισσότερον.

Εἰς αὐτὸ ὀφείλεται, κατὰ τὸν ἐν λόγῳ ἰατρόν, τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν πολὺ περισσότεραι χῆραι ἀπὸ χήρους.

★

Τὸ παιδὶ κάποιου Ἄγγλου, ὀνομαζομένου Ζ. Τσέσμπουργκ, γεννήθηκε τὸ πρωῒ τῆς 9ης Ἀπριλίου 1925.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς μέρα ἡ γυναῖκα τοῦ μεγαλυτέρου ἀδελφοῦ του γέννησε κι' ἐκείνη ἀγοράκι.

Τὸ περίεργον τώρα εἶνε, ὅτι καὶ ὁ τρίτος ἀδελφός του, παντρεμμένος κι' ἐκεῖνος, ἀπέκτησε τὴν ἴδια μέρα ἕνα ἀγοράκι.

Δηλαδὴ τρία ἀνηψάκια, γεννήθηκαν τὸ ἴδιο πρωῒ σὲ τρεῖς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀγγλίας.

⁂

Ὁ ἄνθρωπος τὴν πλήρη του ἀνάπτυξη τὴν φθάνει μόλις κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του. Αὐτὸ βεβαιώνει ὁ διάσημος παθολόγος τῆς Πράγας Δρ Χρίλκα. Ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνιες μελέτες καὶ πειράματα ὁ Δρ Χρίλκα διεπίστωσε, ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος ἐξακολουθεῖ ν' ἀναπτύσσεται μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους.

Ἡ μύτη καὶ τὸ σαγόνι μεγαλώνουν καὶ πέραν τοῦ πεντηκοστοῦ, ὡς τὰ ἑβδομῆντα.

Τέλος τ' αὐτιὰ δὲν παύουν νὰ μεγαλώνουν παρὰ μόλις πεθάνομε.

★

Μιὰ τορπίλλη, γιὰ νὰ φθάσῃ ἕναν στόχο, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπόσταση 7.000 μέτρων, χρειάζεται τέσσερα λεπτά.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Ἰωσηφίνα... Εἶναι ἡ μοιραῖα γυναῖκαι ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο τοῦ Βοναπάρτη. Ποὺ τὴν ἀγάπησε τρελλά. Ἕνα πρωῒ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Μαρτινίκα, ὅπου καταγόνταν, γιὰ νάρθῃ στὸ Παρίσι καὶ νὰ πανδρευθῇ τὸν ὑποκόμητα Μπωαρναί. Τὸν παντρεύτηκε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ζωὴ περιπετειώδη, χώρισαν. Τότε ἡ Γαλλία βρισκόταν σ' ἀναστάτωσι. Κι' ἡ Ἰωσηφίνα πηγαίνοντας νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Βοναπάρτη, ν' ἀφίσῃ στὸ γυιό της τὸ μέρος τοῦ πατέρα της τὸν καταθέλγει. Καὶ ζητῶντας μιὰ προστασία, τὸν καλεῖ σπίτι της.

11ον

—Μὲ πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀγαπητὴ κυρία...

Ὁ Βοναπάρτης ἔγινε ἔτσι τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπήγαινε συχνὰ στὴν ὁδὸν Καντερέν. Τὸ σπίτι τῆς Ἰωσηφίνας κομψὸ φροντισμένο, ὅσο ἡ κομψότης ἔκρυβε τὴν ἔνδειαν, ὅλα τοῦ ἐφαίνοντο ἁβρὰ, γλυκά, εὔθυμα, συμπαθητικά.

Ἀγάπησε ἀμέσως τὸν μικρὸν Εὐγένιο, πολὺ ἐξυπνότερον ἀπὸ ὅ,τι ἡ μικρὴ του ἡλικία τὸ ἐπέτρεπεν — ἦτο μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ τὴ μικρὴ Ὀρτανσία μὲ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια. Στὴ φτωχική της ἀλλὰ καλοβαλμένη τραπεζαρία προσκαλεῖ πολὺ συχνὰ τὸ στρατηγὸ σὲ δεῖπνα φιλικά, πολὺ ἁπλᾶ σερβιρισμένα ἀπὸ ἕναν καμαριέρη καὶ μιὰ καμαριέρα — τὸν Γκωτιὲ καὶ τὴν Λουΐζα Κομπανὰν, ἀλλὰ θαυμάσια παρασκευασμένα ἀπὸ τὸ μάγειρό της, τὸν Καγιό. Ἄνθη εὐωδίαζαν παντοῦ.

Τὰ μπουκέτα τους εἶνε τοποθετημένα μὲ μιὰ χάρι, ποὺ ὁ Ναπολέων δὲν ἔχει παρατηρήσει ἀλλοῦ πουθενά. Καὶ τὰ κρασιὰ εἶνε πάντοτε ἐκλεκτά. Καὶ τὰ παγωτὰ ἔρχονται ἀπὸ τοῦ Βελλόνι, τὸ ζαχαροπλάστη τῆς ἐποχῆς. Καὶ ὁ προσκεκλημένος δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μάθῃ, ὅτι τὸ σπίτι δὲν ἔχει ἀρκετὲς κατσαρόλες καὶ ἀρκετὰ πιάτα. Ἔπειτα στὸ σαλόνι πίνοντας τὰ λικὲρ, οἱ συνηθισμένοι συνδαιτημόνες, ὁ Μπαρὰς, ὁ Ταλλιὲν, ὁ Σεγκὺρ, ὁ Μοντεσκιοῦ, ὁ Γκοϊέ, ὁ Οὐβράρ... συζητοῦν πολιτικὰ στὴ γωνιὰ τοῦ μεγάλου τζακιοῦ μὲ τὴν παχειὰ φωτιά. Ἡ Ἰωσηφίνα καὶ ἡ Τερέζα Ταλλιέν, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν καλλίτερα ἀνασηκώνουν τὰ φουστάνια των καὶ δείχνουν τὶς κομψὲς των γάμπες. Ἔπειτα διακρίνοντας ἀπὸ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων, ποὺ βλέπουν πρὸς τὸν κῆπο, πὼς οὔτε βρέχει οὔτε χιονίζει, παραγγέλουν ναρθοῦνε τὰ ἁμάξια. Ἡ Ἰωσηφίνα ἔχει «δικά» της ἄλογα κι' ἁμαξᾶ! Κρίνετε γιὰ τὰ... χρέη της!— καὶ ἀνεβαίνουν στὸ ἐπάνω πάτωμα στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέττας τῆς Ἰωσηφίνας. Πρέπει νὰ γίνουν πιὸ ὡραῖες, τώρα ποὺ θὰ βγοῦν ἔξω.

★

Εἶνε μιὰ κάμαρα, ὅλο καθρέπτες, ποὺ διακόπτονται ἀπὸ ζωγραφισμένα πανὼ μὲ λουλούδια καὶ πουλιά. Ἐκεῖ ἡ Ταλλιὲν καὶ ἡ Ἰωσηφίνα βάζουν πούδρα, κοκκινάδι, διορθώνουν τὶς μποῦκλες τῶν μαλλιῶν τους, τυλίγονται στὰ σάλια των, ρίχνουν τὰ πανωφόρια των καὶ κατεβαίνουν γελῶντας καὶ κάνοντας κομπλιμέντα ἡ μιὰ τῆς ἄλλης γιὰ τὴν ὠμορφιά τους, τὰ φουστάνια τους, τὰ περιδέραιά τους καὶ πέφτουν σὰν θεὲς ἐξ οὐρανοῦ, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους προσκεκλημένους, τοὺς σοβαροὺς καὶ... φλυάρους ποὺ συζητοῦν ἀκόμη ἐπὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Δημοκρατίας... Μπαίνουν στ' ἁμάξια — ἡ Ἰωσηφίνα παίρνει τακτικὰ στὸ δικό της τὸν Ναπολέοντα — καὶ τρέχουν στὸ θέατρο ἢ νὰ χειροκροτήσουν τὸν Τάλμα (ὁ ὁποῖος εἶχε κατοικήσει πρὸ τῆς Ἰωσηφίνας σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο σπίτι τῆς ὁδοῦ Καντερέν) ἢ στὴν ὄπερα ν' ἀκούσουν τὸν Λαινὲ στὸν «Οἰδίποδα».

Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ στὴ μόδα τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀπὸ τὰ θέατρα, ὁ κόσμος τρέχει σὰν τρελλὸς καὶ ἡ Ἰωσηφίνα τὸ ἴδιο. Ἡ αἴθουσες εἶνε γεμάτες ἀπὸ καλοβαλμένο κόσμο καὶ ἀπὸ γυναῖκες κομψές. Ἀλλοίμονον ὅμως — ἂν ἀνοίξουν τὸ στόμα τους! Καταλαβαίνει κανεὶς ἀμέσως ὅτι ἡ ἐπανάστασις, ἔχει ἀνεβάσει ἐπάνω, τὰ κάτω στρώματα. Ὅταν τὰ θέατρα τελειώνουν, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος γυρίζει στὰ σπίτια του, μὲ τ' ἁμάξι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν αὐτὴ τὴν πολυτέλεια, ἐκδικοῦνται μὲ σαρκασμούς.

—Τόπο στὴν κυρία τοῦ προμηθευτοῦ τῶν...φυλακῶν!

—Στὴν πάντα, νὰ περάσῃ ἡ κυρία τοῦ παραβιαστοῦ τῶν ἐπιστολῶν μας!...

Ὁ Βοναπάρτης εἶνε καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ τῆς Ἰωσηφίνας, τὴν κομψότητά της, τοὺς τρόπους της, τὴ γλυκύτητά της, τ' ἀρώματά της, τὰ φαγητά της καὶ τὴ συντροφιά της. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν χαρῇ, γιατὶ δὲν τὴν εὑρίσκει σχεδὸν ποτὲ μόνη γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐνδιαφέρουσαν συνομιλίαν τῆς πρώτης του ἐπισκέψεως.

★

Ὁ Βοναπάρτης εἶχεν ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν του. Μόνον στὸ ἁμαξάκι της, ποὺ τὸν καλοῦσε κατὰ κανόνα νὰ κάθεται πλάϊ της, μποροῦσε νὰ τῆς ψιθυρίσῃ μερικὰ λόγια καὶ ἰδίως νὰ τῆς ἐπαναλαμβάνῃ τὴν αἰωνίαν ἐρώτησιν: «ἂν ἐπὶ τέλους μπόρεσε νὰ μεταβάλῃ τὸν θαυμασμόν της εἰς αἴσθημα περισσότερον ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν».

Ἀλλὰ μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα κατώρθωνε νὰ μὴ τοῦ δίδῃ καμμίαν ἀπάντησιν....

Μιὰ νύχτα ποὺ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὴν ὄπερα τοῦ εἶχεν εἰπῇ:

—Αὐτὸ ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι εἶσθε πολὺ τολμηρός. Καὶ μ' ἀρέσουν, οἱ τολμηροί!...

Ὁ Ναπολέων εἶχε ἀποφασίσει ἐκείνη τὴ νύχτα νὰ ἐκβιάσῃ τὴν λύσιν: «Ἀπόψε, εἶπε μὲ τὸν ἑαυτόν του, θ' ἀνεβῶ στὸ δωμάτιό της!»

Κατέβηκε ἀπὸ τ' ἁμάξι καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι. Ἡ Ἰωσηφίνα ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδὶ τὴν πόρτα, ἀνέβηκε μαζί της, παίρνοντας μ' ἕνα ἀστραπιαῖο κίνημα τὸ κλειδί, χωρὶς αὐτὴ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἰδῇ. Ἀνέβηκαν μαζί, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι ὅπως πάντα τὴν καληνύχτισε καὶ κατέβηκε. Μετὰ μισὴ ὥρα, ἄνοιξε τὴν πόρτα πάλι καὶ ἀνέβαινε στὰ νύχια τῶν ποδιῶν, στὴν τουαλέττα της καὶ ἀπὸ κεῖ πῆρε τὴ μικρὴ σκαλίτσα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν κρεββατοκάμαρή της. Ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα, ὁ Φορτουνέ, τὸ μικρὸ ἀδιάλλακτο σκυλάκι τῆς Ἰωσηφίνας, ἄρχισε νὰ τὸν γαυγίζῃ μὲ μανία. Ὁ Ναπολέων ἄνοιξε γρήγορα τὴν πόρτα κ' ἐγλύστρησε μέσα. Ἡ Ἰωσηφίνα ποὺ ἦτανε γυμνὴ μπροστὰ στὸν παθρέφτη της, ἄφησε μικρὴ κραυγὴ τρόμου κι' ὁ Φορτουνὲ ρίχτηκε νὰ τὸν σπαράξῃ.

—Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ἡ Ἰωσηφίνα, φέρνοντας τὸ χέρι στὸ στῆθος καὶ σπεύδοντας νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ ἕνα μεταξωτὸ παραβάν, ποὺ ἦτανε κάτω ἀπὸ τὴν προτομὴ τοῦ Σωκράτους — ποὺ ἄγνωστον τί ζητοῦσε στὴν κρεββατοκάμαρη τῆς ὡραίας κρεωλῆς.

—Ὅτι δὲν ξέρω πειὰ τί κάνω! Ὅτι εἶμαι τρελλός!

—Μὰ πῶς ἀνεβήκατε;

—Σὰν ὑπνοβάτης!

—Μὰ τί ἤρθατε νὰ κάνετε;

—Ἦρθα στὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης νὰ πέσω ταπεινὸς ἱκέτης της! Ὅταν πρὸ δύο λεπτῶν θαυμάζατε τὸ θεῖο σας σῶμα στὸν καθρέφτη, πῶς ζήλεψε τὸ ἄψυχο αὐτὸ κρύσταλλο! Ἤθελα νὰ ἤμουν, ἕνας αἰώνιος καθρέφτης τῆς ὠμορφιᾶς σας, σιγηλὸς θαυμαστὴς τῆς ἀπιστεύτου αὐτῆς εἰκόνος!

Ἡ Ἰωσηφίνα ἄκουγε μαγεμένη. Καὶ ἀπὸ μιὰ σχισμὴ τοῦ μεταξωτοῦ παραβὰν κύτταζε τὸ πρόσωπο τοῦ Βοναπάρτη. Τί χλωμὸς ποὺ ἦτανε! Καὶ πῶς ἔλαμπαν τὰ μάτια του καὶ πῶς ἔτρεμαν τὰ χείλη του, καθὼς μιλοῦσε.

—Πρὸς θεοῦ στρατηγέ, μὴ κυττάζετε, ἀπ' ἐδῶ, γυρίστε ἀλλοῦ, νὰ μπορέσω νὰ πέσω στὸ κρεββάτι μου! Δὲ μὲ λυπᾶσθε; Θὰ παγώσω!...

Ὁ Ναπολέων ἔστρεψε ἀλλοῦ. Ἄκουσε ὅμως τὰ ἐλαφρὰ πατήματά της στὸν τάπητα, τὸ χέρι της ποὺ τράβηξε τὰ μεταξωτὰ σκεπάσματα καὶ κατόπιν ὅλο τὸ σῶμα ποὺ γλύστρησε ἀπὸ κάτω, σὰν ζαρκάδι μέσα σὲ ἀνθισμένους θάμνους. Τὸ σῶμα της, οἱ καλοπελεκημένοι χιονᾶτοι ὦμοι, ὁ ἄρτιος καὶ λυγερὸς κορμός, ὅλα πολιορκοῦσαν τὴν ὅρασίν του, ὅταν τέλος ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ της. Ἦταν ἐκεῖ μπροστά της, ἀδέξιος σὰν μικρὸ παιδί, σχεδὸν κωμικός, περιμένων ν' ἀκούσῃ μιὰ λέξι ἀπὸ τὴν Ἰωσηφίνα, τῆς ὁποίας τὰ μαλλιὰ ἔπεφταν γύρω ἀπὸ τὸ ὡραῖο πρόσωπο, στὸ μαξιλάρι σὰν φωτοστέφανος. Ὁ τέλειος λαιμός της καὶ τὸ πάλευκον στῆθος, ἔστιλβαν κάτω ἀπὸ τὸ γλυκὺ φῶς μιᾶς ὡραίας βεγιέζ.

—Καθῆστε 'κεῖ τοῦ εἶπε, συγκρατῶντας τὴν ταραχήν της καὶ δείχνοντάς του, μιὰν πολυθρόνα πλάϊ στὸ κρεββάτι. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε μέγας στρατηγός, ἀλλὰ στὸν ἔρωτα εἶσθε ἀκόμη μαθητής. Θὰ σᾶς μαλώσω! Αὐτὸς ὁ αἰφνιδιασμὸς δὲν ἤτανε διόλου ὀρθός.

—Δὲν ὑπάρχουν αἰφνιδιασμοὶ ἐσφαλμένοι, παρὰ μόνον ὅταν ἀποτύχουν. Στὸ χέρι σας εἶνε νὰ τὸν κάμετε ἐπετυχημένον....

—Μὴν περιμένετε ποτὲ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν κανένα ἔλεος! Εἶπε ἡ Ἰωσηφίνα.

—Ἔλεος ποτέ, τῆς ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων, βέβαιος ὅτι εἶχε νικήσῃ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἰωσηφίνα τὸν ἠνέχθη στὸ δωμάτιό της. Ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς κάνει σφάλματα. Καὶ αὐτὰ πρέπει κανεὶς νὰ ἐπωφεληθῇ!

Κι' ἐκάθησε πλάϊ της στὴν πολυθρόνα. Ἡ Ἰωσηφίνα τὸν κύτταζε μὲ γλυκεῖαν ἀνησυχίαν, κατὰ βάθος ἐνθουσιασμένη ποὺ εἶχαν ἔρθει ἔτσι τὰ πράγματα, διότι, στὸ τέλος προτιμοῦσε αὐτὸ τὸν αἰφνιδιασμὸ, ἀπὸ τὸ νὰ τῆς ζητοῦσεν ἕνα κοινὸ ραντεβοῦ. Τὸν κύτταζε γιὰ λίγες στιγμὲς ἄφωνη, μὲ τὰ γαλάζια μάτια της. Πόσο τὸν εἶχεν ἀλλάξει ἡ συντροφιά της, τὰ μαθήματα κομψότητος ποὺ εἶχε πάρει ἀνεπιγνώστως κοντά της.

Δὲν ἤτανε πιὰ ὁ κακοντυμένος, σχεδόν, κουρελιασμένος ἀξιωματικός, ὅπως τὶς ἡμέρες ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ Λυὼν καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὴν κυρία Ταλλιὲν νὰ τὸν ντύσῃ δαπάναις τῆς Δημοκρατίας. Τώρα κοντεύει νὰ εἶνε δανδῆς. Ἡ στολή του εἶνε μεσάτη καὶ ὁλοκαίνουργη. Ἡ μπότες του λάμπουν. Τῆς παίρνει τὸ χέρι ποὺ εἶχε ἔξω ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ σκέπασμα, μὲ τὸ χυτὸ μπράτσο θεόγυμνο καὶ τῆς λέει χαϊδευοντάς το ἁπαλά:

—Ἰωσηφίνα — γιατί, πιστεύω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶ» λέω ἔτσι ἁπλὰ Ἰωσηφίνα στὸ ἑξῆς — ἂς ἀφήσουμε κατὰ μέρος κάθε ματαιοδοξία! Στὸν ἔρωτα κατὰ τὴ γνώμη μου ἕνας εἶνε ὁ ἀσφαλὴς νικητής: Ἐκεῖνος ποὺ ξέρει νὰ φύγῃ. Ἀλλοίμονο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μένουν γλυκειά μου Ἰωσηφίνα! Αὐτοὶ εἶνε ἡττημένοι, αἰχμάλωτοι διὰ παντός. Εἶμαι ἀπ' αὐτούς! Εἶμαι σκλάβος τῆς ὠμορφιᾶς σου. Μπορεῖς νὰ μὲ διατάξῃς ὅ,τι θέλεις!...

Κι' ἔσκυψε κι' ἐφίλησε τὸ θεσπέσιο μπράτσο της μὲ λαχτάρα, μὲ πάθος, μὲ ἀληθινὴ ἔκστασιν.

—Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, εἶπε γελῶντας προκλητικὰ ἡ Ἰωσηφίνα μόνον ὡς ἀνταμοιβὴ τοῦ σημερινοῦ σου τολμήματος! Νὰ γλυστρήσῃς σὰν κλέφτης στὸ δωμάτιό μου! Ὁ ὑπηρέτης μου μποροῦσε νὰ σὲ πυροβολήσῃ στὸ σκοτάδι, ἂν σ' ἄκουγε καὶ δὲν σ' ἀναγνώριζε! Μὰ γιατὶ τὸ κάματε αὐτό.

—Ἐγύριζα στὸ σπίτι μου, γλυκειά μου Ἰωσηφίνα, εἶπε συγκινημένος ὁ Βοναπάρτης ἀποφασισμένος νὰ σοῦ μιλήσω αὔριο. Εἶχα μάλιστα, ἐπάνω μου, νὰ σοῦ προσφέρω αὐτὸ ἐδῶ!...

Κι' ἔβγαλε, ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κυλόττας του ἕνα κουτὶ, τὸ ὄνοιξε καὶ τῆς ἔδειξεν ἕνα θαυμάσιο, βαρὺ, ὁλόχρυσο βραχιόλι, διάστικτο ἀπὸ πέτρες.

—Ὤ, ἔκαμε ἡ Ἰωσηφίνα. Θὰ σὲ μαλώσω! Μὰ γιατί...

—Ἄφησε νὰ τὸ κουμπώσω μόνος μου, στὸ ἐξαίσιο αὐτὸ μπράτσο!

Καὶ τῆς τὸ φόρεσε καὶ καταφιλοῦσε τὸ χέρι της.

Ὁ Φορτουνὲ, καθὼς τὸν εἶδε νὰ σκύβῃ πάλι ἐπάνω της, ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ δυνατὰ καὶ νὰ τοῦ δαγκώνῃ τὶς μπόττες.

—Σιωπή, Φορτουνὲ, τοῦ φώναξε χαριτωμένα ἡ Ἰωσηφίνα. Ὁ στρατηγὸς σ' ἀγαπᾶ καὶ σένα ἀνόητε!

—Εἶχα φέρει, ἀπὸ βραδὺς, τὸ φτωχό μου αὐτὸ δῶρο, νὰ σοῦ τῶδινα πρὶν πᾶμε στὸ θέατρο. Ἀλλὰ τὸ λησμόνησα στὴν ταραχή μου. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ σοῦ τὸ κρύβω, γλυκειά μου Ἰωσηφίνα, ζηλεύω τὰ πάντα γύρω σου! Τὶς φίλες σου, τοὺς φίλους σου, τὶς γνωριμίες σου, τὰ παιδιά σου, τὴν αὔρα ποὺ ἀναπνέεις αὐτὸ τὸ σκυλάκι ποὺ μὲ γαυγίζει... Φαντάζεσαι λοιπὸν, ἂν ζηλεύω αὐτὸν τὸν Μπαρᾶς ποὺ ἔχει τόσο θάρρος μαζί σου! Ἀκριβῶς μόλις ἦρθα σοῦ ἔλεγε πράγματα ποὺ προϋποθέτουν κάτι περισσότερο ἀπὸ φιλία!...

—Παιδί! Παιδί! Τοῦ εἶπε χαϊδεύοντας τὰ μεταξένια του μαλλιά. Τί παιδὶ ποὺ εἶσαι! Ὁ Μπαρᾶς εἶνε φίλος μου καὶ τίποτε περισσότερον! Μὰ δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν, ὅτι εἶνε ἐραστὴς τῆς

Ἡ Μαρία Μενουάρ, ἡ περίφημη Γαλλὶς ἠθοποιός, ποὺ ἔπαιξε στὸ φίλμ «Ἡ Μοιραία»

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ
ΚΥΝΗΓΙ ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΩΝ
ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Ἀπὸ δύο ἡμέρες τώρα, ὁ γέρο— ἀγριόχοιρος, ὁ μεγαλύτερος τοῦ εἴδους του, ἀνησυχεῖ σοβαρά. Ἐνδείξεις ἀναμφισβήτητοι τὸν ἔχουν προειδοποιήσει ὅτι εἰς τὸν κοντινὸν πύργον διοργανώνεται ἕνα μεγάλο κυνῆγι κατὰ τῆς φυλῆς του. Τὸν τελευταῖον καιρὸν οἱ ἀγριόχοιροι ἔχουν προκαλέσει ζημίας εἰς τὶς πατατοφυτεῖες, διότι τὰ κάστανα καὶ τὰ βελανίδια δὲν ἀρκοῦν πειὰ εἰς τὰ πολλαπλασιασμένα μέλη τῶν οἰκογενειῶν των.

Οἱ χωρικοὶ παραπονοῦνται καθημερινῶς γιὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν. Καὶ ὁ ἀρχικυνηγὸς τοῦ πύργου ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους μίαν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν ἀγριοχοίρων, σκοπεύοντας νὰ προσφέρῃ συγχρόνως καὶ μίαν διασκέδασιν εἰς τοὺς εὐγενεῖς προσκεκλημένους του.

Ἀλλὰ ὁ γέρο—ἀγριόχοιρος δὲν μένει ἀργός. Ἀφήνει τὴν τρύπα του, ὅπου ζῇ ὁλομόναχος, καὶ πηγαίνει νὰ εἰδοποιήσῃ μὲ γρυλλισμοὺς ὅλους τοὺς συντρόφους του εἰς τὶς φωληές των, γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ πλησιάζει. Ἀφοῦ ἔχει κηρυχθῆ ὁ πόλεμος, πρέπει νὰ ἀμυνθοῦν.

*

Οἱ ἀγριόχοιροι διογανώνονται, ξεκινοῦν πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δάσους, μὲ τὰς οἰκογενείας των. Αἱ μητέρες περικυκλώνονται ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιά των, 9 ἕως 14. Ἀκολουθοῦν κατόπιν τὰ μεγαλείτερα, ἡλικίας 1, 2 ἢ 3 ἐτῶν. Μερικὰ ἀπὸ αὐτά, τὰ πιὸ ἡλικιωμένα θὰ δώσουν τώρα τὴν πρώτην μάχην. Εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν, εὑρίσκονται ὁ γεροαγριόχοιρος καὶ οἱ ἐμπειρότεροι πολεμισταὶ τῆς φυλῆς.

Μὲ τὸ ἀδιάκοπον ποδοβολητόν των, μὲ τὰ δέρματά των γιομᾶτα ἀπὸ δαγκωματιὲς τῶν σκύλλων, ἀπὸ προηγούμενες μάχες, μὲ θάρρος, ἀλλὰ καὶ μὲ γενναιότητα καὶ λογικήν, ποὺ τὴν ἔχει διδάξει ἡ ζωή των, φθάνουν σὲ ὡρισμένον μέρος, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ γεροαγριοχοίρου.

Ὅλη ἡ φυλὴ εἶνε συγκεντρωμένη τώρα. Εἰς τὸ κέντρον εὑρίσκονται αἱ μητέρες καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ, καὶ γύρω των τὰ μεγαλείτερα ζῶα. Διάφορα ἐπικίνδυνα σημεῖα κατέχονται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους πολεμιστάς.

Ὁ γεροαγριόχοιρος περιμένει τὰ ξημερώματα, γιὰ νὰ κάμῃ μίαν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐχθροῦ.

Εὐτυχῶς, τὸ ἔδαφος, σκεπασμένον ἀπὸ φύλλα καὶ στεγνὸν ἀπὸ ἑβδομάδες δὲν διατηρεῖ ἴχνη βημάτων.

Ἐπὶ τέλους φθάνει ἡ ἡμέρα. Σαλπίσματα μακρυνὰ ἀγγέλλουν ὅτι ἀρχίζουν αἱ ἐχθροπραξίαι. Ὁ γεροαγριόχοιρος διευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ τὰ αὐτιά του τεντωμένα χωρὶς ὅμως νὰ ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν φυλήν.

Πρὸ σαράντα ὀκτὼ ὡρῶν, εἶδε νὰ τριγυρίζουν εἰς τὸ δάσος οἱ ἀνιχνευταὶ τοῦ ἐχθροῦ.. Διότι ξεύρει νὰ διακρίνῃ τὸ εἶδος τῶν νθρώπων τοὺς ὁποίους συναντᾷ. Ὑπάρχουν πρῶτοι ἐκεῖνοι ποὺ κρατοῦν τὸν κεραυνὸν καὶ ποὺ πληγώνουν ἢ σκοτώνυυ ἀπὸ μακρυά. Αὐτοὺς δὲν πρέπει νὰ τοὺς πλησιάζῃ κανείς, διότι κάθε γενναιότης εἶνε ἀνώφελος ἀπέναντί του.

Ἕνα παραστατικὸ σκίτσο, μονομαχίας ἀνθρώπου καὶ λύκου

Ἔπειτα ὑπάρχουν οἱ ἀκίνδυνοι, ποὺ κάμνουν ἁπλῶς τὸν περίπατόν των, τρέπονται εἰς φυγὴν μόλις ἰδοῦν ἕναν ἀγριόχοιρον, καὶ ἑπομένως δὲν ἀξίζουν παρὰ ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησιν. Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ μένουν καρφωμένοι ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον τοῦ ζώου, σὰν ἠλίθιοι, χωρὶς καὶ νὰ τοῦ ἐπιτίθενται. Γι' αὐτοὺς εἶνε διασκεδαστικὸν νὰ τοὺς πετάξῃ κάτω ὁ ἀγριόχοιρος μὲ μίαν κουτουλιά.

Τέλος, ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ φαίνονται σὰν νὰ ἀγνοοῦν τὴν παρουσίαν ἢ τὸ πέρασμα τοῦ ζώου, καὶ περιορίζονται νὰ ἐξετάζουν τὸ ἔδαφος καὶ τὰ δένδρα, ἀλλὰ ξαναγυρίζουν τὴν ἑπομένην ἡμέραν μὲ σκυλλιά, ἄλογα καὶ ἄλλους κυνηγούς.

Αὐτοὺς περιμένουν σήμερα οἱ ἀγριόχοιροι.

Ὁ ἀρχικηνυγὸς ἐκατάλαβε ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν ἑτοιμάσει πιὰ τὴν ἄμυνάν των, καὶ κρίνει χαμένην τὴν ἡμέραν. φαίνεται ὅτι κάποια ἀπρονοησία τῶν ἀνιχνευτῶν εἰδοποίησε τοὺς ἀγριοχοίρους γιὰ τὴν προσεχῆ ἐπίθεσιν. Δὲνθέλει ὁ ἀρχικυνηγὸς νὰ θυσιάσῃ τὰ καλλίτερα λαγωνικά του. Ἐξ ἄλλου ὅμως ἔχει ὑποσχεθῆ εἰς τὰς κυρίας, τὰς προσκεκλημένας τοῦ πυργοδεσπότου, μίαν πρωτότυπην διασκέδασιν, ποὺ συνίσταται εἰς τὸ νὰ κατακουράσουν ἕνα δυστυχισμένον ἀγριόχοιρον μὲ ἕνα ἀμείλικτον κυνῆγι, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν ἄγρια ὅταν παραδοθῇ.

Ἔτσι, ὁ γεροαγριόχοιρος, βλέπει ἔξαφνα ἀνάμεσα εἰς τὰ φυλλώματα νὰ πλησιάζῃ ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ἐχθροῦ. Γυρίζει ἀμέσως κοντὰ εἰς τὴν συγκεντρωμένην φυλήν του καὶ τὴν εἰδοποιεῖ μὲ γρυλλισμοὺς ὅτι ἔχουν περικυκλωθῆ ἀπὸ τὰ σκυλλιά.

Σχεδὸν ἀμέσως ἀρχίζει ἡ μάχη. Ἡ ἄμυνα εἶνε εὔκολη, διότι ὁ ἐχθρὸς ἀναγκάζεται νὰ ἐξαπλωθῇ σὲ μεγάλο μέτωπον καὶ δὲν ἠμπορεῖ ἑπομένως νὰ ἐπιτεθῇ σὲ ἕνα σημεῖον ὁμαδικά. Δύο οὐρλιάσματα δείχνουν ὅτι ἰσάριθμα σκυλλιὰ ἐπληγώθηκαν ἤδη σοβαρὰ ἀπὸ τὰ δόντια τῶν ἀγριοχοίρων.

Ἐπὶ τέλους, τὰ λαγωνικὰ συγκεντρώνονται σὲ ἕνα μέρος, ὑπακούοντας εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχικυνηγοῦ, καὶ ἐπιχειροῦν μίαν ἐπίθεσιν ὅλα μαζί, χωρὶς ἐπιτυχίαν καὶ πάλιν.

Ἡ μάχη γενικεύεται. Οἱ ἀγριόχοιροι ἀμύνονται ἀποτελεσματικά. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς κινδυνεύει γιὰ μίαν στιγμήν. Ἔχει ἀφήσει ἕνα κομμάτι τοῦ αὐτιοῦ του εἰς τὰ δόντια ἑνὸς σκυλλιοῦ. Ἀλλὰ ἕνας σύντροφός του τὸν βγάζει ἀπὸ τὴν δύσκολην θέσιν του, πετῶντας τὸ λαγωνικό κέντε μέτρα μακρυά.

Περὶ τὰ δέκα σκυλλιὰ εἶνε ἤδη πληγωμένα ἢ σκοτωμένα. Ὁ ἀρχικυνηγὸς καταλαβαίνει πιὰ ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀπομακρύνῃ ἕνα ἀγριόχοιρον ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπον φυλήν. Διατάσσει λοιπὸν ὑποχώρησιν. Ἀντηχοῦν τὰ κυνηγετικὰ κέρατα. Τὰ σκυλλιὰ ὑπακούουν, θέλοντας καὶ μή. Οἱ κυνηγοὶ φεύγουν, παίρνοντας μαζί των τὰ θύματα.

Οἱ ἀγριόχοιροι ἐνίκησαν. Πρέπει τώρα νὰ περιμένουν τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μεταναστεύσουν σὲ ἄλλα ἀσφαλέστερα μέρη. Ὅλοι διατηροῦν τὰς θέσεις των, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἀρχηγῶν.

Ἀλλὰ μία μικρὴ ἀκόμη θηλυκὴ ξεφεύγει καὶ ἀπομακρύνεται ἀσυλλόγιστα, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς. Μισὴν ὥραν ἀργότερα, τὴν βλέπουν οἱ κυνηγοί, ἐνῷ πλησιάζουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ δάσος γιὰ νὰ γυρίσουν εἰς τὸν πύργον, ἄπρακτοι. Τί ἀνέλπιστη τύχη! Αἱ κυρίαι θὰ ἔχουν ἐπὶ τέλους τὴν διασκέδασίν των...

Ἀλλὰ ὁ γεροαγριόχοιρος ἔχει ἀντιληφθῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς θηλυκῆς καὶ ἔχει ξεκινήσει γιὰ νὰ τὴν ἀναζήτησῃ. Ἀκούει τοὺς κυνηγούς, πο ὑτρέχουν πίσω της, πότε εἰς τὸ ἕνα καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦδάσους. Ἐπὶ τέλους τὴν συναντᾷ, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρας, κουρασμένην πιά.

Τὴν παίρνει μαζί του καὶ τὴν ὁδηγεῖ σὲ ἕνα ἀσφαλὲς καταφύγιον, ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους τοῦ Μπὺτ — Βέρντ. Τὰ σκυλλιὰ καὶ οἱ κυνηγοὶ ἀ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

κυρίας Ταλλιέν; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχω τίποτε μὲ τὸν ἐραστὴν μιᾶς φίλης μου;

Ὁ Βοναπάρτης τὴν ἄκουγε. Ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ ἔστω καὶ ψευδομένην.

—Λέγε μου, τὴν παρακαλοῦσε, ἡσύχαζέ με, χάριζέ μου τὴ γαλήνη τῆς καρδιᾶς μου, γλυκειά μου Ἰωσηφίνα!... Ἡ ταραχή μου ἦτανε τόση ποὺ εἶχα λησμονήσει, σοῦ ξνναλέγω νὰ σοῦ προσφέρω τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρο. Φαντάζεσαι μὲ τί θλίψι γύριζα στὸ σπίτι, ὅταν τὸ θυμήθηκα καὶ μιὰ βραδυὰ ἀκόμη θ' ἀνέβαινα μόνος καὶ πένθιμος στὸ διαμέρισμά μου. Μιὰ ἀκόμη νύχτα θ' ἀπόμενα ἄγρυπνος. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κλείσω μάτι, γλυκειά μου Ἰωσηφίνα!.. Χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω γύριζα πίσω καὶ ἀνέβηκα ἐδῶ σὰν κλέφτης ὅπως λές! Τὸ μαρτύριο δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθοῦσε περισσότερο. Πρὸς τί ; Ἂν δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς μ' ἀγαπᾷς ἀλλοίμονο! Δὲν εἶμαι διόλου βέβαιος γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! — μοῦ ἔχεις δώσει ὅμως νὰ ἐννοήσω πῶς δὲν σοῦ εἶμαι κι' ἐντελῶς ἀδιάφορος. Μοῦ εἶπες, ὅτι ἀπὸ μένα ἐξαρτᾶται νὰ μεταβάλω τὸ θαυμασμό σου σὲ ἀγάπη. Ἔκαμα ὅ,τι μπόρεσα γι' αὐτό... Πρὸς τί νὰ μὲ βασανίζῃς περισσότερο; Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ, χωρὶς νὰ γίνῃς δική μου!

Τὸν ἄκουγε νὰ τῆς μιλῇ ἔτσι μ' ὅλη τὴ φλόγα τῶν εἰκοσιέξη του ἐτῶν.Καὶ ἡ ἴδια δὲν θὰ ἤξερε νὰ πῇ ἂν τὸν ἀγαπᾷ. Ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖον ὅμως ἦτο βεβαία εἶνε ὅτι ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδιᾶς της αὐτὸν τὸν φλογερὸν νέον, ποὺ ἡ τύχη τῆς ἔστελνε ἐπάνω στὴν σοφὴν ὡριμότητα τῶν τριανταδύο της χρόνων.

—Καὶ πῶς μπόρεσες ν' ἀνέβῃς τὸν ρώτησε, ἄξαφνα ἀφοῦ ἡ πόρτα ἦταν κλειστή.

—Εἶχα πάρει τὸ κλειδὶ. Σκέφθηκα ὅτι νὰ μπῶ ἐδῶ σὰν κλέφτης ἦτανε ὁ μόνος τρόπος, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σ' ἐκθέσῃ λιγώτερο. Ἔχεις τώρα νὰ κρίνῃς τὸ ἔγκλημά μου! Δίκασέ με καὶ τιμώρησέ με ὅπως μοῦ ἁρμόζει!

—Θὰ σὲ τιμωρήσω, τοῦ ψιθύρισε γοητευμένη, ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ἀγκαλιά, ποὺ προσμένει νὰ σὲ σφίξῃ μὲ λαχτάρα.

Καὶ τὸν τράβηξε δυνατὰ ἀπάνω της.

Ὁ Βοναπάρτης δὲν εἶχε ξεχάσει ποτὲ, σ' ὅλη τὴ ζωὴ, τὴν πρώτη αὐτὴ νύχτα μὲ τὴν Ἰωσηφίνα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Βοναπάρτης προσπαθεῖ νὰ ἀποφεύγῃ κάθε ἄλλη συντροφιὰ καὶ νὰ τραβᾷ τὴν Ἰωσηφίνα σὲ μοναχικὰ δεῖπνα. Ἀνεβαίνει κάθε βράδυ γοργὸς καὶ ἀνυπόμονος τὴ μικρὴ σκαλίτσα, ποὺ ἔβλεπε ἄλλοτε μὲ ζήλεια ν' ἀνεβαίνῃ μόνο ἡ κυρία Ταλλιέν.

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ φλογερὸ πάθος καὶ τὴν οἰκειότητα, φουντώνει καὶ ἡ ζήλεια. Τὴν πολιορκῇ, τὴν κατασκοπεύει, δὲν τὴν ἀφίνει ν' ἀναπνεύσῃ. Ἡ Ἰωσηφίνα τὴν ὑποθάλπει μὲ πολλὴ τέχνη αὐτὴ τὴ ζηλοτυπία. Ἔχει τοὺς σκοπούς της. Μιὰ μέρα ποὺ τὴν εἶχε βασανίσει πολὺ τοῦ εἶπε. Μὰ αὔτε σύζυγος ἂν ἤσουνα δὲν θὰ εἶχες τόσες ἀπαιτήσεις. Ἀλλὰ φίλε μου σκέψου ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο μεταξύ μας ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη ἀγάπη.

Ὁ Ναπολέων —ραγδαῖος στὰς ἀποφάσεις του — μετὰ δύο ἡμέρες τῆς ἐπρότεινε γάμο. Ἡ Ἰωσηφίνα ποὺ περίμενε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη αὐτὴν τὴν πρότασιν, προσεποιήθη ὅτι πρέπει νὰ τὸ σκεφθῇ πολύ. Ὅ,τι ὑπάρχει βαθήτατα ἀριστοκρατικὸ στὴν ψυχὴ τοῦ Βοναπάρτη, ἔχει κατανικηθῆ ἀπὸ τὴν Ἰωσηφίνα. Ἐνσαρκώνει στὰ μάτια του τὴν χάριν, τὰ θέλγητρα τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ποὺ ἐνσάρκωσεν ἡ ἐπανάστασις καὶ τὸν ὁποῖον ἀορίστως ἤδη, συγκεχυμένως, ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ νὰ ξανανθίζῃ.

Εἶνε λεπτὴ καὶ ἐπιτήδεια. Τὰ θέλγητρά της τοῦ εἶνε πιὸ χρήσιμα ἀπὸ μιὰ γυναῖκα μὲ «πνεῦμα». Σκέπτεται ἀκόμη ὅτι θ' ἀποκτήσῃ σπίτι, μιὰ οἰκογένεια, μιὰ ἑστία καὶ ὅτι θὰ τὸν περιβάλουν μὲ στοργή, αὐτὴ τὴ στοργὴ ποὺ εἶχε στερηθῆ στὰ νειᾶτα του... Κι' ἔπειτα ἀγαπάει τὰ παιδιά της, μ' ὅλη τὴ μεγάλη, γενναία καρδιά του κι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τὴν ὡραία καὶ ἀδυνάτου χαρακτῆρος, τὴν ἀγαπᾷ μ' ὅλη τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν ποίησιν τῆς ἀνατελούσης μεγαλοφυΐας του... τοῦ ἀρέσει πρὸ πάντων, ποὺ εἶνε μιὰ «μεγάλη κυρία».

Ἡ Ἰωσηφίνα ἕνα πρωΐ, πρὶν δώσῃ τὴν ἀπάντησίν της πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου της Ραγκινῶν τὸν ὁποῖον συμβουλεύεται δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις της. Τοῦ διηγεῖται τὴν πρότασιν τοῦ Ναπολέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ συμβολαιογράφος γνωρίζει πολὺ καλά. Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος τινάζεται ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

—Τί λέτε κυρία; Μὰ εἶνε παραφροσύνη!

—Μ' ἀγαπᾷ, Ραγκιντών, τοῦ λέει ἡ Ἰωσηφίνα.

—Ὅσο γι' αὐτὸ πιθανόν... πολὺ πιθανόν... Ἀλλὰ ἐγὼ ξέρω ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτὸς στρατηγὸς δὲν ἔχει παρὰ τὴν κάπα του καὶ τὸ σπαθί του!

Ποῦ νὰ ἤξερε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὅτι τῆς ἀπηγόρευε νὰ πάρῃ τὸν αὐριανὸ αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας! Ἡ θεία Ρενοντὲν ἀπεναντίας συμβουλεύει νὰ γίνῃ ὁ γάμος τὸ ταχύτερο. Τὰ παιδιά της τὸ ἴδιο. Ἐπὶ τέλους μ' αὐτὴ τὴ χάρι, αὐτὴ τὴν τρυφερὴ γλυκύτητα καὶ τὸ ἀπαράμιλλο τὰκτ ποὺ τὴν χαρακτήριζε παντοῦ καὶ πάντοτε, εἶπε τὸ «ναὶ» στὸν παράφορον ἐραστή της. Καὶ στὰς 9 Μαρτίου τοῦ 1796 ἔγινεν ὁ γάμος στὴ δημαρχία τοῦ δευτέρου διαμερίσματος τῶν Παρισίων. Ἡ Ἰωσηφίνα ἦτο ἀπάνω ἀπὸ τριανταδύο ἐτῶν καὶ ὁ Ναπολέων μόλις εἴκοσι ἓξ καὶ μισό. Εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦ γάμου ἠφήρεσαν χρόνια ἀπὸ τὴν Ἰωσηφίνα καὶ προσέθεσαν στὸν Βοναπάρτη γιὰ νὰ φέρουν τὸ ἰσοζύγιο. Μάρτυρες τοῦ Ναπολέοντος ἦσαν ὁ Μπαρᾶς καὶ ὁ νεαρὸς λοχαγὸς Λεμαρρουᾶ, ἀνήλικος ἀκόμη, πρᾶγμα ποὺ θεωρεῖτο παράνομον. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ νεαρὸς λοχαγὸς Λεμαρρουᾶ ἦτο ἐκεῖνος ἀκριβῶς, ποὺ εἶχε εἰσαγάγει στὸ γραφεῖο τοῦ Βοναπάρτη τὸν μικρὸν Εὐγένιον, ὅταν ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὸ ξίφος τοῦ πατρός του. Οἱ μάρτυρες τῆς Ἰωσηφίνας εἶνε ὁ Ταλλιὲν καὶ ὁ Καλμελὲ φίλος ἀφοσιωμένος τοῦ Μπωαρναί. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ταλλιὲν καὶ ὁ Μπαρᾶς εἶνε πανίσχυροι καὶ δὲν ὑποπτεύονται κἄν, ὅτι αὐτὴ ἡ μικρὴ τυπικὴ πρᾶξις στὴν ὁποία παρίστανται εἶνε προοίμιον μιᾶς αὐτοκρατορικῆς στέψεως καὶ ὅτι ὁ πολιτικὸς αὐτὸς γάμος θὰ συμπληρωθῇ ὀκτὼ ἔτη κατόπιν μὲ ἕναν θρησκευτικὸν γάμον ὑπὸ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ τοῦ Πάπα, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκπληκτικῆς ἱεροτελεστίας τῆς αὐτοκρατορικῆς στέψεως στὴν Νὸτρ-Ντὰμ τῶν Παρισίων.

Ὁ Ναπολέων ὅμως δὲν ἄργησε νὰ κάμῃ μιὰ θλιβερὴ διαπίστωση : «Δὲν μ' ἀγαπᾷ...» εἶπε μέσα του.

Ἡ ἀπογοήτευσις ποὺ τοῦ ἐδημιούργησε ἡ χλιαρότης τῆς Ἰωσηφίνας μετὰ τὸ γάμο τους ἐπέδρασε σ' ὅλη τὴν αἰσθηματική του ζωή. Ὁ φλογερός, ὁ βαθὺς καὶ εἰλικρινὴς ἔρως δὲν ξαναγεννιέται μετὰ τὸ πρῶτο δυνατὸ κτύπημα τῆς ἀπογοητεύσεως. Εἶνε ἡ χειροτέρα πληγὴ καὶ τὸ φρικτότερον ἔγκλημα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ...
ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Ὅταν ἐπιτέλους, ἀπολύθηκε ὁ Ἀντώνης Τσικουνίδης, ἀπ' τὸ στρατό, ἐπῆγε μὲ τὰ στρατιωτικὰ καὶ μὲ σηκωμένο τὸ γιακά, γιὰ δεῖγμα φουκαρωσύνης, στὸ χρυσοχοεῖο ποὺ ἐργαζόταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό.

—Ἦρθα!... Καλὴ μέρα, εἶπε στὸν προϊστάμενό του.

—Καλῶς τὸν Ἀντωνάκη! τοῦ εἶπε κεῖνος. Ὡραῖα, ὡραῖα... Ἔλα, λοιπόν, ἔλα, πιάσε δουλιά!... Δὲ στὄχα πεῖ, πὼς ἅμα ἔρθεις εὐθὺς θὰ πιάσῃς τὴ δουλειά σου;

Καὶ ὁ Ἀντώνης ἔπιασε δουλειὰ φορῶντας τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτη.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ πάλι πῆγε μὲ τὰ στρατιωτικὰ ροῦχα.

Αὐτὸ ἔγινε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, καὶ τὴν ἄλλη στὴ γραμμὴ ἐφτὰ ἡμέρες,

Ὁ προϊστάμενός του ὅμως, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπει ἔτσι ντυμένο, τοῦ εἶπε:

—Βρὲ Ἀντώνη, ὅλοι ἔβγαλαν τὰ στρατιωτικὰ κι' ἔγιναν πολίτες, ἐσὺ γιατὶ ἐπιμένεις νὰ τὰ φορεῖς; Μόνον ἐσὺ μένεις!...

Ὁ Ἀντώνης κούνησε τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ καὶ στραβοχαμογέλεσε μισοδείχνοντας τὰ μακρυά του δόντια...

—Κάτι τρέχει, κύριε Γιαννάκη, εἶπε.

—Τί; ρώτησε ἐκεῖνος.

Ὁ Ἀντώνης κατέβασε τὸ κεφάλι κι' ἔξυσε τὴ μύτη του ψηλά, κοντὰ στὸ μέτωπο.

—Γιὰ λέγε...

—Ἔ, τί νὰ σᾶς πῶ! Νά, δὲν ἔχω ροῦχα πολιτικά...

—Καὶ τὰ ροῦχα σου κεῖνα, τί τἄκανες;

—Τἄχα ἀφήσει κάπου καὶ τοὺς τἄκλεψαν!...

—Νὰ τὰ πληρώσουν!

—Δὲν ἔχουν ψωμὶ νὰ φᾶνε!

Ὁ κὺρ Γιάννης ἔσκυψε τὸ κεφάλι τώρα, αὐτός. Αὐτὸς ὅμως σκεπτόταν. Κούνησε ἔπειτα τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ μιὰ φορεσιά...

—Ἄ, δὲ θέλω νὰ σᾶς τὴ στερήσω...

—Τί λὲς τώρα! Καὶ εἶνε καὶ καλή! Τὴν δίνεις ἐσὺ καὶ στὴ φτιάχνουν στὸ σῶμα σου...

Στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀντώνη φάνηκε ἕνα πλατὺ χαμόγελο.

—Κ' ἔτσι τὴ φορῶ, εἶπε. Ἀπάνω, κάτι ἔχουμε τὸ ἴδιο σῶμα... Ἔ, κι' ἂν εἶνε λίγο φαρδιὰ καλύτερα.. Νάχει τράτο ἅμα παχύνω κι' ἐγώ...

Ὁ Ἀντώνης εὐχαριστημένος ἔπιασε δουλειά. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως σταμάτησε:

—Γιὰ στάσου, εἶπε στὸν ἑαυτό του, νὰ κάνουμε ἕναν γενικὸ λογαριασμό! Νὰ τὰ φέρουμε ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή. Πάρε τὴ φορεσιά... Διάνα ἐπιτυχία... Μπράβο σου, μωρὲ Ἀντώνη! Ἔ, καὶ ποῦ νἄξερε, πῶς τὰ δικά σου τἄχες κάνει ψιλά! ποῦ νἄξερε! καὶ θἄνε πρώτης ὕφασμα! Λοιπόν, ἄκου: Αὐτὸ ποὺ φορᾶς, τὸ χακί, κρατᾶ ἀκόμα καὶ θὰ τὸ βάψῃς! Κἔτσι θἄχεις δυὸ φορεσιές!... Ἄχ, καὶ νὰ μοὔδινε καὶ παπούτσια!... Κι' ἔχουμε τὸ ἴδιο πόδι... Ἔ, ἔ, τότε! Ἔχω κι' αὐτὲς τὶς ἀρβύλες ποὺ εἶνε σίδερο! Φίνα! Γιὰ καπέλλο περνῶ, ἄ! Κι' ἔτσι ὅ,τι βγάζω τσεπού, τσεπάκι! Φίνα, φίνα, φίνα!...

★

Ὁ Ἀντώνης ὁ Τσικουνίδης ἦταν ταχτικὸς στὴ δουλειά του, ποτὲ δὲν ἔλειπε. Μὰ μποροῦσε νὰ λείψῃ ποὺ ἀγαποῦσε τὸ χρῆμα; Καὶ ἦταν καὶ οἰκονόμος, οἰκονόμος ὅμως τόσο, ποὺ περνοῦσε τὴν οἰκονομία. Εἶχε μανία νὰ κάνει χρήματα γιὰ νὰ περνᾷ φίνα, φίνα, ὅπως ἔλεγε. Καὶ πληρωνόταν καλά. Μὰ ἦταν καὶ δυνατὸς τεχνίτης...

Μιὰ μέρα ἀκούει τὸν προϊστάμενό του νὰ τοῦ λέει:

—Ἔ, τί λές, Ἀντωνάκη, δὲν παντρεύεσαι; Τί κάθεσαι ἔτσι σὰν μαγκούφης! Νά, αὐτὸ μοῦ τὄπε νὰ στὸ πῶ, ὁ γέρο Λάμνιας, ποὺ κάνει αὐτὲς τὶς δουλειές! Παντρεύε τὸν κόσμο. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, νὰ σοῦ πῶ... Καλὸ εἶνε νὰ πάρῃς μιὰ γυναικούλα καὶ νἄχῃ καὶ μιὰ προικούλα καλή. Ἔ, τί λές;

—Οὔμ, ἔκανε ὁ Ἀντώνης, δὲν τὄχα σκεφτεῖ, ἀλλά... πές του το, δὲ χάνουμε τίποτα...

Πέρασαν λίγες ἡμέρες Ὁ Ἀντώνης περίμενε. Στὸ νοῦ του ὅλο ἐρχόταν: Μιὰ γυναικοῦλα μὲ προικοῦλα καλή... Ἡ προικοῦλα πρὸ πάντων, ἡ προικοῦλα!...

Ἀλλ' ὁ προϊστάμενός του μιλιά, γι' αὐτό, ποὺ τοῦ εἶπε. Πίστεψε, πῶς τὄχε λησμονήσει.

Ἀλλὰ νά, τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῒ ἡ πόρτα χτυπᾶ. Ποιὸς εἶνε; ποιός; Ὁ γέρο Λάμνιας!

Τοῦ ἄνοιξε σχεδὸν γυμνὸς καὶ τὸν ἔμπασε στὸ δωμάτιό του.

—Νὰ μὲ συγχωρεῖς, τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἀκαταστασία καὶ τὴν ἀκαθαρισία τοῦ δωματίου του.

—Οὔμ, ἔκανε κεῖνος, ἅμα δὲν ὑπάρχει γυναίκα τί περιμένεις;...

Καὶ κάθισε.

—Μοῦ εἶπε ὁ κὺρ Γιάννης καὶ σοῦφερα ἀρκετές. Νά...

Ἀπ' ἕνα σάκκο ἔβγαλε ἀργὰ ἕνα μεγάλο φάκελλο καὶ τὸν ἀκούμπησε στὸ τραπέζι, ἔπειτα ἕνα μικρὸ κατάστιχο...

Ὁ Ἀντώνης ἔλαβε θέση κι' αὐτὸς κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ περίμενε.

—Λοιπόν, εἶπε ὁ γέρο μεσίτης βγάζοντας ἀπ' τὸ φάκελλο ἀρκετὲς φωτογραφίες καὶ βάζοντάς τες ἐμπρός του... Νά, γιὰ πάρε τούτη!

Ὁ Ἀντώνης πῆρε τὴ φωτογραφία καὶ τὴν κύτταξε μὲ προσοχή. Τοῦ ἄρεσε.

—Σὰν καλὴ εἶνε, εἶπε.

Κι' ἔπειτα:

—Καὶ τί εἶνε τά...

Κι' ἔκανε μὲ τὰ δάχτυλα κάποια κίνησι.

Ὁ γέρο Λάμνιας ἄνοιξε τὸ μικρὸ κατάστιχο καὶ κύτταξε...

—Τί ἀριθμὸ ἔχει; ρώτησε.

—Μὰ ἔχει ἀριθμό;

—Ναί, ναί, ναί, ἐκεῖ... Ἐφτά.. ἐφτά! πενῆντα χιλιάδες!

—Πενῆντα χιλιάδες; Καλά, ἂς τὴν ἀκουμπήσω ἐδῶ καὶ βλέπουμε καὶ τὶς ἄλλες..

—Νά, πάρε αὐτή!.. Εἶνε κορίτσι σὰν κρύο νερό...

—Ὄχι τὸ χειμῶνα; ἔκανε ὁ Ἀντώνης χαμογελῶντας στραβά.

—Τὸ καλοκαῖρι! Κορίτσι σὰν τριαντάφυλλο! μὲ μάτια γαλανά, μαλλιὰ μαῦρα! Ἔχει κάτι τσίνουρα...

—Δός μου την λοιπόν! Τί τὴν κρατᾷς καὶ βγάζεις λόγο!

—Νά, νά...

Ὁ Ἀντώνης τὴν πῆρε καὶ εἶδε τὴν μορφὴ ποὺ ξεθείαζε ὁ γέρο Λάμνιας.

Φαινόταν ὡραία καὶ ὡραία κορη. Καὶ εἶχε κ' ἕνα χαμόγελο γλυκό, γλυκό...

—Ζάχαρη, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ρώτησε ὅμως, ἀφοῦ τὴν καμάρωσε ἀρκετὴ ὥρα:

—Τώρα ἄς δοῦμε καὶ τοῦτα;

—Ἄ, αὐτὴ δὲν ἔχει πολλά! Μά... ξέρεις, μὴν τὰ θέλεις ὅλα! Ἔχει μόνο δέκα χιλιάδες καὶ τὰ ροῦχα, ἔπιπλα. Ἀλλὰ παίρνεις κορίτσι σάν...

Ὁ Ἀντώνης μάζεψε τὰ χείλια του. Καλὸ εἶνε τὸ ὡραῖο κορίτσι, μὰ καλά, πιὸ καλά, εἶνε τὰ πιὸ πολλὰ λεφτά!

—Νά, αὐτὴ τωρα, τοῦ εἶπε ὁ γέρο Λάμνιας, δίνοντάς του ἄλλη φωτογραφία.

Καὶ ἄρχισε νὰ λέει, κυττάζοντας τὸ βιβλίο του σὰ νὰ διάβαζε:

—Νοικοκυρὰ πρώτης! Κορίτσι παχουλό, γλυκομίλητο! Νοικοκυρὰ ὅμως, νοικοκυρά! Ὅσο παίρνει νοικοκυρά! Μοσχοβολοῦν ὅλα ἀπ' τὴν πάστρα! Τὸ στόμα της μυρίζει σὰν γαρύφαλλο! Ἔχει καὶ κάτι δόντια μικρὰ καὶ κάτασπρα.

Ὁ Ἀντώνης τὴν κύτταξε καλά. Δὲν μποροῦσε οὔτε λιγάκι νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ἄλλη τῶν δέκα χιλιάδων.

—Καὶ πόσα; ρώτησε διακόπτοντας τὸ γέρο μεσίτη, ποὺ ἔλεγε, ἔλεγε ἀκόμα.

—Πόσα;'.. ἑκατὸν ὀγδόντα πέντε χιλιάδες! Ἕνα σπίτι δηλαδή. ἑκατὸ πενῆντα χιλιάδες, καὶ τ' ἄλλα μετρητά!

—Καλά, καλά... Ἄς δοῦμε ὅμως κι' ἄλλη!

—Στάσου! Μὴ βιάζεσαι! Νά, αὐτή, ποὺ λές, εἶνε ἀδύνατη, ἀλλὰ κομψή! Ξέρει πιάνο καλό, παίζει σά... Ξέρει καὶ ξένες γλῶσσες, κι' ἔχει καὶ ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιάδες μετρητά! Ροῦχα, ἔπιπλα καὶ ὅ,τι ἄλλο... Εἶνε λίγο μεγάλη ὅμως, ἀλλ' αὐτὸ δὲν βλάπτει, ἴσα. ἴσα εἶνε ὄφελος, γιατὶ τῆς ἔχει πήξει τὸ μυαλό!

Ὁ Ἀντώνης τὴν ἄφησε κοντά του, τὴν ξεχώρισε ἀπ' τὶς ἄλλες.

—Καὶ τούτη, τοῦ εἶπε ὁ γέρος.

Καὶ ἄρχισε:

—Εἶνε παχυά, γεμάτη, γυναίκα μ' ὅλα της! Καὶ νοικοκυρά! Γλυκομίλητη! Ἔχει μιὰ γλυκειὰ φωνούλα, ἄς εἶνε καὶ παχυά. Καὶ δὲν θἆνε πάρα πάνω ἀπὸ εἴκοσι ὀκτὼ χρονῶν κοπέλα!

—Καλα, καὶ τί;

—Καὶ τί;... Ἄ, αὐτὴ ἔχει τὰ περισσότερα! Ἔχει διακόσιες εἴκοσι χιλιάδες μερητά... Διακόσιες εἴκοσι χιλιάδες μετρητὰ καὶ ὁλόκληρο σπιτικό!

Ὁ Ἀντώνης τὴν κύτταξε πάλι καλά...

—Καλὴ εἶνε, εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του.

Κι' ἔπειτα στὸ γέρο μεσίτη:

—Αὐτὴν προτιμῶ!

★

Τὰ πράγματα ἔτρεξαν γρήγορα. Ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες καὶ σὲ λίγο ὁ γάμος.

Ὅταν ἔλαβε τὰ χρήματα μαζὺ μὲ τὴν εὐτυχία ποὺ αἰσθάνθηκε, ἔνοιωσε καὶ μία τρομάρα. Τώρα...

Ὁ πεθερός του τὸν συμβούλευσε νὰ τὰ ἀκουμπήσῃ γιὰ 3 μῆνες σὲ μιὰ Τράπεζα.Καὶ ζαλισμένος,ὅπως ἦταν, ἀπ' τὰ χρήματα, ποὺ κρατοῦσε, ἄφησε νὰ τὸν πᾶνε σὲ μιὰ Τράπεζα, ποὺ ἔγραφε ἀπ' ἔξω: Ἀγγλοαμερικανικὴ Τράπεζα.

Δὲν τοῦ ἄρεσε. Τοῦ φάνηκε σὰ συμβολαιογραφεῖο περισσότερο. Ἦταν ἕνα χαμηλὸ κατάστημα μὲ μιὰ σιδερένια πόρτα, ἀπὸ χονδρὰ σίδερα...

Ἄμα τοὔφυναν τὰ χρήματα τοῦ Ἀντωνάκη καὶ πῆγαν στὴν Τράπεζα, ἐνόμισε πῶς τἄχασε γιὰ πάντα.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα στὸν πεθερό του καὶ στοὺς ἄλλους, εἶχε μετανοιώσει ποὺ τἄφησε σ' αὐτὴ τὴν Τράπεζα.

—Ἄχ, ἔκανε κάθε στιγμή. δὲν ἔκανα καλά, δὲν ἔκανα καλά! Τώρα τί νὰ κάνω;

Δὲ μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ, ἔγινε σκυθρωπός, μελαγχολικός.

Ἡ γυναίκα του τὸν ρωτοῦσε τί εἶχε, ποὺ τὸν ἔβλεπε ἔτσι, ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ:

—Τίποτα δὲν ἔχω, τίποτα! Εἶμαι φίνα, φίνα!...

Καὶ τὴν ἀγκάλιαζε. Κι' ἔτσι στὴν ἀγκαλιά του καθὼς τὴν κρατοῦσε, σκεπτόταν:

—Κι' ἂν φτωχέψῃ ἡ Τράπεζα; Ἔ, τί κάνουμε τότε; Ἄχ, ἄχ, πάνε τὰ λεφτάκια μου, πάνε!

Καὶ μιὰ μέρα τοῦ κόπηκε τὸ αἷμα, ποὺ ἄκουσε νὰ περνοῦν οἱ πυροσβεστικὲς ἀντλίες μὲ κουδουνισμούς, καὶ νὰ τρέχουν γιὰ πυρκαϊά...

Πρωΐ, βράδυ, μεσημέρι θὰ περνοῦσε ἀπ' τὴν Τράπεζα γιὰ νὰ δῇ ἂν ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ. Τὸ βράδυ εἶχε μέσα φῶς μικρό, καὶ ἀπ' τ' ἀραιὰ καὶ χονδρὰ σίδερα ἔβλεπε μέσα.

—Ἄχ, ἔλεγε, πότε θὰ περάσουν αὐτοὶ οἱ τρεῖς μῆνες!

Ἐπιτέλους πέρασαν.

Σχεδὸν δὲν ἐκοιμήθηκε ὅλη τὴν νύχτα. Καὶ πρωΐ, πρωῒ ἦταν στὸ πόδι. Περίμενε ὅμως νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα ποὺ ἀνοίγουν οἱ Τράπεζες. Καὶ ὅταν ἦρθε, ἔτρεξε νὰ βρεθῇ ἐκεῖ.

Λαχανιασμένος ἔφθασε στὴν Τράπεζα Τότε εἶχαν πιάσει δουλειὰ οἱ ὑπάλληλοι.

—Ἦρθα νὰ πάρω τὰ λεφτά μου, εἶπε σ' ἕναν ὑπάλληλο.

Ὁ ὑπάλληλος τὄπε σ' ἕναν ἄλλον ἀνώτερο.

—Δὲν τ' ἀφίνεις, τοῦ εἶπε αὐτός, θὰ σοῦ δώσουμε περισσότερο τόκο.

Ὁ Ἀντώνης δὲ δέχτηκε. Ἤθελε τὰ λεφτά του. Αὐτὸ μάλιστα, τὸν ἀνησύχησε περισσότερο.

Τοῦ τἄδωσαν.

—Ἄ, ἔκανε αὐτὸς σφίγγοντας τα, ἐδῶ εἶνε, ἐδῶ τἄχω!

Τώρα εἶχε ἡσυχάσει...

★

Τότε ἐξηγήθηκε στὴ γυναίκα του.

—Ἄ, αὐτὸ ἤτανε, ἔκανε κείνη, τότες εἶχες δίκηο καὶ δίκηο! Κι' ἔλεγα γὼ μὲ τὸ νοῦ μου....

Ἔκρυψαν τὰ χρήματα σὲ μέρος, ποὺ νόμισε πῶς ἦταν ἀσφαλισμένα. Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τἄβρῃ. Σ' ἕνα ἄλλο μέρος εἶχε κρύψει καὶ τὸ κομπόδεμά του.

Ἦταν καλὰ καὶ καλά ἐκεῖ, μὰ ἂν γινόταν καμμιὰ πυρκαϊά;

Στὸ κατάστημα, ὅταν δούλευε, ἐκεῖ πήγαινε κάθε τόσο, ὁ νοῦς του, καὶ ταραζόταν. Κι' ἂν μποῦνε μέσ' στὸ σπίτι; Κι' ἄν, κι' ἄν, ἕνα σωρὸ τέτοια παρουσιάζονταν καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ἱδρώνῃ καὶ νὰ ξεϊδρώνῃ.

Μιὰ μέρα ἄκουσε κάτι ἀπὸ δυὸ πελάτες, ποὺ μιλοῦσαν μὲ τὸν προϊστάμενό του, καὶ τὸ πρόσεξε πολύ.

Ἔλεγαν γιὰ λίρες καὶ γιὰ μεγάλα κέρδη, ποὺ εἶχαν ἀπ' τὸ ἀνέβασμα τῆς λίρας.

Αὐτὸ ἔγινε πρῶτα ἕνα μικρὸ φιδάκι, ποὺ γρήγορα μεγάλωσε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν τρώῃ. Τὸ κέρδος, τὸ κέρδος! Τὰ ποσὰ ποὺ ἄκουσε τὸν ἔκαναν τρελλό. Καὶ εἶχε χρήματα νὰ παίξῃ.

Τὄπε στὸν προϊστάμενό του. Κι' αὐτὸς τὸν συμβούλευσε νὰ παίξῃ.

—Ἐμπρός, ἐμπρός, τοῦ εἶπε, καὶ θάρρος!

Καὶ ἀγόρασε λίρες. Δὲν ἔδωσε ὅλα ἀλλ' ἕνα μέρος. Ἀλλ' ἅμα εἶδε κέρδος ἔδωσε κι' ἄλλα, ἀλλὰ τὸν ἔσπρωχνε καὶ ἡ γυναίκα του, κι' ἔτσι ἔδωσε ὅλη τὴν προῖκα της.

Καὶ ἡ λίρα ἀνέβαινε. Κι' αὐτὸς ἔλεγε, πάντα φοβισμένος:

—Ἅμα κερδίσω ἀκόμα λίγα, θὰ τὶς δώσω!

Καὶ ἡ λίρα ἀνέβαινε, μὰ αὐτὸς ἔστελνε σὲ ἄλλη μέρα τὸ ξεπούλημα τῆς λίρας κ' ἔπειτα σ' ἄλλη.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ λίρα ἀρχίζει νὰ κατεβαίνῃ καὶ νὰ κατεβαίνῃ τρέχοντας. Εἶχε πάρει τὸν κατήφορο.

—Ἄχ, μαννούλα μου, φώναζε τότε ὁ Ἀντώνης, θὰ τρελλαθῶ! Πάνε τὰ λεφτάκια μου!

—Ψυχραιμία! ψυχραιμία! τοὖχε πεῖ ὁ προϊστάμενός του.

—Τί ψυχραιμία, ἔκανε κεῖνος, μὲ τὸ νοῦ του, ἔπειτα, ποὺ πάω νὰ τρελλαθῶ!

Καὶ ζητοῦσε νὰ ρίξῃ κάπου ἀλλοῦ τὸ βάρος αὐτό, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ παίξῃ.

—Ἄχ, πάει, πάει, χάθηκα.

Ἡ γυναῖκα του ὅμως τοὔδινε θάρρος.

—Μὰ τ' εἶνε αὐτό! εἶπε μιὰ μέρα, μόνο γιὰ χαρτοπαῖχτες κάνουν!

Καὶ πήγαινε στὴ δουλειά του κι' ἔφευγε μὲ γυρτὸ κεφάλι.

—Τώρα κάνω ὅ,τι μοῦ λέει! ἔλεγε. Ἔχει γοῦστο νὰ γίνῃ δέκα δραχμές;

Μὰ νά, πάνω στὴν ἀπελπισία του, ποὖχε γίνει σὰν τσίρος, ἡ λίρα ἀρχίζει

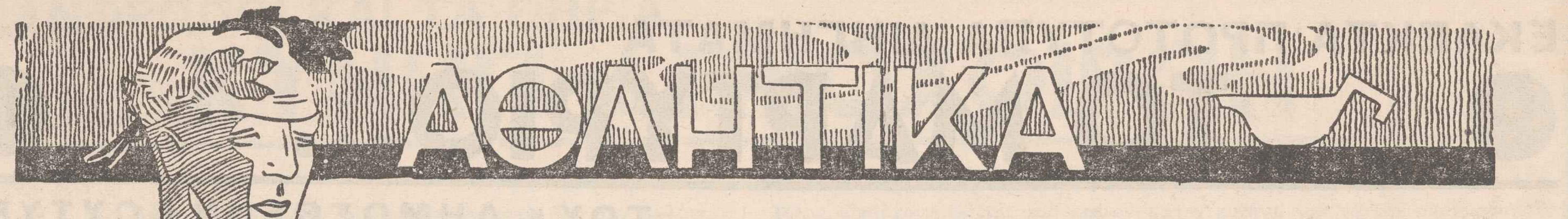

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ἕνα μεγαλειῶδες ἀθλητικὸν θέαμα

Δέκα χιλιάδες ἀθληταί!...

Ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμός, μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀθλητῶν του θὰ παρελάσῃ αὔριον στὰς Ἀθήνας εἰς ἕνα ὀγκῶδες καὶ ἐπιβλητικὸν θέαμα

ΤΑ νειᾶτα καὶ ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιὰ θὰ ἐμφανισθοῦν αὔριον ἐνώπιον τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, μὲ ὅλην των τὴν μεγαλοπρέπειαν. Πρόκειται γιὰ τὴν μεγάλην ἀθλητικὴν παρέλασιν, ἡ ὁποία ἀπὸ μηνῶν προετοιμάζεται καὶ μὲ τὴν ὁποίαν θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἔναρξις τῆς Ἀθλητικῆς Ἑβδομάδος ὅπως ἤδη ἔγραψε τὸ «Ἔργον». Οὐδέποτε εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ κατεβλήθη μία τέτοια προσπάθεια, δηλαδὴ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς νὰ ἐμφανισθῇ μπροστά μας, εἰς ἕνα ἑνιαῖον καὶ ἐπιβλητικὸν σύνολον. Δέκα χιλιάδες ἀθληταὶ καὶ ἀθλήτριαι, ἀντιπροσωπεύοντες ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἑλληνικῶν σπόρ, θὰ παρελάσουν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, εἰς ἕνα ἀθλητικὸν θέαμα ἀφαντάστου μεγαλοπρεπείας. Ἀθληταί, ποδοσφαιρισταί, πυγμάχοι, ποδηλάται, τεννισταί, ξιφομάχοι, κολυμβηταί, παλαισταί, χιονοδρόμοι, ἀμαζόνες, μοτοσυκλετισταί, ἐκδρομεῖς καὶ φυσιολάτραι, πεζοπόροι, σκοπευταί, ὁλόκληρος ὁ ἀθλητικὸς ἀνθὸς τῆς χώρας μας, θὰ ἐμφανισθῇ μπροστά μας, ὠργανωμένος καὶ πειθαρχημένος μὲ ὅλον τὸν ὄγκον καὶ τὴν πυγὴν ποὺ παρουσιάζει σήμερα. Φαντασθῆτε ἕνα πλῆθος ἀπὸ 10.000 περίπου ἀθλητὰς καὶ ἀθλητρίας ποὺ θὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν πλατεῖαν Κυριακοῦ καὶ θὰ τελειώνῃ στό... Πανεπιστήμιον, νὰ παρελαύνῃ ἐνώπιόν μας κατὰ Συλλόγους καὶ μὲ ἀθλητικὴν γενικῶς ἐμφάνισιν. Ὑπολογίζεται ὅτι στὴν μεθαυριανὴν παρέλασι θὰ μετάσχουν περὶ τὰ 300 Σωματεῖα ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ προετοιμάζονται γιὰ τὴν δημοσίαν αὐτὴν ἐμφάνισίν των.

Τὰ γυναικεῖα σπόρ, ποὺ τόσην ἐξέλιξιν εἶχαν στὴν Ἑλλάδα, καταλαμβάνουν εἰδικὸν τμῆμα τῆς ἀθλητικῆς ἐκθέσεως.

Σαράντα γυμνασταὶ θὰ χρησιμεύσουν ὡς ὁδηγοὶ τῆς τεραστίας αὐτῆς ἀθλητικῆς συγκεντρώσεως, ἡ ὁποία χωρὶς ὑπερβολὴν θ' ἀποτελῇ τὴν ὀγκωδεστέραν παρέλασιν ποὺ ἔγινε ποτὲ στὰς Ἀθήνας. Ὅλοι οἱ ἀθληταὶ καὶ αἱ ἀθλήτριαι θὰ παρελάσουν ὁ καθένας μὲ τὸν Σύλλογόν του. Οἱ ἀθληταὶ μὲ τὴν ἀθλητικήν των περιβολήν, οἱ ποδοσφαιρισταὶ ἐπίσης, οἱ ἀνεμοπόροι μὲ τὰ ἀνεμόπτερά των, οἱ κωπηλάται μὲ τὰς κώπας των, οἱ ποδηλάται μὲ τὰ ποδήλατά των, αἱ ἀμαζόνες μὲ τὰ ἄλογά των, οἱ σκοπευταὶ μὲ τὰ ντουφέκια των, αἱ ποδηλάτισσαι ἐπάνω στὰ ποδήλατά των καὶ γενικῶς ὁ καθένας ἀθλητὴς θὰ ἔχῃ τὴν ἀνάλογον ἐμφάνισιν του. Ἰδιαιτέραν θεαματικότητα θὰ προσδώσουν οἱ ἀνεμοπορικοὶ ὅμιλοι, οἱ ἀντισφαιρίσεως καὶ τῶν ποδηλατῶν, ἐξ ὧν ἕνας θὰ ἐμφανίσῃ καὶ ὁμάδα ἐκ ποδηλατριῶν.

Ἐπικεφαλῆς τῆς παρελάσεως θὰ εἶναι ἡ ἐκ 300 ὀργάνων νεοσύστατος Φιλαρμονικὴ καὶ ἡ ἐκ 400 προσώπων χορῳδία τοῦ Ἱδρύματος Φιλαρμονικῶν, τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης. Θὰ ἀκολουθοῦν ἐν σώματι οἱ σημαιοφόροι μὲ τὰς ἀθλητικὰς σημαίας καὶ θὰ ἕπωνται αἱ ἀθλητικαὶ ὁμάδες τοῦ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, τῆς Ἀεροπορίας, τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἀλφαβητικῶς τῶν διαφόρων Συλλόγων τῆς Ἑλλάδος.

Ἑκάστης ὁμάδος θὰ προηγῆται ὁ σημαιοφόρος μὲ τὸ λάβαρον τοῦ Συλλόγου καὶ εἷς μαθητὴς — τιμητικῶς ὁρισθεὶς — κρατῶν πινακίδα μὲ τὸν τίτλον τοῦ Συλλόγου ἢ τῆς ὁμάδος.

Μεγάφωνα τοποθετημένα κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου θὰ μεταδίδουν τὰ ἐμβατήρια τῆς μουσικῆς ποὺ θὰ εὑρίσκεται παρὰ τὴν ὁδὸν Κοραῆ. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι θὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ἡ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφάνισις τῆς μεγάλης φιλαρμονικῆς καὶ χορῳδίας τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Ὅλος αὐτὸς ὁ ὄγκος τῆς ἀθλητικῆς νεολαίας μας, θὰ ξεκινήσῃ αὔριο ἀπὸ τὴν πλατεῖαν Κυριακοῦ (ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου) καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ Ζάππειον. Ἐκεῖ θὰ ὁμιλήσῃ ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μεταξᾶς, ἐνῷ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς θὰ παρακολουθήσῃ τὴν παρέλασιν ἀπὸ στηθεῖσαν ἐξέδραν, ἔναντι τοῦ Πανεπιστημίου.

Εἰς τὴν παρέλασιν θὰ ἐμφανισθοῦν εἰς εἰδικὰς τιμητικὰς θέσεις, ὅλοι οἱ παλαιοὶ ὀλυμπιονῖκαι μας καθὼς καὶ οἱ σημερινοὶ πρωταθληταί μας ποὺ τόσας νίκας καὶ συγκινήσεις μας ἐχάρισαν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ αὐριανὴ μεγάλη παναθλητικὴ συγκέντρωσις, ἔχει δημιουργήσει ἕνα ζωηρότατον ρεῦμα ἐκ τῆς ἐπαρχίας πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἄλλως τε περισσότερα ἀπὸ 220 ἐπαρχιακὰ σωματεῖα θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν παρέλασιν. Εἰδικὴ ἁμαξοστοιχία μετέφερε πληθώραν Θεσσαλονικέων ἐκδρομέων, ἀναμένονται δὲ μέχρις αὔριον καὶ ἄλλοι ἐπαρχιῶται. Παραλλήλως ἀπὸ τὰ Χανιά μας ἦλθον πολλοὶ Κρῆτες ἀθληταὶ καὶ φίλαθλοι, τόσον ὥστε ἡ αὐριανὴ συγκέντρωσις νὰ προβλέπεται πρωτοφανὴς εἰς ὄγκον καὶ ἐνθουσιασμόν. Οἱ ἀθληταὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Ὁμονοίας θὰ προχωρήσουν συντεταγμένοι πρὸς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ὅπου θὰ ἵσταται ἐπὶ εἰδικῆς ἐξέδρας ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἀκολούθως θὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ Ζάππειον. Κατὰ τὴν δίοδόν των ἐκ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, θὰ σταματήσουν, προκειμένου νὰ γίνῃ ἐκεῖ κατάθεσις στεφάνου ἐκ μέρους τοῦ κ. Ρινοπούλου, ἀντιπροσωπεύοντος τὸν Ἑλληνικὸν ἀθλητισμόν. Κατόπιν θὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ Ζάππειον, ὅπου θὰ προσφωνήσῃ αὐτοὺς ὁ κ. Ἰ. Μεταξᾶς. Γενικῶς ἡ αὐριανὴ ἀθλητικὴ παρέλασις προβλέπεται μεγαλειώδης εἰς ἐμφάνισιν, ἀφοῦ ἄλλως τε προετοιμάζεται ἀπὸ διμήνου ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐπίβλεψιν καὶ θερμουργὸν πνοὴν τοῦ ὑπουργοῦ κ. Κ. Κοτζιᾶ.

«Ἡ ἀθλητικὴ ἑβδομάς» λέγει ὁ κ. Κοτζιᾶς, αἱ ἀθλητικαὶ παρελάσεις καὶ αἱ ἀθλητικαὶ ἑορταὶ δέον νὰ προκαλέσουν τὸ ἐνδιαφέρον ἐκείνων, τῶν ὁποίων σκοπὸς δὲν εἶνε νὰ εἶνε μόνον γονεῖς, ἀλλὰ γονεῖς περιβαλλόμενοι ἀπὸ παιδιὰ ὑγιέστατα, ἰσχυρά, ἀγωνιστικά, παιδιὰ ἱκανὰ ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε δυσχερῆ περίστασιν, παιδιὰ ἱκανὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ὁ ἀγὼν οὗτος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀπὸ τὸν εὐγενέστερον τῶν στίβων, ὁ δὲ εὐγενέστερος τῶν στίβων εἶνε ἐκεῖνος ὅπου ἐκδηλοῦται ἡ ἄθλησις...»

★

Ἡ αὐριανὴ ὅμως ἀθλητικὴ παρέλασις ἀποτελεῖ τὴν ἔναρξιν τῆς Ἀθλητικῆς Ἑβδομάδος διὰ τὴν ὁποίαν τὸ «Ἔργον» ἔγραψεν ἐκτενῶς. Ἡ ἀθλητ. ἔκθεσις, ἡ ὁποία ὀργανοῦται στὰς 5 αἰθούσας τοῦ Ζαππείου μεγάρου, θὰ καταδεικνύῃ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὸ μέγεθος τῆς προσπαθείας ποὺ κατεβλήθη διὰ τὸν ἑλληνικὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν. Κάθε κύπελλο, καὶ τὸ πιὸ μικρὸ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἐκτίθενται στὴν ἀθλητικὴ ἔκθεσι, θὰ ἔχῃ τὴν ἱστορία του καὶ θὰ μαρτυρεῖ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε ὁ ἀθλητὴς γιὰ νὰ τὸ κερδίσῃ.

Διὰ τὴν ἀρτίαν διοργάνωσι τῆς πρώτης αὐτῆς ἀθλητικῆς ἐκθέσεως, τῆς ὁποίας τὰ ἐγκαίνια γίνονται σήμεραν τ' ἀπόγευμα, ἔχει καταρτισθῆ εἰδικὴ Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Μ. Ρινοπούλου, Σ. Μαραγκουδάκη, Λ. Κουκούλα, Δ. Νικολαΐδη, Δ. Καραμπάτη, Κ. Βοβολίνη, ἡ ὁποία καὶ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὥστε ἡ Ἔκθεσις ν' ἀποτελέσῃ καθρέπτην τῆς δυνάμεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ.

ΣΑΚ.

νὰ ὑψώνεται!

Ὁ Ἀντώνης ὁ Τσικουνίδης κείνη τὴν ἡμέρα πῆγε στὸ κατάστημα μὲ ὑψωμένο τὸ κεφάλι.

Καὶ μιὰ ἄλλη μέρα τοὖρθε νὰ πηδήσῃ μέσ' στὸ κατάστημα καὶ ν' ἀρχίσῃ τὸ χορό, που ἔμαθε, πὼς ἡ λίρα εἶνε περάσει τὸν ἀριθμὸ ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσει, καὶ ἀνέβαινε σὰν ἀερόστατο ψηλά, ψηλά...

Ὁ Ἀντώνης ἤθελε νὰ τὶς δώσῃ, ἀλλ' ἡ γυναίκα του δὲν τὸν ἄφησε.

Ὅταν ὅμως ἀνέβηκε ψηλά, τότε τοῦ εἶπε:

—Τώρα νὰ πᾷς νὰ τὶς πουλήσῃς μὴν ἔχουμε κανένα νέο πέσιμο!

Καὶ ὁ Ἀντώνης τὶς πούλησε καὶ γύρισε γεμᾶτος λεφτά.

—Καλύτερα εἶνε τὰ χαρτάκια μας, ἔλεγε, καλύτερα!

—Πρέπει, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του στὸ τραπέζι, νὰ τὰ τοποθετήσουμε σὲ μιὰ Τράπεζα μεγάλη, στὴν Ἐθνική, καὶ νὰ τραβοῦμε ἀπ' ἐκεῖ τοὺς τόκους...

—Ναί, ναί, ἔχεις δίκηο, τῆς ἀπάντησε αὐτός, ἔτσι νὰ γίνῃ καὶ θὰ περνοῦμε φίνα, φίνα!

Ἀλλὰ καθὼς ἔπινε τὸ κρασί του καὶ εἶχε δώσει μεγάλες εὐχές, κάτι τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ καὶ τὸν ἔκανε ἄνω κάτω:

—Κι' ἂν χρεωκοπήσῃ αὐτὴ ἡ Τράπεζα, καὶ μαζύ της χρεωκοπήσουν κι' ὅλες οἱ ἄλλες;

★

Στὸ κατάστημα τὴν ἄλλη μέρα, ἄκουσε νὰ τοῦ λέει ὁ προϊστάμενός του:

—Ἐκεῖνα τὰ λεφτά σου ἔτσι θὰ τ' ἀφήσῃς; Δὲν ἀγοράζεις καλύτερα κανένα σπίτι; Εἶνε τὸ πιὸ σίγουρο. Καὶ μάλιστα, νὰ σοῦ πῶ, ὑπάρχει ἕνα νέο σπίτι, καινούργιο, δὲν ἔχει καθήσει ἀκόμη κανείς. Εἶνε ἕνας φίλος μου καὶ τὸ πουλᾷ, κάποια ἀνάγκη τοὔτυχε. Εἶνε ἀπ' τὰ σπίτια ἐκεῖνα τὰ νέα, ποὺ δὲν ἔχουνε ξύλα καὶ δὲ φοβοῦνται ἀπὸ πυρκαϊές... Θὰ καθήσῃς στὸ ἕνα πάτωμα καὶ τ' ἄλλα θὰ τὰ νοικιάσῃς. Εἶνε καὶ σὲ καλὴ θέσι.

Τοῦ ἄρεσε. Ἔτσι θἆταν πιὸ ἥσυχος. Καὶ τοῦ ἄρεσε ἀκόμα, ποὺ ἄκουσε πὼς δὲ θὰ φοβώταν ἀπὸ πυρκαϊές...

Ἔκανε ὅπως τοὖπε ὁ προϊστάμενός του. Τὸ ἀγόρασε. Καὶ γρήγορα πῆγε καὶ κάθισε γιὰ νὰ τὸ κάνει καὶ σωστὰ δικό του, ὅπως εἶπε.

Τώρα αἰσθανόταν νἆνε ἥσυχος, τίποτα δὲν τὸν τάραζε. Καὶ ξόδεψε κείνη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ γλεντήσῃ μὲ τὴ γυναῖκα του.

Καὶ τραγούδησαν καὶ χόρεψαν μάλιστα. Οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ γυναίκα του ἤξεραν χορό. Μὰ τὰ ζῶα, τὸ κατσίκι, ὁ σκύλος, καὶ τ' ἄλλα ὅλα, μαθαίνουν χορὸ σὲ χοροδιδασκαλεῖα, γιὰ νὰ χορεύουν, ὅταν χαίρονται;

Πηδοῦσε αὐτὸς κι' αὐτή, στριφογύριζαν. Καὶ ὁ Ἀντώνης ἔλεγε ρυθμικά, ἀντὶ γιὰ τραγούδι, γιατὶ δὲν ἤξερε κανένα:

—Φίνα, φίνα, φί...να..

—Φίνα, φίνα, φι...νά, φώναζε καὶ ἡ γυναίκα του.

Ἀλλὰ σ' ἕνα πήδημά της καλό, ποὺ ἔκανε τὸ σπίτι νὰ τρανταχτῇ, μιὰ σκέψι τοῦ πέρασε καὶ τὸν τάραξε:

—Κι' ἂν γίνῃ κανένας μεγάλος σεισμός;...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκος Β', ὅταν ἐκυρίευσε μέρος τῆς Πολωνίας, ἐστέρησε τὸν Πολωνὸν ἐπίσκοπον, δοῦκα τοῦ Ἑρμερόνδ, μεγάλου μέρους τῶν εἰσοδημάτων του. Ὅταν ὁ κληρικὸς αὐτὸς ἐπῆγε στὸ Πότσδαμ νὰ χαιρετήσῃ τὸν κατακτητήν, ὁ Φρειδερῖκος τοῦ εἶπε:

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ μ' ἀγαπᾶτε, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς ἔκανα.

—Δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος, τὸν σεβασμὸν ποὺ ὀφείλω στὸν βασιλέα μου, ἂν καὶ μοῦ πῆρε τὰ κτήματά μου.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπε ὁ Φρειδερῖκος, ἀφοῦ εἶσθε φίλος μου, βασίζομαι στὴν συμπάθειά σας, καὶ ἐλπίζω, ἂν ὁ Ἅγιος Πέτρος ἀρνηθῇ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο, ὅτι θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ σκεπάσετε μὲ τὸ ράσο σας, γιὰ νὰ μπῶ κρυφά.

—Τότε θὰ χρειασθῇ, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ ἐπίσκοπος, νὰ μοῦ δώσετε ἕνα ἄλλο ράσο, γιατὶ αὐτὸ ποὺ φορῶ μοῦ τὸ ἐκόψατε πολύ, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ πλέον κανενὸς εἴδους λαθρεμπόριον.

★

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἱσπανίας Κάρολος εἶχεν ἀναρρώσει ἀπὸ ὀξυτάτην ποδάγρα, περιπατοῦσε τόσο παράξενα, ὥστε μιὰ μέρα ποὺ ὁ κόμης Βουὲν τὸν συνώδευε στὸν περίπατό του, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

—Τί ἔχεις καὶ γελᾷς ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ αὐτοκράτωρ.

—Μεγαλειότατε, βλέποντας τὰ ἀσταθῆ βήματα τῆς Μεγαλειότητός σας, ἐνόμισα ὅτι βλέπω τὴν αὐτοκρατορία νὰ κλονίζεται ὅπως ὁ κύριός της, πότε ἐπάνω στὸ ἕνα πόδι καὶ πότε στὸ ἄλλο.

—Πρόσεξε νὰ μὴν κάνῃς ἄλλοτε τέτοιες σκέψεις, τοῦ εἶπε ὁ Κάρολος αὐστηρά, καὶ μάθε ὅτι ἕνα κράτος δὲν τὸ διευθύνουν τὰ πόδια, ἀλλὰ τὸ κεφάλι.

Ἐπίκαιρο θέμα

Ὁ ἱδρώτας καὶ ἡ αἰτία του

Σκεφθήκατε ποτὲ γιατὶ ἱδρώνουμε; Καὶ πόσων εἰδῶν ἱδρῶτες ὑπάρχουν;

Μὲ τὴ ζέστη, μὲ τὸ περπάτημα καὶ τὴν δουλειὰ στὸν ἥλιο καὶ μὲ τὴν ἀκινησία ἀκόμη μόνο πολλὲς φορές, ἀρχίζει τώρα κάτι δυσάρεστο: ἱδρώνουμε καὶ πρέπει νὰ σκουπίζουμε κάθε τόσο τὸ πρόσωπο μὲ τὸ μαντῆλι ἐνῷ τὰ ροῦχα κολλοῦνε ἐπάνω μας καὶ τὰ χέρια ποὺ σφίγγονται στὸ χαιρετισμὸ εἶνε βρεμμένα. Γιατὶ ἱδρώνουμε; «Εἶνε ὑγιεινὸ» λένε ἄλλοι ἐνῷ ἄλλοι θὰ ἤθελαν ν' ἀπαλαγοῦν ἀπὸ αὐτὸ τὰ βάσανο. Ποῖοι ἔχουν δίκηο;

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μποροῦν νὰ ἔχουν δίκηο καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν αἰτία καὶ ἀπὸ τὶς περιστάσεις. Πάντως πρέπει νὰ γίνῃ διάκρισις μεταξὺ ἐφιδρώσεως σὲ ἀρρώστεια ἢ σὲ κατάστασι ὑγείας. Ὑπάρχει ἱδρὼς ποὺ προδίδει ἀσθένειες, ἱδρὼς ποὺ ἐξυγειάνει καὶ ἱδρὼς ποὺ προλαμβάνει τὴν ἀρρώστεια. Ὁ ἱδρὼς εἶναι ἀνοιχτόχρωμη, διαυγής, οὐσία ποὺ περιέχει κυρίως ἁλάτι — ἂν πέσῃ καμμιὰ σταγόνα στὸ στόμα μας αἰσθανόμαστε πὼς εἶνε ἁλμηρὴ — ἀλλὰ καὶ οὐρικὰ καὶ ἄλλα λιπαρὰ ὀξέα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐλευθερώνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ ὀργανισμός. Ἐκκρίνεται ἀπὸ τοὺς ἱδρωτοποιοὺς ἀδένες τόσο τῶν ἀνθρώπων ὅσο καὶ τῶν ζώων καὶ ρυθμίζει τὴν θερμοκρασία τοῦ σώματος. Ὅταν ὁ ἱδρὼς φθάνει στὴν ἐπιδερμίδα ἢ ἐξατμίζεται ἢ ἂν ἡ ποσότης του εἶνε μεγαλείτερη, σχηματίζει μικρὰ ρυάκια ποὺ κατεβαίνουν ὅπως ἡ βροχὴ στὰ τζάμια, καὶ μουσκεύουν τὰ ροῦχα μας. Μὲ τὸν ἱδρῶτα, ὅπως εἴπαμε, ὁ ὀργανισμὸς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ διάφορα περιττώματα καὶ βλαβερὲς οὐσίες ποὺ παράγονται καθημερινῶς μέσα μας μὲ τὴν θρέψι καὶ τὴν συνεχῆ ἐναλλαγὴ τῆς ὕλης. Οἱ ἱδρωτοποιοὶ ἀδένες βοηθοῦν καὶ ἐν μέρει ἀντικαθιστοῦν τὴν λειτουργία τῶν νεφρῶν, τῶν ἐντέρων καὶ τῆς χολῆς. Σὲ βαρειὲς ἀσθένειες τῶν νεφρῶν, μάλιστα, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἱδρὼς μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ τελείως τὴν λειτουργία τους γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα καὶ νὰ συμβάλῃ ἔτσι στὴν σωτηρία τοῦ ἀρρώστου. Ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ παρατήρησις ποὺ ἔγινε τελευταίως ὅτι ὁ ὀργανισμὸς διώχνει μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν νικοτίνη τόσο καλὰ ὥστε τὰ ἐσώρρουχα νὰ χρωματίζωνται καὶ νὰ χρειασθοῦν ἀλλεπάλληλες πλύσεις γιὰ νὰ ἀποκτήσουν πάλι τὸ κάτασπρο χρῶμα τους.

Ὁ ἱδρώς, ἐξ ἄλλου, δροσίζει, ὅσο καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα φαίνεται περίεργο, διότι, φυσικά, συνδέεται πάντοτε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ζέστη. Ἡ πραγματικότης εἶνε ὅτι τὸ σῶμα ἀμύνεται κατὰ τῆς μεγάλης θερμότητος ἀκριβῶς ἐκκρίνοντας περισσότερον ἱδρῶτα τοῦ ὁποίου ἡ ἐξάτμησις αὐτὴ καταναλίσκει θερμότητα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπαλλάσσεται τὸ σῶμα πού, ἀντανακλαστικῶς, δροσίζεται. Ὅσο πιὸ δυνατὴ εἶνε ἡ ἐξάτμισις αὐτή, σὲ στεγνὴ ἀτμόσφαιρα, μὲ ἄνεμο, σὲ ρεῦμα, φυσικὸ ἢ τεχνητό, μὲ βεντάλια π.χ. ἢ ἀνεμιστῆρα, ὅπως ἔχουμε παρατηρήσει ὅλοι μας, εἶνε ἡ εὐχάριστη δροσιὰ ποὺ αἰσθανόμαστε, ἐνῷ τὸ εὐχάριστο αὐτὸ συναίσθημα μειοῦται ὅταν ἡ ἐξάτμισις τοῦ ἱδρῶτος ἐλαττοῦται ἢ παύει σὲ πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα ἢ τελείως ἀκίνητο, βαρὺ ἀέρα.

Τὰ Αἰγινίτικα κανάτια καὶ τὰ πήλινα ἐν γένει δοχεῖα τοῦ νεροῦ, σταμνίτσες, στάμνες δροσίζουν τὸ νερὸ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπο. Γιὰ νὰ δυναμώσουμε μάλιστα τὴν ἐξάτμισι τυλίγουμε τὰ κανάτια, ἀλλὰ καὶ τὰ μπουκάλια τοῦ κρασιοῦ ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλουμε νὰ δροσίσουμε μὲ ἕνα βρεμμένο πανί. Ἡ ἐξάτμισις τοῦ νεροῦ δροσίζει τὸ τυλιγμένο ἀντικείμενο. Ἐξήγησις: Γιὰ νὰ μετατραπῇ ἕνα ὑγρὸ εἰς ἀέριο, τὸ νερό, εἰς τὴν περίπτωσι αὐτή, εἰς ὑδρατμόν, γίνεται κατανάλωσις θερμότητος ἡ ὁποία ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸ ἄμεσον περιβάλλον πού, κατὰ συνέπειαν, κρυώνει, δροσίζεται. Ὁ ρουχισμός μας ἐν γένει, ἐμποδίζει τὴν ἐξάτμισι αὐτὴ ποὺ θὰ μᾶς δρόσιζε πολὺ περισσότερο καὶ συχνώτερα ἂν εἴμαστε ντυμένοι κατ' ἄλλον τρόπον. Ἡ νέα ἐφεύρεσις γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦμε στὸ «περὶ ἡλιοθεραπείας» ἄρθρο μας θὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστη ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἀλλὰ καὶ πολὺ ὠφέλιμη διότι θὰ ἀποφεύγονται ὅλα τὰ κρυολογήματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ μουσκεμμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα ροῦχα, ὅταν κάθεται κανεὶς ἀπρόσεκτα σὲ ρεύματα ἢ καὶ στὴ σκιὰ ἁπλῶς. Ἡ ἐφεύρεσις ἐξ ἄλλου ὅταν εἶνε ἄρρωστος κανεὶς εἶνε εὐεργετικὴ καὶ συχνὰ μία δυνατὴ ἐφίδρωσις ἀκολουθεῖται ἀπὸ ταχεῖα καὶ ἄμεση ἀνάρρωσι. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἐκπληκτικὸ ἂν σκεφθοῦμε ὅτι ἔχουμε ἑκατομμύρια ἱδρωτοποιῶν ἀδένων καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἑκατομμύρια μικρῶν συμμάχων γιὰ νὰ καθαρίσουν τὸν ὀργανισμὸ ἀπὸ τὶς τοξίνες ποὺ τὸν δηλητηριάζουν καὶ γιὰ νὰ καταπολεμήσουν καὶ νὰ διώξουν τὴν ἀρρώστεια. Πρέπει λοιπὸν μὲ λουτρά, ἀεροθεραπεία, ἡλιοθεραπεία καὶ κίνησι νὰ περιποιούμεθα καὶ νὰ δυναμώνουμε τοὺς ἱδρωτοποιοὺς ἀδένας ποὺ μᾶς προσφέρουν τόσο πολύτιμες ὑπηρεσίες.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

— Χρυσῆ μου, εἶσαι ἄρρωστη πάλι σήμερα;

— Ναὶ ἀγάπη μου. Πονάω παντοῦ. Στὸ κεφάλι, στὴ μέση, στὰ νεφρά, στὰ πόδια....

— Κατάλαβα τζιτζίκα μου... Αὐτὴ τὴ φορά, χρειάζεσαι καινούργια, ἀπὸ τὸ καπέλλο ἕως τὰ παπούτσια.

★

— Ξέρω ἕνα κύριο, ποὺ σοῦ μοιάζει τρομερά.. Ὁπότε τὸν ἰδῶ, ξαφνιάζομαι... Τὸν παίρνω γιὰ σένα.

— Δὲν πιστεύω νἆκαμες λάθος καὶ νὰ τοὔδωσες τὸ κατοστάρικο, ποὺ μοῦ χρωστᾶς;

★

— Πές μου νὰ χαρῇς; Ἐξακολουθεῖ ὁ φλογερὸς ἔρως τῆς Λιλῆς καὶ τοῦ Νίκου;

— Ἀστεύεσαι;... Μὰ δὲν ξέρεις ὅτι ἔχουν δυὸ μῆνες, παντρεμένοι.

★

— Ξέρετε δεσποινίς — λέγει ἕνας νέος ποιητὴς σ' ἕνα κορίτσι. Ἡ ἐξαδέλφη σας, μ' ἔχει φάει νὰ τῆς ἀπαγγείλω κάτι δικό μου.

— Καὶ δὲν τῆς ἀπαγγείλατε;.. Τί κρῖμα!... Γιατὶ ἡ καϋμένη ὑποφέρει ἀπό... ἀϋπνία!!

★

Ὁ γιατρός: Βέβαια ἔχεις πυρετό, γιατὶ πῆρες γιατρικό, ἐνῷ σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει.

Ὁ ἄρρωστος: Κάνετε λάθος γιατρέ. Ἴσα-ἴσα, ἀκολουθῶ τὴν συμβουλή σας.

Ὁ γιατρὸς (θυμωμένος). Δὲν κάνατε καθόλου καλά. Ἔπρεπε νὰ τὸ παίρνατε. Θὰ προλαμβάναμε τὸν πυρετό...

Ὁ ἄρρωστος!!....

★

— Δὲν σοῦ φαίνεται ἀγαπητή μου, πὼς ὁ ἄντρας τῆς Νέλλης, μποροῦσε νὰ εἶναι πατέρας της.

— Μὰ βέβαια μὰ σερί. Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ὑποπτεύομαι, πὼς δὲν εἶναι ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν της.

★

— Καὶ τί ἔργο, ἐξέθεσες στὴν τελευταία Ἔκθεσι;

— Τὴν προσωπογραφία τῆς γυναίκας μου...

— Καὶ δὲν ἤξερα κι' ἐγώ, γιατὶ ἡ πελατεία σου ηὔξησε τώρα τελευταῖα.

★

Ἕνας περίφημος μπεκρῆς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πιῆ ποτὲ στὴ ζωή του νερό, ὅταν ξεψυχοῦσε, ζήτησε νὰ πιῇ ἕνα μεγάλο ποτῆρι νερό, λέγοντας:

— Ὅταν πεθαίνῃ κανείς, πρέπει νὰ συμφιλιώνεται μὲ τούς... ἐχθρούς του.

Ὁ φαρσὲρ στὸν φίλο του: Τὶς βλέπεις; Αὐτὰ τὰ χαριτωμένα θηριάκια, τὤβαλαν στὰ πόδια, ἐμπρὸς στὰ ἀθῶα ποντικάκια.

Καὶ γιὰ μή...ἀλκοολικούς

Ἡ ἱστορία τοῦ κονιὰκ

Ἡ μικρὴ συνώνυμος πόλις μὲ τὸ χρυσὸ ποτό, ποὺ ἔκαμε τὴν τύχη της, χάρις σ' αὐτὸ

Ἄπειρες λέξεις ἔχουν περάσει εἰς τὴν καθημερινὴν χρῆσιν χωρὶς νὰ γνωρίζουμε τὴν προέλευσί τους. Τὶς μεταχειριζόμεθα συνεχῶς οἱ ἴδιοι, τὶς βλέπουμε γραμμένες σὲ διάφορες μεριές, στὰ βιβλία, στὶς ἐφημερίδες, στὶς ρεκλάμες, στὶς πόλεις, στὰ χωριὰ καὶ ὅμως δὲν ξέρουμε πῶς καὶ γιατὶ μπῆκαν εἰς τὸ συνηθισμένο λεξιλόγιό μας, μαζὺ μὲ τὴν τακτικὴ χρῆσι τοῦ πράγματος ποὺ ἀντιπροσωπεύουν.

Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐκφράσεις εἶνε ἡ λέξις «κονιάκ». Πόσοι ἐκ τῶν ἀνωγνωστῶν μας γνωρίζουν ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Θὰ τοὺς τὸ ποῦμε καὶ ταὐτοχρόνως τὴν ἱστορία τοῦ γευστικοῦ καὶ δυνατοῦ χρυσοῦ ποτοῦ ποὺ γνωρίζουν ἀναμφιβόλως σχεδὸν ὅλοι.

Ὑπάρχει κάπου στὴ Γαλλία, κοντὰ στὸ Μπορντώ, μία μικρὴ πόλις ποὺ οἱ κάτοικοί της μποροῦν, χωρὶς παραδοξολογία, νὰ ποῦν ὅτι πίνουν κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα κονιάκ, καὶ ἀκόμη πῶς πλένονται καὶ κάνουν μπάνιο καὶ πλένουν ὅλα τους τὰ πράγματα μὲ κονιάκ. Εἶνε ἡ μικρὴ πόλις Κονιὰκ ποὺ εἶνε κτισμένη στὴν ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ Κονιάκ. Οἱ κάτοικοί της εἶνε φυσικὰ πολὺ ὑπερήφανοι γιὰ τὸ προϊόν τους — τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ ἔχει διοδοθεῖ εἰς ὅλον τὸν κόσμον — καὶ θὰ ἤθελαν, τώρα ποὺ συμπληροῦνται 300 χρόνια ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ὡραίου ποτοῦ, νὰ τιμήσουν τὸν ἐφευρέτη ὅπως τοῦ πρέπει. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἐφευρέτης — ἂν καὶ ὑπάρχουν σχετικὲς λεπτομέρειες — ἔμεινε ἄγνωστος. Τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς δὲν ἀναφέρουν τὸ ὄνομά του καὶ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐπίσης δὲν ἔχουν ἀποθανατισθῆ σὲ καμμιὰ εἰκόνα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἡ πόλις τοῦ Κονιὰκ ἔκανε ἀνέκαθεν ἐξαγωγὴ τῶν κρασιῶν τῆς περιοχῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅταν ἐξερράγη ὁ τριακονταετὴς πόλεμος καὶ μαζὺ μὲ αὐτὸν ἡ στάσις τοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ κρίσις. Ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν δική μας τὴν ἐποχή. Τὰ βαρέλλια στὸ Κονιὰκ ἐσυσωρεύοντο καὶ δὲν ὑπῆρχε πιὰ θέσις γιὰ τὸ κρασὶ τῆς νέας ἐσοδείας. Στὴν ἐποχή μας τὸ πλεόνασμα σκορπίζεται στὴ θάλασσα ἢ καίεται. Εἰς τὸ Κονιὰκ ἀνεπήδησε μέσα στὴν κρίσι ἕνας ἐφευρετικὸς νοῦς. Ἴσως ἦταν χημικός. Ἡ ἁπλῆ του σκέψις ἐφεῦρε ἕνα ἐκπληκτικὸ ἀποτέλεσμα: Τὸ κονιάκ, εἶπε στοὺς συμπολίτας του: «τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ κρασιοῦ εἶνε νερό. Ὅταν βγάλουμε τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ γεμάτα βαρέλια μας, θὰ κερδίσουμε τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ χώρου ποὺ πιάνουν σήμερα τὰ βαρέλια».

Ἡ πραγματοποίησις ὅμως τῆς ἁπλῆς αὐτῆς σκέψεως δὲν ἦταν τόσον εὔκολη. Στοὺς 21 βαθμοὺς χάνονται καὶ ἄλλα πολύτιμα συστατικὰ τοῦ κρασιοῦ. Στοὺς 78 βαθμοὺς βράζει τὸ οἰνόπνευμα ἐνῷ τὸ νερὸ ἐξατμίζεται μόλις στοὺς 100 βαθμούς. Καὶ ὅμως τὸ θαῦμα ἐπέτυχε. Ὁ ἄγνωστος ἐφευρέτης τοῦ Κονιὰκ ἐφεῦρε μία διϋλιστικὴ συσκευὴ μὲ τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ βγάλῃ τὸ κρασὶ ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ τότε εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὸ ὄνομα «κονιάκ». Καμμία νεώτερη συσκευὴ δὲν μπόρεσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν παληά, τὴν πρώτη, στὸ Κονιάκ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ πειράματα οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως ἐγκατέλειπαν κάθε φορὰ ὅλα τὰ νέα μηχανήματα γιὰ νὰ ἐμπιστευθοῦν τὴν κατασκευὴ τοῦ κονιὰκ στὸ παληὸ καὶ σήμερα ἀκόμη χρησιμοποιεῖται ἐπὶ 8 ὧρες μία ὁμαλὴ φωτιὰ τῆς ὁποίας ἡ συντήρησις ἀποτελεῖ ἕνα μικρὸ ἐπιστημονικὸ κατόρθωμα.

Τὸ κρασὶ διϋλίζεται σχεδὸν πάντοτε δυὸ φορές. Ἔπειτα ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ κεφάλι καὶ ἡ οὐρά, δηλαδὴ τὰ ἐλαφρότερα καὶ τὰ βαρύτερα συστατικὰ ποὺ ἔχουν κακὴ γεῦσι, χρησιμοποιεῖται μόνο ἡ καρδιὰ ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶνε ἀκόμη κονιὰκ πρέπει πρῶτα νὰ μείνῃ ἀρκετὸ καιρὸ σὲ βαρέλια ἀπὸ δρῦ, σιγὰ-σιγὰ τὸ ρευστὸν ἀποκτᾷ τὸ σκοῦρο πορτοκαλλί του χρῶμα καὶ σιγὰ-σιγὰ φεύγει ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ ξύλου τὸ ὑπόλοιπον νερό. Μόνο μετὰ 10 χρόνια εἶνε ὥριμο τὸ κονιά.

Τὸ κλίμα καὶ τὸ ἔδαφος τῆς περιοχῆς δίνουν στὸ κονιὰκ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα του, ἂν καὶ σήμερον μὲ τὸ ἴδιο σύστημα κατασκευάζεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὸ ὡραῖο αὐτὸ καὶ δυνατὸ ποτὸ ποὺ λέγεται κονιακ.

Ἡ παρασκευὴ ὅμως καλῆς ποιότητος κονιὰκ ἀπαιτεῖ καὶ ἄλλες προϋποθέσεις. Μπορεῖ νὰ παραχθῇ κονιὰκ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας, ποὺ μετεχειρίσθη ὁ πρῶτος ἐφευρέτης του καὶ ὅμως νὰ μὴν εἶνε τέλειο. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχουμε διαφόρων ποιοτήτων κονιάκ.

Η μόδα

Μία ἐθνικὴ ἐκδήλωσις

Πρὸς δημιουργίαν Ἑλληνικῆς μόδας

Προσπάθεια, ποὺ πρέπει ν' ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς της

ΕΙΧΕ καὶ ἄλλοτε γίνει λόγος γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μόδα. Γιὰ μιὰ ἐκδήλωσι ποὺ θἄδειχνε, πῶς οἱ Ἑλληνίδες δὲν λησμονοῦνε τὴν παράδοσί τους.

Μὰ τότε, γέλασαν οἱ περισσότερες. Δὲν εὕρισκαν ὅτι θὰ εἶναι σίκ, ἂν δὲν ἀκολουθήσουν τὴν Παρισινὴ Μόδα. Καὶ μόνο ἡ ὀνειροπόλος Ἰσιδώρα Δούγκαν καὶ ἡ ἡ ἀδελφή της ἡ κ. Εὔα Σικελιανοῦ καὶ λιγοστὲς ἄλλες Εὐρωπαῖες, ἀκολούθησαν μιὰν ἄλλη γραμμή: τῆς ἀρχαιολατρείας. Ἐμφανίστηκαν μ' ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ κουστούμια, ποὺ δὲν τἄβγαλαν ἀκόμη ὅσες ζοῦν ἢ κατέβηκαν μ' αὐτὰ στὸν τάφο — ὅσες πέθαναν.

Τώρα τὸ ὑπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, μὲ τὴν πλατειὰ ἀντίληψι τῆς δράσεώς του, μελέτησε τὸ ζήτημα, ἀπεφάσισε νὰ ἐμφανίσῃ μιὰ Ἑλληνικὴ Μόδα — συνέχεια τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων στὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ καὶ συγχρονισμένη.

Ἔτσι τὴν περασμένη Κυριακή, στὴν «Διεθνῆ Βιοτεχνικὴ Ἔκθεσι τῆς Μόδας» τοῦ Βερολίνου, ἡ νέα Ἑλληνικὴ Μόδα, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ διεθνοῦς κοινοῦ, διὰ νὰ λάβῃ μέρος στὸ διαγωνισμὸ ποὺ θὰ γίνῃ.

Βάσις τῆς δημιουργηθείσης Ἑλληνικῆς Μόδας, εἶναι βέβαια πάντα τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ καὶ τὰ νεοελληνικὰ (τοπικὰ) πρότυπα. Ἐπάνω σ' αὐτά, εἰργάσθη ἡ κ. Εὐαγγελίδη μὲ μαννεκὲν τὴν δα Βερώνικα καὶ ἐνεφάνισε τὰ νέα μοντέλα τοῦ Ἑλληνικοῦ συρμοῦ, ποὺ προκάλεσαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν.

Σχετικῶς, τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, ἐξέδωκε καλλιτεχνικὸν λεύκωμα, ποὺ περιέχει τὰ Ἑλληνικὰ μοντέλα, ποὺ θὰ συναγωνισθοῦν στὸν διεθνῆ διαγωνισμόν, τὴν Γαλλική, τὴν Ἀγγλικὴ καὶ τὴν Γερμανικὴ Μόδα.

Μεταξὺ τῶν ἀρτίων τούτων δημιουργιῶν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, διακρίνονται:

1) Τὸ Μοντέλο «Κόκκινος Ἄργιλλος». Τὴν ἰδέαν διὰ τὸ βραδυνὸ αὐτὸ φόρεμα, ἔδωσε τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

2) Τὸ Μοντέλο «Σκόπελος». Ἐνδυμασία τῆς νήσου Σκοπέλου, ἀπὸ μαῦρο μετάξι, γαρνιρισμένο μὲ χειροκέντημα.

3) Τὸ «Ἠπειρωτικὸ Μοντέλο». Ἐνδυμασία τῆς Ἠπείρου ἀπὸ μεταξωτὸ μὲ λινὸ ἐπανωφόρι λευκὸ ἐπίσης.

4) Τὸ Μοντέλο «Παλτὸν Θεσσαλικόν». Τὸ παλτὸ ἔχει τὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ λινοῦ καὶ εἶναι γαρνιρισμένο μὲ ἠπειρωτικὸ κέντημα.

5) Τὸ «Μοντέλο πλὰζ». Ἀπὸ μπλὲ μεταξωτό, μὲ τὸ ὁποῖον φοριέται μαντῆλι, κεντημένο στὶς ἄκρες μὲ λουλούδια.

6) «Μοντέλλο Καρρέ». Εἶναι ἕνα ἀπογευματινὸν φόρεμα μὲ κὰπ κυανοῦ χρώματος μάλινη — σειρήτια σὲ μεγάλη ἀπόστασι, ποὺ ἀποτελοῦν καρρέ.

Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλα μοντέλα. Δυστυχῶς ὁ χῶρος τῆς σελίδος αὐτῆς εἶναι ἀνεπαρκής, διὰ νὰ ἐμφανίσῃ εἰς εἰκόνα καὶ κείμενον, ὅλην αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Ἑλληνικῆς δημιουργίας. Ἐπροτιμήσαμε νὰ δημοσιεύσουμε μία εἰκόνα ἔγχρωμο τοῦ «Ἠπειρώτικου μοντέλου» ποὺ βλέπετε. Καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ δημοσιεύσουμε καὶ εἰκόνας ἄλλων μοντέλων.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ τονισθῇ, εἶναι ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Μόδα, πρέπει ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὶς Ἑλληνίδες, καὶ νὰ λανσαρισθῇ μὲ πεῖσμα καὶ φανατισμό. Εἰς τὰς ἁπλὰς καὶ ἁβρὰς γραμμὰς τῶν Ἑλληνικῶν μοντέλων, οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες θὰ εὕρουν μαζὶ μὲ τὸ ἀρχαῖον ἢ νεώτερο Ἑλληνικὸ πρότυπο — τὴν πτύχωσι τοῦ χιτῶνος τῶν Καρυατίδων, τὰς πλουσίας γραμὰς τοῦ ἠπειρωτικοῦ ἐνδύματος ἢ — ἂν θέλουν — τὴν εὔγραμμον λιτότητα τῶν Κρητικῶν καὶ τῶν ἄλλων νήσων, ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνεται ὅλη ἡ γυναικεία ὠμορφιά, ἡ Ἑλληνικὴ γυναικεία ὠμορφιά.

Ἡ δουλικὴ ἀντιγραφὴ τῶν ξένων προτύπων, πρέπει νὰ λείψῃ. Καὶ ἂν — ὅπως πρέπει καὶ ὅπως ἐπιβάλλεται — ὁ Ἑλληνικὸς ὡραιόκοσμος νοιώσῃ τὴν ἀνάγκην αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπεροχὴ ποὺ θὰ ἔχῃ μὲ τὰ νέα Ἑλληνικὰ μοντέλα, τότε ἡ φωτισμένη πρωτοβουλία, τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἰργάσθησαν, τὴν νέαν αὐτὴν ἐκδήλωσιν, θὰ ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς της. Καὶ πρέπει ὁπωσδήποτε, νὰ τοὺς ἀποδώσῃ.

Α.—Ω.

Χρήσιμες συμβουλὲς

Θέλετε νὰ διώξετε τὴν ὑγρασία τῶν τοίχων ἢ νὰ τοὺς προφυλάξετε ἀπ' αὐτήν; Ἀερίσατε πρῶτα καλὰ τὸ ἀπαρτμὰν ἢ τὸ δωμάτιον. Θερμάνατέ το κατόπιν καλά. Καὶ ἀλοίψατε τοὺς τοίχους, μὲ διάλυσιν κηροῦ κιτρίνου εἰς τερεβινθίνην (50 γραμ. κηροῦ σὲ 1 ὀκ. τερεβινθίνης).

Ἂν αὐτὸ εἶναι δύσκολον, κάτω ἀπὸ τοὺς τοίχους χύσατε λίγο ἀσβέστη. Τραβᾶ τὴν ὑγρασία.

★

Ἕνα φρεσκοβαμμένο δωμάτιο μυρίζει. Αὐτὸ φέρει, συχνά, δυνατοὺς πονοκεφάλους. Θέλετε νὰ φύγῃ ἡ ὀσμὴ αὐτή; Παίρνουμε 120 γραμ. θειϊκοῦ ὀξέος καὶ τὸ μοιράζουμε σὲ δοχεῖα τὰ ὁποῖα τοποθετοῦμε μέσα στὸ δωμάτιο.

Αὐτὸ ἀφαιρεῖ τὴν ὀσμήν. Ἂν ὅμως δὲν ἔχετε θειϊκὸν ὀξύ, τότε κάψετε σὲ κάθε δωμάτιο, ἕνα ἢ δύο ραβδιὰ θείου ἀποκρυσταλλωμένου. Κατόπιν ἀερίσατε τὸ ωμάτιο γιὰ νὰ φύγῃ ἡ μυρωδιὰ τοῦ θειαφιοῦ καὶ ἔχετε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

★

Ἕνα καφὲ καλό, μυρωδάτο, ἁγνό, ζητοῦμε ὅλοι. Ξέρετε ὅμως πῶς θὰ καταλάβετε, ὅτι ὁ καφὲς εἶναι ἁγνός; Ὄχι; Θὰ σᾶς τὸ ποῦμε. Πάρετε ἕνα σωλῆνα γυάλινο, κλειστὸν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Γεμίσατέ τον νερό, κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ρίχτε λίγο καφὲ μέσα. Ἐὰν σὲ λίγο, ὁ καφὲς μείνῃ ἐπάνω καὶ τὸ νερὸ μείνει καθαρό, εἶναι ἁγνός. Ἂν μικροὶ κόκκοι πηγαίνουν στὸν βυθὸν καὶ τὸ νερὸ παίρνει ὄψιν ἀπόμαυρον, τότε ὁ καφὲς εἶναι νοθευμένος.

★

Τὸ καλὸ πετρέλαιον εἶναι ἄοσμον καὶ ἄχρουν. Ἂν θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὴν ποιότητα τοῦ πετρελαίου, ρίχτε λίγο σ' ἕνα πιατάκι καὶ βάλετε ἕνα σπίρτο ἀναμμένο. Τὸ καλὸ πετρέλαιο — πιστέψτε το — δὲν ἀναφλέγεται. Ἂν σβύσῃ, εἶναι καλῆς ποιότητος, τὸ πετρέλαιό σας.

★

Ἡ σόδα τὰ ὄσπρια, δὲν βλάπτει. Εἶναι ἐσφαλμένη ἡ ἀντίθετη θεωρία. Τοὐναντίον, ὅταν ἀρχίσῃ τὸ βράσιμό των προσθέσατε λίγη σόδα καὶ τὸ ψήσιμό των εἶναι ταχύτερον καὶ τὰ ὄσπρια λυώνουν στὸ στόμα καὶ εἶναι εὔγευστα.

Μποροῦμε ἐπίσης νὰ προσθέσουμε λίγη σόδα, σὲ φροῦτα ποὺ βράζουμε, γιὰ κομπόστες. Ἔτσι ἐξουδετεροῦται ἡ ξυνότης των καὶ χρειαζόμεθα μόνο τὴν μισὴ ζάχαρι, ἀπ' ὅ,τι γράφουν οἱ συνταγὲς τῆς μαγειρικῆς.

Θέλετε νὰ ἔχετε ἕνα σῶμα σὰν τῆς νέας ποὺ βλέπετε παραπάνω κι' ἕνα πρόσωπο λεῖο, δροσερό, σὰν τὸ Μαγιάτικο τριαντάφυλλο; Προσέξετε καλὰ σὲ ὅ,τι θὰ σᾶς εἴπωμεν:

1) Μὴ θυμώνετε ποτέ.

2) Μὴν ἐκτίθεσθε στὸ ψῦχος, στὸν δυνατὸν ἀέρα καὶ μάλιστα τῆς θαλάσσας ποὺ καίει, στὸν ἥλιο καὶ στὸν θερμὸν ἀέρα.

3) Μὴ φορᾶτε βαρειὰ ἐνδύματα, στενά, σουτιὲν σφικτά. Προκαλοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα συμφόρησιν τοῦ αἵματος στὸ πρόσωπο καὶ σᾶς κάνει σὰν βρασμένο ἀστακό. Ἐκτὸς ποὺ ἐμποδίζουν καὶ τὴν χώνευσιν.

4) Ἀποφεύγετε τὸ κρῦο στὰ πόδια.

5) Μὴν τρῶτε ἐρεθιστικὲς γιὰ τὸ δέρμα τροφές.

6) Νὰ ἔχετε τακτικὲς κενώσεις. Καὶ ἂν συμβαίνῃ τὸ ἀντίθετον νὰ τὸ ἐπιτύχετε τὸ ταχύτερον.

7) Κοιμᾶσθε ἐνωρίς.

8) Μὴν κοπιάζετε πολύ, πνευματικῶς.

9) Μὴ μένετε στὸ κρεββάτι πέραν τοῦ κανονικοῦ.

10) Μὴν κουράζεσθε ὅμως στὴ ζωή σας καὶ στὶς ἀσκήσεις σας πάρα πέρα ἀπ' ὅσον ἀντέχετε.

11) Τὸ οὖζο ἢ τὰ οἰνοπνευματώδη, στεῖλτε τα περίπατο Κι' ἂς εἶνε τῆς μόδας, καὶ

12) Ἀφίσετε καὶ τὸ τσιγάρο. Ξεύρετε πῶς χαλάει ὄχι μόνον τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα σας;

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μοντέλλα, μὲ βάσι τὴν ἠπειρωτικὴ ἐνδυμασία, ὁλόκληρο ἀπὸ λευκὸ μετάξι. Τὸ μπο λερὼ προσαρμόζεται ἁρμονικά.

Δύο ἑκατομμύρια τὸν χρόνο

ΤΑ ΑΖΗΤΗΤΑ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ

Πόσο στοιχίζει ἡ ρωμέϊκη ἀφηρημάδα καὶ ἀπροσεξία...

— Παράρτημααααα! Ὅλοι οἱ κερδισμένοι ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου.

Καὶ τὰ φύλλα τοῦ παραρτήματος τῆς ἐφημερίδος πτερυγίζουν στὰ ἀνυπόμονα χέρια τῶν κατόχων λαχείου. Εἶναι ἡ κρίσιμη στιγμὴ τῆς πραγματοποιήσεως ἢ τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων. Ὁ καθένας βλέπει πρῶτα τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχείου του καὶ κυττάζει κατόπιν μὲ λαχτάρα τὸν πίνακα τῆς ἐφημερίδος μήπως τὸν ἰδῇ μεταξὺ τῶν κερδισμένων.

Ὅσο προχωρεῖ στὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πίνακος, τόσο κατεβαίνει στὸ πρόσωπό του τὸ μούχρωμα τῆς ἀπογοητεύσεως. Μόλις ἰδῇ καὶ τοὺς τελευταίους ἀριθμούς, πετᾷ μὲ μίαν στενοχωρημένην νευρικότητα, μ' ἕνα αἴσθημα σχεδὸν ἀποτροπιασμοῦ, τὸ λαχεῖον καὶ τὴν ἐφημερίδα μαζί.

— Ὥστε δὲν ἐκερδίσατε, κύριε; Ἐκυττάξατε τὸν πίνακα μὲ προσοχήν; Γιὰ ξανακυττάξτε τον ἄλλη μιὰ φορά...

Κανεὶς ὅμως δὲν κάθεται, νὰ διαπιστώσῃ γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν ἀτυχίαν του. Ἀρκετὸ εἶναι τὸ νεύριασμα ἀπὸ τὴν πρώτη διαπίστωσι. Σχίζει λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἐπὶ τόπου τὸ λαχεῖον. Πόσον ὅμως ἄσχημα κάνει! Διότι δὲν ἀποκλείεται, νὰ ἐξέσχισε τὴν τύχην του. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ ἐκέρδιζε κάτι καὶ νὰ μὴ τὸ εἶδε μὲ μιὰ ἁπλῆ, φευγαλέα ἀνάγνωσιν τοῦ πίνακος. Τὸ ὅτι τοῦτο εἶναι πιθανόν, καταφαίνεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι πολλὰ κέρδη τῶν λαχείων μένουν ἀζήτητα...

✶

— Πόσοι κερδισμένοι λαχνοὶ μένουν ἀζήτητοι; Ἐρωτοῦμε τὸν ἁρμόδιον ὑπάλληλον τῶν κρατικῶν λαχείων κ. Καλαμποκιάν.

— Ἀρκετοί, μᾶς ἀπαντᾶ. Ἔχομε ὑπολογίσει, ὅτι μόνον ἀπὸ τὸ λαχεῖον τοῦ Στόλου μένουν ἀζήτητα κέρδη ἕνα ἑκατομμύριο δραχμὲς τὸ χρόνο.

— Ἀπὸ τὸ νέο, κρατικὸ λαχεῖο;

— Δὲν ὑπελογίσαμε ἀκόμη, διότι ἡ λειτουργία του δὲν ἔκλεισε χρόνο. Πάντως καὶ ἀπὸ αὐτὸ μένουν ἀνεξαργύρωτοι ἀρκετοὶ λαχνοί.

— Τὰ ἀζήτητα τί εἶναι; Μεγάλα ἢ μικρὰ κέρδη;

— Τὰ περισσότερα εἶναι μικρά, δηλαδὴ εἰκοσιπεντάδραχμα ἢ ἑκατοντάδραχμα. Ἀλλὰ φθάνουν καὶ μέχρι τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν. Πρὸ ἐτῶν ἔμεινε ἀνεξαργύρωτον τὸ τέταρτον τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ, δηλαδὴ ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές.

— Καὶ τί γίνονται τὰ ποσὰ αὐτά;

— Παραγράφονται, ὅταν περάσῃ τετράμηνον ἀπὸ τῆς κληρώσεως, ὅπως ὁρίζει ὁ νέος νόμος.

★

Ἡ περίπτωσις τοῦ ἀζητήτου ἔχει παρουσιασθῆ καὶ εἰς τὸ λαχεῖον τῆς «Ἑνώσεως Συντακτῶν». Καὶ μάλιστα γιὰ μεγαλύτερο ποσόν: Γιὰ ἕνα ὁλόκληρο σπίτι.

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς κερδισμένους τῆς περυσινῆς κληρώσεως, μᾶς πληροφοροῦν στὴν Ἕνωσιν, δὲν προσῆλθε νὰ πάρῃ τὸ σπίτι, ποὺ ἐκέρδισε.

— Πόσης ἀξίας ἦταν;

— Διακοσίων πενῆντα χιλιάδων δραχμῶν.

Τύχη ποὺ τὴν εἶχε ὁ κερδισμένος! Ἀλλὰ καί... ἀτυχία, ποὺ δὲν παρέλαβε τὸ κέρδος του!

— Καὶ τί ἔγινε τὸ ἀζήτητο αὐτὸ σπίτι;

— Ἡ ἀξία του, ὅπως ὁρίζῃ ὁ νόμος τοῦ λαχείου τῆς Ἑνώσεως, παρεδόθη μετὰ παρέλευσιν ἑπταμήνου ἀπὸ τῆς κληρώσεως εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ.

★

Τὰ τρία λαχεῖα, Στόλου, Κρατικὸν καὶ Ἑνώσεως Συντακτῶν, παρουσιάζουν στὸ τέλος τοῦ ἔτους ποσὸν ἀζητήτων, ποὺ θὰ ἐγγίζῃ ἀσφαλῶς τὰ δύο ἑκατομμύρια δραχμῶν. Τεράστιον δηλαδὴ ποσόν! Δύο ἑκατομμύρια, ποὺ θὰ περίμεναν μὲ τόση λαχτάρα οἱ κάτοιχοι τῶν κερδισμένων λαχνῶν, τὰ ἔχασαν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια των.

Πῶς συμβαίνῃ αὐτό; Συντελοῦν πολλοὶ λόγοι. Πρῶτον, τὸ χάσιμον τοῦ λαχείου. Αὐτὸς ποὺ ἀγόρασε τὸν τυχερὸν λαχνόν, τὸν ἔχασε κάπου. Τοὔπεσε ἢ στὸ δρόμο ἢ στὸ γραφεῖο ἢ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Μπορεῖ νὰ τὸν εἶδαν ἄλλοι πεταμένον, ἀλλὰ θὰ ὑπέθεσαν ἀσφαλῶς, ὅτι εἶναι λαχνὸς περασμένης κληρώσεως, ποὺ δὲν ἐκέρδισε καὶ ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης του τὸν ἐπέταξε.

Πολλοὶ τέτοιοι ἄτυχοι λαχνοὶ στρώνουν τοὺς δρόμους ὕστερα ἀπὸ κάθε κλήρωσι. Εἶναι σκορπισμένες, μάταιες ἐλπίδες, τὶς ὁποῖες πατοῦν ἀδιάφοροι οἱ διαβάται.

Αὐτὴ ἡ περίπτωσις, τοῦ νὰ χάσουμε τὸν λαχνόν μας, μπορεῖ νὰ ἀποφευχθῇ ἀποτελεσματικῶς μὲ τὴν μέθοδον, ποὺ εἶχε καθιερώσει κάποτε ἕνας παπουτσής. Αὐτός, μόλις ἀγόραζε νέο λαχεῖον, τὸ ἐκολλοῦσε μὲ τσιρίσι στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του. Κάποτε ἔτυχε νὰ κερδίσῃ τὸ λαχεῖον του. Προσεπάθησε νὰ τὸ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Ἠναγκάσθη κατόπιν αὐτοῦ, νά... βγάλῃ ὅλην τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ καὶ νὰ τὴν κουβαλήσῃ στὰ γραφεῖα τοῦ λαχείου πρὸς ἐξαργύρωσιν.

Ἐπ' αὐτοῦ θὰ εἶχε κανεὶς νὰ συστήσῃ καὶ τὴν τακτικὴν τῆς φτωχῆς κοπέλλας τοῦ λαοῦ, ποὺ τοποθετεῖ τὸ λαχεῖο της μὲ μίαν ἱεροτελεστίαν λαχτάρας καὶ ἐλπίδων πίσω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα καὶ δέεται καθημερινῶς ἐνώπιόν του — ἐνώπιον τοῦ λαχείου ἆρά γε ἢ ἐνώπιον τοῦ οἰκονίσματος; — νὰ κερδίσῃ, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν προῖκα της. Ὅταν τόσοι τόννοι ἐλπίδων φορτωθοῦν ἐπάνω σ' ἕνα λαχεῖον, τὸ μικρό, λιθογραφημένο χαρτάκι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὸ τόσο βάρος καὶ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ χαθῇ...

✶

Προχωροῦμε εἰς δευτέραν αἰτίαν τῆς δημιουργίας ἀζητήτων κερδῶν λαχείου. Εἶναι ἡ ἀφηρημάδα, τόσον συνήθης στὴν ἐποχή μας. Ἀγοράζει ἕνας πολυπράγμων — καὶ ποιὸς δὲν εἶναι πολυπράγμων σήμερα;— συμπολίτης ἕναν λαχνὸν καὶ τὸν τοποθετεῖ στὴν πιὸ μυστικὴ σχισμάδα τοῦ πορτοφολιοῦ του ἢ στὴν πιὸ ἀπόμερη τσέπη του. Καὶ ἐκεῖ τὸν ἀφήνει ἀνενόχλητον, νὰ κοιμηθῇ ἐν εἰρήνῃ. Ὁ λαχνὸς κοιμᾶται, ἀλλ' ἡ τύχη του δουλεύει. Γίνεται ἡ κλήρωσις καὶ κερδίζει. Ἀλλὰ ἡ ἀφηρημάδα τοῦ κυρίου του τὸν ἀφήνει ἀνειδοποίητον.

Περνᾶ καιρός. Περνοῦν περισσότερο ἀπὸ τέσσαρες μῆνες. Ὁ ἀφηρημένος κύριος ψάχνει κάποτε νὰ βρῇ κάποιο ἄλλο χαρτάκι, τὸ ὁποῖον ἐξέχασε ποῦ ἔχει βάλει. Ἀναποδογυρίζει τὸ πορτοφόλι του, τὶς τσέπες του καὶ τὸ μὲν χαμένο χαρτάκι δὲν τὸ βρίσκει, βρίσκει ὅμως τὸ ξεχασμένο λαχεῖο.

— Βρέ! Ἀπὸ πότε νὰ τὸ ἔχω ἆρά γε αὐτό;

Κυττάζει τὴν ἡμερομηνία τοῦ λαχνοῦ. 27 Ἰανουαρίου.

— Λὲς νἄχῃ κερδίσει; σκέφτεται.

Περνᾶ μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ Λαχείου καὶ κυττάζει τὸν κατάλογον τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν τῆς κληρώσεως τοῦ Ἰανουαρίου. Καί — τί τύχη!— βλέπει, ὅτι ὁ ἀριθμός του κερδίζει δέκα χιλιάδες δραχμές. Χοροπηδῶντας κατευθύνεται εἰς τὴν θυρίδα τοῦ Ταμείου.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἐξαργυρώσετε αὐτὸν τὸν κερδισμένον λαχνόν;

Ὁ ταμίας τὸν παίρνει καὶ τὸν κυττάζει:

— 27 Ἰανουαρίου;! Πολὺ παληὸ λαχεῖο, βρὲ παιδί μου. Ποῦ τὸ πῆρες; Ἀπὸ τά... παληαντζίδικα;

— Ὄχι, κύριε, ἀπὸ ἕναν λαχειοπώλη.

— Καὶ γιατὶ τὸ ἔφερες τώρα;

— Τὸ εἶχα ξεχάσει στὴ τσέπη μου.

— Πάλι καλά, ποὺ δὲν μᾶς ἔφερες νὰ σοῦ ἐξαργυρώσουμε κανένα λαχεῖο τοῦ Καποδίστρια...

— Μὴν ἀστειεύεσθε, κύριε. Δῶστε μου τὰ λεφτά μου, νὰ φύγω.

— Ποιὰ λεφτά;

— Τὶς δέκα χιλιάδες, ποὺ κερδίζω. Πάνε αὐτὲς τώρα.

— Γιατί;

— Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο παρεγράφησαν.

— Τί ἀτυχία! Κάνει ὁ κάτοχος τοῦ λαχείου.

—Ἀτυχία τὸ λέτε σεῖς, ὅταν κερδίζετε δέκα χιλιάδες;

— Ναί, ἀλλὰ νὰ ποὺ τώρα τὶς χάνω.

— Αὐτὸ λέγεται ἀφηρημάδα καὶ ὄχι ἀτυχία. Μὴ συγχίζετε τὰ πράγματα, κύριε.

Καὶ ὁ ἀφηρημένος κύριος φεύγει εἰς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν. Πρὸς Θεοῦ! Ἂς τὸν συνοδεύσῃ κάποιος φιλεύσπλαχνος χριστιανὸς μέχρι τὸ σπίτι, διότι δείχνει ὅτι ἔχει ὅλες τὶς διαθέσεις, βγαίνοντας νὰ κτυπήσῃ τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο...

✶

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ποὺ θυμοῦνται ὅτι ἔχουν λαχεῖον, τὴν τελευταίαν στιγμήν, ποὺ ἐκπνέει ἡ προθεσμία τῆς διαγραφῆς.

Θυμόμαστε ἕνα συνάδελφο, ποὺ εἶχεν ἀγοράσει ἕνα δεκάρικο λαχεῖον. Τὸ εἶχε βάλει στὸ πορτοφόλι του καὶ οὔτε τὸ θυμήθηκε μῆνες.

Ἕνα πρωΐ, γυαλίζοντας τὰ παπούτσια του, θυμήθηκε τὸ λαχεῖο. Ψάχτηκε καὶ τὸ ηὗρε. Μὲ τὴν συνηθισμένη βαρυθυμία του, τὤδωσε στὸ λοῦστρο.

—Γιὰ κύτταξε αὐτὸ τὸ ψωρολαχεῖο.

Ὁ λουστρᾶκος, ἐκύτταξε τὸ λαχεῖο καὶ κράτησε μιὰ φωνή.

Εἶχε κερδίσει τὸν πρῶτο ἀριθμό!

Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ; Εἶδε καὶ τὸ ὕφος τοῦ πελάτου του... Δὲν ἐπίστευε στὴν τύχη. Καὶ τοῦ εἶπε:

—Κερδίσατε ἕνα ἑκατοστάρικο, κύριε.

—Φέρτο!

Ὁ λοῦστρος, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ἔδωσε ἕνα ἀκέραιο ἑκατοστάρικο.

—Δὲν κρατᾶς ἐσὺ τίποτε; τὸν ρώτησε ὁ συνάδελφος.

—Δὲν θέλω ἀφεντικό... Πελάτης εἶσαι...

Ἀλλ' ὁ «πελάτης» τώρα ὑποψιάστηκε. Πῆρε τὸ λαχεῖο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ λούστρου καὶ τὸ κυττάξαμε μαζύ.

Τοὖρθε ταμπλᾶς.

Τὰ ἔβαλε μὲ τὸ λοῦστρο.

—Γιατὶ ἤθελες νὰ μὲ κοροϊδέψῃς, ρέ;

—Μὰ ἂν λεῖπανε καὶ κάτι τέτοιοι πῶς θὰ ζούσαμε μεῖς; ἀπήντησε στωϊκώτατα ὁ λοῦστρος.

Ἀλλ' ὁ «τυχερὸς»—δυὸ φορὲς— ἔσπευσε τώρα στὸ ταμεῖο τοῦ λαχείου τοῦ στόλου.

Ἂς προσθέσουμε ἐδῶ καὶ την συνηθέστερη περίπτωσιν, τὴν ὁποίαν ἀνεφέραμε καὶ εἰς τὴν ἀρχή: Τὴν περίπτωσι δηλαδὴ τῆς ἀπροσεξίας. Παίρνει ὁ κάτοχος τοῦ λαχείου τὴν ἐφημερίδα, ποὺ ἔχει τὸν πίνακα τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν, καὶ ἀντὶ νὰ περιμένῃ, νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, νὰ τὸν διαβάσῃ μὲ προσοχήν, τὸν βλέπει φευγαλέα στὸ δρόμο, ἐνῷ βαδίζει. Φταίει ἴσως σ' αὐτὸ ἡ ἀνυπομονησία γιὰ τὸ κέρδος. Βιάζεται ὁ ἄνθρωπος, νὰ γίνῃ ἑκατομμυριοῦχος. Καὶ διατρέχει μὲ πυρετῶδες βλέμμα τὸν πίνακα.

Εἶναι πολὺ ἑπόμενον, νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνας ἢ καὶ περισσότεροι ἀριθμοί. Τὸ σκούντημα ἀπὸ ἕναν διαβάτη ἢ τὸ κορνάρισμα ἑνὸς αὐτοκινήτου, μπορεῖ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν ἀπὸ τὸν πίνακα καὶ ἔτσι νὰ μὴν ἰδῇ ὅλους τοὺς κερδισμένους ἀριθμούς. Ἐξ ἄλλου ἀριθμοὶ εἶναι αὐτοὶ καὶ θέλουν ἀπερίσπαστη προσοχή. Δὲν βαρυέσαι ὅμως! Ἡ ρωμέϊκη τσαπατσουλιὰ παίζει καὶ ἐδῶ μὲ τὴν τύχην μας, μὲ τὸ συμφέρον μας, δηλαδὴ «ἐν οὐ παικτοῖς».

✶

Καὶ ἔτσι, χάνοντας ἕνα σίγουρο κέρδος ἀπὸ τὰ χέρια μας, γρουσουζεύουμε καὶ τὴν τύχην μας, ἂν παραδεχθοῦμε καὶ λίγη πρόληψιν ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως πάσης προλήψεως, ἡ οὐσία εἶναι, ὅτι ἀφήνουμε μὲ τὴν ἀφηρημάδα καὶ τὴν ἀπροβλεψία μας, νὰ μᾶς ξεφύγῃ ἕνα χρηματικὸν ποσόν, ποὺ μὲ τόσον πόθον ὠνειρευτήκαμε, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐδρέψαμε τὸ λαχεῖον μας ἀπὸ τὸ κατάφορτον ἀπὸ τὴν νέαν ἐσοδείαν λαχνῶν κοντάρι τοῦ λαχειοπώλου, ὁ ὁποῖος μας ηὐχήθη:

— Καλὴ ἐπιτυχία!

Σκοπιμώτερον ὅμως θὰ ἦταν νὰ μᾶς εὐχηθῇ:

— Προσοχὴ καὶ ὄχι ἀφηρημάδα!...

Διότι, ὅπως εἴδαμε, οἱ πιὸ κερδισμένες ἀπὸ τὰ λαχεῖα βγαίνουν κάθε χρόνο ἡ Ἀπροσεξία καὶ ἡ Ἀφηρημάδα. Πραγματοποιοῦν αὐτὲς οἱ δύο συνεταιρικῶς κέρδη δύο ἑκατομμυρίων. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ λέγωμαι... Ἀφηρημάδα καὶ Ἀπροσεξία καὶ ὄχι...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ἡ δημοφιλὴς βεντέτα ἡ Μάντζυ Ἔβανς, ἀγόρασε τὸ γιὼτ ποὺ κυβερνᾷ ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ λαχεῖο καὶ τοῦ ὁποίου ἐκέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμό.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝ

Μέντιουμ καὶ ἀπατεῶνες

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Κάθε κομμάτι ἀπὸ τὴν σειρὰν αὐτήν, τῶν καταπληκτικῶν ἀπομνημονευμάτων ἑνὸς πνευματιστοῦ, εἶναι αὐτοτελής. Ἔχουν δημοσιευθῆ τρία προηγουμένως. Ἀλλά, μπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὸ σημερινόν, χωρὶς νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὰ προηγούμενα.

Μίαν ἡμέραν τοῦ περασμένου μηνὸς οἱ κάτοικοι ἑνὸς ἀγγλικοῦ χωρίου ἐτρομοκρατήθησαν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς πνεύματος, ποὺ ἐδημιουργοῦσεν ἕνα ἀρκετὰ περίεργον φαινόμενον.

Καὶ τὸ τραπεζάκι τοῦ πνευματιστοῦ ἀρχίζει νὰ κινῆται... Τὸ πνεῦμα ἦλθε... Θὰ μάθουμε τώρα ὅ,τι θέλουμε...

Ἀπὸ τὸ δειλινὸν ἕως τὰς ἕνδεκα περίπου, εἰς διάφορα μέρη τοῦ χωρίου ἔβρεχε κυριολεκτικῶς πέτρες καὶ κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ προήρχοντο. Κάθε βράδυ λοιπὸν οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων ἤρχοντο εἰς τὸ στοιχειωμένον ἐκεῖνο μέρος διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ μυστηριῶδες φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ὅμως κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξηγήσῃ. Τέλος ἐκλήθη καὶ ἕνας ἱερεὺς διὰ νὰ κάμῃ ἁγιασμόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, διότι ἐκινδύνευε νὰ τραυματισθῇ σοβαρῶς ἀπὸ τοὺς λίθους αὐτοὺς ποὺ ἐγίνοντο διαρκῶς μεγαλύτεροι. Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ποὺ ἀναφέρουν τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν λέγουν ἐὰν συνεχίζεται ἀκόμη ἢ ἐσταμάτησε.

Εἶνε καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα φαινόμενα ποὺ δημιουργοῦν τὰ θορυβώδη πνεύματα, ἢ «Πολτεργκάϊστ», ὅπως λέγονται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν πνευματιστῶν.

Τὸ «Πολτεργκάϊστ» εἶνε ἕνα πνεῦμα ποὺ κάνει διαρκῶς φάρσες καὶ πολὺ πεισματάρικο, διότι δὲν φεύγει εὔκολα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐμφανισθῇ μίαν φοράν. Ἐξακοντίζει πέτρες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐναντίον ἑνὸς ὡρισμένου στόχου, κτυπᾷ εἰς τοὺς τοίχους, ἀνοίγει πόρτες, κτυπᾷ τὰ κουδούνια καὶ γενικῶς κάμνει πράγματα ποὺ ἠμποροῦν ν' ἀποδοθοῦν εἰς ἕνα ἀλητόπαιδο. Εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὰ πάρῃ κανεὶς εἰς τὰ σοβαρὰ τέτοια πράγματα;

Ἕνα χαρακτηριστικὸν τοῦ φαινομένου τῶν «Πολτεργκάϊστ» εἶνε ὅτι παρουσιάζεται ξαφνικὰ καὶ ἔπειτα σταματᾷ ἀποτόμως, ἀκριβῶς ὅπως θὰ ἔκαμνε ἕνας ποὺ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του καὶ δὲν θέλει νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα.

Τὸ πρῶτον πνεῦμα ποὺ συνήντησεν ὁ Πράϊς, τὸν ὁποῖον ἀνεφέραμεν εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια, ἦτο ἀκριβῶς ἕνα «Πολτεργκάϊστ». Ὁ Πράϊς ἦτο νέος τότε, δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη διευθυντὴς τοῦ ἀγγλικοῦ ἰνστιτούτου ἐρευνῶν, καὶ δὲν ᾐσθάνετο ἄλλην ἐπιθυμίαν παρὰ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὰ πνεύματα. Καὶ δὲν ἦτο καθόλου δύσπιστος.

Ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι εἶχε γίνει ἀκατοίκητον ἐπειδὴ κάθε νύκτα κάποιος ἀνεβοκατέβαινε τὴν σκάλαν κτυπῶν θορυβωδῶς τὰ πόδια εἰς τὰ ξύλινα σκαλοπάτια, ὁ Πράϊς ἐσκέφθη ἀμέσως νὰ στήσῃ ἐνέδραν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτό.

«Εἴτε εἶνε πνεῦμα εἴτε ὄχι, ἐγὼ θὰ τὸ περιμένω καὶ θὰ τὸ φωτογραφήσω!» ἐσκέφθη ὁ Πράϊς. Τὸ ἴδιο βράδυ, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα φίλον του, ἐπεθεώρησε ὅλον τὸ σπίτι, ἔκλεισε πόρτες καὶ παράθυρα καὶ τὰ ἐσφράγισε. Μετὰ ἐκλείσθη εἰς ἕνα δωμάτιον τοῦ ἰσογείου, σιμὰ εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἐπερίμενε.

Κατὰ τὰς ἕνδεκα καὶ μισὴ ὁ Πράϊς ἀνατρίχιασε, ὅταν ἄκουσε ἕνα γδοῦπο εἰς τὸ ἐπάνω δωμάτιον. Μετὰ μισὴν ὥραν ἄκουσε βαρειὰ βήματα σὰν ἀνθρώπου ποὺ βαδίζει μὲ τσόκαρα. Τὰ βήματα πλησιάζουν, κατεβαίνουν τὴν σκάλαν, σταματοῦν, ἀνεβαίνουν πάλιν.

Ὁ Πράϊς συγκεντρώνει ὅλον του τὸ θάρρος καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κρύπτην μὲ τὸν φίλον του, κρατῶν ἕναν ἠλεκτρικὸν φανόν. Ἐρευνᾷ τὴν σκάλαν καὶ τὰ ἐπάνω δωμάτια, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε. Οἱ δύο νέοι κατεβαίνουν πάλιν, τοποθετοῦν τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν μὲ τὸν φακὸν πρὸς τὴν σκάλαν καὶ ἑτοιμάζουν μίαν μεγάλην δόσιν μαγνησίου μὲ πυρίτιδα. Ἔπειτα ἀποσύρονται πάλιν εἰς τὴν κρύπτην των.

Ἐπὶ μίαν ὥραν σιγὴ ἀπόλυτος. Εἶνε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἔξαφνα ἀκούεται πάλιν θόρυβος εἰς τὸ ἐπάνω δωμάτιον καὶ βήματα ποὺ πλησιάζουν, κατεβαίνουν τὴν σκάλαν, ἀνεβαίνουν πάλιν. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Πράϊς ἀνάβει τὸ μαγνήσιον καὶ παίρνει μίαν φωτογραφίαν.

Τότε συμβαίνει κάτι τὸ καταπληκτικόν: τὸ πνεῦμα, ποὺ ἀνέβαινε τὴν σκάλαν, ἐσκόνταψε εἰς ἕνα σκαλοπάτι σὰν νὰ ἐτρόμαξε ἀπὸ τὸ ἀπότομον φῶς τοῦ μαγνησίου. Καὶ ὁ θόρυβος ἔπαυσε. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ποὺ ἐπῆρε ὁ Πράϊς δὲν εἶδε παρὰ τὴν σκάλαν, ἔρημην.

Ἐπὶ μερικοὺς μῆνας ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι ἐτριγύριζαν πνεύματα. Ἔπειτα, ἐντελῶς ξαφνικά, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐκδηλώσεις ἐσταμάτησαν καὶ ὁ Πράϊς ἐπέρασε ἐκεῖ τὰς διακοπάς των ἐντελῶς ἀνενόχλητος. Ὅπως εἰς πολλὰς περιπτώσεις «θορυβωδῶν πνευμάτων», καμμία ἐξήγησις δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ δοθῇ. Ἐπρόκειτο περὶ κακενὸς τρελλοῦ ἢ φαρσέρ; Κανεὶς δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ μάθῃ καὶ ἡ ὑπόθεσις παρέμεινε μυστηριώδης.

Τὰ περιεργότερα φαινόμενα τέτοιου εἴδους θορυβωδῶν πνευμάτων, συνέβησαν ἀκολούθως εἰς ἕνα ἐξοχικὸν σπίτι, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, ὅπου ὁ Πράϊς τα παρηκολούθησε μὲ ὅλην τὴν ἄνεσίν του. Μέσα εἰς τὸ σπίτι αὐτό, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, εἶχεν ἐντειχισθῆ ζωντανὴ μία καλόγρηα. Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, μέσα εἰς τὸ ἴδιο σπίτι ἐξέπνευσεν ἕνας νέος ποὺ ἔλεγε πάντοτε ὅτι ὅταν θὰ πεθάνῃ θὰ δώσῃ «σημεῖα ζωῆς».

Οἱ ἔνοικοι αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ἔμεναν μερικοὺς μῆνας καὶ μετὰ ἔσπευδαν νὰ φύγουν, διότι τὰ πνεύματα ἦσαν πολὺ ἐνοχλητικά. Τὰ κουδούνια ἐκτυποῦσαν μόνα τους, πόρτες ἄνοιγαν, κρότοι βημάτων ἠκούετο παντοῦ τὴν νύκτα. Ἔπιπλα μετεκινοῦντο, ποτήρια ἔσπαζαν χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίσῃ κανείς, διάφορα ἀντικείμενα ἐξηφανίζοντο μυστηριωδῶς. Ἕνας ἐνοικος περισσότερον ἀποφασιστικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐκρύβη μίαν νύκτα διὰ νὰ ξυλοκοπήσῃ τὸ «πνεῦμα», ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του.

Ὅταν ὁ Πράϊς ἔφθασεν ἐπὶ τόπου ἠρεύνησε προσεκτικὰ ὅλον τὸ σπίτι, ἀπὸ τὴν στέγην ἕως τὸ ὑπόγειον, ἐξήτασε τὰ ἔπιπλα, τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ νεροῦ καὶ δὲν εὐρῆκε τὴν παραμικρὰν ἀνωμαλίαν. Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὸν κῆπον, ἕνα μεγάλο βάζο ἔπεσεν ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἐθρυμματίσθη εἰς τὰ πόδια του. Ἁπλῆ σύμπτωσις ἢ σκηνοθεσία; Ἢ μήπως ἦσαν τὰ πνεύματα ποὺ τὸν ὑπεδέχοντο τόσον παταγωδῶς;

Δυστυχῶς, ὁ Πράϊς δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ, ἂν καὶ ἐγνώριζε ὅτι τὸ σπίτι ἐκατοικεῖτο καὶ ὅτι πιθανὸν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους νὰ ἦτο τρελλός. Ἕνα βράδυ ἔκλεισε πόρτες καὶ παράθυρα καί, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ «πεθαμένου νέου». Ἐκεῖ ἄκουσε κτύπους ποὺ ἐφαίνοντο προερχόμενοι ἀπὸ ἕνα καθρέπτην, κατώρθωσε δὲ μὲ τοὺς κτύπους αὐτοὺς νὰ συνδιαλεχθῇ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ νέου. Ἕνας κτύπος ἐσήμαινε «ναί», δύο κτύποι «ὄχι» καὶ τρεῖς «ἴσως». Αἱ ἀπαντήσεις ὅμως τοῦ πνεύματος δὲν ἦσαν καὶ τόσον πειστικαί, ἐπειδὴ ἀφοροῦσαν πράγματα γνωστὰ εἰς ὅλους τοὺς ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν, μετὰ τὸ τέλος τῆς περιέργου ἐκείνης συνδιαλέξεως, ὁ Πράϊς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἕνα κομμάτι σαποῦνι ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὸ λαβομάνον, ὄπισθέν του, ἐσηκώθη μόνον του καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸν ἀντικρυνὸν τοῖχον.

Μετά τινα καιρὸν ὁ Πράϊς ἐπέστρεψε διὰ δευτέραν φορὰν εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι. Ὡς ἐκ θαύματος ἀπέφυγε μίαν ἀδειανὴν μπουκάλαν ποὺ ἐξεσφενδονίσθη κατὰ μυστηριώδη τρόπον ἀπὸ τὴν σκάλαν, ἄκουσε τὰ κουδούνια νὰ κτυποῦν, εἶδε μίαν κλειδωμένην πόρταν ν' ἀνοίγῃ μόνη της. Ἠρεύνησε παντοῦ καὶ ἐν τέλει ἀνεκάλυψε... Δὲν ἠθέλησε ὅμως νὰ εἴπῃ τί ἀνεκάλυψε. Καὶ ἀρκεῖται νὰ γράψῃ εἰς τὸ βιβλίον του: «Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ὑπερφυσικόν».

Ἐν συμπεράσματι, δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρώπινοι δυνάμεις ποὺ παραμένουν ἀκόμη μυστηριώδεις, δηλαδὴ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐξακριβωθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως αὐτοῦ μέχρι τοῦ νὰ θέλωμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ φαινόμενα μὲ τὴν ἐπισφαλεστάτην θεωρίαν τῶν πνευμάτων, ἡ ἀπόστασις εἶνε τεραστία.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν εἰς τὰ πνεύματα.

ΒΟΜΒΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ

Πῶς θὰ ταξειδεύουν οἱ ἀλῆτες τοῦ οὐρανοῦ

Ἕνας νέος τρόπος ἐφαρμόζεται τώρα διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ἀπείρου: βόμβες ποὺ δὲν ἐκρήγνυνται ὅμως ἀλλὰ στέλνουν εἰς τὴν γῆν «μηνήματα» τοῦ τί εἶδαν εἰς τὰ γαλάζια ἐκεῖνα ὕψη. Εἶνε βόμβαι χωρὶς ἐκκρηκτικὰς ὕλας, ποὺ ἔχουν μέσα περίεργα μηχανήματα, αὐτόματα, καὶ αἱ ὁποῖαι φθάνουν εἰς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ὕψη μὲ εἰδικὰ ἀερόστατα. Χρησιμοποιοῦνται δὲ διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν συνθηκῶν εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκονται τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Μεγάλην χρῆσιν κάμνουν τὰ ἀστεροσκοπεῖα καὶ τὰ ἀεροδρόμια διὰ τὰς καιρικὰς προβλέψεις.

Αἱ βόμβαι αὐτῶν ποὺ ἐξερευνοῦν τὴν στρατοσφαίραν ἔφθασαν ἕως τώρα εἰς τὸ μεγαλείτερον ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ἕως τώρα ὁ ἄνθρωπος. Κανεὶς ποτέ, οὔτε μὲ ἀεροπλάνον οὔτε μὲ ἀερόστατον δὲν ἔφθασεν εἰς τὰ ὕψη ποὺ φθάνουν συνήθως τὰ ὑψωμετρικὰ ἀερόστατα. Καὶ τὸ ρεκὸρ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ κατέχει μέχρι σήμερον ἡ Ἰταλία.

Ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1911, ὁ καθηγητὴς Γκάμπα κατώρθωσε νὰ ὑψώσῃ ἕνα ἀερόστατον εἰς 30 ἕως 35 χιλιάδες μέτρα. Ἦτο τὸ πρῶτον ἀερόστατον τοῦ εἴδους αὐτοῦ ποὺ ἐξηρεύνησε τὸν ὠκεανὸν τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ ὁποία τελειώνει ὡς γνωστὸν εἰς ὕψος 40.000 μέτρων. Τὸ ἀερόστατον αὐτὸ ἐξαπελύθη ἀπὸ τὸ γεωφυσικὸν παρατηρητήριον τῆς Παβίας.

Τὸ δεύτερον ἰταλικὸν ρεκὸρ ἐπετεύχθη μὲ ἕνα ἀερόστατον ἐξαπολυθὲν ἀπὸ τὸν διάσημον ἀστρονόμον Ἐρεντιὰ καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ζώνην τοῦ ὀξυγόνου, δηλαδὴ ἐπάνω ἀπὸ τὴν στρατόσφαιραν εἰς ὕψος 44.000 μέτρων. Ἕνα ἄλλο ὑψομετρικὸν ἀερόστατον ἐξαπολυθὲν ἀπὸ τὴν Μόσχαν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1935 ἔφθασεν εἰς ὕψος 40.255 μέτρων, ὀλίγον δηλαδὴ παρὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἰταλικόν.

Τὰ ὑψωμετρικὰ ἀερόστατα τελευταίου συστήματος εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ πομπὸν ἀσυρμάτου, βραχέων κυμάτων, ποὺ λειτουργεῖ μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν ποὺ εὑρίσκει ἐκεῖ ἐπάνω, διὰ μέσου εἰδικῶν μηχανημάτων.

Ὁ ἐπιστήμων λοιπὸν ποὺ παρακολουθεῖ τὸ ταξεῖδι τῆς βόμβας τὴν ὁποίαν ἐξαπέλυσεν εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα λαμβάνει διὰ τοῦ ἀσυρμάτου τὰς πληροφορίας ποὺ τοῦ στέλει διαρκῶς. Μανθάνει λοιπὸν λεπτομερῶς ὅλας τὰς μεταβολὰς τῶν διαφόρων ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων, ποὺ εἶνε πολύτιμοι διὰ τὰς μελέτας ἢ τὰς προβλέψεις του.

Τὰ ὑψομετρικὰ ἀερόστατα φθάνουν εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα ὅπου δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ φθάσῃ ἄνθρωπος. Εἰδικὰ ἀεροπλάνα, ἐπὶ τούτου κατασκευασμένα, εἰμποροῦν νὰ ἐξερευνήσουν τὴν ἀτμόσφαιραν μέχρι ὕψους ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ χιλιάδων μέτρων. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἐκτελεῖται καθημερινῶς. Πέραν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζώνην εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ φθάσῃ κανείς. Ὅλοι ἐνθυμοῦνται τὰς περιπετειώδεις πτήσεις τοῦ ἀεροπόρου Ντονάτι καὶ τὰς προσπαθείας τοῦ καθηγητοῦ Πικάρ, ὁ ὁποῖος μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ὑπερβῇ τὸ ὕψος αὐτό.

Ἡ ἄνοδος εἰς τὰ 16 χιλ. μέτρων σημαίνει ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀγνώστου, περιπλάνησιν εἰς ἕνα κόσμον ποὺ σκοτώνει, ὅπου ἡ βαρομετρικὴ πίεσις εἶνε μόλις τὸ δέκατον τῆς συνήθους, μὲ τὸ ἐπιβαρυντικὸν μάλιστα ὅτι ἀλλάζει εἰς ποιότητα, γίνεται δηλαδὴ πλουσιωτέρα εἰς ἄζωτον καὶ πτωχὴ εἰς ὀξυγόνον.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν θερμοκρασίαν. Εἰς ὕψος 30 χιλιάδων μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται ἀκριβῶς ὅπως ἕνα ψάρι τῶν μεγάλων βυθῶν ὅταν εὑρεθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσετε ὅτι εἰς ὕψος 16 χιλ. μέτρων ἡ θερμοκρασία κατέρχεται εἰς 55 καὶ 60 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἔπειτα ὅμως, εἰς μεγαλείτερον ὕψος, ἡ θερμοκρασία δὲν κατεβαίνει περισσότερον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀνεβαίνει. Δὲν γνωρίζει κανεὶς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 100.000 μέτρων, εἶνε ὅμως γνωστὸν ὅτι ἡ βαρομετρικὴ πίεσις τοῦ ὕψους ἐκείνου ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἀπόλυτον κενόν. Ἀὴρ δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει καθόλου.

Ἡ ἐξερεύνησις τῆς στρατοσφαίρας εἶνε τόσον ἐπικίνδυνος ὅσον ἡ ἐξερεύνησις τῶν θαλασσίων βυθῶν. Τόσον δὲ διὰ τὴν μίαν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἐξερεύνησιν, οἱ ἐπιστήμονες μεταχειρίζονται μεγάλας μεταλλικὰς σφαίρας, ἑρμητικώτατα κλειστάς, μεγάλης ἀντοχῆς, ἐντὸς τῶν ὁποίων κλείνονται. Ὅταν ἀνέρχονται, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς ἐκρήξεως, ὅταν κατέρχονται, εἶνε ὁ κίνδυνος τῆς συνθλίψεως.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦνται βόμβαι διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ μεγάλου ὕψους. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπογειώσεως, τὸ ἀερόστατον περιέχει ἐλάχιστον μόνον ἀέριον, εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται σχεδὸν ξεφούσκωτον. Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας εἶνε δύσκολος βέβαια ἡ ἀνύψωσίς του. Ὅσον ὅμως περισσότερον ἀνέρχεται, τόσον φουσκώνει. Εἰς τὰς 20.000 μέτρα εἶνε ὁλοστρόγγυλον, διότι τὸ ἀέριον ἔχει διασταλῆ, ὅπως καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα. Ἀλλοίμονον λοιπὸν ἐὰν τὸ ἐφούσκωναν τόσον ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκκινήσεως!

Ἕως τώρα τὰ ὑψομετρικὰ ἀερόστατα δὲν κατώρθωσαν νὰ ὑπερβοῦν τὰς 40 χιλ. μέτρων. Ἴσως οἱ ἐπιστήμονες κατορθώσουν νὰ στείλουν ἐξερευνητικὰς βόμβας εἰς ὕψος 50.000 μέτρων. Πέραν ὅμως αὐτοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσουν. Θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ καταφύγουν εἰς τὰ ραδιοκύματα, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ φθάσουν εἰς ὕψος 800 καὶ 100 χιλιομέτρων διὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὸν ἀέρινον ὠκεανὸν ποὺ περιβάλλει τὸν πλανήτην μας.

ΜΙΑ ΜΑΚΡΥΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΓΡΑΦΕΙΣ

«Ἑτοιμάζονται αἰτήσεις διά γάμους, πιστοποιητικὰ πάσης φύσεως, ἄδειες κυκλοφορίας ὀχημάτων κ. λ. π.»

Ἄλλοτε ἀνθοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «Δημοσίου γραφέως». Καὶ ὄχι μονάχα στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ στὴν Πόλι — ἰδίως στὴν Πόλι — καὶ στὴν περισσότερο προοδευμένη Ρώμη. Ἄνθρωποι... κονισαλέοι κατὰ κανόνα, σὰν τὰ λεξικὰ ἐγκαταλελειμένης βιβλιοθήκης, εἶχαν στήσει τὰ ὑπαίθρια, πρόχειρα γραφειά των πρὸ τῶν ταχυδρομείων, πρὸ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, στὶς γωνίες τῶν δρόμων. Καὶ ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς ἐξυπηρετοῦσαν τὴν ἀγραμματωσύνην τοῦ λαοῦ.

Εἰς τὸ δημόσιον γραφέα προσήρχετο ἡ ἀγράμματη γυναικοῦλα, νὰ τῆς συντάξῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ξενιτεμένον σύζυγον:

—Θέλω, τοῦ ἔλεγε, νὰ τοῦ γράψῃς ὅτι τὸν σκέφτουμαι κάθε ὥρα καὶ στιγμή.

Καὶ ὁ γραφεὺς ἔγραφε:

—Σὲ σκέπτομαι ἀενάως.

—Γράψε του, συνεπλήρωνε ἡ γυναικοῦλα, νὰ μοῦ στείλῃ μερικὰ χρήματα ν' ἀγοράσω ἕνα γουροῦνι.

Καὶ ὁ γραφεὺς ἔγραφε:

—Ἀπόστειλέ μοι χρήματά τινα, ἵνα πάρω χοῖρον.

—Τί ἔγραψες, ὅτι θέλω νὰ πάρω; Ρωτοῦσε ἔκπληκτη ἡ γυναικοῦλα.

—Χοῖρον, κυρία μου.

—Ὄχι... Χῆρο, Χριστιανέ μου. Τί νὰ τὸν κάμω τὸν χῆρο. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου. Γουροῦνι γράψε του, ὅτι θέλω νὰ πάρω.

—Μὰ αὐτὸ ἔγραψα: Χοῖρον.

—Γουροῦνι, νὰ γράψῃς.

—Ἀδύνατον νὰ μολύνω τὴν πένναν μου μ' αὐτὴν τὴν χυδαίαν λέξιν.

Ὁ Δημόσιος γραφεὺς ἐκρατοῦσε εἰς περιωπὴν τὴν ἀκραιφνῆ ἑλληνομάθειάν του. Συνέτασσε, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων, ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ πελάτης, μίαν καθαρευουσιάνικη ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ματαίως προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ ὁ ἀγράμματος ἄνθρωπος στὸ τέλος, ὅταν τοῦ τὴν ἐδιάβαζε ὁ γραφεύς.

—Μὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα ἔγραψες; Ρωτοῦσε ὕποπτως τὸν γραφέα.

—Βεβαίως.

—Σὰν νὰ ἔγραψες ἄλλα ἀντ' ἄλλων, μοῦ φαίνεται...

★

Τί ἔγινε τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο εἶδος τοῦ δημοσίου γραφέως; Ἐξέλιπεν; Ἔτσι ἐνομίζαμε. Σὲ καμμίαν γωνίαν δρόμου δὲν βλέπει κανεὶς σήμερα στημένο ὑπαίθριον γραφεῖον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι ἐξέλιπε τὸ εἶδος. Οἱ δημόσιοι γραφεῖς ὑπάρχουν καὶ σήμερα. Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἔχουν ἐξελιχθῆ. Δὲν εἶνε πλέον ὑπαίθριοι. Ἀλλ' ἔχουν στεγασθῆ εἰς περίπτερα. Καὶ δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἰδιωτικὴν ἀλληλογραφίαν. Συντάσσουν δημόσια μόνον ἔγγραφα...

Στὶς γωνίες τοῦ Δημαρχιακοῦ μεγάρου, ἔξω ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα, ἀπὸ τὶς ἐφορεῖες καὶ ἄλλες δημόσιες ὑπηρεσίες θὰ ἰδῆτε περίπτερα φέροντα τὴν πινακίδα: «Χαρτόσημα διὰ πιστοποιητικὰ καὶ αἰτήσεις.

Δὲν πωλοῦνται ὅμως ἐκεῖ μονάχα χαρτόσημα. Πωλοῦνται καὶ οἱ γνώσεις τῆς συντάξεως μιᾶς αἰτήσεως. Μέσα δηλαδὴ στὸ περίπτερο δὲν ἐνεδρεύῃ ἁπλῶς ἕνας ἔμπορος ἐνσήμων. Ἑδρεύει καὶ ἕνας Δημόσιος γραφεύς. Διαθέτει πέννα, μελάνι καὶ ἐξυπηρετεῖ ὅλους τοὺς ἔχοντας δοσοληψίες μὲ μίαν δημοσίαν ὑπηρεσίαν.

Ὁ Ρωμαῖος δημόσιος γραφεὺς στὸ τραπεζάκι του, ποὺ τὸ στεγάζει ὁ... οὐρανός, ἕτοιμος νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἐρωτευμένη μοδιστρούλα ἢ τὸν γηραιὸν συνταξιοῦχο

Αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ καθένας. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὸ ξέρει, θὰ τὸ πληροφορηθῇ εὐχερῶς. Μόλις πάρῃ τὸ χαρτόσημον καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀμηχανίαν του, γιὰ τὸ πῶς θὰ συντάξῃ τὴν αἴτησιν, τὸν προλαμβάνει ὁ ἐντὸς τοῦ περιπτέρου γραφεύς.

—Τί αἴτησι θέλετε νὰ κάμετε, κύριε;

—Γιὰ νὰ βγάλω μιὰ ἄδεια διανυκτερεύσεως τῆς ταβέρνας μου.

—Δόστε μου νὰ σᾶς τὴν κάμω ἐγώ.

★

Ὁ σημερινὸς Δημόσιος γραφεὺς ἔχει μίαν ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν. Γνωρίζει τοὺς τύπους, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ γίνῃ ἕνα δημόσιο ἔγγραφο. Ἔχει μπῆ εἰς τὸν δαίδαλον τῆς γραφειοκρατίας. Ξέρει τὰ μυστικά της, Ξέρει γιὰ τὴν κάθε ὑπόθεσι τί εἴδους αἴτησις χρειάζεται, ποῖα πιστοποιητικὰ καὶ ποίου εἴδους ἐνέργεια. Καὶ ἔτσι ἀποβαίνει ἐξυπηρετικὸς εἰς τὸν κοσμάκη.

—Γιὰ τί δουλειὰ τὴν θέλετε τὴν αἴτησιν; Ἐρωτᾷ.

—Γιὰ νὰ βγάλω ἕνα πιστοποιητικὸν ποινικοῦ μητρώου.

—Ὡραία.

Καὶ ἀμέσως ὁ γραφεὺς ἑτοιμάζει τὸν τύπον τῆς αἰτήσεως ποὺ ἀκριβῶς χρειάζεται.

Ἀκόμη καὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν μεσάνυχτα ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς γραφειοκρατίας, ζητοῦν τὰ φῶτα τοῦ δημοσίου γραφέως.

—Σᾶς παρακαλῶ, θέλω νὰ ὑποβάλλω μίαν αἴτησιν πρὸς χορήγησιν ἀδείας κυκλοφορίας αὐτοκινήτου. Μήπως ξέρετε, πῶς εἶνε ὁ τύπος τῶν αἰτήσεων αὐτῶν;

—Θὰ σᾶς τὴν ἑτοιμάσω ἐγώ, ἀπαντᾷ μετὰ προθυμίας ὁ περιπτεριοῦχος-γραφεύς.

—Πέστε μου, πῶς ἀπάνω-κάτω γίνεται καὶ τὴν γράφω μόνος μου, ἀπαντᾷ ὁ πολίτης. Ἔχω στυλό.

—Ὄχι. Δόστε μου νὰ σᾶς τὴν γράψω ἐγώ, στὸ λεφτό.

Ὁ Δημόσιος γραφεὺς ἐπιμένει, διότι ξέρει, ὅτι ἂν δώσῃ ἁπλῶς πληροφορίες, δὲν θὰ πάρῃ καμμίαν ἀμοιβήν. Ἐνῶ ἂν γράψῃ μιὰ ὁλόκληρη αἴτησιν, ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἕνα ταλληράκι γιὰ τὸν κόπο του.

Ὁ πολίτης ἐνδίδει.

—Ὁρίστε. Γράψτε την ἐσεῖς.

Ἡ αἴτησις σὲ δυὸ λεπτὰ εἶνε πράγματι ἕτοιμη. Τὴν παίρνει ὁ ἐν λόγῳ κύριος, ὁ ὁποῖος, εἴπαμε, τυγχάνει ἐγγράμματος, καὶ τὴν διαβάζει. Τὴν βρίσκει γεμάτην ἀνορθογραφίες.

—Βρὲ παιδί μου, αὐτὴ εἶνε γεμάτη λάθη.

—Δὲν πειράζει, κύριε. Θὰ τὴν κάμῃ τὴ δουλειά της.

—Μά... ἔχει ἀσυγχώρητα λάθη.

—Μὴν ἀνησυχῆτε. Ἐγὼ ἑτοιμάζω ἑκατὸ αἰτήσεις τὴν ἡμέρα...

Μωρὲ μπράβο! Φαντασθῆτε μὲ πόσην παραγωγὴν ἀνορθογραφίας τροφοδοτοῦν οἱ Δημόσιοι αὐτοὶ γραφεῖς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Κράτους.

Ὁ ἐγγράμματος πολίτης κρατεῖ τὴν ἀνορθόγραφον αἴτησιν στὰ χέρια του καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ: Νὰ τὴν ὑποβάλλῃ ἢ νὰ τὴν σχίσῃ;

—Μὴ διστάζετε, κύριε, τοῦ ξαναλέγῃ ὁ γραφεύς. Ἡ αἴτησις εἶνε καλή. Δὲν ἔχει σημασία, ἂν ἔχῃ καὶ κανένα λάθος.

—Ναί, βρὲ παιδί μου, ἀλλ' ἐγὼ θὰ βάλω τὴν ὑπογραφή μου κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ λάθη. Καὶ ἐπιτρέπεται αὐτὸ σὲ μένα;

—Γιατί;

—Διότι εἶμαι... καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν...

Ἀλλ' ὁ κύριος καθηγητὴς λυπᾶται νὰ σχίσῃ τὴν αἴτησιν, διότι θὰ χάσῃ τὸ χαρτόσημο. Ἡ ἀνορθογραφία δηλαδὴ τοῦ γραφέως εἶνε καλά... κατοχυρωμένη.

★

Παρηκολούθησα προχθὲς ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα τὴν ἐργασίαν ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δημοσίου γραφεῖς. Προσῆλθαν εἰς τὸ γκισὲ τοῦ περιπτέρου του πάσης τάξεως πολῖται, ποὺ εἶχαν πάσης φύσεως ὑποθέσεις. Ὅλους τοὺς ἐξυπηρέτησε.

—Τί θέλεις ἐσύ;

—Ἕνα ἀντίγραφο μητρώου.

—Πῶς λέγεσαι;

—Γκανᾶς Δημήτριος.

Ἕλλην συνάδελφος τοῦ Ρωμαίου «Πούμπλικο σκριβάνο» — ὅπως λέγεται ἰταλικά, ὁ δημόσιος γραφεύς — ἕτοιμος νὰ θέσῃ τὴν πένναν του, εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνωνύμου πλήθους, ποὺ ἔχει τὴν ἀνάγκην του

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

—Ἀπὸ τὸ Ἐλαφονῆσι.

—Πόσων χρονῶν εἶσαι;

—Τριάντα δύο.

—Πότε ἐγεννήθης;

—Δὲν θυμᾶμαι.

—Δὲν θυμᾶσαι πότε ἐγεννήθης;

—Ὄχι. Πῶς θέλεις νὰ θυμᾶμαι, ἀφοῦ ἤμουνα μωρό;

—Ἀφοῦ ξέρεις πόσο χρονῶν εἶσαι, πῶς δὲν ξέρεις, πότε ἐγεννήθης;

—Ἔ, δὲν ξέρω. Τί νὰ κάμω;

—Κάμε, καϋμένε, μιὰ ἀφαίρεσι τοῦ 32 ἀπὸ τὸ 1938, νὰ τὸ βρῇς.

—Κάντην ἐσύ, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἀφαίρεσι.

Κάνει καὶ τὴν ἀφαίρεσι ὁ γραφεύς, ἀλλ αὐτὸ θὰ σημάνῃ μεγαλείτερη... ἀφαίρεσιν ἀμοιβῆς ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ πελάτου.

—Ἕτοιμη ἡ αἴτησίς σου.

—Πόσο κάνει ὁ κόπος σου;

—Ἐφτὰ δραχμές.

—Τοῦ ἄλλου τοῦ πῆρες πέντε.

—Ναί, ἀλλὰ ἐσένα σοῦ ἔκαμα καὶ τὴν ἀφαίρεσι.

—Ἕνα δίφραγκο γιὰ μιὰ ἀφαίρεσι; Αἰσχροκέρδεια!...

Προσέρχεται ἄλλος:

—Τί θέλεις ἐσύ;

—Μιὰ αἴτησι, γιὰ νὰ βγάλω ἄδεια μικροπωλητοῦ.

—Πῶς λέγεσαι.

—Σκαριᾶς Χρῆστος.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἕτοιμη ἡ αἴτησις. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος πολίτης τὴν παίρνει καὶ τὴν διαβάζει.

—Ἔκαμες ἕνα λάθος, λέγει στὸν γραφέα.

—Δὲν πειράζει.

—Πῶς δὲν πειράζει; Ἐδῶ δὲν ἔγραψες Σκαριᾶς Χρῆστος.

—Τί ἔγραψα;

—Σκατιᾶς.

—Τί λὲς μωρέ; Δῶστο νὰ τὸ διορθώσω.

★

Ἐπάνω στὴν μεγάλη του ταχύτητα ὁ γραφεὺς μπορεῖ νὰ κάμῃ φοβερὰ λάθη. Προχθὲς ἕνας ἀπὸ δαύτους ἑτοίμαζε τὴν αἴτησι ἑνὸς ποὺ ἤθελε, νὰ βγάλῃ ἄδεια κυκλοφορίας κάρρου. Προσῆλθε ὅμως ἕνας ἄλλος πειὸ βιαστικὸς, ποὺ ἤθελε ἄδεια γάμου.

—Τοίμασε, σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε πρῶτα τὴν δική μου, διότι θὰ κλείσω τὸ γραφεῖό μου,

Ὁ γραφεὺς ἄφησε στὴ μέση τὴν πρώτη αἴτησι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν αἴτησι τοῦ πειὸ βιαστικοῦ. Τὰ μπέρδεψε ὅμως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ἑξῆς: Στὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ποὺ ἤθελε ἄδεια κυκλοφορίας κάρρου ἔγραψε:

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ὅπως μοὶ ἐκδόσητε ἄδειαν ἐλευθέρας κυκλοφορίας... τῆς δεσποινίδος Κατίνας Ρ., μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω εἰς γάμου κοινωνίαν».

Καὶ εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ νυμφευθῇ ἔγραψε:

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν ὅπως μοὶ χορηγήσητε ἄδειαν, ἵνα νυμφευθῶ μετὰ ...κάρρου διτρόχου, ἑνὸς ἵππου».

Εὐτυχῶς ὅτι τὸ λάθος ἔγινε ἐγκαίρως ἀντιληπτόν. Καὶ ἐδιορθώθη γραφεισῶν ἄλλων αἰτήσεων, τῶν ὁποίων τὰ ἔξοδα ἐπλήρωσεν ὁ... βιαστικὸς μελλόνυμφος.

—Ἐσὺ μὲ τὴν βιασύνη σου μᾶς μπέρδεψες. Πλήρωσε τώρα ἄλλα χαρτόσημα.

—Νὰ πληρώσω, βρὲ παιδιά, ἀπήντησε, μετὰ προθυμίας ὁ ἄνθρωπος, καίτοι δὲν ἐπῆρα ἀκόμη τὴν προῖκα...

Ὡραῖα πράγματα συμβαίνουν εἰς τὶς θυρίδες τῶν περιπτέρων τῶν συγχρόνων δημοσίων γραφείων.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΣΚΙΤΣΑ

Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ

ΤΟΥ κ. Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗ

Καταμεσῆς στὸ δρόμο, ἐμπρὸς στὰ πόδια μου, ἕνας σάλιαγκας στεκότανε... ὄχι: περπατοῦσε... ἴσως καὶ νὰ πήγαινε τρεχᾶτος πῶς μπορῶ νὰ ξέρω ἐγώ, ἕνας ἀλλόφυλος, ποιὸ εἶνε γιὰ τοὺς σαλιάγκους ἀργὸ περπάτημα, ποιὸ — τρέξιμο, ποιὸ — στάσιμο;

★

Ἡ μπόρα τῆς νυχτιᾶς θὰ εἶχε πλημμυρήσει τὴ φωληά του καὶ θὰ εἶχε βγῆ τὸ πλάσμα τὸ ἀπροστάτευτο, νὰ μισέψῃ 'ς ἄλλη γειτονιά, νὰ βρῇ ἄλλη κατοικία.

Γι' αὐτόν, ὁ δρόμος εἶταν ὅλος ὁ κόσμος καὶ πέρα ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ κάτου, γύρω του, τίποτε ἄλλο δὲν ὑπῆρχε, οὔτε ζωὴ, οὔτε θάνατος, οὔτε στοιχεῖα, οὔτε πλάσματα, ἄλλα πὸ τὸ σερνούμενο τὸ γένος του.

★

Καὶ πήγαινε ἀνύποπτα, μὲ τὴν ἡσυχία τῆς ἀγνοίας, μὲ τὴν ξενοιασιὰ τῆς ἀθωότητος, πήγαινε ἀργοσάλευτα, σὰν νὰ ἦταν ὁ κυρίαρχος τῆς δημιουργίας, σὰν νὰ περνοῦσε ὁ βασιληᾶς, πήγαινε 'μπροστά του θαρρετὰ δίχως νὰ νοιώθῃ πὼς ὁ κίνδυνος ἐρχόταν ἀπὸ 'πίσω του, ἀπ' ἐμπρός του ἀπὸ πάνω του, πὼς σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ ἦταν λυῶμα σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα παποῦτσι, μιὰ ρόδα, ἕνα πέταλο, θὰ τοὔκοβε τὸ δρόμο μαζὺ μὲ τὴ ζωή του

★

Πήγαινε τυφλά, στὴ μοίρα τῶν σαλιάγκων, παράλλαχτα ὅπως πᾶμε κ' ἐμεῖς, οἱ μεγάλοι σάλιαγκοι πρὸς τὴν αἰώνια μοίρα μας ἔτσι ξένοιαστα καὶ ἀνύποπτα δίχως νὰ ξέρωμε ποιὰ εἶνε ἡ ἀτελείωτη ζωή, δίχως νὰ ξέρουμε ποῦ βρίσκεται τὸ βάραθρο ποὺ θὰ μᾶς καταπιῇ, πότε θὰ πέσῃ ἀπάνω μας ἡ συμφορὰ ποὺ θὰ μᾶς λυώσῃ.

ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΟΧΑΙΡΕΚΑΚΟΣ

ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ὁ χαιρέκακος εἶνε κακόψυχος. Χαίρεται στὸ κακό, καθὼς ὁ φιλόκαλος χαίρεται στὸ καλό. Καθένας ἀπ' τοὺς δυὸ τούτους, χαίρεται στὰ πράγματα, ποὺ μοιάζουν τῆς ψυχῆς του. Καὶ ὁ χαιρέκακος χαίρεται στὰ κακὰ ποὺ μοιάζουν τῆς ἰδικῆς του.

Καίεται τὸ σπίτι τοῦ γειτόνου σου; Ἂν αὐτὸς δὲν ἔχῃ σπίτι, χαίρεται ὅτι τώρα οὐδὲ ὁ γειτόνας του δὲν ἔχει.

Ἀπέθανε τὸ παιδὶ τοῦ συγγενῆ του; Ἆ! μὰ εἶνε ἀπὸ καιρὸ ποὺ ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ πᾶνε ὅλα καλά. Νὰ λάβῃ κ' ἐκεῖνος μιὰ πίκρα.

Ὁ χαιρέκακος, καὶ ἐργάζεται συχνὰ χαιρεκάκως. Ἐβάλθηκε ἕνα εὔμορφο σκαλὶ μαρμάρινο σὲ μιὰν νέαν οἰκοδομήν! Τὴ νύχτα ὁ χαιρέκακος τὸ τσακίζει. Τσακίζει τὰ φανάρια τῆς χώρας. Κρημνίζει τὶς λιθιὲς εἰς τὴν ἐξοχήν. Ξεφλουδίζει τὰ δένδρα. Καὶ κακομεταχειρίζεται τὰ ζῷα, ἀδιαφορῶντας εἰς τὸν πόνον τους.

Ὁ κακόψυχος καὶ διεστραμμένος τοῦτος χαιρέκακος, κακολογεῖ καὶ μέμφεται συχνὰ τὸν γειτονά του, τὸν συγγενῆ του, τὸν φίλον του, τὸν καλλίτερόν του, καὶ χορταίνει κακίαν, ἡ ὁποία τοῦ φθείρει τὰ σπλάγχνα του.

Ἂν ἀκούσῃ δυστύχημα, τρέχει εὐθὺς νὰ τὸ διαδώσῃ ὑποκρινόμενος λύπην.

Ἂν ἀκούσῃ εὐτυχῆ τὸν ἀδελφόν του, λέγει ὅτι χαίρεται. Καὶ πασχίζει νὰ δείξῃ, ὅτι χαίρεται, ἀλλὰ δὲν τὸ πετυχαίνει.

Εὐεργέτησε τὸν χαιρέκακον, καὶ θέλεις τὸν ἰδῇς νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του ἀπάνου στὸ καλὸ ποὺ τοῦ κάνεις, καθὼς τὰ κλείνει ἡ γάτα ἀπάνου στὸ ψωμὶ ποὺ τῆς δίνεις. Ἐπειδὴ ὁ χαιρέκακος εἶνε καὶ ἀχάριστος.

† ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ο ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

του ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς φιλολογίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ περιμένουμε μιὰ περίστασιν εὐνοϊκή, προτοῦ παίξουμε αὐτὴν τὴ μεγάλη παρτίδα. Καὶ ἂν δὲν παρουσιαστῆ τέτοια περίστασις, νὰ δημιουργήσουμε ἐμεῖς. Ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ φαίνεσαι τόσο ἀπελπισμένη!... Τί κάνεις μ' αὐτό; Τί ἄλλο παρὰ τὴν ἀγαπημένη φιλενάδα σου νὰ χαίρεται; Μὴν ξεχνᾶς ὅμως ὅτι γιὰ ὅλον τὸν κόσμον εἶσαι εὐτυχισμένη, καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτὴ πρέπει νὰ φαίνεται στὸ πρόσωπό σου. Καὶ νἆσαι βέβαιη ὅτι πολὺ γρήγορα θἄρθῃ καὶ στ' ἀλήθεια ἡ εὐτυχία.

Ἡ Κλαίρη ἀναστέναξε.

Ἡ ἀκατάβλητη ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ ἰσχυριζόνταν ἄλλοτε ὅτι μποροῦσε νὰ κατανικήσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια, τώρα ἀμφέβαλε γιὰ τὴ δύναμι καὶ τὴν θέλησί της.

— Εἶνε μισὴ ὥρα τώρα ποὺ μιλᾶμε πολὺ σοβαρά. Αὐτὴ ἡ συζυγικὴ ψυχολογία μοὔφερε πονοκέφαλο. Ἤθελα νἄβλεπα τί κάνει αὐτὴ ἡ κυρία δούκισσα Μουλινὲ μὲ τὸν ἄντρα σου... Πᾶμε;

— Ὄχ.! ἀπάντησε ἡ Κλαίρη ἀπότομα. Εἶμαι κουρασμένη. Θὰ μείνω ἐδῶ. Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἡ Σωσάνα δὲν φαινόνται νἄχουν κι' αὐτοὶ πολλὴν ὄρεξι ν' ἀκολουθήσουν τὸ κυνῆγι. Θὰ μᾶς κρατήσουν συντροφιά.

Ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἡ νέα ἐρχόνταν μὲ ἀργὰ βήματα. Δὲν ἐκουβέντιαζαν πειά. Ὁ μαρκήσιος φαινόνταν πιὸ σοβαρός, ἡ Σωσάνα εἶχε τὸ κεφάλι κάτω καὶ χαμογελοῦσε σὰν εὐχαριστημένη. Ἔτσι ἔφθασαν ἕως τὸ μέρος ὅπου ἦταν τὰ ἄλογά τους. Ὁ νέος ξεκρέμασε τὰ λουριὰ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Σωσάναν:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ τὸ πῶ στὴν ἀδελφή μου; ἐρώτησε.

Ἡ Σωσάνα ἔκανε καταφατικὸ νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

— Ναί, πρέπει. Ξέρεις πόσο μ' ἀγαπάει. Θὰ εὐχαριστηθῆ πολύ.

— Λοιπόν, πήγαινε μὲ τὸν βαρῶνον καὶ τὴν βαρώνην. Ἐγὼ θὰ μείνω μὲ τὴν Κλαίρην καὶ θὰ τῆς ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικό μας.

Καί, βάζοντας τὰ χέρια σταυρωτὰ πάνου στὰ ὁποῖα ἐπάτησε ἡ Σωσάνα, τὴν ἐβοήθησε νὰ πηδήσῃ στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου της. Ἔπειτα ἡ νέα τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ θερμὴ χειραψία ποὺ ἔλεγε πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ μποροῦσαν νὰ ποῦνε τὰ χείλη της. Τέλος ἐκτύπησε ἐλαφρὰ τὸ ἄλογό της καὶ σὲ λιγάκι βρέθηκε στὴ μέση τῆς πλατείας.

Ἐπλησίασε τὴν βαρώνην καὶ μαζὶ ἐπῆγαν νὰ βροῦνε τὸν κύριον Δεμπρελὸν ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μαζεύῃ χαλίκια. Τὸν πλησίασαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τὶς συνοδέψῃ στὸ κυνῆγι.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, στὰς διαταγάς σας, ἀποκρίθησε ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος. Τί περίεργο! εἶπε μετά. Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξίν μου, ὅταν ἀντελήφθην ὅτι αὐτοὶ οἱ βράχοι περιέχουν νάτριον. Πρέπει νὰ τὸ πῶ αὐτὸ εἰς τὸν κύριον **Δερμπλέ. Δὲν** εἶνε καθόλου παράξενο **νὰ μπορέσῃ** νὰ συναγωνισθῆ τὰ ὀρυχεῖα τῆς Ἰταλίας. Εἶνε πολὺ καλὴ ἐπιχείρησις. Ξέρετε, τὸ νάτριον τὸ μεταχειρίζονται παντοῦ τώρα ἀκόμη καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ χάρτου.

— Ναί, ναί, βαρῶνε, εἶπε ἡ κυρία Δεπρελὸν μὲ ἔκτακτην γλυκύτητα. Σεῖς εἶσαστε ἕνας ἄγγελος, καὶ μάλιστα κάτι παραπάνω: ἕνας σοφὸς ἄγγελος. Νὰ φιλῆστε τὸ χέρι μου.

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπε ὁ βαρῶνος χωρὶς νὰ χαλάσῃ καθόλου τὴν ἡσυχία του.

Καὶ ἔφερε στὰ χείλη τὸ γαντοφορεμένο χέρι τῆς γυναικός του. Ἡ βαρώνη ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω, ἐχάϊδεψε τὸ ἄλογό της, ἐχαιρέτησε ἀπὸ μακρυὰ τὴν Κλαίρην καὶ τὸν Ὀκτάβιον καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Σωσάναν:

— Εἶσαι ἕτοιμη; Τῆς εἶπε. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι μαζί. Ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἡ Κλαίρη, ἀκίνητοι, τοὺς ἔβλεπαν ποὺ ἔφευγαν.

Ὁ νέος συνῆλθε ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν συγκίνησι, γιὰ τὴν ἐξομολόγησι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ. Ἡ ἀδελφή του σκεφτόνταν ἀκόμη ὅσα τῆς εἶχε πῆ ἡ βαρώνη καὶ ἀριθμοῦσε μὲ ἀγωνία **τὶς ἐλπίδες** ἐπιτυχίας ποὺ εἶχε στὴν **δύσκολην** αὐτὴν ἐπιχείρησι.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τοὺς συλλογισμούς της.

— Κλαίρη, τῆς εἶπε, ἔχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω μιὰ μεγάλην εἴδησι.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀδελφή του, σαστισμένη, τὸν ἐρωτοῦσε μὲ τὸ βλέμμα, ἐκεῖνος ἐξακολούθησε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ἀγαπῶ τὴν Σωσάναν. Μὲ ἀγαπάει κι' αὐτή...

Τὸ πρόσωπο τῆς Κλαίρης, ποὺ ἦταν μελαγχολικὸ τόσην ὥρα, ἄστραψε ἀπὸ χαρά, σὰν θυελλώδης οὐρανὸς στὶς πρῶτες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου. Ἅπλωσε καὶ τὰ δυὸ χέρια πρὸς τὸν ἀδελφόν της, τὸν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ κοντά της.

Βρισκόνταν σὲ μιὰ περίεργη ψυχολογικὴ κατάστασι, λιγάκι νευριασμένη, περίεργη νὰ μάθῃ κάθε λεπτομέρεια καὶ διαβλέποντας ἴσως τὴν εὐνοϊκὴ ἐκείνη περίστασι ποὺ θὰ διευκόλυνε τὴν προσέγγισί της μὲ τὸν Φίλιππον. Καὶ ἐκεῖ, μέσα στὴ γύρω σιωπή, μὲ τρυφερὴ χαρά, ὁ Ὀκτάβιος τῆς ἀφηγήθηκε τὴν τόσο ἁπλῆ ἐρωτικὴ περιπέτεια ποὺ εἶχε ἑνώσει τὶς δύο νεανικὲς καρδιές. Ἦταν ἕνας ἔρως ἁγνὸς καὶ μετρημένος, ἔρως γεμᾶτος σεμνὴ γοητεία, χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια, χωρὶς κλονισμούς, ὡραῖος σὰν τὰ εὐωδιαστὰ λουλούδια κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανόν.

— Ἔχεις τόσο μεγάλην ἐπιρροὴν στὸν ἄντρα σοῦ εἶπε ὁ μαρκήσιος στὴν ἀδελφή του Μίλησέ του λοιπὸν γιὰ μένα. Καὶ πρὸ παντὸς προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃς νὰ μοῦ δώσῃ τὴν Σωσάναν. Ξέρεις πολὺ καλὰ τὶς ἰδέες μου, ὅτι δὲν δίνω δεκάρα γιὰ τίτλους εὐγενείας καὶ ὅτι ἐνοῶ νὰ δημιουργήσω μόνος μου τὴν κοινωνική μου θέσι. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, μεταχειρίσου τὴν εὐγλωττία σου, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃς. Ἡ εὐτυχία μου βρίσκεται πειὰ στὰ χέρια σου.

Ἡ Κλαίρη ἔγινε ξαφνικὰ σοβαρή. Τὴν ἐπιρροὴν αὐτὴν στὸν ἄντρα της, ποὺ φανταζόνταν ὁ ἀδελφός της, δὲν τὴν εἶχε. Ποτέ, ἀπὸ τὴν καταραμένη ἐκείνη νύχτα ποὺ ἄρχισαν ὅλοι οἱ πόνοι καὶ οἱ θλίψεις της, δὲν εἶπε οὔτε μιὰ σοβαρὴ λέξι μὲ τὸν Φίλιππον.

Μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτες μιλοῦσε πολὺ λίγο καὶ πάντα γιὰ τυπικὰ καὶ συνηθισμένα ζητήματα. Καὶ τώρα μονομιᾶς, χωρὶς καμμιὰ προετοιμασία, ν' ἀναλάβῃ μιὰν ὑπόθεσι τόσο σοβαρή; Πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα.

Ὡστόσο δὲν ἐδίστασε. Ἡ παλαιὰ αὐτοπεποίθησις τῆς τῆς ξανα ῆλθε. Εἶχε τὴν προαίσθησι τῆς νίκης.

Ὁ μαρκήσιος, ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν σιωπὴ τῆς Κλαίρης, ἕτοιμος ν' ἀνακαλύψῃ φανταστικὲς δυσκολίες ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι, ἐφώναξε:

— Δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῆς γι' αὐτὸ ποὺ σὲ παρακάλεσα!

— Ὄχι, βέβαια, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ ἐνθαρρυντικὸ χαμόγελο. Θὰ ὑποστηρίξω τὴν ὑπόθεσι σὰν νὰ ἦταν δική μου.

— Ὤ, πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω! εἶπε ὁ Ὀκτάβιος.

Καί, πιάνοντας τὴν ἀδελφή του ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὴν ἐφίλησε τρυφερά.

— Εἶνε ἡ πληρωμή μου αὐτή; εἶπε ἡ Κλαίρη μὲ εὐθυμία ποὺ εἶχε νὰ τὴν δείξῃ ἕνα χρόνο τώρα. Πῶς φαίνεται πὼς ἔχεις ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα! Πληρώνεις μπροστά. Ἔλα, τώρα ποὺ ὡμολόγησες τὸ ἔγκλημά σου, πήγαινε νὰ τὴν εὕρῃς. Ξέρεις ὅτι δὲν φοβᾶμαι τὴ μοναξιὰ καὶ ἔχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες.

Ὁ νέος ἔτρεξε ἀμέσως στὸ ἄλογό του. Μὲ ἕνα πήδημα βρέθηκε καβάλλα. Καὶ στέλνοντας μὲ τὸ χέρι ἕνα φιλὶ στὴν Κλαίρη ποὺ τὸν ἔβλεπε χαμογελῶντας, ἔφυγε μὲ καλπασμό, ξέροντας ὅτι τὸν περιμένει ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ Κλαίρη ἐξέχασε τὸ μέρος ὅπου βρισκόνταν καὶ κάθε τί ποὺ συνέβαινε γύρω της, καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται. Ἀπὸ τὸ δάσος ἐρχόνταν ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος καὶ ἀπὸ τὸν δρόμο ὁ κρότος τῶν ἁμαξῶν. Ἡ νέα ὅμως ἦταν τυφλὴ καὶ κουφὴ σὲ κάθε τί ποὺ δὲν ἦταν ὁ Φίλιππος.

Ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὸ παρελθόν, καὶ ἐμέτρησε τὶς μέρες τῆς εὐτυχίας ποὺ εἶχε στερηθῆ ἑκουσίως. Καὶ τώρα, ποὺ ἦταν τόσο μακρυὰ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί εἴδους αἰσθήματα ἦταν αὐτὰ στὰ ὁποῖα ὑπέκυψε. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀλαζονικῆς μανίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε καταληφθῆ, τῆς φαινόνταν πραγματικὰ ἀνεξήγητον.

Αὐτὴ ἡ βία, αὐτὴ ἡ σπουδὴ νὰ παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ τὸν δοῦκα ἀντὶ πάσης θυσίας, τῆς φάνηκε τόσο γελοία, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ κοκκινήσῃ. Διεκινδύνευε λοιπὸν ὅλην τὴν ὕπαρξί της ἀπὸ μιὰν αἰτία τόσο χυδαίαν;

Σκεφτόνταν ὅτι ὁ Φίλιππος, ὅσο μεγάλη καὶ ἂν ἦταν ἡ προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔγινε, δὲν μποροῦσε νὰ φανῆ ἀδιάλλακτος. Διατηροῦσε ὅμως ἀκόμη ζωντανὴ μπροστὰ στὰ μάτια της τὴν ζωντανὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του. Καὶ στὴν ἀκοή της διατηροῦσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του ὅταν εἶπε: «Θὰ μάθετε μιὰ μέρα τὴν ἀλήθεια, θὰ μάθετε ὅτι ἐφερθήκατε μαζί μου περισσότερο ἄδικη παρὰ σκληρὴ καὶ τότε μπορεῖ νὰ πέσετε στὰ πόδια μου καὶ νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμην. Δὲν θὰ βρῶ ὅμως οὔτε μιὰ λέξι οἴκτου γιὰ σᾶς».

Οἱ φοβερὲς αὐτὲς ὑποσχέσεις, οἱ φρικτοὶ αὐτοὶ λόγοι δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ θυμοῦ του; Ἦταν ἄνθρωπος νὰ ἐπιμείνῃ σ' αὐτὰ ποὺ εἶπε; Δὲν μποροῦσε νὰ λυγίσῃ;

Τὸν ξαναεῖδε στὴ φαντασία της, μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια, συντετριμμένον ἀπὸ τὸν πόνον, κ' ἔπειτα νὰ σηκώνεται, μὲ τὸ πρόσωπο πλημμυρισμένο δάκρυα.

Ὁ θερισμὸς τῶν πρωΐμων σπαρτῶν, ἄρχισε. Παραπάνω, δύο Ἑλληνοποῦλες θερίστριες

Τὴν ἐλάτρευε ἀσφαλῶς κ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ θἄδινε καὶ τὴ ζωή του γιὰ ν' ἀκούσῃ μιὰ λέξι ἐλπίδας ἀπὸ τὸ στόμα της, γιὰ ἕνα βλέμμα της γεμᾶτο στοργὴ καὶ τρυφερότητα.

Ὀκτὼ μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ἀπὸ τὴν φοβερὴ πληγὴ ποὺ εἶχε ἀνοίξει μόνη μὲ τὰ χέρια της, ἔφυγε ἆρά γε ὅλος ὁ ἔρως ποὺ αἰσθανόνταν ὁ Φίλιππος γι' αὐτήν;

Μηχανικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἡ Κλαίρη ἐχάραξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ της μερικὲς γραμμὲς πάνω στὴν ἄμμο.

— Ὅταν ἀγαπάῃ κανεὶς μὲ τὴν καρδιά του, εἶπε δυνατὰ σὰν νὰ ρωτοῦσε τὸν ἄνεμον, τὸ δάσος, ὅλην τὴν μυστηριώδη φύσιν ποὺ τὴν τριγύριζε καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἄπειρον, ὅταν ἀγαπάῃ κανεὶς μὲ τὴν καρδιά του, μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ;

— Ὅταν ἀγαπάῃ κανεὶς μὲ τὴν καρδιά του, τῆς ἀπάντησε μὲ σαρκασμὸ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ κάπως ψηλά, δὲν λησμονεῖ ποτέ!

Ἡ Κλαίρη τινάχτηκε καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια εἶδε τὸν δοῦκα, ποὺ τὴν παρατηροῦσε χαμογελῶντας, ἀκουμπισμένος στὸ γεῖσωμα τοῦ περιπτέρου.

— Εὐτυχῶς ποὺ ἔφθασα ἐγκαίρως γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω! εἶπε μὲ εὔθυμον τόνον. Ἐμένα σκεφτόσαστε αὐτὴ τὴ στιγμή;

Ἡ Κλαίρη τὸν ἐκύτταξε μισοκλείνοντας τὰ μάτια μὲ ὑπεροψία καὶ ἀπάντησε:

— Οὔτε νὰ τὸ φαντασθῆτε δὲν ἔπρεπε αὐτό.

— Τόσο τὸ χειρότερο λοιπόν!

— Καὶ σεῖς; ἐρώτησε ἡ κυρία Δερμπλέ. Τί ἤρτατε νὰ κάμετε ἐδῶ;

Ὁ δοὺξ κατέβηκε τὰ ἕξη σκαλοπάτια ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν Κλαίρην.

— Ἦρθα νὰ σᾶς δῶ, ἀπάντησε μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Καὶ τί μὲ θέλετε;

— Νὰ σᾶς μιλήσω μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά. Πρὸ μιᾶς ὥρας μ' ἐδιώξατε σχεδὸν ὅταν προσεφέρθηκα νὰ σᾶς συνοδέψω. Εἶχα ὑποθέσει πὼς ἐγίνατε περισσότερο κοινωνική, καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε;

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ ποῦμε.

— Εἴσαστε βεβαία γι' αὐτό; Παρατηρῶ μὲ λύπη μου ὅτι κάνετε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ προσποιηθῆτε. Ἔχετε κάποιον πόνο στὴν καρδιά σας καὶ δὲν θέλετε νὰ τὸν φανερώσετε.

Ἡ Κλαίρη ἐσήκωσε περήφανα τοὺς ὤμους.

— Καὶ ἐγώ, εἶπε, παρατηρῶ ὅτι κάνετε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ταπεινωθῆτε. Εἶνε νὰ σᾶς λυπᾶται κανεὶς μὲ τὸ κλαψιάρικο ὕφος ποὺ παίρνετε. Δυναμῶστε λιγάκι τὴν καρδιά σας, ποὺ φαίνεται τόσον εὐαίσθητη. Δὲν ἔχω κανένα πόνον στὴν καρδιὰ οὔτε μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

— Ἔστω! εἶπε ὁ δοὺξ μὲ ὕφος σχεδὸν ἠλίθιο. Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν ἀπατηθῶ στὶς προβλέψεις μου. Εἶχα σχηματίσει γιὰ σᾶς μερικὲς ἰδέες ποὺ μοῦ φαινόνταν σωστές. Φαίνεται ὅμως πὼς ἀπατήθηκα πραγματικά. Τὸ πρωῒ μοῦ φάνηκε σὰν νὰ σᾶς εἶδα νευρικὴ καὶ λίγο ταραγμένην. Αὐτὸ τὸ κυνῆγι ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον. Δὲν θελήσατε ὅμως νὰ λάβετε μέρος. Ἐπεράσατε τὴν ὥρα σας παρακολουθῶντας τὸν ἄντρα σας...

— Αἴ, καὶ τί μ' αὐτό; ἔκανε ἡ Κλαίρη μὲ φανερὴ προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῆ.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ δοὺξ μὲ τὸ ἴδιο πάντα ὕφος, ὁ κύριος Δερμπλὲ δὲν φαινόταν κατόλου νὰ σᾶς προσέχῃ. Ἦταν ὅλος ἀφωσιωμένος στὴν κούκισσα, ποὺ τὸν ἐζήτησεν ὡς συνοδόν της. Καὶ σεῖς, ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθῆτε, γιατὶ ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν ὑπηρεσία μὲ τόσην προθυμία καὶ λεπτότητα, σεῖς τοὐναντίον τὸν κεραυνοβολούσατε διαρκῶς μὲ τὸ βλέμμα.

— Καὶ τί συμπεράσματα ἐβγάλατε ἀπ' αὐτό;

— Ὅτι ἡ ἁρμονία ποὺ ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἐπικρατεῖ μεταξύ σας δὲν εἶνε ἀληθινή, ὅτι ὁ ἄντρας σας δὲν ἐκτιμάει ἀρκετὰ τὸν θησαυρὸν τὸν ὁποῖον ἡ τύχη ἢ μᾶλλον ἡ ἀτυχία τοῦ ἔδωσε. Τί νὰ σᾶς πῶ λοιπόν; Χίλια δυὸ μικροπράγματα, ἀσήμαντα τότε, ξανάρχονται τώρα στὴ σκέψι μου. Θυμήθηκα τὴν παράξενη στάσι σας τὴν ἡμέρα τῶν γάμων σας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Ντίβα μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιὰ

ΔΩΡΟΘΕΑ ΛΑΜΟΥΡ Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ „ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ"

Μία εἴδησις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἀναφέρει ὅτι ἡ Ντόροθυ Λαμοὺρ — ἡ ὑπέροχη ἑρμηνεύτρια τῆς «Καταιγῖδος», ποὺ τὴν παρηκολούθησαν στὸ σινεμά, ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀθηναῖοι — πρόκειται νὰ γίνῃ μητέρα. Καὶ τώρα, ἐνῷ γυρίζει τὸ νέο της φίλμ, ἑτοιμάζει τὸ σπιτάκι ὅπου θὰ μείνῃ μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν μουσικὸν Ἔρμπ Καϊῦ, διευθυντὴν μιᾶς τζάζ, καὶ τὸ μικρό της.

Ἡ Ντόροθυ Λαμοὺρ εἶνε 23 ἐτῶν, ἢ τοὐλάχιστον αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπίσημος ἡλικία της. Ἀλλὰ καὶ ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ ἀποσπάσῃ τὴν εἰλικρίνειά της στὸ λεπτότατο αὐτὸ ζήτημα, θὰ ἰδῆ ὅτι δὲν εἶνε παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρονῶν.

Τὸ πραγματικὸ ὄνομά της, εἶνε Δωροθέα Λάμλ. Γιὰ τὸν κινηματογράφο ὅμως προτιμοῦνται πάντα τὰ εὔκολα καὶ ἁρμονικὰ ὀνόματα, ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν διεθνὲς γοῦστο. Ἔτσι τὸ Λάμλ ἔγινε Λαμούρ, ποὺ συγκεντρώνει ὅλα αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα. Ἐπίσης καὶ τὸ ὄνομά της, Δωροθέα, κάπως ἀπηρχαιωμένο συντονίζεται ἀπόλυτα μὲ τὰ μακρυά της μαλλιά.

*

Θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἱστορία της; Δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν ἱστορία πολλῶν ἄλλων ἀστέρων. Ἔζουσε εἰς ἕνα λαϊκὸ σπιτάκι τῆς Νέας Ὀρλεάνης. Οἱ γονεῖς της ἦταν φτωχοί. Ἀπὸ τότε ἐφανέρωνε μεγάλο πάθος γιὰ τὸ θέατρο καὶ τὴν μουσική. Καθὼς ἦταν μικρὴ ἀκόμη καὶ πάμπτωχη, ἱκανοποιοῦσε τὸ πάθος της αὐτὸ τραγουδῶντας διάφορες καντσονέττες ποὺ ἄκουε στὸ δρόμο καὶ ἐσύχναζε εἰς ἕνα σαβαραλιασμένο θεατράκι τῆς συνοικίας της.

Σὲ ἡλικία δέκα ἕξ χρονῶν ἔλαβε μέρος σ' ἕνα διαγωνισμὸν καλλονῆς, ὅπου τὴν ἀνεκήρυξαν «βασίλισσα» καὶ τῆς ἔδωσαν τὸν τίτλο «Μὶς Νέα Ὀρλεάνη». Ἔπειτα ἐπῆγε στὸ Σικάγο, ὅπου εἶχε συγγενεῖς, γιὰ νὰ βρῆ δουλειά. Προηγουμένως ὅμως ἔμαθε ν' ἀνεβοκατεβάζῃ τὸ ἀσανσὲρ ἑνὸς οὐρανοξύστου, ἐργασία αὐτὴ ποὺ ἐδῶ στὴν Εὐρώπη γίνεται ἀπὸ τοὺς νέους. Σ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ποὺ ὅταν ἦταν νέα ἔκαμε κι' αὐτή, μιὰ δουλειὰ ἀνδρική: ἦταν ὑπάλληλος κουρείου. Ἔπειτα ἡ Λαμοὺρ ἔγινε μαννεκέν, ἀκριβῶς ὅπως ἡ Γκάρμπο.

Καὶ μιὰ παρένθεσις: πολλὲς γυναῖκες, ἂν καὶ ἔχουν γεννηθῆ φτωχὲς κ' ἔπειτα κατώρθωσαν ν' ἀποκτήσουν κάποια θέσι στὴν κοινωνία, προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τὴν ταπεινὴ καταγωγή τους. Οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου κάνουν τὸ ἀντίθετο: ὑπερηφανεύονται ἐπειδὴ κάποτε ἐπείνασαν καὶ ἦταν ρακένδυτες. Γιατὶ αὐτό; Ἐπειδὴ πρέπει νὰ κατακτήσουν τὴν συμπάθεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ, ποὺ ἀγαπᾶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ νικοῦν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ εἶνε δημιούργημα τοῦ ἑαυτοῦ των. Γι' αὐτὸ μερικὲς ντίβες, ποὺ στὰ νειᾶτα τους ἦταν κάπως εὔπορες ἂν ὄχι πλούσιες, προσπαθοῦν νὰ διαδώσουν πὼς ἦταν πτωχότατες, ὅτι ὑπέφεραν πολὺ καὶ ὅτι ἐπείνασαν.

Ἀλλ' ἂς συνεχίσουμε. Ἡ Ντόροθυ ὅμως ἦταν στὰ σοβαρὰ πολύ, πάρα πολὺ φτωχή!

Ἔπειτα λοιπὸν ἕνας πράκτωρ διαφημίσεων ἐπρόσεξε τὴν ὡραία της φωνὴ καὶ τὴν ἔπεισε νὰ τραγουδήσῃ. Ἔτσι τὴν ἄκουσε ὁ Ἔρμπ Καϊῦ, ἕνας γνωστὸς διευθυντὴς ὀρχήστρας τζάζ, ὁ ὁποῖος τὴν πῆρε πρῶτα ὡς συνεργάτιδα κ' ἔπειτα τὴν παντρεύτηκε. Καὶ τώρα οἱ δημοσιογράφοι σημειώνουν ἀκόμη καὶ τὶς περιφημότερες φράσεις της. Ἀναφέρουμε δύο: «Τὰ κοντὰ μαλλιὰ εἶνε γι' αὐτὲς ποὺ κάνουν φλὲρτ καὶ γι' αὐτὲς ποὺ ὀνειροπολοῦν τὸν ἔρωτα».— «Τὰ ὡραιότερα πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο εἶνε ὁ ἔρως καὶ ἡ μουσική. Μετὰ ἔρχεται ὁ κινηματογράφος ποὺ τὰ συγκεντρώνει καὶ τὰ δυό».

*

Τὰ πλούσια μαλλιά της, γιὰ τὰ ὁποῖα πολὺ δικαίως εἶνε περήφανη, θυμίζουν μιὰ σελίδα τοῦ Γαβριὴλ Ντ' Ἀννούντσιο. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ὁ μεγάλος ποιητὴς περιέγραψε ἀκριβῶς αὐτήν! Ἡ περίφημη αὐτὴ περιγραφὴ βρίσκεται στὸ μυθιστόρημά του «Ἡδονή». Ὁ ἥρως τοῦ ἔργου, Ἀνδρέας Σπερέλλι φιλοξενεῖται ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη του Φραντζέσκα στὴν πριγκηπικὴν ἔπαυλι Σκιφανόϊα, ὅταν ἔρχεται καὶ ἡ Δόννα Μαρία Φέρρες, παιδικὴ φίλη τῆς Φραντζέσκας.

«Εἶχε ἕνα πρόσωπο ᾠοειδές, ἴσως λιγάκι πολὺ μακρουλό, ἀκριβῶς σὰν τὰ ἀριστοκρατικὰ ἐκεῖνα πρόσωπα ποὺ ἐζωγράφιζαν οἱ καλλιτέχνες τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ποὺ ἀναζητοῦσαν πάντα τὴν κομψότητα. Στὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ ἔβλεπε κανεὶς τὴν ἀνεπαίσθητη ἐκείνην ἔκφρασι τῆς θλίψεως ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀνθρώπινη γοητεία τῶν παρθένων στὶς φλωρεντινὲς εἰκόνες τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόζιμο. Μία ἁπαλὴ καὶ τρυφερὴ σκιά, σὰν τὸ κρᾶμα δύο διαφανῶν χρωμάτων, τῆς ἐτριγύριζε τὰ μάτια ποὺ ἦταν κατάμαυρα. Τὰ μαλλιὰ ἐβάραιναν τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους της σὰν κορῶνα... Τίποτα δὲν ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὴ χάρι τῆς λεπτοτάτης κεφαλῆς της, ποὺ φαινόνταν σὰν νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὸν ὄγκον τῶν μαλλιῶν σὰν ἀπὸ μιὰ θεία τιμωρία.

«— Θυμᾶσαι, εἶπε ἡ Φραντζέσκα, στὸ παρθεναγωγεῖο ὅταν ἠθέλαμε ὅλες νὰ σὲ χτενίσουμε; Γινόνταν μεγάλοι καυγάδες κάθε μέρα. Φαντάσου, Ἀνδρέα, πὼς κάποτε ἐχύθηκε καὶ αἷμα! Ἄχ, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ σκηνὴ μεταξὺ τῆς Καρλόττας Φιορντελίζε καὶ τῆς Γκαμπριέλλα Βάννι. Ὁ μεγαλύτερος πόθος τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων μαθητριῶν ἦταν νὰ χτενίσουν τὴν Μαρία. Καὶ αὐτὸ μεταδόθηκε σὲ ὅλο τὸ παρθεναγωγεῖο. Ἀκολούθησαν ἀπαγορεύσεις, τιμωρίες, ἀκόμη καὶ ἀπειλὲς κοψίματος τῶν μαλλιῶν της. Τὸ θυμᾶσαι Μαρία; Οἱ ψυχὲς ὅλων μας ἦταν δεμένες ἀπὸ τὸ κατάμακρο ἐκεῖνο φίδι ποὺ ἐκατέβαινε ὡς τὰ πόδια της. Τί κλάμματα, τὴ νύχτα! Καὶ ὅταν ἡ Γαβριέλλα, ἀπὸ ζήλεια, σοῦ τὰ ψαλλίδισε μὲ προδοσία;...

«Ἡ Δόννα Μαρία χαμογελοῦσε. Ὁ Ἀνδρέας ἐσκέφθηκε ὅτι καμμιὰ ἀπὸ τὶς φίλες της δὲν εἶχε τέτοια μαλλιά. Ἕνα τόσο πυκνὸ καὶ σκοτεινὸ δάσος στὸ κεφάλι... Δὲν ἦταν πραγματικὰ κατάμαυρα ἐκεῖνα τὰ μαλλιά. Εἶχαν σκοτεινὲς μενεξεδένιες ἀποχρώσεις, ἀπ' αὐτὲς ποὺ παίρνει κάποτε τὸ ἀτσάλι στὴ φωτιά...»

Καὶ ὅμως ὁ Ντ' Ἀννούτσιο ἔγραψε τὸ ἔργο αὐτὸ προτοῦ ἀκόμη γεννηθῆ ἡ Λαμούρ, τὴν ὁποίαν ζήτημα εἶνε ἂν τὴν εἶδε ποτὲ στὴν ὀθόνη.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ;

Διαβάσετε καὶ ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλὲς τῶν σοφῶν

Ἡ τροφὴ ποὺ ἐπιζητεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι νόστιμη καὶ θρεπτικὴ — ὡς νομίζουν — δὲν ὁδηγεῖ εἰς τὴν μακροβιότητα. Σχεδὸν ὅλοι οἱ αἰωνόβιοι ἔζησαν μὲ ἁπλῆν δίαιταν τρώγοντες καὶ πίνοντες ὀλίγον.

Ὁ Πέιρ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν πεντήκοντα δύο ἐτῶν καὶ ἐννέα μηνῶν, ἐτρέφετο μὲ παληὸ τυρί, γάλα, μαῦρο ψωμὶ καὶ λίγη μπύρα.

Ὁ Ἀνρὺ Ζάνκιμ, ὁ ὁποῖος ἔφθασε τὴν ἡλικίαν τῶν ἑκατὸν ἑξήκοντα ἐννέα ἐτῶν ἐπερνοῦσε λιτότατα.

Παῦλος ὁ ἐρημίτης, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν δεκαπέντε ἐτῶν, ἔζη τὰ πρῶτα σαράντα ἔτη τρώγων φοίνικας καὶ πίνων νερό, εἰς δὲ τὰ ἄλλα ἔτη μόνον ψωμὶ καὶ νερό.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ὅστις ἔζησε ἑκατὸν πέντε ἔτη ἔτρωγεν ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἔτη μόνον ψωμὶ καὶ λίγη σαλάτα καὶ ἔπινε μόνον νερό.

Τὴν αὐτὴν δίαιταν σχεδὸν ἠκολούθησαν ὁ Τζέιμς, ὁ ὁποῖος ἔζησεν ἑκατὸν τέσσαρα ἔτη, ὁ Ἀρσένιος, ὁ δικάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν, ὁ Ρόμβαλτ, ὅστις ἔζησεν ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη, ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνειος ἑκατὸν δεκαπέντε καὶ ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἑκατὸν δώδεκα.

Ὁ Δρ. Γκόλντ Σμὶθ παρατηρεῖ: «Ἐκπλήττεται κανεὶς ὅταν μάθῃ, τὴν ἡλικίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθανον πολλοὶ ἀσκητεύοντες χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπελάμβανον ἀρίστης ὑγείας παρὰ τὰς κακουχίας τῆς ἐρήμου, τρώγοντες περὶ τὰς δώδεκα οὐγγίας ἄρτου κατὰ εἰκοσιτετράωρον καὶ πίνοντες μόνον νερό.

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Βρεττανοί, ἤρχιζον νὰ γηράσκουν μετὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν. Οἱ βραχίοντες, αἱ κνῆμαι των καὶ οἱ μηροί των ἦσαν γυμνοί, καὶ τὸ περισσότερον μέρος τοῦ σώματός των ἦτο βαμμένον κυανοῦν. Ἡ τροφὴ των κυρίως συνίστατο ἀπὸ βαλανίδια, κόκκους καὶ νερό.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ Ἕλληνες αἰωνόβιοι, ποὺ ἡ μακροζωΐα των, ὀφείλεται στὴ λιτὴ τροφή;

Πρὸ ὀλίγου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν, ὁ ἐκ Μήλου Ἀθανάσιος Φωτόπουλος. Ἀπέθανε, μὲ πλήρη διαύγειαν πνεύματος. Καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πρὸ τοῦ θανάτου του, κατήρχετο ἔξω τῶν Ἀμπελοκήπων, ὅπου κατῴκει πεζῆ εἰς τὴν πόλιν. Ἔτρωγε πολὺ λιτά. Προτιμοῦσε τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ φροῦτα, τὸ φρέσκο βούτυρο καὶ γενικῶς τὰ γαλατερά.

Ἐπίσης εἰς τὰ 1912 ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ ἐκ Κεφαλληνίας Σπ. Ι. Φαραντᾶτος, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη εἰς τὸ γραφικὸ νησί, τὸ 1813. Ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς Ἀθηναίους Κεφαλλήν, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ καὶ ἔγγονοι ζοῦν μεταξύ μας, διετήρησεν ἀκμαίας καὶ τὰς πνευματικὰς καὶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς του. Ἦτο ἐπίσης λιτοδίαιτος.

Πρὸ μηνὸς ἐπίσης, ἔγραφαν αἱ ἐφημερίδες ὅτι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Καβάλλας ζῆ, ἕνας χωρικὸς ἑκατὸν σαράντα ἐτῶν, τρεφόμενος μὲ γάλα καὶ μέλι.

Ἀλλ' ἂν συνεχίσωμεν, πολλοὺς θὰ εὕρωμεν Ἕλληνας αἰωνοβίους καὶ λιτοδιαίτους.

Ἀλλ' ἂς ἀκούσωμεν καὶ συγγραφεῖς ἀναφέροντας παραδείγματα σχετικά.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει περὶ τῶν Αἰθιόπων οἵτινες, λόγῳ τοῦ ὅτι ἔζουσαν πολλὰ χρόνια ὠνομάσθησαν Μακρόβιοι, ὅτι ἡ δίαιτά των συνίστατο κυρίως ἀπὸ βρασμένα κρέατα καὶ γάλα. Ἦσαν ὀνομαστοὶ διὰ τὴν ὡραιότητά των καὶ ἔζουσαν ἄνω τῶν ἑκατὸν εἴκοσιν ἐτῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι γυμνοσοφισταὶ τῶν Ἰνδιῶν λέγει ὁ Σούμποθαμ «ἔζων ἀποκλειστικῶς μὲ φροῦτα καὶ ὠμὰ λαχανικά. Ἡ θρησκεία των τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τρώγουν μόνον ὅ,τι εἶχε ὡριμάσει ἀπὸ τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ γίνεται καμμία προπαρασκευή. Λέγεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔζουσαν ἀπὸ 150 μέχρι 200 ἐτῶν.

Ὁ Λόρδος Βάκων εἰς τὸ βιβλίον του «Ζωὴ καὶ Θάνατος» γράφει ὅτι ἀπεδείχθη πειραματικῶς ὅτι αὐστηρά, καὶ εἰδικῶς ἡ Πυθαγόρειος δίαιτα — τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ἐρημῖται— εἶναι ἡ πλέον εὐνοοῦσα τὴν μακροβιότητα.

«Ἡ ἁπλῆ τροφή» διακηρύττει ὁ Χούφλαντ «φέρει μακροβιότητα, ἐνῷ ἡ ποικίλη καὶ πολυτελὴς βραχύνει τὸν βίον. Αἱ περιπτώσεις μακροβιότητος συναντῶνται μᾶλλον εἰς ἀνθρώπους ἐργαζομένους εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ διάγοντας φυσικὴν ζωὴν (ὡς οἱ ἀγρόται, οἱ κυνηγοὶ κλπ.). Ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἀκολουθεῖ τὴν φύσιν καὶ ὑπακούει εἰς τοὺς νόμους της, τόσον περισσότερον θὰ ζήσῃ, ὅσον ὅμως ἀπομακρύνεται ἀπὸ αὐτήν, τόσον καὶ ἡ ζωή του βραχύνεται. Ἡ πλουσία καὶ θρεπτικὴ τροφὴ καὶ ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσις κρέατος, δὲν φέρουν μακροβιότητα. Περιπτώσεις μακροβιότητος συναντῶνται εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποίησαν πολλὰ λαχανικὰ καὶ δὲν ἤγγισαν τὸ κρέας.»

Ὁ Δρ. Ντὲ Λασοῦ Ἔβανς διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι περιωρισμένη χρῆσις τροφῆς ἐπιφέρει μακροβιότητα, γράφει: «Ἐπισκοπήσαντες δύο περίπου χιλιάδας περιπτώσεων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν πλέον τοῦ αἰῶνος, γενικῶς, ἐσημειώσαμεν κάποιον ἰδιαιτέραν δίαιταν καὶ ἕξεις ἐχούσας σχέσιν μὲ τὴν μακροβιότητά των. Παρετηρήσαμεν ὅτι ἄλλοι εἶχον ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ ἄλλοι ἐπαιτοῦσαν τὸ ψωμί των. Ἄλλοι ἦσαν ὑποδείγματα συμμετρίας καὶ σωματικῆς ἀκεραιότητος καὶ ἄλλοι ἦσαν ἀνάπηροι. Ἄλλοι ἔπινον πολὺ νερό, καὶ ἄλλοι ἔπινον ὀλίγον. Ἄλλοι ἀπεῖχον ἀπὸ τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ ἄλλοι ἦσαν ἀλκοολικοί. Ἄλλοι ἐκάπνιζον καὶ ἄλλοι ὄχι. Ἄλλοι ἔτρωγον μόνον λαχανικὰ καὶ ἄλλοι ἔτρωγον μόνον κρέας. Ἄλλοι διῆγον ζωὴν κουραστικὴν καὶ ἄλλοι καθιστικήν. Ἄλλοι εἰργάζοντο διανοητικῶς καὶ ἄλλοι ἦσαν χειρώνακτες. Ἄλλοι ἔτρωγον μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλοι ἔτρωγον πέντε. Πράγματι, ἐσημειώσαμεν μεγάλην διαφορὰν εἰς τὰς ἕξεις καὶ εἰς τὴν δίαιταν. Ἀλλὰ εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις διὰ τὰς ὁποίας ἠδυνήθημεν νὰ λάβωμεν ἀκριβεῖς διὰ τὴν δίαιταν πληροφορίας εὕρομεν ὅτι ἡ μετρία χρῆσις τροφῆς ἦτο αἰτία τῆς μακροβιότητος».

Ὁ Δρ. Φορντὶς γράφει: «Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος θέλῃ νὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια, πρέπει νὰ τρώγῃ μετρίως καὶ νὰ μὴ πίνῃ κρασὶ ἢ ἄλλα οἰνοπνευματώδη. Εἰς τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη, οἱ ἄνθρωποι τρώγουν τοὐλάχιστον διπλασίαν τροφὴν — ἐνίοτε τετραπλασίαν καὶ πενταπλασίαν— ἀπὸ ὅσην ὁ ὀργανισμὸς χρειάζεται. Ἡ χρῆσις ὑπερβολικῆς τροφῆς καταστρέφει τὸ σῶμα.»

Ἄλλος πάλιν γηραιὸς ἰατρὸς χωρὶς νὰ θέτῃ περιορισμοὺς εἰς τὴν τροφὴν συνιστᾷ ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ ὕδατος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
«ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ κ. Ν. ΓΥΡΑ

Μία ἀκόμη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ βιβλίον «Πρὶν καὶ μετὰ τὸ γάμο» τοῦ ἰατροῦ κ. Γύρα. Ἡ περίπτωσις τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς γυναικὸς ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κεφάλαια, τοῦ ἀξιολόγου συγγραφέως, διὰ τοῦτο καὶ τὸ δημοσιεύομεν.

«Ἀγαπητή μου Ντόρα,

Βλέπεις, πῶς εἶχα δίκηο, ὅταν σοῦ ἔγραφα,— σὲ ἕνα προηγούμενο γράμμα — ὅτι πιθανώτατα θὰ εἶσαι ἔγκυος, ἀφοῦ στὸ βεβαίωσε κι' ὁ γιατρὸς ποὺ σ' ἐξήτασε.

Πρέπει, Ντόρα, νὰ ἐξετάζεσαι τακτικὰ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα ὥς τὸ τέλος τοῦ ἑβδόμου μηνὸς καὶ μετά, κάθε δεκαπέντε μέρες. Ἀλλὰ μόλις αἰσθανθεῖς καμμιὰ ἀδιαθεσία ἢ νοιώσεις κανένα κοινούργιο σύμπτωμα — προπαντὸς πονοκέφαλο — πρέπει νὰ πᾷς ἀμέσως στὸ γιατρό, χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθῃ ἡ συνηθισμένη ἡμερομηνία ποὺ ἐξετάζεσαι.

Δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμα πολλὲς γυναῖκες, που θεωροῦν πολυτέλεια ἢ περιττὸ πρᾶγμα νὰ ἐξετασθοῦν καὶ φθάνουν στὸ τέρμα, χωρὶς νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ γιατρός. Δὲ ξέρεις πόσο ἐγκληματικὸ εἶναι αὐτό, ὄχι μόνο γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ φέρουν στὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἴδιο ἴδιο τὸν ἑαυτό τους.

Πόσα δράματα, πόσες τραγικὲς στιγμές, πόσες δυστοκίες θὰ εἶχαν ἀποφευχθῆ, ἂν ὅλες τὶς γυναῖκες τὶς παρακολουθοῦσε γιατρός!

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, θὰ ἐξέλιπε σχεδὸν αὐτὴ ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια, ἡ ἐκλαμψία. Γιατὶ ὁ γιατρὸς ποὺ παρακολουθεῖ τὴν ἔγκυο, στὰ πρῶτα συμπτώματα — οἰδήματα τῶν ἄκρων, πίεση ηὐξημένη, ἀϋπνίες, νευραλαλγίες κλπ. προπαντὸς συχνοὺς κι' ἐπίμονους πονοκεφάλους, ποὺ εἶναι «ὁ κώδων τοῦ κινδύνου», θὰ ἐπιβάλλῃ τὴ κατάλληλη θεραπεία καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ ἰσορροπήσῃ ὁ ὀργανισμός.

Ἐνῷ ἂν ἐκδηλωθῇ ἡ ἀσθένεια, εἶναι καμμιὰ φορὰ πολὺ ἀργὰ πειά! Ἔχουμε θεραπεία προληπτική, πολὺ ἀποτελεσματική, ἐνῷ ἂν ἀρχίσουν οἱ κρίσεις, δύσκολα σώζουμε τὴ μητέρα κι' ἀκόμα δυσκολώτερα τὸ ἔμβρυο.

Μὴ παραλείπῃς, Ντόρα, νὰ πηγαίνῃς τακτικὰ στὸ γιατρό. Μαζὶ μὲ τὴ γενικὴ κατάστασή σου θὰ σοῦ ἐξετάζῃ καὶ τὰ οὖρα σου, γιὰ νὰ δῇ ἂν περιέχουν λεύκωμα. Οἱ ἔγκυες γυναῖκες πρέπει νὰ τρέμουν τὸ λεύκωμα καὶ νὰ τὸ θεραπεύουν ἀμέσως μὲ τὴ κατάλληλη δίαιτα, ποὺ θὰ τὶς ὑποδείξῃ ὁ γιατρός.

Εἶναι ἀκόμα τόσα πράγματα ποὺ βλέπει ὁ γιατρὸς στὴν ἔγκυο ποὺ παρακολουθεῖ· π. χ. ἂν τὸ παιδὶ εἶναι ἀνάποδα στὴ μήτρα, δηλ. μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πάνω, ὁπότε ὄχι μόνον ὁ τοκετὸς θὰ εἶναι δύσκολος, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μεγάλη θνησιμότης σ' αὐτὰ τὰ μωρά. Προσπαθοῦμε τότε ἀπὸ τὸν ἕβδομο μῆνα νὰ τὸ γυρίσουμε σιγά-σιγά, μὲ κατάλληλες κινήσεις, ὥστε νὰ πάῃ τὸ ἔμβρυο μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ποὺ εἶναι ἡ καλύτερη στάση τοῦ ἐμβρύου. Πολλὲς φορὲς τὸ ἐπιτυγχάνουμε, κι' ἔτσι ἕνας τοκετὸς ποὺ θὰ ἦταν δύσκολος, γίνεται εὔκολος κι' ἀκίνδυνος.

Σ' ἄλλες πάλι περιπτώσεις προβλέπουμε πὼς ἡ δυστοκία θὰ εἶναι τόσο μεγάλη (λεκάνη ὑπερβολικὰ στενὴ ἢ ἔμβρυο μὲ πολὺ ἄσχημη στάση κλπ.), ποὺ θὰ εἶναι ζήτημα ἂν θὰ βγῇ ζωντανό, ὥστε προτιμοῦμε τὴ καισαρικὴ τομή.

Μὰ σ' αὐτὴ τὴ περίπτωση, ὅταν τὸ ξέρῃ ἀπὸ πρὶν ὁ γιατρός, μὲ τὰ πρῶτα πονάλακια θὰ ὁδηγήσῃ τὴ γυναῖκα στὸ χειρουργεῖο, πρὶν ν' ἀνοίξῃ καθόλου ἡ μήτρα. Τότε ἔχουμε σχεδὸν τὴν βεβαιότητα νὰ δώσουμε στὴ μητέρα ἕνα ζωντανὸ παιδί.

Ἐνῷ στὴν ἴδια περίπτωση θὰ κληθῇ πιθανώτατα ὁ γιατρός, ὅταν πειὰ θὰ εἰνοίξει (ἂν δὲν εἶναι ἤδη ἀνοιχτὴ ἀπὸ ὧρες), γιατὶ δυστυχῶς ὁ γιατρὸς καλεῖται τὴ τελευταία στιγμή, ὅταν δῇ τὰ σκοῦρα ἡ μαμμή, ὁπότε ἀπαγορεύεται ἡ καισαρικὴ τομή, γιὰ τὸ φόβο τῆς περιτονίτιδος — ἐκτὸς ἂν βγῇ καὶ ἡ μήτρα μαζί!

Τότε ἡ δυστοκία εἶναι μεγάλη. Σπανίως σώζουμε τὸ μωρό, καμμιὰ φορὰ καὶ νεκρὸ δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι — τί τραγικὴ στιγμὴ γιὰ μᾶς — νὰ τὸ βγάλωμε κομμάτια... Ἔτσι καὶ ἡ μητέρα κινδυνεύει, γιατὶ μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπεμβάσεις ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος μολύνσεως.

Χίλιες ἄλλες περιπτώσεις παρουσιάζονται, μὰ ὁ γιατρὸς ποὺ παρακολουθεῖ τὴν ἔγκυο, θὰ τὶς προλάβῃ ἢ θὰ ἐπιβάλλῃ τὴ κατάλληλη θεραπεία, ὥστε νὰ μὴ συμβῇ τίποτε τὸ δυσάρεστο.

Δὲν ὑπάρχει, Ντόρα, τίποτε θλιβερώτερο, ἀπὸ τὸ ν' ἀκοῦς ὅτι πέθανε μιὰ νέα γυναῖκα, ποὺ ἦταν πρὶν ὑγιής, γιατὶ ξεπλήρωσε τὸ προορισμό της, δηλ. νὰ φέρῃ ἕνα παιδὶ στὸ κόσμο, αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ μείνῃ μιὰ φυσιολογικὴ πράξη.

Μοῦ γράφεις, πῶς ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ σ' ἐνοχλοῦν οἱ ἐμετοί. Ὁ περισσότερος κόσμος τοὺς νομίζει γιὰ κάτι ἀναπόφευκτο, κάτι μοιραιο καὶ δὲν ἀποτείνεται στὸ γιατρό, ποὺ ἂν δὲν μπορῇ πάντοτε νὰ τοὺς θεραπεύσῃ τελείως, θὰ τοὺς βελτιώσῃ ὅμως πολύ!

Τὶς περισσότερες φορὲς οἱ ἐμετοὶ εἶναι ἰδέα. Ἐπειδὴ οἱ γυναῖκες ξέρουν, ὅτι οἱ ἔγκυες συνήθως κάνουν ἐμετό, μόλις μείνουν ἔγκυες κάνουν, ἀκριβῶς γιατὶ τὸν περιμένουν, γιατὶ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἰδέα. Ἔτσι βλέπεις αὐτὲς τὶς ἴδιες γυναῖκες ποὺ ὑποφέρουν πολὺ ὅταν εἶναι μόνες τους, νὰ εἶναι μιὰ χαρὰ ὅταν εἶναι μὲ συντροφιὲς ἢ στὸ κινηματογράφο ἢ στὸ θέατρο· μόλις ὅμως ξαναμείνουν μόνες καὶ μόλις τὸν θυμηθοῦν, ἀμέσως κάνουν ἐμετό, ἐνῷ πρὶν ἦταν ὧρες ὁλόκληρες πολὺ καλά!

Δὲν πρέπει νὰ σκέπτεσαι τοὺς ἐμετούς. Προσπάθησε νὰ βγαίνῃς, νὰ περπατᾷς, νὰ βρίσκεσαι σ' εὐχάριστο περιβάλλον, ὥστε νὰ μὴ σοῦ μένῃ καιρὸς να τοὺς θυμᾶσαι.

Βέβαια ὅλοι οἱ ἐμετοὶ δὲν εἶναι πάντα «ἰδέα», γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα πὼς πρέπει ν' ἀποτείνωνται στὸ γιατρό, γιατὶ πολλὲς φορὲς ὑπάρχει αἰτία ποὺ τοὺς προκαλεῖ, αἰτία, ποὺ θεραπεύεται!

Δὲν εἶναι δὲ παράξενο, μόλις θεραπεύσῃς τὴ δυσκοιλιότητά σου, νὰ δῇς καὶ τοὺς ἐμετούς σου νὰ παύουν!!

Ὅταν θὰ βρίσκεσαι στὰ σαλόνια, μὴν ἀνοίγῃς συζήτησι γιὰ ἐγκυμοσύνες καὶ τοκετούς. Ἀπόφευγέ τις ὅσο μπορεῖς. γιατὶ δυστυχῶς οἱ γυναῖκες ἔχοι τὴ κακὴ συνήθεια ν' ἀρχινοῦν ἀμέσως νὰ διηγοῦνται τὰ πιὸ δυσάρεστα περιστατικά, τὶς πιὸ δύσκολες περιπτώσεις ποὺ εἶδαν ἢ ποὺ ἄκουσαν. Αἱ, ὅσο νὰ εἶναι καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, ὑποσυνείδητα, θὰ σ' ἐπηρεάσουν ἄσχημα καὶ θὰ σοῦ γεμίσουν τὴ ψυχὴ μ' ἀγωνία.

Μὴ τὶς ἀκοῦς καὶ μὴ δίνεις σημασία σ' αὐτὰ τὰ σπάνια περιστατικά. Στὸ ξανατονίζω Ντόρα. Ἡ ἐγκυμοσύνη κι' ὁ τοκετὸς εἶναι μιὰ φυσιολογικὴ πράξη. Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶναι νέα, ὅπως εἶσαι σύ, ὑγιής, καλοφτιασμένη, ὁ τοκετὸς θὰ εἶναι εὐκολώτατος. Γιατὶ τότε μῆνες ὁλόκληρους νὰ στενοχωριέσαι ἄδικα;

Δὲ πρέπει νὰ φοβᾶσαι καθόλου. Ἄλλωστε τὰ 95 % τῶν γυναικῶν γεννοῦν φυσιολογικὰ καὶ πολὺ εὔκολα.

Βλέπε τὸ μέλλον αἰσιόδοξα. Μὴ σκέπτεσαι παρὰ εὐχάριστα πράγματα καὶ πολὺ χαρούμενα. Θὰ δῇς πὼς θὰ φθάσῃς στὸ τέρμα καὶ θὰ γεννήσῃς, χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβῃς.

Α! ὁ ὡραῖος ἀνοιξιάτικος ἥλιος!

NIVEA CREME

Τί καλὸ ποὺ κάμνει !

Τὸ δέρμα μας ὅμως ἔχει ξεσυνηθίσει καὶ εἶναι εὐαίσθητον. Δι' αὐτὸ ἂς τὸ τρίβωμεν καλὰ μὲ κρέμα NIVEA. Ἡ EUCERIT, τὴν ὁποίαν περιέχει ἡ κρέμα αὐτή, προφυλάττει καὶ δυναμώνει τὸ δέρμα. Ἔτσι δυνάμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν τὸν εὐεργετικὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα καὶ ἥλιον χωρὶς νὰ φοβούμεθα τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασίν των.

Ἡ NIVEA ἔχει διπλῆν ἐνέργειαν.

Χαρίζει δροσεράν, ὑγιᾶ ὄψιν καὶ τρυφερὸν βελουδένιο δέρμα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ μυροπωλεῖα.

Τὸ μικρὸ κυτίον δραχ. 8.50. τὸ μεσαῖον δρχ. 15. τὸ μεγάλο δραχ. 30.

◆◆◆

ΚΥΝΗΓΙ ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 20ῆς σελίδος)

κολουθοῦν. Ἀφοῦ ὁ γεροαγριόχοιρος κρύβει καλὰ τὴν θηλυκήν, κατορθώνει νὰ τραβάξῃ πρὸς τὸ μέρος του τὰ λαγωνικά. Ὁ ἐχθρὸς κυνηγᾷ πιὰ αὐτὸν μόνον. Ἀλλὰ ὁ γέρος δὲν ἀνησυχεῖ. Διατηρεῖ ἀκόμη ἀρκετὰς δυνάμεις, γιὰ νὰ τρέξῃ ὅλην τὴν ἡμέραν μέσα εἰς το δάσος, χωρὶς νὰ κουρασθῇ.

Τὸ κυνῆγι συνεχίζεται. Παρ' ὅλα τὰ μακρυὰ πόδια των, τὰ σκυλλιὰ δὲν κατορθώνουν νὰ ἐλαττώσουν τὴν ἀπόστασίν των ἀπὸ τὸν ἀγριόχοιρον. Τρέχουν πίσω του λαχανιασμένα, ἀφρισμένα, μὲ τὴν γλῶσσαν κρεμασμένην ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα των. Ἐκεῖνος διασκεδάζει εἰς βάρος των διατηρῶντας τὸ ρυθμικόν του τρέξιμον, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι βιάζεται.

Οἱ κυνηγοὶ ἔχουν λυσσάξει ἀπὸ τὸν ἀνίσχυρον θυμόν των. Μερικοὶ ἐθελονταὶ ἀνιχνευταὶ—χωρικοὶ τῆς περιφερείας—ποὺ εὑρέθηκαν δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον τοῦ ζώου καὶ ἐδοκίμασαν νὰ τὸ σταματήσουν, ἐπλήρωσαν τὴν τόλμην των μὲ μίαν τοῦμπα. Θὰ ἦτο εὔκολον δὲ νὰ τοὺς περιποιηθῇ ἀκόμη καλλίτερα ὁ γεροαγριόχοιρος ἂν δὲν ἤξευρε ὅτι κάθε καθυστέρησις ἠμποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ ἀκριβά.

Αἱ ὧραι περνοῦν...Πλησιάζει τὸ βράδυ. Ὁ γέροαγριόχοιρος τραβᾷ τὰ ὀλίγα σκυλλιὰ ποὺ ἔχουν ἀπομείνει πίσω του, πιὸ ἐπίμονα καὶ πιὸ ἀνθεκτικὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα, πρὸς μίαν πυκνὴν καὶ ἐκτεταμένην συστάδα ἀπὸ ἀγκάθια, κοντὰ εἰς τὴν φωληά του.

Καταφεύγει ἐκεῖ μέσα καί, σὰν ἕνας ἄνθρωπος κυνηγημένος, ὁ ὁποῖος γυρίζει εἰς τὸ σπίτι του καὶ κλείνει τὴν πόρτα του κατὰ πρόσωπον ἐκείνων ποὺ τὸν κυνηγοῦν, περιμένει τώρα ἥσυχα, καθισμένος εἰς τὰ πισινά του πόδια. Τὰ σκυλλιὰ κουράζονται πιὰ νὰ τρυποῦν ἀνώφελα τὴ μύτη τους εἰς τὰ ἀγκάθια, ἀπαντοῦν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς προσκλήσεις τῶν ἀπογοητευμένων κυνηγῶν καὶ γυρίζουν μαζί των εἰς τὸν πύργον.

*

Φθάνει ἡ νύκτα. Τὸ δάσος σωπαίνει. Ὁ γέρο—αγριόχοιρος θὰ γυρίσῃ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον εἰς τὴν φυλήν του, ἀφοῦ πάρῃ καὶ τὴν μικρὴν θηλυκὴν ἀπὸ τὸ καταφύγιόν της.

Οἱ ἀγριόχοιροι ἠμποροῦν νὰ μείνουν ἐπὶ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὶς παληὲς φωληές των, διότι οἱ κυνηγοὶ δὲν θὰ τοὺς ξαναενοχλήσουν ἀμέσως, περιμένοντας νὰ ξεκουρασθοῦν τὰ σκυλλιά. Εἰς τὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ τῆς ἀνακωχῆς, ὅλαι αἱ οἰκογένειαι πρέπει νὰ μεταναστεύσουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των ἀλλοῦ.

Ὁ γεροαγριόχοιρος βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀγκάθι. Κάμνει τὴν τουαλέττα του, στρώνοντας τὸ ἀναμαλλιασμένο τρίχωμά του. Περνᾷ ἀπὸ τὸ Μπὺτ—Βὲρντ γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν θηλυκήν, ἡ ὁποία τὸν περιμένει, ἔχοντας ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν πονηρίαν του. Τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὸ μέρος τῆς συγκεντρώσεως τῆς φυλῆς. Ἔπειτα ὅμως ξανααπομακρύνεται. Καθὼς ἐπερνοῦσε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ μίαν καστανιά, αἰσθάνθηκε μίαν λεπτὴν καὶ γνώριμην μυρωδιά. Ξαναγυρίζει τώρα ἐκεῖ, σκάβει τὸ ἔδαφος καὶ εὑρίσκει πράγματι ἀρκετὲς ὀρεκτικὲς ρίζες. Ὁ μεζὲς αὐτὸς τοῦ ἄξιζε ἀσφαλῶς, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς τόσους κόπους ὅλης τῆς ἡμέρας.

ΤΖΩΝ ΒΕΛΓΚΕΤ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

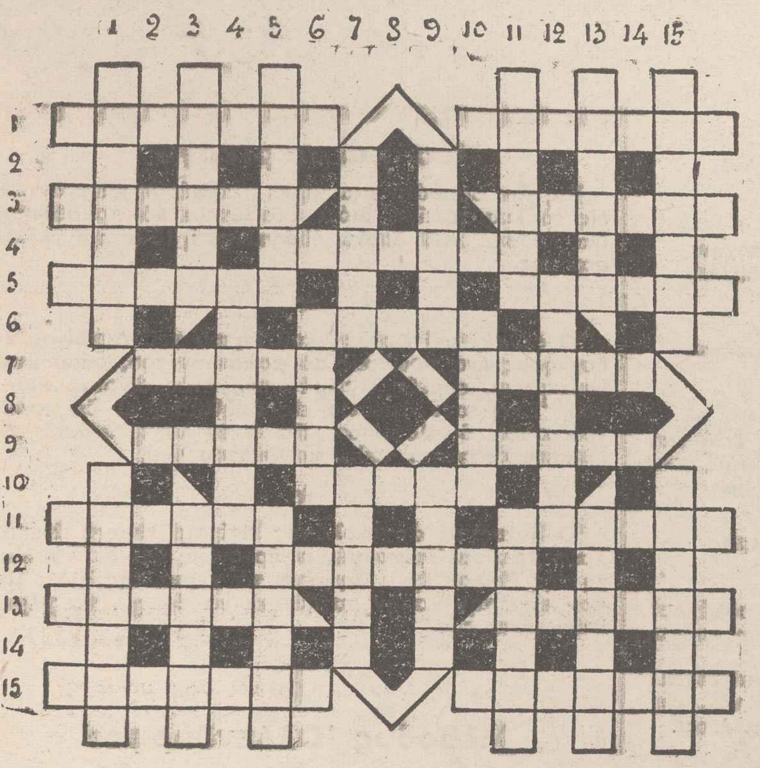

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. —Ἐκτάκτως ὡραία γυνή.— Μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα ἐνῷ τιμῶνται ἢ θάπτονται μεγάλοι ἄνδρες.

3.— Καρπὸς φυτοῦ τῶν τροπικῶν χωρῶν ὀλίγον καμπυλωτός, σχεδὸν κυλινδρικός. —Ὁ μὴ γνωρίζων τι.

4.— Πόλις τῆς Ἱσπανίας, παρὰ τὸν ποταμον Τάγον. — Ὑπῆρξε πρωτεύουσα τῆς Ἱσπανίας μέχρι τοῦ 1559.

5. Ἡ μικρὰ κατὰ τὸ ὕψος, ἡ κάτω τοῦ κανονικοῦ καὶ συνήθους. —Τὴν πραγματικήν, δυσκόλως καὶ σπανίως τὴν ὁμολογοῦν αἱ γυναῖκες.

6.— Μακρὸν σχοινίον μετὰ βρόχου πρὸς σύλληψιν καταδιωκομένων ζώων ἢ ἐχθρῶν.

7. —Μαλάκιον ἐκ τῶν κεφαλοπόδων. —Λέγεται ὅτι εἰς τὶς γυναῖκες καὶ εἰς τοὺς κροκοδείλους δὲν στοιχίζει πολὺ ἀκριβά.

9.— Ὑφίσταμαι, ὑποφέρω, δοκιμάζω τι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ νόσου, κατατρύχομαι ὑπὸ νόσου. —Ἆσμα καθιερωμένον παρ' ἑκάστῳ λαῷ ὡς σύμβολον τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος.

10.— Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἐκ τῶν Κυκλάδων.

11.— Χώρα τῆς Ἀφρικῆς πρὸς Ν. τῆς Αἰγύπτου, τῆς Λιβύης καὶ τῆς Σαχάρας. —Ἡ χρησιμοποίησις μυστηριωδῶν μεθόδων πρὸς πρόκλησιν ὑπερφυσικῆς ἐνεργείας.

12.— Τὸ κατὰ τοὺς ἀγῶνας ἢ τοὺς διαγωνισμοὺς ἀπονεμόμενον βραβεῖον εἰς τὸν νικητήν.

13. —Τὰ κηπευτὰ καὶ αὐτοφυῆ ἐδώδιμα χόρτα. —Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ λυκαυγοῦς καὶ κατὰ τὸ τέλυς τοῦ λυκαυγοῦς καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ λυκόφωτος ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἡμέρας.

15. —Ὀνομασία μιᾶς ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων καὶ τῆς πρωτευούσης αὐτῆς. — Ἐλάττωσις τοῦ ὄγκου τοῦ σώματος, ἢ τῶν ἱστῶν, ἢ ὀργάνων αὐτοῦ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1.—Πόλις τῆς Πελοποννήσου παρὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον. —Χώρα τῆς Β.Α. Ἀφρικῆς κατανεμομένη μεταξὺ Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας.

3. — Ἀλλοίωσις, μετατροπή, ἀντικατάστασις. —Μυθικὸς τεράστιος ὄφις τρικέφαλος καὶ πτερωτὸς (Κ. Δ.). Ἑπτακέφαλον τέρας μὲ οὐρὰν ὄφεως εἰκονίζον τὸν Σατανᾶν.

4.— Οὐσία προστιθεμένη εἰς τὸ ἔδαφος πρὸς αὔξησιν τῶν θρεπτικῶν διὰ τὰ φυτὰ οὐσιῶν αὐτοῦ.

5. —Σύνθετον διάφωνον διάστημα ἐν τῇ μουσικῇ, ἄλλως «διπλασία δευτέρα». — Ὁ νέος τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν ὕπαρξιν.

6.—Ὁ κάτοικος τῆς Νοτιοανατολικῆς περιοχῆς τῆς Πελοποννήσου.

7. — Ἀκέραιον φύλλου χάρτου. —Τὸ συναίσθημα τῆς συμπαθείας, τῆς ἀφοσιώσεως εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

9. —Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Ἰταλίας — Ἀπαραίτητον εἰς κάθε στρατιώτην.

10. —Ἀποτελοῦν μέρος τοῦ προσώπου... συνήθως ἀόρατον (εἰς τὸν ἑνικόν).

11. —Μετάλλινον ἀγγεῖον, ἐνῷ ἕκαστος ναύτης λαμβάνει τὸ συσσίτιόν του, κοινῶς καραβάνα. — Συνήθως, γίνεται πολὺ σύντομα σύζυγος.

12.— Ὀνομασία τῆς Νοτιοανατολικῆς περιοχῆς τῆς Πελοποννήσου (κάτοικος αὐτῆς ὁ.... 6 καθέτως).

13. — Μεγάλη καὶ ἱστορικὴ Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Πνευματικὰ παιδιά, εἶδος αἰνίγματος.

15. —Εὐρωπαϊκὸν Κράτος. — Ἀκολουθεῖ συνήθως κάθε κοινὴν πρᾶξιν.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

«Μαγικὸν τετράγωνον» (ἀριθμός 9)

1.	2.	3.	4.
5.	6.	7.	8.
9.	10.	11.	12.
13.	14.	15.	16.

Τοποθετήσατε τοὺς δεκαὲξ πρώτους καὶ ἀνωτέρω δημοσιευομένους ἀριθμοὺς ἕκαστον ἐντὸς ἑκάστου τῶν δεκαὲξ τετραγωνιδίων τοῦ ἀνωτέρω τετραγώνου, οὕτως ὥστε προσθέτοντες τοὺς τέσσαρας ἀριθμοὺς ἑκάστης στήλης, ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως, νὰ εὑρίσκεται πάντα ὡς ἀποτέλεσμα: «34».

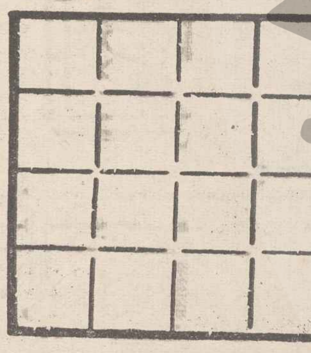

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 54

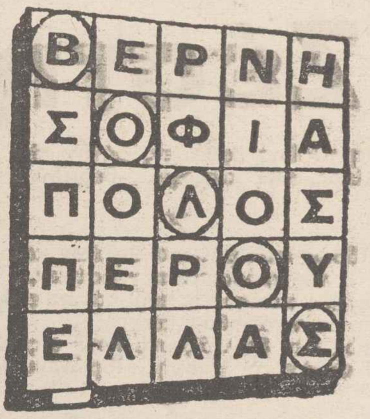

Β	Ε	Ρ	Ν	Η
Σ	Ο	Φ	Ι	Α
Π	Ο	Λ	Ο	Σ
Π	Ε	Ρ	Ο	Υ
Ε	Λ	Λ	Α	Σ

Εἰς τὸ ἀνωτέρω κλισὲ φαίνονται τὰ 5 ὀνόματα ποὺ ἔπρεπε νὰ βρῆτε, διὰ νὰ σχηματισθῇ διαγωνίως ἡ ὀνομασία τοῦ μεγάλου ἑλληνικοῦ λιμένος. «ΒΟΛΟΣ».

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 88 ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΡΑΓΑ—ΣΤΟΜΑ. 2) ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. 3) ΡΕΑ—ΟΠΗ. 4) ΟΝ—ΟΝΟΜΑ—ΕΝ. 5) ΥΑΛΟΣ—ΣΕΙΡΑ. 7) ΛΙΑΝ— ΣΙΛΟ. 9) ΟΣΙΟΣ—ΕΝΩΣΑ. 11) ΑΣ—ΑΠΟΥΣ —ΙΑ. 12) ΣΩΑ—ΕΑΡ. 12) ΠΑΜΠΤΩΧΟΣ. 13) ΣΠΟΡΑ ΗΡΩΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΕΡΟΥ—ΟΑΣΙΣ. 2) ΕΝΑΛΛΑΣΣΩ. 3) ΑΝΑ—ΑΠΟ. 4) ΓΗ — ΟΧΑ.ϋ.Ο— ΑΡ. 5) ΑΧΘΟΣ—ΣΑΓΜΑ. 7) +ΕΟΝ—ΣΟΥΤ. 9) ΣΚΙΑΣ —ΕΣΟΧΗ. 10) ΤΟ—ΕΡΙΟΝ—ΟΡ. 11) Ο- 13) ΑΘΗΝΑ —ΑΑΡΩΝ.

Τὸ «Ἄνω - Κάτω» Σταυρόλεξον

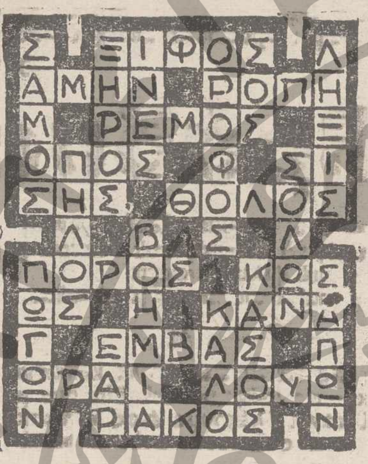

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 18ου ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

«Ὁ Μπάρμπα Μαθιός»

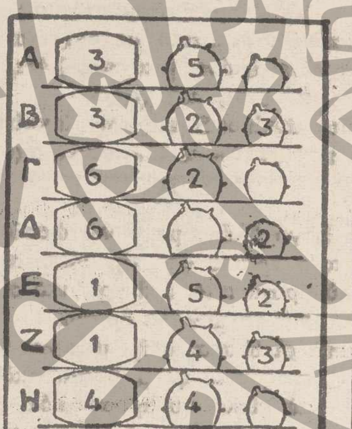

Ἡ εἰκών μας δεικνύει καθαρὰ πῶς ἔπρεπε νὰ γίνουν αἱ διάφορες ἀλλαγὲς διὰ νὰ φθάσητε εἰς τὸ ζητούμενον ἀποτέλεσμα.

Α. —Μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ μικροῦ βαρελιοῦ, γεμίζομεν τὸ δοχεῖον τῶν 5 ὀκάδων.

Β.— Μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ μεγάλου δοχείου, πληροῦμεν τὸ μικρὸν καὶ τότε ἔχομεν:

3 ὀκάδες ἐντὸς τοῦ βαρελιοῦ, 2 ὀκάδες ἐντὸς τοῦ μεγάλου δοχείου καὶ 3 ἐντὸς τοῦ μικροῦ.

Γ.— Θέτομεν τὸ περιεχόμενον (3 ὀκ.) τοῦ μικροῦ δοχείου ἐντὸς τοῦ βαρελιοῦ καὶ ἔχομεν: 6 ἐντὸς τοῦ βαρελιοῦ, καὶ 2 ὀκ. ἐντὸς τοῦ μεγάλου δοχείου.

Δ. —Τὶς δύο αὐτὲς ὀκ. τοῦ μεγάλου δοχείου τὶς θέτομεν ἐντὸς τοῦ μικροῦ.

Ε. — Λαμβάνομεν 5 ὀκ. ἀπὸ τὸ βαρέλι καὶ πληροῦμεν τὸ μεγάλο δοχεῖον, ἔχομεν τότε 1 ὀκᾶ ἐντὸς τοῦ βαρελιοῦ, 5 ὀκάδες ἐντὸς τοῦ μεγάλου δοχείου καὶ 2 ἐντὸς τοῦ μικροῦ.

Ζ.— Ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ μεγάλου δοχείου λαμβάνομεν μίαν ὀκᾶν καὶ πληροῦμεν τὸ μικρὸν τῶν 3 ὀκάδων. Ἔχομεν τότε 4 ὀκάδες ἐντὸς τοῦ μεγάλου δοχείου, 3 ἐντὸς τοῦ μικροῦ καὶ 1 ἐντὸς τοῦ βαρελιοῦ.

Η. — Θέτομεν τὶς 3 ὀκάδες τοῦ μικροῦ δοχείου ἐντὸς τοῦ βαρελιοῦ, καὶ τότε πλέον ἔχομεν 4 ὀκάδες ἐντὸς τοῦ βαρελιοῦ καὶ 4 ἐντὸς τοῦ μεγάλου δοχείου. Τὸ δὲ μικρὸν δοχεῖον παραμένῃ ἄχρηστον πλέον ἐντὸς τῆς ἀποθήκης.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

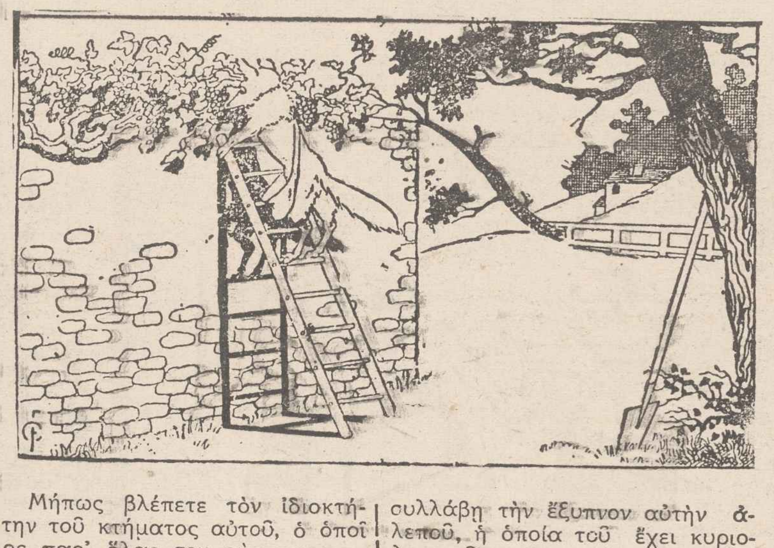

Μήπως βλέπετε τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κτήματος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλας του τὰς προσπαθείας δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ συλλάβῃ τὴν ἔξυπνον αὐτὴν ἀλεποῦ, ἡ ὁποία τοῦ ἔχει κυριολεκτικῶς καταστρέψῃ ὅλα του τὰ κλήματα;

Τὸ «Ἄνω-Κάτω» Σταυρόλεξον (Ἀριθ. 19)

ΑΒΕ —ΑΓΑΝ —ΑΜΦΙΑ —ΑΝΑΞ —ΑΝΩ —ΑΞΙΟΣ —ΑΠΟ —ΑΠΟΧΗ —ΑΣΤΗΡ —ΑΧΑΙΑ

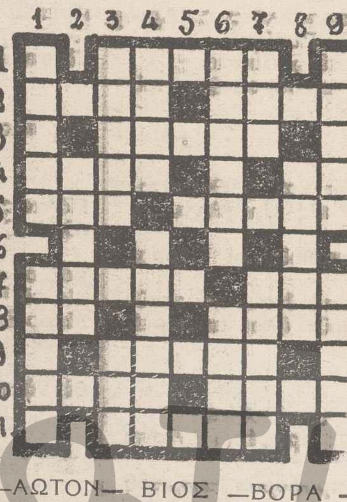

—ΑΩΤΟΝ— ΒΙΟΣ —ΒΟΡΑ — ΣΥΜΒΑΣ —ΕΝΘΑ — ΙΑΒΑΚΑΡΡΟ —ΚΑΥΜΑ —ΜΕΤΑΞΑ —ΜΗ —ΟΙΑ —ΟΙΝΟΣ — ΡΑΠΤΩ— ΡΟΠΗ —ΣΑΡΞ —ΣΙΛΩΑΜ —ΤΟ —ΤΟΚΙΟ —ΦΑΡΟΣ —ΦΑΡΣΑ.

Δημοσιεύομεν ἀνωτέρω τὸ «ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ» πρόβλημα «ΑΝΩ — ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ». Ὅπως καὶ εἰς τὰ προηγούμενα αἱ διάφορες λέξεις ἔχουν διασκορπισθῇ ὡς ἀνωτέρω κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν. Πρέπει, λοιπόν, τώρα νὰ τοποθετήσετε ἑκάστην εἰς τὴν θέσιν της ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓν πλῆρες, λογικὸν καὶ κανονικὸν Σταυρόλεξον.

«Μαγικὸν τετράγωνον» (ΑΡΙΘΜΟΣ : 8)

35	38	41
44	47	50
53	56	59

Τοποθετήσατε τοὺς διαφόρους ἀνωτέρω δημοσιευομένους ἀριθμούς, ἕκαστον ἐντὸς

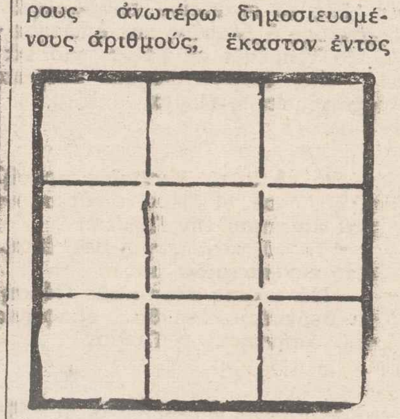

ἑκάστου τετραγωνιδίου τοῦ τετραγώνου, οὕτως ὥστε, ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως, προσθέτοντες τοὺς ἀριθμοὺς ἑκάστης στήλης, νὰ ἔχετε πάντα ὡς ἀποτέλεσμα : «141».

Π. χ. 35+47+59=141

«Τὸ παιγνίδι μας»

Στὸ ἀνωτέρω κλισέ μας φαίνονται καθαρὰ αἱ 6 μαῦρες τελεῖες ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθοῦν. Τοιουτοτρόπως καὶ μόνον εἰς κάθε στήλην ὁριζόντιον ἢ κάθετον ὑπάρχει ἕνας ζυγὸς ἀριθμὸς τοιούτων.